

Giới thiệu Nàng Không Là Góa Phụ

Truyện Nàng Không Là Góa Phụ, Dấu hiệu đảm bảo nhất báo mùa xuân đang đến là việc Ngài khả kính và phu nhân trở về, một trang viên ở nông thôn vùng của họ.

Đĩ nhiên còn có nhiều dấu chỉ khác báo hiệu mùa xuân đến. Như là hoa giọt tuyết, hoa anh thảo đua nhau nở, ngay cả một ít hoa nghệ tây trong rừng và dọc theo các hàng giậu hai bên đường cũng bắt đầu đơm hoa, và trong các khu vườn, cây cối đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Nếu chịu nhìn kỹ một chút, người ta sẽ thấy những chồi li ti bắt đầu lộ dạng. Không khí ẩm hơn, mặt trời có vẻ sáng sủa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Dấu hiệu đảm bảo nhất báo mùa xuân đang đến là việc Ngài Claude Adams khả kính và phu nhân trở về Bodley, một trang viên ở nông thôn vùng Derbyshire của họ. Đĩ nhiên còn có nhiều dấu chỉ khác báo hiệu mùa xuân đến. Như là hoa giọt tuyết, hoa anh thảo đua nhau nở, ngay cả một ít hoa nghệ tây trong rừng và dọc theo các hàng giậu hai bên đường cũng bắt đầu đơm hoa, và trong các khu vườn, cây cối đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc. Nếu chịu nhìn kỹ một chút, người ta sẽ thấy những chồi li ti bắt đầu lộ dạng. Không khí ẩm hơn, mặt trời có vẻ sáng sủa hơn. Khắp nơi, đường sá đã khô ráo sau những ngày tuyết phủ dày đặc.

Vâng, mùa xuân đang đến. Nhưng dấu hiệu rõ ràng nhất làm nức lòng dân chúng trong ngôi làng nhỏ ở Bodley-On-the-Water, là việc gia đìnhh lãnh chúa Adams quay về. Hầu như năm nào cũng thế, gia đình ông bà Adams đều rời khỏi làng vào dịp lễ Giáng sinh, thỉnh thoảng đi trước Giáng sinh để sống những tháng mùa đông lạnh lẽo với bạn bè ở thành phố.

Đối với nhiều dân làng, mùa đông đã là cảnh buồn chán rồi, mà việc vắng mặt của gia đình Adams lại càng làm cho họ chán nản thêm, họ cảm thấy việc ra đi của gia đình vị lãnh chúa này là một hình phạt dành cho họ. Vì suốt hai tháng trời, họ phải sống trong cảnh vắng bóng bà Adams đi xe qua làng, vắng cảnh được hân hạnh cúi đầu chào bà mỗi khi bà đi qua cửa nhà họ, hay được chiêm phúc nhìn bà phục sức hợp thời trang tiến vào lối đi giữa hai hàng ghế trong giáo đường, để lên ngồi trên hàng ghế có lót nệm ở hàng đầu. Người nghèo, người bệnh và người già phải sống trong cảnh không có bà thân hành mang thức ăn đến cho họ - và thiếu vắng cảnh bà chiếu cố hỏi han sức khỏe của họ. Những lần bà Adams thăm hỏi sức khỏe dân làng như thế là để bà lấy lòng họ, mặc dù bà vẫn ngồi trên xe, người được bà chiếu cố ra tận xe để bà thăm hỏi. Bà vẫn ngồi trên xe, người được bà hỏi thăm đứng bên vệ đường nhún chân cúi chào, chúc sức khỏe bà và hai quý tử của bà, cậu William và cô Juliana. Thậm chí trong suốt những tháng mùa đông, người ta cũng hiếm thấy mặt các quý tử con nhà Adams, mặc dù cha mẹ cô cậu thường không đem họ đi theo. Bà vú nhất quyết tin rằng thời tiết mùa đông rất có hại cho sức khỏe của cậu ấm cô chiêu.

Năm nay, hai ông bà Adams vẫn ở chơi tại Stratton Park, vùng Kent, với tử tước Rawleigh suốt một tháng trời. Mọi người đều biết Tử tước là anh cả của ông Adams Ai cũng biết, tuy Tử tước ra đời sớm hơn ông Adams chỉ hai mươi phút, nhưng cũng đủ cho ông ta được vận may ngàn năm một thuở, vì ông có quyền nhận lãnh tước hiệu của gia tộc, còn người em sinh đôi ra đời sau hai mươi phút kia thì không được lập tước.

Nhiều người trong lúc trà dư tửu hậu, kháo với nhau rằng, nếu hoàn cảnh đảo ngược lại, thì thế nào bây giờ ở Bodley đã có ngài Tử tước và bà Tử tước rồi. Bên ngoài cửa họ không có người nối dõi, nên bà ngoại đã giao hết cả gia sản cho ông anh, và bây giờ ông Tử tước đã đến ở một mình tại đây.

Ông bà Adams chẳng bận tâm đến việc gia đình họ không có tước vị. Họ có đầy đủ nghi thức của giai cấp quý tộc, bất cứ người lạ nào đến đây cũng đều được dân chúng cho biết chủ nhân trang viên Bodley là một vị lãnh chúa có người anh là Tử tước Rawleigh ở Stratton.

Ngài Adams và phu nhân sẽ về nhà trong tuần này. Tin tức được một gia nhân ở trang viên Bodley loan đi - người này hằng đêm thường đến uống rượu tại quán rượu trong làng - thế là khắp làng đều biết. Họ có mời nhiều khách về nhà chơi, người trưởng nhóm phục vụ cho ông thợ rèn biết thế, nên tin tức này xem như chính xác.

“Phải chăng Ngài Tử tước Rawleigh cũng là một trong đám khách này?” Đúng, trong đám khách này có ông Tử tước. Bà Croft, quản gia của trang viên Bodley nói cho bà Lovering vợ ông Mục sư biết thế. Và chắc trong đám khách đến chơi sẽ có nhiều Bà, nhiều Ông quý phái. Bà quản gia không biết đích xác trong số khách quý này có bao nhiêu người có tước vị. Bà ta chưa được chủ nhân cho biết thành phần khách đến chơi, nhưng theo thư của bà Adams gởi về, thì trong số khách này có người anh chồng của bà, tức là Ngài Tử tước chứ còn ai khác nữa? Mà khách đã thấp tùng theo Tử tước Rawleigh, thì chắc đều là những nhân vật danh tiếng.

Mọi người đều nhất trí rằng hai tháng vắng bóng gia đình Adams, cảnh sống trong làng thật vô vị buồn tẻ. Từ ngày ông Adams mời khách về nhà chơi lần trước đã hai năm qua rồi, và đã nhiều năm nay, ông Tử tước Rawleigh chưa về quê thăm em trai.

Cả làng đều náo nức khi nghe tin này. Không ai biết ngày giờ họ về đến làng, nhưng ai nấy đều nôn nóng đợi chờ. Thế nào cũng có rất nhiều xe cộ chở quan khách và nhiều xe chở đồ đạc cùng gia nhân của họ. Không thể bỏ qua cảnh tượng này được. May thay là từ Kent về nhà chỉ có một con đường duy nhất chạy qua làng. Không ai nghĩ đến chuyện họ sẽ về nhà vào ban đêm. Chắc chắn là họ sẽ không đi ban đêm, vì đường sá tối tăm rất dễ bị bọn lưu manh tấn công cướp bóc, nhất là khi trong đoàn khách có nhiều bà.

Cuối cùng, mùa xuân lại về, mang theo cuộc sống mới, sinh lực mới, nét huy hoàng mới - nét huy hoàng hiện ra trong rừng, trên các bờ gấu, và trong cảnh sinh động hấp dẫn ở trang viên Bodley.

Mặc dù bà góa phụ Catherine Winters không náo nức như dân làng, nhưng nàng thường vẫn đưa mắt nhìn qua cửa sổ trước nhà nhiều hơn mọi khi. Nàng ở trong một ngôi nhà tranh nhỏ nằm cuối con đường làng, phía Nam. Không những nàng đưa mắt nhìn ra ngoài đường, mà nàng còn lắng tai nghe chùng tiếng xe đến gần nữa. Nàng thích khu vườn ở phía sau nhà hơn là mặt tiền, vì sau vườn có nhiều cây ăn trái, cảnh cây trĩu quả trên bãi cỏ và tòa bóng mát vào mùa hè. Ngoài ra, ở cuối vườn, có dòng sông nước chảy róc rách trên bờ đá rêu phong. Nhưng những ngày gần đây, Catherine lại thường ra ngắm mảnh vườn phía trước nhà hơn, ngắm những cây nghệ tây bắt đầu đơm hoa, ngắm hoa thủy tiên đâm chồi trên mặt đất. Nhưng nếu nàng nghe có tiếng xe từ xa đến, nàng liền chạy vào nhà. Một buổi sáng nàng nghe có tiếng xe, nàng vội vã vào nhà, nhưng đây chỉ là tiếng xe độc mã của Mục sư Ebenezer Lovering đi thăm một nông trại gần đây trở về.

Việc gia đình ông Adams trở về làm cho Catherine có nhiều cảm nghĩ khác nhau. Thế nào các quý tử của họ cũng vui sướng. Chúng mong mỗi mẹ chúng trở về đã mấy tuần nay. Dĩ nhiên là bà Adams sẽ mang về cho chúng rất nhiều quà, và để cho chúng vui chơi thỏa thích vài tuần, khỏi phải học hành gì. Bọn trẻ sẽ cần mẹ hơn cần học.

Catherine dạy chúng học đàn dương cầm, mỗi tuần hai buổi, nhưng cả hai đứa bé không đứa nào có năng khiếu về dương cầm. Dĩ nhiên, vì chúng còn nhỏ quá. Juliana mới 8 tuổi và William 7 tuổi.

Khi ông Adams và phu nhân có mặt ở nhà, cuộc sống của nàng có phần vui hơn đôi chút. Thỉnh thoảng Catherine được họ mời đến nhà ăn cơm tối hay chơi bài. Nàng biết họ mời nàng như thế là vì bà Adams muốn có số chỗ, và cần có phụ nữ cho đủ cặp.

Và nàng cũng biết bà chủ thỉnh thoảng có hành động chiều chuộng với nàng như thế.

Dù biết thế, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất thú vị khi có cơ hội mặc chiếc áo dài đẹp nhất của mình để đến dự và có dịp chuyện trò với mọi người - mặc dù chiếc áo do nàng tự tay may lấy, không hợp thời trang, không đúng tiêu chuẩn của dân thành phố.

Ông Adams luôn luôn tỏ ra rất lịch sự, rất đáng yêu. Ông ta rất đẹp trai, con cái của ông đều mang nét xinh đẹp của ông, mặc dù bà Adams cũng rất duyên dáng. Nhưng Catherine thường tránh mặt ông khi đến nhà họ. Nàng sợ miệng lưỡi cay độc của bà Adams, nếu nàng đứng nói chuyện với ông. Thế nào bà chủ cũng nhiech mắng nàng, như thể nàng là đồ trác nết, là gái muốn tán tỉnh chồng bà.

Nàng không phải là loại đàn bà ấy. Nàng đã ngăn đàn ông rồi. Và cũng ngăn tình yêu nữa. Ngán cảnh tán tỉnh nhau. Chính tình yêu đã đẩy nàng đến nông nỗi này, đến chỗ nàng đang sống. Không phải nàng ta chán cuộc sống hiện tại. Trước mắt, nàng đang sống trong một ngôi nhà dễ chịu giữa một ngôi làng êm ả, nàng phải biết cách gìn giữ cuộc sống hiện tại cho được trường tồn để cuộc sống khỏi tẻ nhạt, khỏi đau khổ.

Nàng vui mừng khi thấy gia đình ông Adams trở về - “một phần” vui mừng. Nhưng họ lại mời về nhà nhiều khách - rất nhiều khách. Nàng không biết Từ tước Rawleigh.

Trước khi nàng đến ở tại Bodley-On-the-Water, nàng chưa bao giờ gặp ông ta và chưa bao giờ nghe ai nói đến ông ta. Nhưng ngoài ông ta ra, còn có nhiều khách khác nữa, và dĩ nhiên họ đều là những người thuộc giai cấp “quý tộc”. Có thể có người nàng đã quen biết, hay có thể có người đã biết nàng.

Đây chỉ là trường hợp hiếm hoi, nhưng biết đâu, và nếu thế thì chắc nàng sẽ lâm vào một hoàn cảnh rất khó xử.

Nàng không muốn cuộc sống hiện tại của mình bị xáo trộn. Nàng đã quá đau khổ trong cuộc sống rồi.

Họ trở về vào một buổi chiều tà nắng ráo, khi nàng đang đứng ở đầu ngõ trước nhà để tiễn đưa cô Agatha Downes, cô gái già ái nữ của ông cựu Mục sư, cô ta đến thăm nàng và uống trà cùng nàng. Nàng không thể nào chạy kịp vào nhà để đứng nấp sau màn cửa sổ phòng khách để nhìn đoàn xe đi qua được. Nàng đành phải đứng tại chỗ để họ nhìn thấy, thậm chí không có đến chiếc khăn trùm đầu để che bớt khuôn mặt nữa.

Nàng đâm ra ghen với con chó Toby của mình, vì nó đang ở trong nhà yên ổn, cất tiếng sủa inh ỏi.

Khách ngồi trên ba cỗ xe, và cách xa phía sau một đoạn có nhiều cỗ xe khác chờ hành lý và gia nhân. Không thể nào thấy rõ ai ngồi trong xe, nhưng bà Adams ngồi trên chiếc xe đi đầu, bà chồm người ra phía trước, tay đưa cao, đầu cúi xuống. Trông bà ta chẳng khác nào một nữ hoàng đang vẫy chào thần dân. Catherine nghĩ thầm trong bụng như thế khi trông thấy thái độ của bà ta trước mặt dân làng. Bà ta gật đầu chào lại mọi người khi dân làng chào bà.

Có ba nhà quý tộc cười ngửa đi theo đoàn xe. Nhìn qua, Catherine nhận ra hai trong số ba người này là khách lạ, còn một người là ông Adams. Nàng cười, nhún chân cúi đầu chào ông ta - nàng chỉ chào như thế này mỗi khi không có vợ ông ta đi bên cạnh - nhưng chào xong, bỗng nàng giật mình lo sợ, vì ông ta có vẻ lạnh lùng, không cười chào lại, thái độ kiêu căng. Nàng liền nhận ra mình lầm, vì ông ta không phải là ông Adams.

Nàng biết ông Adams có người anh sinh đôi - Từ tước Rawleigh. Trời! Xấu hổ làm sao! Nàng cảm thấy hai má nóng bừng, ửng đỏ. Nàng hy vọng ông ta đã đi qua khỏi, không kịp thấy về e thẹn hiện ra trên mặt nàng. Nàng lại còn mong sao ông ta nghĩ rằng nàng nhún chân Cô Downes cất tiếng nói:

- Bà Winters thân mến này, chúng ta thật may mắn có mặt ở ngoài đường, vào lúc gia đình ông Adams cùng khách quý về nhà. Tôi thấy bà Adams gật đầu chào như thế này quả là một vinh hạnh cho chúng ta. Tôi nghĩ đáng ra bà ta phải ngồi khuất vào trong xe để nghỉ ngơi sau chuyến đi xa xôi mệt nhọc mới đúng, nhưng đằng này bà lại ngồi ra trước để vẫy chào chúng ta.

- Phải đấy, cô Downes à - Catherine đáp - đi đường xa quả rất mệt. Tôi nghĩ chắc họ rất sung sướng khi về đến trang viên Bodley đứng giờ uống trà.

Cô Downes bước ra khỏi cổng, đi về nhà, cô nôn nóng về kể lại cho bà mẹ bệnh hoạn nghe cảnh tượng cô vừa trông thấy. Catherine nhìn theo cô ta. Nàng thích thú khi trông thấy mọi người đều đổ xô ra đường để xem cảnh đoàn xe đi qua, như thể đây là một đoàn diễn hành quan trọng, và ai nấy đều lộ vẻ hân hoan.

Thế rồi nàng lại cảm thấy rầu rĩ ruột. Chắc có lẽ Tử tước Rawleigh hiểu ra việc nàng đã lầm lẫn tưởng ông ta là ông em, nên mới cười chào ông ta. Nàng hy vọng những người khác trong làng cũng mắc phải lỗi lầm như nàng. Cũng có thể có người chưa nhận ra mình đã lầm cũng nên.

Nàng thấy ông ta quá giống ông Adams Nhưng nếu chịu khó nhận xét một chút, thì chắc nàng sẽ thấy được có sự khác biệt giữa hai người, và cho dù nhận xét của nàng có bất công đi nữa, nàng cũng kết luận rằng cá tính của hai người rất khác nhau. Ông Tử tước này có vẻ cao ngạo, thiếu tế nhị. Cặp mắt đen của ông ta trông thật lạnh lùng. Có lẽ chỉ cần chào đời trước 20 phút là định mệnh đã khác nhau một trời một vực rồi. Ngài Rawleigh đã được định mệnh ưu đãi cho tước vị, cho gia sản kếch xù, để sống một cuộc đời sung túc đầy đủ và hạnh phúc.

Nàng hy vọng nếu có dịp gặp lại ông ta, nàng sẽ không mắc phải lầm lẫn đáng tiếc như thế này nữa. Nàng hy vọng ông ta chỉ ở lại chơi ở Bodley một thời gian ngắn, đồng thời nàng cũng hy vọng rằng ông ta chỉ nhìn nàng như nhìn bao người khác đứng hai bên đường để đón chào đoàn người quý tộc đi qua, chứ không có nhận xét gì đặc biệt về nàng hết.

Khi đoàn xe ngựa đi dọc theo con đường độc đạo qua Boley- on- the- Water thì Eden Wendell, Nam tước Pelham, tự nhiên cảm thấy họ như đoàn xiếc đi diễn hành qua làng, anh cất tiếng nói với hai bạn:

- Này các cậu, ít ra chúng ta đã mắc phải một sai lầm.

Hai người bạn không hỏi anh ta sai lầm đó là gì, vì chính họ đang nói đến điều lầm lẫn mà họ mắc phải trước khi họ quyết định về Derbyshire để vui thú điền viên và trong thời gian họ về đây chơi.

Nathaniel Gascogne buồn rầu lên tiếng đáp với giọng châm chọc:

- Theo tôi thì chỉ có một trong ba chúng ta lầm lẫn thôi. Nhưng biết đâu phía sau màn cửa sổ của các ngôi nhà kia có nhiều người đẹp đang nhìn lên chúng ta.

- Nát, cậu luôn luôn tưởng tượng viễn vông- Rex Adams tức Tử tước Rawleigh, đáp- Theo tôi thì tất cả dân làng và chó đều tuân hết ra đường để xem chúng ta đi qua. Và theo nhận xét của tôi thì trong đám dân làng này chỉ có một người đẹp mà thôi.

Nam tước Pelham thờ dài, nói:

- Và nàng chỉ để ý đến anh thôi, Rex à, chỉ để ý đến đôi mắt quý quai của anh thôi. Cặp mắt xanh của tôi cũng nổi tiếng làm cho nhiều bà rung động, nhưng người đẹp chốn thôn dã này không thèm nhìn vào mắt tôi. Nàng chỉ chú ý đến anh.

Tử tước Rawleigh châm biếm đáp lại:

- Này Eden, nếu nàng không rung động trước cặp mắt của anh thì cũng là chuyện thường tình. Nếu nàng gặp tôi ở thành phố, thì chắc nàng cũng nhìn tôi chứ không nhìn anh đâu, và nếu thế thì chắc anh không còn dịp để về quê vui chơi một thời gian, kể cả việc đi tham dự lễ hội Mùa Tình Yêu.

Nam tước Pelham cau mày phật ý, còn Gascoigne thì ngẩng đầu ra sau, cười vang.

Anh ta nói:

- Eden, đúng thế thật. Cậu phải chấp nhận đi thôi.

Nam tước Pelham cau có đốp chất:

- Cô ta sẽ mới lạ khi ra thành phố, thân hình cô ta làm cho mọi người mê mẩn. Làm sao tôi biết được cô ta có chồng hay chưa? Chỉ có hai anh mới có kinh nghiệm ấy, cho nên chỉ có hai anh mới có thể tìm dịp để vui chơi, chứ tôi thì chịu, xưa nay tôi đều thua các anh.

Gascolagne để một bàn tay lên trái tim và nói:

- Đúng thế, Eden à. Tôi thông cảm cho anh. Tìm được dịp là một việc rất khó. Ít ra cũng phải lựa lúc anh chồng vắng mặt một thời gian để cho ta làm xong nhiệm vụ, nhiệm vụ hoặc là chính đáng hoặc là không- Anh ta ngửa đầu ra và cười ha hả. May thay khi ấy họ đã ra khỏi ranh giới của nàng và đang đi lên con đường dẫn đến trang viên Bodley, hai bên đường có hai hàng cây sồi cao vút.

Bạn anh ta trề môi, quyết ăn miếng trả miếng. Dù sao, anh đã chịu cảnh bị châm chọc như thế này suốt nhiều tuần nay rồi. Anh nói:

- Này Nat, tôi không phải là người duy nhất buộc lòng phải tìm chốn quê mùa để về ẩn cư. Há tôi quên hết chuyện về cô nàng Sybil Armstrong của anh rồi hay sao?

- Thì anh nhớ làm gì cho mệt?- Gascolagne nhún vai đáp- Anh thường quên hết cho rảnh trí mà. Chỉ xem đây là nụ hôn nhân dịp Giáng sinh thôi. Nụ hôn dưới bóng cây tầm gồi. Nếu nàng chống lại thì xem có vẻ bần tiện quá. Nàng cố tình đứng ở đấy, giả vờ không hay biết gì, giả vờ không thấy tôi. Rồi bỗng nhiên nào là anh em, cha mẹ, bà con cô bác...

- Chúng ta dễ hình dung ra cảnh tượng ấy quá, cảnh tượng rõ ràng đến nỗi lòng - ngài Tử tước cướp lời để trấn an bạn.

Họ tuân ra từ tứ phía, qua cửa có, qua tường có, trên trần xuống có, từ dưới đất lên có - Gascolagne nói tiếp - Tất cả đều nhìn tôi, chờ đợi tôi tuyên bố ngay. Nói cho hai anh biết, cảnh tượng ấy làm cho người ta phải khiếp hãi. Chẳng khác gì một trận cuồng phong.

- Đúng thế, chúng ta đã gặp nhiều trường hợp như thế thật- ngài Tử tước nói- Vì thế mà hôm nay các anh tấn công tôi, cả hai anh như hai chú thỏ hoảng sợ, mong tôi theo các anh vui thú cảnh điền viên và bỏ luôn cả dịp lễ Hội Mùa Tình Yêu.

- Rex, nói thế thì bất công quá - Gascolagne nói - Có phải chúng tôi đã nói về việc anh bỏ Lễ Hội Mùa và bỏ hết các người đẹp, trả các nàng cho mẹ họ không? Nào, phải chăng chúng tôi đã nói đến chuyện này? Eden, anh nói cho anh ấy nghe đi.

- Chúng tôi đề nghị giữ Stratton cho được ăm cứng - Nam tước Pelham nói - Nào, Rex, chắc anh chấp nhận chứ. Ngài Tử tước cười toe toét, đáp:

- Đáng đời cho hai anh là cô em dâu của tôi đã mời chúng ta đến đây và tôi nói đến đây cho đỡ buồn, hơn là ở Stratton. Rồi bây giờ cũng đáng đời cho hai anh là trong làng chỉ có độc nhất một người đẹp mà nàng lại chỉ mê tôi thôi.

Hai người cùng lên tiếng phản đối ngài Tử tước, nhưng đoàn xe đã đến nhà, cho nên lời phản đối rồi rạc dần rồi tắt hẳn. Họ xuống ngựa, đưa dây cương cho gia nhân đang đứng chờ và bước đến giúp các bà xuống xe.

Chắc có lẽ cô ta là người đẹp duy nhất, Tử tước Rawleigh nghĩ thế, nhưng chắc cô ta đã lớn tuổi và trông lịch sự, không đến nỗi là một chị vất vả, là gái giặt áo quần hay là loại đàn bà để cho người ta bốn cọt để kiếm vài đồng. Cô ta đứng trong một khu vườn của ngôi nhà tuy nhỏ nhưng trông xinh xắn. Anh chắc trong ngôi nhà này chỉ có một người chồng sống cạnh người đẹp này.

Thật uổng. Nàng đẹp một cách lạ lùng, mái tóc vàng, vóc người cân đối, da mặt mịn màng. Thân hình thật duyên dáng, không gầy quá mà cũng không đầy đặn. Không như đa số đàn ông mà anh quen biết, anh không thích loại đàn bà đầy đặn. Nàng không uốn tóc quăn, không quấn thành lọn mà cũng không ép thành gợn sóng. Nàng dễ sắc đẹp lộ lộ tự nhiên, không trang điểm. Sắc đẹp của nàng thật tuyệt vời.

Nhưng nàng thật dạn dĩ. Khi nàng gật đầu chào Clarissa, thì anh đã nhìn thấy nàng rồi.

Anh không làm sao bỏ sót mọi hành động của nàng được, anh thấy đôi mắt nàng lướt qua Eden rồi qua Nat và dừng lại ở anh. Nàng cười và nhún người chào, rõ ràng nàng chăm chú nhìn anh và đặc biệt cười với anh.

Nếu gặp may mà nàng không có chồng, thì anh sẽ không ngần ngại tán tỉnh nàng, vì anh không sợ sẽ có trường hợp éo le xảy ra như trường hợp của Eden, anh chàng tội nghiệp này đã bị chồng cô gái anh ta tán tỉnh bắt gặp. Chắc có lẽ anh sẽ không lưu tâm làm gì đến hai người phụ nữ chưa chồng đang đến nghỉ chơi tại nhà của Claude, một trong số hai người này là em gái của Clarissa. Hay là anh sẽ không quan tâm đến chuyện vợ chồng làm gì. Nếu Clarissa biết suy nghĩ chín chắn một chút, thì chắc bà ta cứ để cho anh sống độc thân còn hơn là ghép em gái của bà ta cho anh. Trước sau gì thì Claude cũng là người thừa kế của anh, và sau Claude, đã có con trai của Clarissa đấy, lo gì.

Nhưng có lẽ bà ta sợ anh sẽ có những hành động bốc đồng, giao du mật thiết với phụ nữ khác, nếu bà không để mắt theo dõi anh sát nút.

Thực ra thì bà ta khỏi cần phải lo sợ như thế. Anh đã từng ngập ngừng bước và vòng hôn nhân, nên anh ngăn ngấm cảnh sống tù túng của đời sống vợ chồng. Cô Haritia Eckert chắc vẫn còn muốn đeo đuổi anh, nhưng anh cảm thấy thời say đắm đã qua rồi.

Mới đây, cô ta đề nghị hai người lấy nhau - vì thế cho nên anh phải đến Bodley với em trai và bạn bè, chứ không ra thành phố để tham dự Lễ Hội Mùa. Nghĩ đến chuyện này, mặt anh đánh lại một lát.

Sau khi giúp bà em dâu xuống xe, bà ta để tay lên ống tay áo bành tô của anh, rồi nói:

- Anh Rawleigh này - bà ta thường gọi anh bằng tước vị, mặc dù anh đã yêu cầu bà cứ gọi tên anh thôi. Anh nghĩ, việc gọi anh bằng chức tước như thế này làm cho bà cảm thấy mình quan trọng, vì có liên hệ mật thiết với người có tước vị - Rất vui mừng được đón tiếp anh đến Bodley. Xin anh dẫn Ellen vào nhà. Cô ấy mệt phờ người rồi. Thế chất cô ấy yếu đuối, chắc anh biết rồi. Bà Croft sẽ có mặt trong nhà để dẫn hai anh chị lên phòng riêng của mình.

Bà Clarissa có vẻ tin chắc rằng người phụ nữ càng mạnh mẽ yêu điều bao nhiêu thì trông càng hấp dẫn, dễ có chồng bấy nhiêu. Trong thời gian bà ở chơi với anh tại Stratton, anh có đưa ý kiến mời cô Hudson đến chơi luôn thể. Và có lẽ suốt hai tuần sau cùng, kể từ khi cô Hudson đến Stratton với bà chị, bà ta đã cố chứng minh cho anh thấy được điều này.

- Tôi rất hân hạnh, Clarissa à - anh nói, rồi quay qua phía cô em gái của bà, anh chìa cánh tay ra và hỏi cô- Cô Hudson vui lòng chứ?

Cô Ellen Hudson có vẻ sợ sệt. Ngài Tử tước thăm nghĩ, lòng bức tức. Hay là cô ta khiếp hãi anh? Sợ sệt hay khiếp hãi thì cũng đáng làm cho anh điên tiết. Thế nhưng hình như Clarissa cho rằng hai người chắc sẽ vui thích khi chịu đựng cảnh tức giận nhau, khiếp sợ nhau suốt đời.

Nàng có chồng chưa nhỉ? Anh tự hỏi, câu hỏi xuất phát từ người thiếu nữ đang vịn lên cánh tay mình. Cúi chào là chào chung cả đoàn. Bà Clarissa Adams vui mừng không xiết kể. Bà đã có nhiều khách đến chơi ở Bodley một thời gian dài - tính ra đã có đến 11 người, và trong số này có không dưới ba người có tước vị, nếu tính thêm bà em chồng của bà nữa là bốn người. Bà Daphne, em chồng của bà có chồng là Huân tước Clayton Baird, cho nên người ta gọi bà ta là Phu nhân Baird.

Khách cả thấy gồm có Rawleigh với hai người bạn của anh, em gái của hai em em nhà Adams với phu quân là năm; Ellen là sáu; người bạn thân của

Clarissa, bà Hannah Lipton với ông Lipton là tám, con gái của ông bà Lipton, cô Veronica Lipton là chín, cô này trẻ hơn Ellen một tuổi nhưng không đẹp và yếu điệu bằng, và con trai của ông bà Lipton, Arthur Lipton, cùng vị hôn thê là cô Theresa Hulme, vị chi tất cả 11 người. Cô Hulme chỉ mới 18 tuổi, cái tuổi nguy hiểm, nhưng rủi thay, cô ta xấu xí, tóc thì màu nâu nhạt và mắt có màu lục nhạt. Tuy nhiên, cô ta đã đính hôn đang hoàng với ông con Lipton rồi, không ai có quyền chê bai ngọt mặn gì được.

Chỉ có một việc khiến bà Adams mất vui, đó là khách đứng con số lẻ. Bà đã nghĩ đến Gäescôigne, người bạn không có tước vị của Rawleigh, anh này không có ai để ghép cặp cho hẳn. Trước khi về nhà, bà ta nghĩ đến việc mời người cho dù cặp với anh cũng như với Nam tước Pelham. Bà đã mời một người bạn góa bụa rồi, nhưng trước khi lên đường trở về Bodley, bà nhận được thư của cô bạn gái ấy báo cho bà biết cô ta vừa đính hôn lại và sắp làm đám cưới nội trong tháng. Thế là kế hoạch của bà thất bại.

Cho nên bà Adams cảm thấy bối rối, vì là chủ nhà mà lại vụng tính, để số khách đến chơi gặp phải con số lẻ, là bà lẽ ông. Đây là điều kiêng kỵ nhất. Bà cố nặn óc để tìm ra một phụ nữ xứng đáng để mời đến cho đủ cặp, một người không xa quá để khỏi phải ở lại nhà bà suốt mấy tuần lễ liền, nhưng suy nghĩ mãi bà vẫn không tìm ra được người nào. Vì vậy, bà đành dùng lại phương pháp lâu nay bà thường dùng, đó là mời một phụ nữ không ở lại nhà bà. Tìm một người như thế này không khó. Thật vậy, bà có thể tìm ra được một người như thế này.

Đó là Catherine Winters.

Bà Adams không thích Catherine Winters. Nàng ta làm ra vẻ cao quý quá, xem cuộc sống thanh bần là lý tưởng ở trong ngôi nhà tranh nho nhỏ, áo quần ít ỏi bình thường.

Từ năm năm nay, không ai biết nàng gốc gác ở đâu, không ai biết chồng nàng là ai. Và cũng chẳng ai biết cha mẹ nàng. Nhưng nàng sống rất bình lặng, mỗi khi chuyện trò với ai, nàng nói năng rất nhã nhặn, bất thiệp.

Bà Adams cảm thấy rất bức mình, vì mọi người đều cho nàng xứng đáng là một phu nhân, vì nàng rất có tư cách của một phụ nữ thuộc tầng lớp quý tộc. Khi nàng đến dạy đàn cho các con bà, bà lại càng tức tối hơn nữa khi bà buộc lòng phải thỉnh thoảng mời nàng đến dùng cơm hay chơi bài. Bà làm thế chẳng qua là để thưởng công cho nàng, nhưng dù sao thì đây cũng là hành động hạ mình để kết bạn với kẻ mà nói trắng ra bà cảm thấy không khác gì tôi tớ trong nhà.

Nếu Catherine Winters ăn mặc hợp thời trang và tóc tai trang điểm đôi chút thì cũng có thể gọi nàng là đẹp. Nhưng chắc chắn là không đẹp bằng Ellen. Thế mà nàng lại còn làm ra vẻ ta đây, làm cao. Cho nên thế nào Từ tước Rawleigh cũng không rời khỏi Ellen nửa bước. Bà tin chắc thế, vì trong suốt hai tuần vừa qua, bà thấy anh ta đã thật tình quan tâm đến cô em gái của bà.

Điều làm cho bà vui mừng là không bao giờ bà quá lo lắng về việc chồng bà để mắt nhìn người khác. Claude rất trung thành với bà. Trước đây chín năm, khi bà còn con gái, khôn ngoan và kiêu căng, bà rất lo lắng khi lấy một người chồng đẹp trai duyên dáng như Claude. Bà không muốn làm loại đàn bà chỉ biết cười trừ khi chồng có máu ăn chơi và đeo bông nhàn tình, bà không thể làm ngơ trước những hành động này của chồng. Bà thấy kết hôn với Claude, bà sẽ được món lợi rất lớn: anh là người sẽ được thừa hưởng tước vị Từ tước. Và anh lại có bộ mã bánh bao. Cho nên bà đã quyết định lấy anh, giữ chặt lấy anh. Bà cố tình biến mình thành vừa là người vợ vừa là người tình, khuyến khích anh chung chăn chung gối, để làm cái công việc thường gây cho các bà vợ ngầy ngất vì khoái cảm. Bà đã thật sự ngầy ngất và bà rất thích công việc này trên giường với anh.

Không, bà Adams không sợ mất chồng vào vòng cám dỗ của Catherine Winters. Dù thế, bà cũng không muốn tạo cơ hội để nàng gần gũi với chồng bà. Thế nhưng, bà cần có một phụ nữ đủ tiêu chuẩn để mời đến, để số khách ở nhà bà có con số chẵn.

Vào sáng ngày hôm sau khi họ về nhà, bà nói với ông Adams:

- Tối nay em sẽ cho gọi bà Winters đến ăn tối. Em cam đoan thế nào chị ta cũng hết sức cảm ơn chúng ta, vì được dịp sống với giai cấp thượng lưu một buổi tối. Miễn là chị ta đừng làm cho khách khứa trong nhà bức mình là được.

Chồng bà mỉm cười khoan khoái, ông đáp:

- Ừ mời bà Winters. Bà ấy là người luôn luôn dịu dàng khả ái, em yêu ả. Đêm qua anh có làm cho em mất ngủ sau chuyến đi xa như thế không? Cho anh xin lỗi nhé.

Ông nghĩ chỉ cần nói thế với vợ là đủ. Bà đi qua phòng làm việc của chồng, đến bên bàn ông đang ngồi, cúi xuống hôn ông. Bà nói:

- Em sẽ xếp cô ta ngồi bên cạnh Gascolâgne. Hai người sẽ chuyện trò với nhau thỏa thích. Em nghĩ làm thế sẽ khiến cho anh chàng khỏi bỏ về Luân Đôn sau khi đã lợi dụng lòng tốt của Rawleigh suốt ba tuần vừa qua.

- Anh thấy em có ý định sắp xếp họ ngồi bên nhau như thế là tuyệt rồi, em yêu à - Ông nói và mỉm cười thích thú - Nhưng việc em muốn ghép Ellen với Rex, theo anh thì chỉ mất công vô ích thôi. Không dễ gì anh ấy chịu để cho em ghép đôi đâu, và chính anh ấy đã nói thế rồi. Anh tin anh ấy nói nghiêm túc. Anh ấy đã bị Eckert làm cho quá đau khổ rồi.

Bà cúi kinh đáp lại lời chồng:

- Khi người đàn ông nào thấy mình được giới thiệu với một cô gái đẳng hoàng có tư cách, thì chắc anh ta sẽ không cảm thấy bị ai ghép đôi hết. Cô gái đầu đời của anh ấy không phải là một người ngay chính.

- A! - Anh lại cười - Có phải em muốn chứng minh cho anh thấy được điều em làm là đúng không, Clarissa? Phải chăng em sinh ra đời là để làm vợ anh? Em thật nhạy bén.

- Ellen và Rawleigh ra đời để sống với nhau, - bà đáp, thái độ kiên quyết, không hề nao núng.

Claude cười vang, nói:

- Rồi chúng ta sẽ thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mục sư Ebenezer Lovering vừa đưa tay đỡ Catherine bước xuống xe của mình, vừa nói:

- Ông bà Adams đương nhiên phải mời bà Lovering và tôi đến dự bữa cơm tối tại Bodley - rồi ông quay lại để giúp bà vợ bước xuống và nói tiếp - Còn bà, thì đây quả là một vinh dự cho bà khi được họ mời bà đến dự, bà Winters à. Nhất là trong buổi tiệc này có Tử tước Rawleigh.

- Dạ phải, đúng thế - Catherine khẽ đáp. Nàng đưa tay vuốt lại mái tóc cho ngay ngắn, kiểm tra xem thử mái tóc có bị gió thổi tung lên không. Nàng cố tăng lò không để ý đến trái tim nàng đang đập thình thịch. Rất nhiều lần nàng định không đến dự, nhưng rồi nàng cũng đã nhận lời mời. Lánh mặt không đến cũng chẳng được việc gì. Nàng không thể lánh mặt mãi trong suốt thời gian khách ở chơi tại đây. Họ sẽ ở đây nhiều tuần mới về.

Nàng ăn mặc rất cẩn thận, chiếc áo dài lụa màu xanh lục trông rất hài hòa với màu tóc của nàng. Tóc thì nàng chải bới kỹ càng hơn thường ngày, nàng để những lọn tóc quăn như gợn sóng xoắn xuống hai bên thái dương và xoắn dài xuống cổ. Thế nhưng khi vừa đưa chiếc áo khoác cho người hầu trong nhà và đi theo người quản gia vào phòng khách, thì nàng bỗng thấy mình quê mùa quá cỡ. Tự nhiên nàng lại có mặc cảm mình là kẻ lân gia nghèo nàn, được người ta mời đến vì số khách có thừa một ông và thiếu một bà, và nàng thấy mình hơi rụt rè vì thua sút thiên hạ. Nhưng dù sao nàng vẫn thấy lòng hớn hởi, vui vẻ.

- Ô, chào bà Winters - bà Adams lớn tiếng chào, vừa bước nhanh đến phía nàng, đồ nữ trang trên người bà ta sáng lấp lánh- Bà đến được như thế này thì quý hóa quá. - Bà ta đưa mắt nhìn khắp người nàng, vẻ mặt hân hoan vì nhận thấy rõ ràng không làm soa nàng địch nổi với các bà khác ở trong phụng. Bà ta quay sang chào ông Mục sư và bà vợ ông ta.

- Chào bà Winters, quý hoá quá! - Ông Adams tươi cười chào nàng. Đúng là một ông Adams trước sau như một, nang nghĩ bụng và cười chào đáp lễ. Về mặt ông ta vui vẻ như mọi khi. Ngoài ra, ông ta đã gọi đích danh tên nàng- xin bà cho phép tôi giới thiệu bà với vài người khách của chúng tôi hôm nay.

Nàng không dám nhìn khắp phòng. Hình như trong phòng rất đông người. Mỗi khi được giới thiệu người nào, nàng mới dám nhìn người ấy thôi, và mỗi lần như thế, nàng cảm thấy hồ hởi trong lòng. Không có ai quen biết với nàng hết, trừ Ellen Hudson, em gái bà Adams, vì trong thời gian 5 năm sống ở làng này, nàng đã nhiều lần gặp cô ta mỗi khi cô ta đến thăm Bodley. Cô ta rất xinh, có giáo dục và ăn mặc thì khỏi chê, áo quần rất hợp thời trang, Catherine nghĩ thế. Cô ta rất giống bà Adams, mái tóc cũng màu nâu đậm và cặp mắt màu xanh lục như bà chị.

Mọi người đều chào hỏi nàng rất lịch sự. Nàng thấy cặp mắt xanh của Nam tước Pelham ánh lên vẻ thán phục khi ông ta nắm bàn tay nàng và cúi chào trân trọng, và nàng cũng thấy vẻ thán phục hiện ra trong đôi mắt xám lơ lơ của ông Gascolagne. Cả hai người đều rất đẹp trai. Nàng nghĩ bụng: được đàn ông hâm mộ quả sung sướng thật, nhưng nàng không muốn để cho sự hâm mộ này đi xa hơn, nàng không muốn để cho họ tán tỉnh hay là để cho mình bị lừa dối, gạt gẫm nữa.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người chưa được giới thiệu. Nhưng nàng đã biết hai người này rồi - hay ít ra thì cũng biết một người - Vì khi mới bước chân vào phòng này, nàng đã hồi hộp, xốn xang trong lòng. Mà đằng nào thì nàng cũng phải gặp mặt họ. Có lẽ hôm qua ông ta không chú ý đến nàng cũng nên, hay nếu ông ta có thấy nàng thì chắc có lẽ bây giờ ông ta không nhận ra nàng. Hay có lẽ ông ta biết nàng đã nhầm ông là người em.

- Xin giới thiệu với bà, đây là em gái tôi, Daphne, Phu nhân Baird - Ông Adams nói - Daph, đây là bà Winters.

Phu nhân Baird đẹp như hai anh trai, nhưng trông bà khá ái như ông Adams, bà cười chào Catherine, nói đôi lời chúc tụng rất lịch sự.

- Còn đây là anh trai tôi, Tử tước Rawleigh - ông Adams giới thiệu tiếp- chắc bà biết rồi đấy, bà Winters, chúng tôi là hai anh em sinh đôi. Vì thế đã khiến cho nhiều người bối rối vì lầm lẫn, còn chúng tôi thì gặp được lắm chuyện thú vị, phải thế không, Rex?

Phu nhân Baird vội tiếp lời:

- Và ai cũng biết hai người đều cố tình lợi dụng sự giống nhau, bà Winters à. Tôi có nhiều chuyện kể cho bà nghe về việc này cả tối không hết, phải để dành đến sáng mai nữa đây.

Tử tước Rawleigh ngượng ngập cúi đầu chào Catherine, ông nói:

- Daphne, bây giờ khoan đã, nên để vào lúc khác. Chào bà Winters, hân hạnh được biết bà.

Đúng thế, hai người giống nhau như đúc, Catherine nghĩ.

Cả hai đều cao và đẹp, tóc đã đen mà mắt lại còn đen hơn. Nhưng họ vẫn khác nhau.

Mặc dù nàng đã mắc phải lầm lẫn ban đầu ở trong làng, nhưng nàng tin chắc nàng sẽ không lầm nữa. Vóc dáng hai người quá giống nhau thật đấy, nhưng theo nàng thấy thì ngài Từ tước có vẻ cường tráng mạnh khỏe hơn ông Adams. Và tóc ông ta dài hơn - dài trông thật buồn bình. Khuôn mặt cũng khác hẳn. Thoạt nhìn thì hai người mặt chẳng khác nhau nhưng nhìn kỹ mới thấy mặt ông Adams cười mở, khả ái, còn Ngài Rawleigh thì cao ngạo, du côn, ưa gây gổ.

Nàng thích ông Adams. Nàng không ưa anh chàng này- nàng nghĩ thế vì cặp mắt của anh ta đã làm cho nàng bối rối, nàng khẳng định với lòng mình như thế.

- Thế “ông” Winters đâu? - Phu nhân Baird hỏi, mắt đảo quanh phòng có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Ông ấy mất rồi, Daph à - Ông Adams đáp nhanh - Bà Winters góa bụa. Chúng ta rất hân hạnh được bà ấy chọn Bodley-On-the-Water làm nơi cư ngụ. Bà ấy đọc sách cho người già nghe, dạy cho trẻ em học, cung cấp cho nhà thờ đủ hoa trong vườn nhà bà ấy vào mùa hè. Bà ấy dạy dương cầm cho Julian và Will, mặc dù hai đứa không có năng khiếu về âm nhạc khiến cho bố chúng phải buồn phiền.

- Vậy thì người ta phải xem bà Winters như một kho báu - Từ tước Rawleigh nói, mắt đảo lên đảo xuống trên người nàng và rõ ràng là ông ta cũng có cùng kết luận như của bà Adams hồi nãy. Được thôi, chẳng thành vấn đề, Winters nghĩ, nàng cố nuốt hận. Nàng không ăn mặc để gây ấn tượng mạnh cho Ngài Lãnh chúa cao cả. Nếu ông ta xem nàng là người tầm thường, sống xe những nơi phồn hoa đô hội, thì cũng đúng thôi.

Nàng đúng là con người như thế đấy.

- Rõ ràng như thế rồi- ông Adams cười đáp - Mà thôi, chúng tôi đã làm cho bà bối rối rồi, thưa bà Winters. Bây giờ xin bà cho biết các con tôi có tiến bộ gì trong hai tháng vừa qua không. Xin bà hãy nói thực đi - Ông ta cười.

Catherine bức mình khi thấy nàng thẹn đỏ mặt. Nàng đỏ mặt không phải vì sung sướng hay bối rối khi nghe lời khen, mà cũng không phải vì tức giận trước lời khen xê giao quá đáng. Nhưng nàng đỏ mặt vì chính giọng nói của Ngài Từ tước, chính giọng của ông ta đã làm cho nàng đau khổ. Điều ông ta nói ra hàm ý cho rằng nàng là người vô duyên tẻ nhạt. Mà thôi, chính nàng như thế kia mà.

- Thưa ngài, cả hai cô cậu đều tập đàn hàng ngày - nàng đáp - Cả hai đều có tiến bộ chút đỉnh, cố gắng thực hành những bài học đơn giản tôi đã đề ra.

Ông Adams lại cười vang. Ông ta nói:

- Có tiến bộ thế là tốt. Nhưng theo tôi thì chúng ta phải kiên nhẫn với Julie hơn. Con gái lớn lên mà không có năng khiếu gì đặc biệt, sẽ làm cho người ta thất vọng. Ít ra thì nó cũng phải biết sử dụng bút vẽ và màu sắc.

Phu nhân Baird đáp lại lời anh:

- Tôi chơi đàn cũng chán ra trò trống gì, thế mà từ khi vào đời đến nay, chẳng có ai khinh dễ coi thường tôi. Thật thế, tôi nghĩ tôi lấy được người chồng như Clayton là do tôi có tư

cách mà thôi, thậm chí cả hai chúng tôi đều không lấy việc khoái lạc nhục dục làm quan trọng hàng đầu. Thật thế bà Winters à, trong buổi tiệc nếu người ta yêu cầu tôi đánh đàn, tôi chỉ việc tươi cười đáp lại họ, rồi chấp hai tay đưa lên cao và nói vài lời đại loại là

“Vụng lắm, chơi vụng lắm”, thế là mọi người cười vang như thể mình là người quá khiêm tốn vậy. Cam đoan với bà làm thế là tuyệt nhất.

- Claude này - Từ tước Rawleigh nói - có lẽ chú nên nhờ bà Winters dạy cho hai cháu tài ngoại giao hơn là âm nhạc.

- Thật chán khi dạy những đứa bé không quan tâm đến việc họ - Phu nhân Baird lên tiếng với vẻ ái ngại, thương cảm.

- Không phải thế, thưa bà - Catherine đáp - Không phải hai cô cậu không quan tâm học tập, nhưng

Khi thấy nàng bỗng dừng lại không nói hết lời, ông Adams bèn nói tiếp:

- Kém tài - Ông lại cười - Đừng lo, bà Winters à. Dù hai cháu có kém khả năng về âm nhạc, tôi vẫn yêu chúng.

- A, đến giờ ăn rồi - Bà Baird nói, mắt nhìn qua phòng, thấy người quản gia đang nói với bà Adams - Tuyệt, tôi đói muốn chết đây rồi.

- Xin lỗi - Ông Adams nói - Tôi phải mời bà Lipton vào bàn.

- Clayton ở đâu rồi? - Bà Baird hỏi, mắt nhìn quanh.

Catherine cố giữ bình tĩnh để khỏi hốt hoảng. Ôi, tình hình rắc rối khó xử quá. Nhưng, tròng khi nàng đang tìm cách để đối phó, thì chính bà Adams đã bước đến để giải thoát cho nàng, dĩ nhiên bà ta đến là đã có ý đồ trước rồi.

Bà ta nắm cánh tay ông anh chồng và nói:

- Rawleigh, chắc anh muốn mời Ellen vào bàn chứ - Bà ta quay qua nhìn Catherine với thái độ chiều cố trông đến buồn cười, rồi nói với nàng: - Tôi đã nhờ Mục sư Lovering mời bà vào bàn, bà Winters à. Tôi nghĩ chắc bà cảm thấy dễ chịu khi có người quen ngồi bên cạnh.

- Tất nhiên rồi - Catherine đáp nho nhỏ, nàng thấy hết lo sợ và cảm thấy vui - Cảm ơn bà, thưa bà.

Ông Mục sư đã nghiêng người bên cạnh nàng, nói với nàng rằng ông xem việc ông được phép dẫn nàng vào bàn ăn và được ngồi bên cạnh nàng là một vinh hạnh lớn.

Rồi ông nói lớn hơn để cho bà chủ nhà có thể nghe.

- Bà Adams thừa hiểu người nào làm nghề của tôi cũng đều giúp cho người ngồi bên cạnh ở bàn tiệc vui vẻ.

Quả là lời đề cao kỳ diệu, Catherine nghĩ, nàng vòng cánh tay quanh ông Mục sư, rõ ràng nàng muốn xác nhận cho Từ tước Rawleigh thấy ý kiến ông ta cho nàng là người phụ nữ vô duyên buồn tẻ là đúng. Nàng không cần nói ra ông ta cũng thừa biết ý kiến của mình là đúng.

Nàng bình thần ngồi vào chỗ, và chắc bữa ăn sẽ kéo dài một giờ buồn tẻ như thế. Ông Nathaniel Gascolagne ngồi bên trái nàng, quả là một nhà quý phái dễ chịu, đồng thời lại đẹp trai nữa. Nhưng nàng ít có cơ hội để nói chuyện với ông ta. Mục sư Lovering nói chuyện không ngắt với nàng như mọi lần ông ta được xếp ngồi bên nàng mỗi khi hai người cùng được mời đến ăn ở Bodley. Trong suốt bữa ăn, ông ta cứ nhắc mãi với nàng rằng cả hai người đều phải hết sức cảm ơn gia chủ, vì họ đã được vinh dự đến dự tiệc với những người sang trọng như thế này. Ông ta lại luôn mồm khen ngợi các món ăn cao lương mỹ vị dọn ra trên bàn trước mặt họ.

Catherine chỉ nghe lắt lẻo mà thôi, vì nàng thích quan sát các thực khách trong phòng hơn. Ông Adams ngồi ở đầu bàn, trông ông quả đúng là một ông chủ nhà vui vẻ, thân ái. Bà Adams ngồi ở cuối bàn, có vẻ là một bà chủ cao sang quý phái. Nàng thường ngạc nhiên khi thấy rằng cả tính hai người rất khác nhau như thế mà bên ngoài lại có vẻ như rất tâm đầu ý hợp. Dĩ nhiên cả hai đều xinh đẹp. Nàng nhìn cô Ellen Hudson, cô ta ngồi bên cạnh Ngài Từ tước, đang cố hết sức gọi sự chú ý của ông ta. Thế nhưng, khi ông ta chú ý đến, thì cô lại cảm miệng như hén và lúng túng. Ông ta liền quay qua nói chuyện lại với bà Lipton ngồi ở phía bên kia. Bà Adams lộ vẻ bức tức ra mặt.

Catherine nghĩ chắc thế nào vào dịp sau bà ta cũng bị xếp vào chỗ xa ngài Từ tước hơn. Nàng thấy Phu nhân Baird và ông Gascolagne đấu láo với nhau rất hăng say, họ chuyện trò vui vẻ, vô tâm. Nàng thấy cô Theresa Hulme cứ liếc mắt đưa tình với ông Arthur Lipton mãi, là vị hôn phu của mình nhưng lại được xếp ngồi xa cô, nên hai người không chuyện trò gì được với nhau. Cô ta có vẻ ít nói chuyện với ai và hình như quý ông ngồi hai bên cô cũng không thêm lưu tâm đến cô, trông cô thật tội nghiệp. Suốt cả buổi ăn, Nam tước Pelham cứ mãi miết nói chuyện với cô Veronica Lipton.

Catherine muốn đóng vai người quan sát chứ không muốn làm người đóng trò, mặc dù lắm lúc không được như thế. Làm người quan sát được vui hơn và tránh khỏi những cảnh làm cho ta nhức đầu. Qua nhiều năm đóng vai người quan sát, nàng còn thấy lắm điều thú vị, hơn nữa là mình làm chủ được cảm xúc, giữ được một khoảng cách với cuộc sống. Không phải làm thế tức là nàng không tham gia vào những sinh hoạt cần thiết, và không phải làm thế tức là nàng không có bạn bè. Nhưng sinh hoạt phải là sinh hoạt hữu ích, và bạn bè phải là bạn bè chân thật.

Trong lúc tâm trí nàng đang một nửa thì nghe ông mục sư hết lời ca ngợi món thịt bò rán mà ông vừa ăn xong, một nửa thì lơ đãng suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nàng bắt gặp ánh mắt của Từ tước Rawleigh nhìn mình. Nàng đã cười với bộ mặt quen thuộc một lát mới sức nhớ ra bộ mặt ấy hoàn toàn xa lạ. Ông ta là người lạ. Rồi sau khi lòng đã nhủ lòng rằng nàng sẽ không bao giờ tái phạm thì nàng lại tái phạm liền. Nàng luống cuống quay mặt đi chỗ khác, để chiếc nĩa rơi lên đĩa phát ra tiếng lanh canh.

Nhưng cười với ông ta khi tình cờ bốn mắt gặp nhau qua bàn ăn thì có gì sai trái đâu?

Hai người đã được giới thiệu với nhau và trước khi vào bàn ăn họ đã nói chuyện với nhau một lát rồi. Không có lý do gì nàng phải lánh mặt bối rối như thế. Làm như thế chẳng khác nào tự cho mình là có tội, như thể nàng nhìn lên ông ta vì bị ông ta bắt gặp tại trận. Nàng cau mày khổ sở và quyết định đưa mắt nhìn lại ông ta lại.

Từ tước Rawleigh vẫn nhìn nàng. Ông ta nhướn một chân mày trước khi nàng quay mắt nhìn đi chỗ khác.

Bây giờ nàng gây ra chuyện tệ hại thêm. Nàng vụng về làm sao! Nàng làm như thế này thì chẳng khác nào bao phụ nữ khác, chỉ vì ông ta đẹp trai, hấp dẫn khiến nàng phải nhìn ư?

Nàng cười với ông Mục sư Lovering, thấy thế, ông này càng thêm phấn khởi, ông lại càng đề cao tài chọn đầu bếp của ông Adams không hết lời. Nàng là góa phụ. Tuyệt.

Góa phụ thường ham muốn gặp mấy lần các loại đàn bà khác. Với các cô chưa chồng, ta phải tính chuyện ái ân cẩn thận - Rất cẩn thận, không thì phải trả giá rất đắt như trường hợp của Nat vừa rồi. Nếu ta là người giàu có, có địa vị xã hội, người xứng đáng làm chồng các cô, thì cha mẹ anh chị em của cô nàng ra sức bủa vây mình bằng mọi giá, nếu chính bản thân cô ta không lưu tâm đến. Ngoài ra, các cô gái chưa chồng khó mà ăn nằm với họ, trừ phi ta đã tính đến chuyện trăm năm.

Rex không thế. Một lần là đủ rồi. Không lặp lại nữa.

Con gái có chồng thường nguy hiểm. Như trường hợp Eden đã vấp phải cách đây mấy tháng. Ta dễ mất mạng vì một phát đạn của anh chồng ghen tuông bắn vào mặt hoặc là ta phải sống với tội lỗi vì đã giết người. Nếu anh chồng là người hèn nhát không dám thách đấu, như trường hợp gã đàn ông đã bị

Ellen cảm sung, thì ta phải chịu cảnh búa rìu của giai cấp “Quý tộc”. Tức là ta phải lánh khỏi Luân Đôn, thậm chí còn không được ở tại Brighton và Bath trong vòng một vài năm nữa.

Gặp phụ nữ không phải giai cấp quý tộc lại đáng chán hơn. Dĩ nhiên khi thèm khát nhục dục thì họ rất cần cho ta và họ thường rất có tài làm tình trên giường. Nhưng họ quá dễ dãi và thường thường họ chẳng có gì ngoài thể xác của họ. Họ rất đáng chán. Nhiều năm về trước, Rex cũng đã có một cô nhân tình như thế. Nếu để cho anh chọn lựa thì anh thích chọn những vụ gặp gỡ tình cờ hơn. Nhưng giới phụ nữ này cũng rất nguy hiểm. May thay cơ thể anh không gặp điều gì suốt sáu năm trời khi anh chiến đấu ở vùng bán đảo và ở Waterloo. Anh không muốn mang vào thân căn bệnh phong tình.

Đàn bà góa là tuyệt nhất. Hai lần Rex đàn dứu với đàn bà góa. Lần nào cũng không xảy ra chuyện gì rắc rối phiền phức hết. Khi thấy chán là anh rút. Không bà nào làm ồn hết. Cả hai người đều đi theo tình nhân khác. Mỗi lần nhớ lại là Rex lại thấy thú vị.

Bà Winter là góa phụ. Một góa phụ cực kỳ xinh đẹp. Ô, có lẽ có mặt còn hạn chế.

Ellen Hudson ăn mặc rất sang và hợp thời trang. Tóc cô ta chải bới rất công phu kỹ lưỡng. Cô ta lại trẻ hơn. Nhưng so với bà Winters này, cô ta không có nét kêu gọi, hấp dẫn bằng. Tuy mặc chiếc áo màu lục lồi thời nhưng trông nàng vẫn đẹp và hấp dẫn. Anh không dừng mắt lại trên chiếc áo mà nhìn sâu vào bên trong để nhìn tấm thân mảnh mai, cao, hài hòa. Thật là một tấm thân đáng ôm ấp trên giường. Kiểu tóc rất giản dị, chải láng ở trên chòm đầu và hai bên, rồi buộc lại phía sau, chỉ để vài lọn tóc lăn quăn xõa xuống hai mang tai, mái tóc tăng vẻ trang nghiêm, hấp dẫn, không phải vì kiểu tóc mà vì mái tóc có màu vàng đậm. Và không vì mái tóc mà người ta bỏ lơ khuôn mặt, nét mặt đều đặn, cặp mắt sáng rực, thông minh, tuyệt đẹp.

Nàng góa bụa. Rex thầm cầu nguyện cho ông Winters quá cố, vì ông ta đã vui lòng chết sớm.

Việc ở lại thôn quê chắc sẽ buồn tẻ lắm. Ôi sung sướng thay khi được trở về ngôi nhà của tổ phụ. Nơi làm sống lại bao kỷ niệm vui thú thời thơ ấu. Và sung sướng thay khi được ở với Claude vài tuần. Hai anh em song sinh đã sống mật thiết bên nhau hạnh phúc biết bao, thế nhưng, khi Claude lấy vợ vào năm 20 tuổi, thì hai người chia tay để đi hai nẻo đường khác nhau. Họ ít khi gặp nhau. Rex không cần thêm bạn ngoài hai người trong số ba bạn thân nhất của mình. Họ sống thân thiết bên nhau từ khi họ làm sĩ quan của Chúa, đó là Rex, Eden, Nat và Kenneth Woodfall, Bá tước Haverford, vì họ đã chiến đấu sinh tử bên nhau.

Nhưng việc ở lại đây chắc sẽ chán ngắt. Rex không thích Clarissa, nhưng anh cũng chiều theo ý muốn của bà ta, vì có thể bà ta mới để cho Claude được yên thân, được vui vẻ. Tuy nhiên, Rex thấy rõ ràng rằng bà ta muốn thực hiện ý đồ của mình trong những tuần sắp đến. Đó là bà ta muốn ghép anh với cô em gái của bà. Cho nên Rex nghĩ chắc những ngày sắp đến đối với anh sẽ hết sức tẻ nhạt, vì anh phải cư xử rất lịch sự với cô gái mà anh không muốn tán tỉnh chút nào hết. Rex nghĩ chắc thế nào anh cũng phải chống lại ý đồ này của Clarissa.

Đó lúc anh nguyên rủa mình vì đã dại dột nghe theo lời yêu cầu của Eden và Nat. Tại sao anh phải nghe theo ý kiến của họ trốn về quê nghỉ ngơi chỉ vì họ đang ở vào thế cùng đường. Tại sao anh không để cho họ tự xoay sở lấy với nhau? Nhưng rồi nghĩ lại, Rex thấy họ đã giúp cho anh nhiều việc. Ngoài ra, chắc có lẽ Hoaratia sẽ đến thành phố để tham dự Lễ Hội Mùa. Về quê như thế này để khỏi gặp cô ta chắc sẽ vui thích hơn.

Cho nên tối thiểu Rex cũng phải ở lại đây vài tuần là ít. Anh cần có cái gì đó để giải trí ngoài việc vui chơi với em trai và hai người bạn thân. Anh cần có phụ nữ để giải trí.

Và bà Winters thì đang góa bụa.

Thật thích đáng.

Nàng đã có thái độ đàng hoàng rất thích hợp. Không còn lăm lăm gì nữa. Nàng rất có tư cách suốt buổi tối. Nàng trầm tĩnh nhưng duyên dáng, hành động đúng như sự mong đợi của mọi người. Nàng không loay hoay làm bộ làm tịch. Khi ăn xong, mọi người sang phòng khách, nàng nói chuyện với Clayton và Daphne, rồi chuyện vãn với ông Lipton, thái độ rất nghiêm trang, chừng mực, khiến người nào cũng mến phục. Sau khi các cô Hudson, Lipton, Hulme đọc tấu dương cầm và hát để chiêu đãi quan khách xong, Claude mời nàng đánh đàn, nàng đã chơi đàn với một thái độ khiêm tốn, dịu dàng.

Nàng đàn hay, nhưng không nán lại lâu sau khi đàn xong như cô Lipton. Khi bà Lovering đứng dậy cáo từ, Catherine cũng đứng lên theo để xin phép ra về. Nàng lịch sự chào Claude và Clarissa, rồi gật đầu chào chung các quan khách trong phòng. Nàng bình tĩnh chờ đợi ông mục sư ba hoa cảm ơn tràng giang đại hải vợ chồng chủ nhà, chúc tụng chia tay các vị khách quý và ca ngợi bữa ăn họ vừa thưởng thức. Phải mất đến 10 phút họ mới rời khỏi phòng, Claude tiễn họ ra tận xe, giúp các bà lên xe và đứng nhìn họ cho đến khi xe đã khuất.

Nhưng điều quan trọng là nàng rất thích hợp. Lúc ăn, nàng đã cười với Rex, đã giả vờ e thẹn, hai hàng mi chớp chớp rồi cúp xuống - hai hàng mi dài tuyệt đẹp, màu đậm hơn màu tóc. Nàng đã nhiều lần lén lút nhìn anh khi ở trong phòng khách, nhất là sau khi đàn xong, nàng nhìn anh một cách âu yếm, lại còn cười với anh khi mọi người vỗ tay tán thưởng. Nàng đã nhìn thẳng vào chỗ Rex đang đứng, anh tựa người vào bệ lò sưởi trên tay cầm ly rượu, và nàng đỏ mặt e thẹn. Anh không vỗ tay tán thưởng, nhưng đưa cao ly rượu lên một tí và nhướng lên một bên chân mày.

Đúng, nàng hoàn toàn thích đáng. Đêm đó, khi tiệc tàn, anh vào phòng sau khi đuổi người hầu đi và đã tắt nến. Anh nằm dài lên giường, cảm thấy cần cái ở hai hàng vì trí đang nghĩ đến lạc thú sắp đến.

Rex phân vân không biết cái ông Winters quá cố kia có phải là bậc thầy tài ba trên giường ngủ không. Nhưng chẳng sao. Rồi chính anh sẽ đích thân dạy cho nàng môn nghệ thuật hành lạc này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nàng vừa ở nhà cụ Clarkwell trở về, cụ già ở với người con trai và cô con dâu trong một ngôi nhà nhỏ cách nhà nàng ba dặm. Nàng đến đọc sách cho cụ nghe, nàng cố tranh thủ để mỗi tuần đến đọc cho cụ nghe một lần. Bây giờ đi đâu cụ cũng phải dùng nàng, mà ngồi mãi trong nhà hay ngoài ngưỡng cửa thì cụ lại dễ nổi cáu, cô con dâu đã nói với nàng như thế.

Catherine gãi bụng cho con Toby khiến nó sượng rân lên, ban đầu nàng dùng mũi giày để gãi, rồi sau nàng dùng tay.

- Con chó điên - nàng vừa nói vừa nắm hàm con chó, lúc lắc đầu nó - Chắc mày tưởng tao đi cả tháng luôn - Nàng cười, mắt nhìn cái đuôi của nó vẫy liên hồi không ngớt.

Hôm ấy trời nắng nhưng lạnh. Nàng khêu những thanh củi than trong lò lửa, thổi cho bếp lửa đỏ lên lại. Nàng chất thêm củi vào, đổ nước đầy ấm rồi bắt lên bếp để nấu nước sôi pha trà.

Mỗi khi đi đâu về, sau khi đóng cửa lại, không định đi đâu nữa, nàng thường cảm thấy rất sung sướng. Nàng nhớ đến tối hôm qua, mỉm cười một mình. Những buổi tối như thế thật thú vị, mặc dù có nhiều lúc bức bối thật, nhưng nàng vẫn thấy mọi người rất dễ thương, lịch sự. Tuy nhiên nàng không muốn gặp gỡ họ mãi.

Không muốn tiếp tục nhiều với họ.

Thế nhưng hình như nàng không được yên thân suốt ngày. Vì nàng nghe có tiếng gõ cửa. Nàng vội vàng chạy ra cửa để xem ai, thờ dãi ngán ngẫm, con chó Toby chạy theo nàng, miệng sủa inh ỏi. Một người giúp việc ở Bodley đang đứng ngoài cửa. Anh ta nói:

- Thưa bà, bà Adams sắp đến thăm bà đấy.

Bà Adams không bao giờ ghé vào nhà những ai có địa vị xã hội thấp kém hơn mình.

Muốn hỏi ai việc gì, bà chỉ cần sai gia nhân gọi người ấy ra cổng trước, bất kể thời tiết lạnh lẽo hay bất kể người được gọi đang bận việc gì ở trong nhà. Rồi bà nói chuyện trong vài phút và ra lệnh cho xà đánh xe đi.

Catherine lại thờ dãi, nàng đóng cửa nhốt con chó trong nhà, mặc cho nó lờn lộn sủa, nàng đi ra ngoài cổng trước. Nhưng lần này không phải cỗ xe đưa bà ta đến, mà cả đoàn người cỡi ngựa đến: Ông bà Adams, cô Hudson, cô Lipton, Phu nhân Baird, Nam tước Pelham, ông Arthur Lipton và Từ tước Rawleigh. Họ dừng lại trước cổng và cùng cất tiếng chào nàng.

- Bà mạnh khỏe chứ, bà Winters? - Ông Adams cất tiếng chào, vui vẻ cười toe toét - Clarissa muốn mời bà ra xem đoàn người ngựa lộng lẫy đi qua.

Bà Adams tảng lờ không để ý đến lời chồng. Bà nghiêng đầu rất lịch sự. Bà đội cái mũ cỡi ngựa màu xanh thật đẹp, trên mũ gắn một cái lông uốn cong xuống tận dưới cằm trông rất hấp dẫn. Catherine đoán cái mũ mới mua. Và rất đắt tiền.

- Chào bà Winters, chúc bà một ngày hạnh phúc - bà ta nói - Đêm qua bà về theo chiếc xe cà tàng của ông mục sư chắc không bị cảm lạnh chứ? Thật tội nghiệp là bà không có xe riêng, nhưng tôi nghĩ chắc bà không cần sắm xe làm gì.

- Đúng thế, thưa bà - Catherine đáp, lòng chưa xót chột nghĩ đến cái nhà để xe ở vườn sau của bà ta nó phải lớn bằng căn ngôi nhà của nàng - Đi dạo buổi tối bằng xe thì tuyệt đấy, nhưng phải ăn mặc thật đẹp mới xứng.

- Chà, ngôi nhà đẹp quá - Phu nhân Baird nói - chỗ ở thật lý tưởng, phải không Eden?

Nam tước Pelham nhìn xuống Catherine, cặp mắt xanh long lanh, anh ta nói:

- Có nhiều người ở Luân Đôn rất muốn có được một ngôi nhà bên sông như bà, bà Winters à.

- Thưa ngài, thế thì tôi phải mừng vì đã không sống gần Luân Đôn - nàng đáp.

- Ông Pelham ơi - bà Adams nói - tôi không tin dân ở thành phố có ai lại muốn ở trong một ngôi nhà nhỏ như thế này. Thế nhưng ta phải công nhận nhờ dòng sông mà làng này có những nơi xinh đẹp. Lại còn cây cầu đá tuyệt đẹp nữa. Cách đây hai hôm khi chúng ta đến làng, ông có để ý cây cầu không?

Ông Adams nói:

- Bây giờ ta đến chiêm ngưỡng cây cầu đi, để cho bà Winters vào nhà cho ấm. Bà lạnh run lên rồi đấy, thưa bà.

Catherine mỉm cười chào ông ta rồi chào tất cả mọi người, và đoàn người ngựa đi về hướng chiếc cầu đá nằm ở cuối con đường. Quả thật nàng đang run. Đúng là đứng ngoài trời mà không có áo khoác và có mũ trùm đầu thì lạnh lắm.

Nhưng không phải cái lạnh ngoài trời này làm cho nàng khó chịu. Mà chính “anh ta” làm nàng khó chịu. Có lẽ chẳng có gì hết. Có lẽ nào còn mang tính ngu ngốc của tuổi con gái, thường bối rối khi gặp đàn ông đẹp trai. Nếu quả thật như thế thì nàng đáng trách thật. Nàng đã hai mươi tuổi rồi, nàng đang sống bình lặng ở một vùng quê thanh bình.

Nàng định sống cho hết đời ở đây. Nàng đã từ giã chốn phồn hoa đô hội để về đây, nàng đã thích ứng được với cuộc sống ở đây. Và nàng được hạnh phúc ở đây. Không phải, hạnh phúc mới đúng. Vì hạnh phúc vương mắc đến tình cảm, mà nếu nói đến hạnh phúc thì phải nói đến đau khổ. Nàng không muốn đau khổ nên không muốn hạnh phúc.

Nàng chỉ muốn hạnh phúc mà thôi.

Hay có lẽ nàng không ngu ngốc. Có lẽ có cái gì đấy. Có lẽ anh ta đã mãi miết nhìn nàng suốt buổi tối, mặc dù anh ta không tìm cách nói chuyện với nàng hay tham gia vào với những người đang nói chuyện với nàng - ngoại trừ lần trước khi vào bàn ăn, vì lần này anh ta buộc lòng phải nói chuyện. Không thể nói mỗi lần nàng nhìn anh và thấy anh nhìn nàng lại là sự trùng hợp ngẫu nhiên được. Khi nàng không nhìn anh, nàng cũng cảm thấy mắt anh nhìn nàng. Và mỗi khi nàng nhìn anh, nàng lại quên phứt chuyện mình đã nghĩ ngợi lung tung.

Hôm nay sự thế như thế lại xảy ra. Anh ta vẫn không hề nói lên một lời mà chỉ đi theo sau mọi người. Trong khi mọi người nhìn quanh nhà, quanh vườn, nhìn làng, nhìn nàng, thì mắt anh vẫn không rời khỏi nàng. Mặc dù nàng không nhìn anh lần nào, nhưng nàng biết đôi mắt anh dán chặt vào nàng.

Nàng quay vào nhà, lòng nhủ lòng: nghĩ cũng thật kỳ. Nàng bực mình khi thấy con chó Toby nhắm nàng mà sủa, còn khách lạ thì nó để yên. Nàng nhìn những người khác dễ dàng như chơi, kể cả ba ông quý tộc, nàng không cảm thấy lúng ta lúng túng gì hết, mặc dù ông Adams và Nam tước Pelham cũng đẹp trai như Tử tước Rawleigh, và ông Lipton cũng là nhà quý tộc đẹp mã. Tại sao nàng cảm thấy bối rối nhỉ? Họ dừng lại thăm nàng kia mà. Nàng đâu có gọi ý mời họ.

Tại sao nàng cảm thấy không thể nào quay đầu hay quay mắt về phía ngài Tử tước? Và tại sao nàng không nhìn anh ta mà nàng lại biết anh ta đang nhìn nàng chăm chăm, biết cặp mắt đen của anh cứ dán chặt vào nàng? Và anh ta sẽ nghĩ sao về việc nàng không nhìn lại anh một lần nào, nhìn một cách lạnh lùng và lịch sự cũng được? Nàng cảm thấy như mình trở lại là cô nữ sinh, bị khuôn mặt đẹp trai làm cho ngơ ngẩn.

Đêm qua không ai nói cho nàng biết khách ở lại Bodley bao lâu. Có lẽ họ chỉ ở lại chơi vài ngày thôi. Hoặc chỉ ở một hay hai tuần là cùng. Chắc những nhà quý tộc trẻ thường muốn đến sớm để nghiên cứu tình hình và chuẩn bị các buổi dạ vũ liên hoan. Tử tước Rawleigh, Nam tước Pelham và ông Gascolagne đều được xem là những nhà quý tộc trẻ, mặc dù họ không trẻ lắm. Họ đều xuất phát 30 hết. Ngài tử tước là anh em song sinh với ông Adams mà ông Adams thì đã có con đầu lòng lên tám rồi.

Nàng rất muốn không nghĩ đến đám khách ở trang viên Bodley nữa, nhất là không muốn nghĩ đến người ấy nữa. Nàng thích cuộc sống mới của mình và nàng thích mình được sống như thế này. Nàng pha trà, đợi một lát cho trà ra rồi rót vào tách, lấy cuốn sách của Daniel Defoe và ngồi xuống ghế. Cuốn sách nàng mượn của ông mục sư.

Nàng hy vọng câu chuyện trong sách sẽ làm cho nàng quên hết những việc phiền phức vừa qua.

Cuối cùng nàng đạt được nguyện vọng ấy. Con chó Toby nằm dài trên tấm thảm dưới chân nàng, thờ phỉ phò khoan khoái.

***

Nàng đẹp thật. Nàng có sắc đẹp hiếm có, cho dù nàng mặc bao tải lên người trông nàng vẫn đẹp. Ô, đúng thế, hoàn toàn đúng thế. Ngồi trên ngựa dừng lại bên ngoài nhà nàng, mắt anh nhìn qua lớp áo quần của nàng trong khi nàng chuyện trò với những người khác. Anh tưởng tượng ra đôi chân dài của nàng, thấy cái bụng thon của nàng, không cần mang nịt bụng vẫn rắn chắc, thấy cặp vú bầu bầu, núm vú hồng hồng, làn da mịn màng. Mắt anh mừng rỡ ra mái tóc vàng xõa xuống, chảy dài óng ánh xuống tận thắt lưng. Chắc mái tóc sẽ gọn sóng rất mê ly - anh nhớ đêm kia anh đã mê mẩn nhìn những làn tóc quần xõa xuống hai bên thái dương của nàng. Anh không thất vọng vì nàng không hề nhìn thẳng vào anh. Anh cũng không thất vọng khi thấy nàng chú ý đến những người khác hơn anh, những người ấy nàng nhìn họ và chuyện trò với họ dễ dàng thoải mái. Anh cảm thấy đã có một sợi dây vô hình nối hai người lại với nhau rồi, bây giờ anh chỉ việc nhẹ nhàng thắt sợi dây lại mà thôi. Anh không muốn bị Eden trêu chọc nữa. Anh không muốn để cho bất kỳ ai, nhất là Claude, thấy được giữa hai người đã có sự đồng cảm lạ lùng như thế này.

Anh vui mừng khi thấy nàng kín đáo như thế. Dĩ nhiên nếu nàng không kín đáo thì chắc anh không quan tâm đến nàng làm gì. Nếu nàng không kín đáo vào tối hôm kia, thì chắc anh không để ý đến nàng đâu.

Anh phải tiếp xúc với nàng mới được. Không chần chừ gì nữa. Có lẽ anh chỉ ở lại đây vài tuần thôi, và anh cảm thấy đã đến lúc phải tiếp xúc với nàng để cho mấy tuần lễ ở đây có ý nghĩa.

Tối đến mặc dù Clarissa đang bối rối vì số người đang đứng con số lẻ, nhưng vẫn không có thêm người khách nào. Đã có đủ người người thích chơi bài để tổ chức sòng bài rồi. Thế là anh rảnh tay.

- Tôi đi một vòng ngoài trời để hóng mát - anh nói, thái độ rầu rĩ, lòng mong sao không có ai tha thiết giữ anh lại. May thay cho anh là Ellen Hudson thích chơi bài.

- Trời sắp tối rồi - Clarissa nói, vẻ tức tối vì anh cố tránh không chịu cặp đôi với em gái mình - Rawleigh, anh sẽ lạc đường đấy.

Claude cười, đáp:

- Em ơi, Rex và anh lúc còn bé thường lên đi chơi đêm ở đây luôn. Anh Rex, nếu nửa khuya mà không thấy anh về, chúng tôi sẽ cho người đi tìm.

- Tôi sẽ buộc theo một cuộn dây cho thím yên tâm, thím Clarissa - Ngài Từ tước nói, giọng rầu rầu.

Mấy phút sau, anh đi ngoài trời, lòng mừng thầm được đi một mình. Và anh cũng mừng là còn thuộc đường sá trong lãnh địa, mặc dù đã nhiều năm nay anh không về thăm.

Người ta không dễ gì mà quên được những nơi thường lui tới vào thời thơ ấu. Cho nên ngay cả trong đêm tối anh cũng tìm ra đường đi bằng qua đồng cỏ, băng qua rừng cây, rồi qua cửa sau ở dãy tường gần lâm viên, rồi từ đây ra đến con đường dẫn đến nhà bà Winters chỉ có một đoạn ngắn, ở cuối làng. Anh không muốn liều mạng đi theo con đường làng để đến nhà nàng.

Khi anh ra khỏi cổng sau của trang viên, đi vào đường dẫn đến nhà nàng thì trời đã tối hẳn. Các cửa sổ ở trước nhà đều kéo màn kín mít. Sau một cánh cửa sổ, anh thấy có ánh đèn. Vậy là nàng đang ở nhà. Anh mong sao nàng đang ở nhà một mình. Nếu có ai, anh phải mất công viện cớ này cớ nọ lòi thôi.

Anh mở cổng đi vào rồi cẩn thận đóng lại. Anh nhìn ra đường, con đường hoàn toàn vắng vẻ. Anh cảm thấy nôn nao hồi hộp trước giây phút sắp gặp nàng. Trước đây chưa bao giờ anh làm một chuyện như thế này ở quê nhà. Mà cả ở Stratton cũng không. Và cũng chưa bao giờ anh ở lại nơi nào lâu, để tính đến việc làm một chuyện như thế này. Phải làm một cách kín đáo không để cho ai biết, việc này chỉ có thể thực hiện ở một nơi rộng lớn đô hội như Luân Đôn mà thôi.

Nếu Claude mà biết được, thế nào chú ấy cũng bức mình.

Eden và Nat thì chắc khoái chí lắm, chắc họ không đời nào nói cho chú ấy biết.

Anh phải hết sức cẩn thận để không ai có thể đánh hơi mà biết được.

Anh gõ cửa.

Anh định gõ thêm một lần nữa, mặc dù anh đã nghe có tiếng chó sủa ở bên trong.

Nhưng khi anh vừa đưa tay lên gõ cửa lần nữa thì bỗng có tiếng chìa khóa mở, rồi cánh cửa mở ra một chút. Nàng sững sờ nhìn anh. Nàng đội chiếc mũ vải có viền đăng ten, chiếc mũ làm cho nàng trông càng xinh xắn chứ chẳng có vẻ gì là một góa phụ hết.

Nàng mặc chiếc áo len tay dài, cao cổ, chiếc áo nàng mặc từ hồi nãy. Anh tự hỏi phải chăng nàng biết mặc áo này thì nét mảnh mai trên người nàng càng hiện rõ lên, và các đường cong trên người nàng càng nổi bật lên một cách tuyệt đẹp.

Nàng thốt lên:

- Chào Ngài!

Anh không nghe rõ giọng nàng vì con chó sủa vang. Lần đầu tiên anh phân vân không biết làm sao nàng phân biệt được sự khác nhau giữa anh với Claude. Mọi người đều hầu như không ai phân biệt, nhất là khi mới quen.

Anh lấy mũ xuống, rồi chào:

- Chào bà Winters. Tôi xin phép vào nhà được không?

Nàng nhìn qua vai anh để xem thử có ai đi với anh không. Một giây sau, nàng mở rộng cửa, đứng sang một bên để dành lối cho anh vào. Con chó sủa nhỏ màu nâu trắng nhảy ra chằng đường như không muốn để cho anh đi vào lãnh thổ của nó.

- Tôi không cần đâu - anh nói với con chó, giọng rầu rĩ - Hi vọng ngài làm ơn cho tôi vào.

- Toby - nàng lên tiếng - im đi.

Nhưng nàng khỏi cần nói. Con chó đã nằm ngửa ra trên nền nhà, đuôi cụp xuống, bốn chân đưa lên trời. Anh đưa mũi giày thọc lét nó và nó liền đứng lên, lon xon chạy đi, về sung sướng.

Anh đang đứng trong một hành lang hẹp. Ngôi nhà bé tí teo. Anh cảm thấy phải cúi đầu xuống để khỏi va vào trần nhà.

Nàng đóng cửa xong, đứng yên nhìn cánh cửa một hồi lâu. Rồi nàng quay lại nhìn vào mặt anh. Cặp mắt nàng màu lục nhạt trong veo, hai hàng mi dài màu nâu.

- Phòng khách không có lò sưởi - nàng nói - Tôi không ngờ có khách. Tôi đang ở dưới bếp.

Anh ngửi thấy mùi bánh thơm phức từ bếp bốc lên, và quả thật, khi anh bước vào phòng ăn ở bếp, anh thấy cái khay đựng những miếng bánh nhỏ để trên bàn có trải khăn. Căn phòng thật ấm cúng đầy sinh khí. Kế bên lò lửa kê một chiếc ghế xích đu, trên chỗ ngồi có lót tấm nệm thêu màu sáng sủa. Trên chiếc bàn bên cạnh ghế xích đu có cây đèn đang thấp sáng và một cuốn sách đã mở ra úp mặt xuống bàn. Con chó đang nằm trên ghế.

Anh nhìn bà Winters. Mặt nàng tái mét. Ngay cả đôi môi cũng tái. Bỗng nàng lên tiếng:

- Ngồi ngồi chứ, thưa Ngài? - Nàng đưa tay lôi chiếc ghế ở phía bên kia lò lửa để mời anh ngồi.

- Cảm ơn bà - Anh bước đến ngồi xuống ghế, và nàng cũng ngồi vào ghế xích đu. Con chó nhảy xuống khi nàng bước đến. Nàng thật có duyên, anh nghĩ. Nàng không dựa lưng vào ghế, nhưng dáng điệu vẫn mềm mại, uyển chuyển. Bỗng nàng lại vùng đứng lên.

- Cho phép tôi mời ngài tách trà nhé? - Nàng hỏi - Tôi không có gì khác hơn.

- Cảm ơn, tôi không uống gì hết - anh đáp. Anh đã vào đây với nàng rồi, anh đang thích thú hưởng sự căng thẳng giữa hai người. Và nàng cũng như anh, cũng thấy rõ sự căng thẳng ấy. Trước đây chưa bao giờ anh cảm thấy căng thẳng khi ở với phụ nữ như thế này.

Khi nàng ngồi xuống ghế lại, anh chăm chú nhìn nàng, nàng đang có vẻ đang cố trấn tĩnh. Hai bàn tay để trên lòng, lưng bàn tay này để trong lòng bàn tay kia, thái độ tự tại, bình tĩnh.

Nàng lễ phép hỏi anh:

- Thưa ngài, chiều nay ngài cưỡi ngựa đi chơi vui vẻ chứ? Quang cảnh quanh đây đẹp lắm, ngay cả vào mùa này.

- Hết sức đẹp! - Anh đáp - Vùng này đẹp hơn các nơi khác rất nhiều.

- Ồ? - Miệng nàng giữ nguyên hình dáng chữ O khi nàng thốt ra. Anh ước sao để đầu lưỡi vào cái vòng tròn nhỏ nhỏ ấy.

- Làng này rất đẹp - anh nói tiếp - ở cuối làng. Chúng tôi dừng lại ở đây để ngắm cảnh. Nhưng tôi nghĩ vùng này không thể gọi hoàn toàn là vùng nông thôn được.

Anh nhìn nàng, thấy nàng có vẻ hiểu ý nghĩa lời anh nói. Anh nhận thấy nàng là một trong số ít phụ nữ có phản ứng đồ mặt khi nghe những lời nói bóng bẩy.

Nàng có vẻ bất bình, nhìn xuống hai bàn tay.

- Chắc ngài vui mừng khi gặp cháu trai và cháu gái của ngài - nàng nói - Hai cô cậu ấy cứ ở mãi nơi này. Tôi đoán chắc ngài ít khi gặp chúng.

- Gặp như thế này là đủ rồi - anh ta đáp - Sáng nay tôi mới khám phá ra rằng trẻ con thường muốn được chú bác của chúng nuông chiều.

- Thế ngài không thích nuông chiều chúng à? - Nàng hỏi. Câu hỏi thật hóc búa, không thể xem thường. Thấy nàng đỏ mặt, anh chờ một lát mới trả lời:

- Cũng còn tùy kẻ mình nuông chiều, bà Winters à. Tôi nghĩ, đôi lúc nuông chiều trẻ con đáng được nuông chiều cũng làm cho mình thú vị.

Nàng đưa một bàn chân mang dép thoa lên lưng con chó đang nằm trước mặt nàng.

Vừa thoa nàng vừa đưa mắt nhìn nó. Hành động của nàng rất duyên dáng. Anh cảm thấy hồi hộp, nhưng thích thú vô cùng. Anh không muốn vội vàng, nếu có vẻ trang viên Bodley trở nên một chút khiến cho mọi người nghi ngờ cũng được. Anh đợi nàng lên tiếng nói chuyện lại.

Cuối cùng nàng ngược mắt lên, ngần ngừ nhìn phía dưới cằm anh một lát rồi nhìn thẳng vào mắt anh, nàng nói:

- Thưa ngài, tôi không hiểu tại sao ngài lại đến đây. Ngài đến đây không chính đáng tí nào hết.

A! Thì ra nàng cũng như anh, không bằng lòng để cho tình huống tự nhiên êm trôi.

Nàng muốn lôi anh đi thẳng vào vấn đề chính.

- Tôi nghĩ chắc bà thừa biết rồi - anh đáp - Xin bảo đảm với bà không ai thấy tôi vào đây hết. Sẽ không có chuyện người ta xầm xì lời thôi đâu.

- Thế nào cũng có người đi trên đường làng trông thấy.

- Tôi đi ở cổng sau của trang viên - anh đáp - Có lẽ bà không ngờ lúc còn nhỏ, tôi thường cùng Claude và Daphne đi chơi với ông bà chúng tôi khắp nơi.

- Đương nhiên là thế rồi. Nhưng tại sao ngài đến đây? Tôi muốn nói tại sao ngài vào túp lều của tôi?

- Tôi buồn, bà Winters à - anh đáp - Có lẽ tôi còn ở lại Bodley nhiều tuần, và trong khi tôi rất thương em trai em gái tôi, chơi với hai anh bạn thân theo tôi đến đây, và tôi lại thiếu bạn gái cho ra hồn. Tôi buồn chán, và tôi đoán chắc bà cũng thế. Bà là góa phụ mà lại ở một nơi không có phương tiện để tham gia sinh hoạt xã hội, ngoại trừ vài lần Clarissa hạ cố mời đến chơi. Và chắc chỉ khi nào thiếu phụ nữ, thím ấy mới mời.

Hai bàn tay nàng bắt đầu nhúc nhích. Nàng nắm chặt hai bàn tay vào nhau. Nàng đáp:

- Tôi không tha thiết với các thú vui ngoài xã hội. Và tôi cũng không tìm kiếm bạn trai kể từ ngày... từ ngày chồng tôi mất. Tôi hài lòng được sống như thế này. Tôi không thấy buồn chán mà cũng không thấy cô đơn.

Nàng đang giả vờ làm mặt lạnh nhạt. Tốt. Anh cảm thấy thích thú. Ngồi cách nhau như thế này, trông nàng đẹp quá, anh không muốn vội vã làm gì. Anh

chưa muốn đụng chạm đến người nàng. Giây phút trước giờ hưởng lạc thường sung sướng hơn.

- Bà nói dối rồi, thưa bà - Anh nói.

Nghe thế, nàng im lặng một lát. Nàng mở to mắt, nhìn anh chăm chăm. Cuối cùng nàng đáp:

- Còn ngài, ngài không xứng là một người quý phái, thưa ngài.

Anh nhìn nàng sững sốt, lòng khâm phục, anh thấy nàng mảnh mai, đoan trang, và rất hấp dẫn. Anh nói tiếp.

- Trong vài tuần ở đây, chúng ta có thể làm cho nhau dịu bớt sầu muộn.

- Bằng những cuộc viếng thăm như thế này phải không? Thưa ngài, không chính đáng đâu. Tôi không có người bảo hộ sẵn bên mình.

- Đêm nay chúng ta phải cầu nguyện để cảm ơn Chúa, việc bà không có người bảo vệ mới đúng - anh nói - Đúng thế đấy, thưa bà, chúng ta làm dịu bớt sầu muộn bằng những cuộc viếng thăm như thế này. Chúng ta lo sợ không đứng đắn à? Bà là góa phụ và đã quá tuổi e thẹn lúc ban đầu rồi, tôi nói thế chắc cũng không ngoa.

- Tôi... - nàng nuốt nước bọt - tôi không tin việc ngài đến thăm tôi như thế này sẽ làm cho chúng ta bớt sầu muộn, thưa ngài. Chúng ta chắc không có những đề tài hợp nhau để nói chuyện.

Nàng thật vô giá.

- Vậy thì tôi đề nghị chúng ta cứ giải trí với nhau mà chẳng cần nói với nhau chuyện gì hết.

- Ông nói cái gì thế? - Mời nàng lại tái đi.

Đôi môi cần phải được hôn.

- Bà không bao giờ giải trí với chồng mà không nói lời nào à? - Anh ta hỏi nàng - Hay là chồng bà không giải trí với bà sao? Tôi không tin ông ấy có người vợ xinh đẹp như bà mà lại không hưởng thụ lạc thú lớn nhất trên đời.

- Ông muốn tôi làm đi cho ông - nàng nói thì thào.

- Từ ấy xấu xa quá - anh đáp - Đã thường đi lang thang ngoài đường để bắt khách. Tôi muốn bà làm tình nhân của tôi, bà Winters à.

- Thì chẳng có gì khác nhau - nàng vẫn nói thì thào.

- Khác chứ. Rất khác nhau. Đàn ông thường chọn phụ nữ đặc sắc để làm tình nhân. Nếu cô ta may mắn và đang gặp cảnh túng quẫn, thì cô ta có người tình ấy giúp đỡ, bảo vệ. Dĩ nhiên là không giống hôn nhân.

- Gặp cảnh túng quẫn - nàng đáp - Thưa ông, có phải ông trả tiền cho tôi không?

Anh suy nghĩ một lát. Anh không muốn xúc phạm nàng, nhưng chắc nàng đang cần tiền. Anh sẵn sàng trả tiền cho nàng. Anh đáp:

- Nếu bà muốn, chúng ta sẽ đi đến một thỏa hiệp đáng hoàng.

- Ông muốn trả tiền để ngủ với tôi à? Để ông vào giường tôi à? Để cho phép ông chiếm hữu cơ thể tôi à?

Anh thấy không cần phải úp mở nữa, anh đáp:

- Vâng, thưa bà. Tôi sẽ trả tiền cho bà. Nhưng tôi xem đây chỉ là chuyện hai ta đều quan tâm đến nhau, đều muốn giúp nhau giải trí mua vui thôi.

- Xin ông bước ra khỏi đây cho - nàng đáp rất bình tĩnh đến nỗi làm cho anh phải ngỡ ngàng một hồi lâu.

Anh nhường mảy, rồi hỏi:

- Bà nói sao, thưa bà?

- Mời ông đi ra - nàng nói rất rõ ràng, da mặt hồng hào trở lại, hai lỗ mũi phập phồng - Mời ông đi ra và đừng bao giờ trở lại.

Con chó ngồi dậy, gầm gừ trong họng.

- Bà đã lôi cuốn tôi đến đây vào giờ này - anh nói - rồi nói tôi đi ra thôi sao? Phải chăng tôi hiểu lầm dấu hiệu mời gọi? Nhiều lần bà đã có dấu hiệu khiến tôi không thể làm được.

Nàng đứng dậy:

- Bước ra!

Anh chần chừ chưa chịu đứng lên, mắt nhìn nàng đắm đắm. Nàng đã nói thật. Không có dấu hiệu gì cho thấy nàng đùa hết. Anh “đã” hiểu sai dấu hiệu rồi. Nàng là người đoan chính. Vậy thì tại sao nàng lại đến ở trong làng này? Nàng lại còn là người kiêu hãnh nữa. Đáng ra anh không nên đề nghị trả tiền cho nàng mới phải. Nàng đã lời cuốn anh. Điều này chưa hẳn, nhưng nàng có thái độ như ve vãn, hành động này thật đã làm cho anh quan tâm đến nàng.

Đáng ra anh không nên vội vã như thế này, mà phải từ từ, ve vãn từ từ để rồi cuối cùng đi đến kết quả. Nhưng làm như thế thì mất tiêu hết mấy tuần rồi còn gì.

Bây giờ quá trễ rồi, không thể nào tìm ra một phương pháp khác được.

Thấy nàng mở miệng định nói lại, anh vội lên tiếng:

- Thôi, bà khỏi cần lặp lại nữa - Anh đứng dậy - Tôi thật tình xin lỗi bà, thưa bà. Xin bà lượng tình tha thứ - anh cúi đầu chào rồi bước ra hành lang, lấy mũ và bước ra ngoài đêm tối.

Trong nhà, con chó lại cất tiếng sủa.

***

- Toby! - Nàng ngồi phịch xuống ghế xích đu, và cứ để tự nhiên cho con chó nhảy vào lòng nàng, nằm yên êm ả. Nàng gãi tai con chó - Toby, chưa bao giờ trong đời, tao bị si nhục như thế này.

Nàng ngửa đầu tựa ra lưng ghế, ngược mắt nhìn lên trần nhà, nàng cười nhe nhò. Ô, phải, nàng đã bị si nhục. Phải chăng nàng có cái gì đấy mời gọi anh ta đến để làm nhục mình?

Có gì nơi nàng không?

Nàng có nhìn anh ta vài lần và cười với anh ta hai lần vì đã làm anh ta với ông Adams.

Chiều nay nàng “không” nhìn anh ta. Vì thế mà nàng phải chịu cảnh đau đớn này ư? Có phải anh ta tưởng nàng sẽ chấp nhận làm tình nhân của anh ta không? Có phải anh ta tin rằng nàng sẽ nhận tiền của anh ta để rồi sẵn sàng trao thân cho anh ta.

- Tao tức quá, Toby ơi - nàng nói - Tức quá là tức!

Tay nàng cứ gãi tai con chó, mắt nhìn trần nhà và nàng bắt đầu khóc, ban đầu còn nhỏ, sau lớn dần.

Dĩ nhiên nàng không chấp nhận nàng đã bị cám dỗ, rất tồi tệ, ngay cả với Toby.

Có thể nàng vẫn còn tha thiết mong muốn được anh ta sờ mó, ôm ấp, mong muốn đến độ đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau Catherine nằm trên giường, cố xem mình có dấu hiệu gì đau ốm khiến nàng cứ nằm mãi như thế này. Nhưng hơi thở của nàng vẫn đều hòa, thông thoáng và cuống họng không có dấu hiệu khan rát. Nàng nuốt nước bọt hai lần để xem có rát họng không. Nàng nghĩ nên nằm trong nhà cho ấm hơn là ra ngoài, ra ngoài có thể cảm lạnh thêm, rồi có lẽ sẽ lây lan cho bọn trẻ.

Cảm lạnh à? Nàng cảm thấy sức khỏe tốt như hồi nào. Qua màn che cửa sổ, nàng thấy trời sáng sủa, báo hiệu một ngày xuân tươi đẹp.

Không, nàng không thể trốn tránh thực tế được. Hôm nay là ngày nàng dạy cho William và Juliana học đàn, nàng sợ đến trang viên Bodley sẽ gặp “anh ta”. Nàng sẽ thẹn đến chết được. Những chuyện xảy ra đêm qua, sáng nay nàng cảm thấy tệ hơn hồi hôm nữa. Anh ta đã ghé vào thăm nàng một mình. Nếu có kẻ nào thấy anh ta ghé vào nhà nàng, thì chắc nàng sẽ mang tiếng xấu. Anh ta đã ngồi trong nhà bếp nói năng ồm ồm, rồi lại còn đề nghị thô bỉ.

Ôi, anh ta dám đề nghị thế sao! Nàng có dấu hiệu gì để khiến cho anh nghĩ rằng nàng sẽ đón nhận lời đề nghị láo xược như thế? Dĩ nhiên nàng biết có lý do. Đó là nàng đã cười với anh ta hai lần, vì cứ tưởng anh ta là ông Adams. Nhưng cho dù nàng có cười với anh ta hai lần đi nữa thì thử hỏi như thế đã đủ chứng cứ để nói nàng muốn làm đi cho anh ta không?

Nàng đã phấn đấu hết mình để có một khuôn mặt mới như thế này, để mọi người xem nàng là một bà góa phụ đáng kính. Nàng đã chọn Bodley-On-the-Water làm nơi cư ngụ, nàng đã làm hết sức mình để hòa nhập vào đời sống trong làng. Một người xa lạ mà làm được thế không phải là chuyện dễ. Nàng đã cư xử rất tốt với mọi người, được mọi người yêu mến, thân thiện. Nàng nghĩ nàng đã chiếm được sự kính nể và tình thương của một số dân làng.

Nàng đã tạo ra được cuộc sống bình an, thanh thản.

- Ô, Toby - nàng quay đầu nhìn con chó săn nhỏ đang đứng bên giường. Mặc dù buồn bã nhưng thấy nó, nàng phải bật cười. Mỗi khi nàng dậy muộn như thế này, nó thường rất kiên nhẫn, đến đứng một chỗ cho nàng dễ thấy, hai tai vẫy vẫy, lưỡi thè ra, thở phì phò để cho nàng biết nó rất sung sướng nếu được nàng cho nó ra ngoài - Sáng nay tao đau khổ lắm phải không? - Nàng ngồi dậy, bỏ hai chân xuống khỏi giường, kéo chiếc áo ngủ sát vào người cho ấm, nàng nói tiếp - Thôi được rồi, đi thi đi.

Con chó chạy lon xon ra khỏi phòng ngủ trước nàng, nhảy xuống chiếc cầu thang xuôi dốc, chạy theo hành lang ra cửa sau.

Nàng đi theo con chó, nàng nói:

- Trời không đẹp đâu, bạn à. Mà tao cũng không có ý định ở nhà với mày đâu. Toby, bộ mày tin hôm nay tao không đi dạy học vì bố mẹ của hai đứa bé vừa mới về nhà ư?

Toby không đáp, và khi nàng vừa mở cánh cửa là nó chạy tuôn ra ngoài liền.

Bỗng nàng cảm thấy tức giận. Trời bên ngoài thật đẹp. Bầu trời trong xanh không một gợn mây. Nàng nghe tiếng nước chảy róc rách trên bờ đá ở sau vườn. Không khí mát lạnh khiến nàng rùng mình, nhưng nàng không đóng cửa. Đến chiều, nếu thời tiết không thay đổi, thế nào trời cũng ấm. Thời tiết như hôm nay, nàng thường đi dạo rất xa với Toby.

Nhưng nếu sau khi dạy xong ở Bodley trở về rồi mà trời vẫn còn đẹp và nàng cảm thấy thích đi dạo, nàng sẽ đi. Nếu sáng nay nàng việc có bệnh để không đi dạy, thì chắc nàng không thể đi chơi ngoài trời được vào chiều nay.

Tại sao lại không đi dạy? Phải chăng nàng sợ sẽ gặp Từ tước Rawleigh ở đấy? Tại sao nàng phải tránh mặt anh ta? Nàng không làm điều gì sai trái hết. Nhưng chuyện anh ghé vào nhà nàng tối qua là việc đột ngột, nàng không thể nào từ chối được.

Nàng sẽ không tránh mặt anh. Hay nếu gặp lại anh ta, nàng cũng không quay đầu đi.

Mà cũng không đỏ mặt hay nói lắp bắp hay có thái độ gì khác lạ để cho anh ta khoái trá cho rằng anh đã làm cho nàng hoang mang lo lắng.

Nàng vẫn còn giận - rất giận - về tình trạng bất công đối với phụ nữ, xã hội đã làm cho vai trò nữ giới yếu hèn, làm cho họ không được tự do như nam giới. Phụ nữ không được sống tự do như nam giới. Nàng giận vì phải sống lệ thuộc vào đàn ông. Khi con Toby quay về nhà, nàng đóng cửa lại, lòng cảm thấy thất vọng nào nê. Nhưng nàng không để cho cảm giác này làm nàng chán nản. Nàng đã phấn đấu hết mình để có được cuộc sống bình an như thế này, nàng không muốn để cho một gã đàn ông vô tâm, kiêu ngạo, đều giả phá hỏng tan tành, chỉ vì nàng đã cười với anh ta hai lần, không để cho anh ta nghĩ rằng nàng sẽ cười lần thứ ba, cho phép anh ta leo lên giường nàng để hưởng lạc với nàng.

Nàng nhen lửa để nấu nước sôi pha trà buổi sáng, con chó nhảy lên ghế xích đu, nàng bèn lên tiếng với nó:

- Này Toby, tao sẽ kiếm nuôi một con chó cái đấy. Có lẽ chó cái không dành cái ghế êm ái nhất trong nhà để nằm một mình như mày đâu. Tao đã nói bao nhiêu lần rồi, là mày không được nhảy lên nằm ở ghế xích đu của tao, mày có nhớ không?

Toby tự mình đổi thế nằm cho được êm ái trên tấm nệm thêu trái trên ghế xích đu, nhìn nàng thở phì phò đuôi vẫy vẫy, ra vẻ khoan khoái khi nghe nàng nói thế. Nó cứ nằm yên tại chỗ.

Nàng quyết định sau khi ăn điểm tâm xong, nàng sẽ đến trang viên Bodley để dạy cho các trẻ con học đàn như mọi khi. Rồi chiều nay nàng sẽ dẫn Toby đi dạo một vòng thật xa. Nàng muốn cứ hoạt động như thế không có khách ở tại Bodley. Nàng sẽ “không” tìm cách lẩn tránh hay tỏ ra sợ sệt khi gặp anh ta ở đấy.

- Thế đấy, Toby à - nàng cương quyết nói, vừa phui tay cho sạch bụi than khi ngọn lửa đã đỏ - Thế đấy.

Toby vẫy đuôi tỏ vẻ đồng ý.

***

Từ tước Rawleigh cười ngửa đi chơi với ông bà Adams, Ngài Clayton với Phu nhân Baird, ngài Pelham, cô Veronica Lipton, và cô Ellen Hudson. Họ đi theo hướng Bắc đến những ngọn đồi thoải thoải, rồi từ đấy họ có thể ngắm nhiều phong cảnh ngoạn mục. Hôm ấy nhân tiết đầu xuân nên trời rất đẹp, không khí đã bớt lạnh.

Nhưng khi về nhà, ngài Từ tước cảm thấy bức mình. Bà em dâu đã tìm cách để cho anh không những chỉ đi riêng với cô Hudson, mà còn làm cho hai người đi tụt ra đằng sau cách đoàn người một đoạn. Anh đã biết ý đồ của bà ta muốn tách hai người ra khỏi đám đông, nên anh quyết không để cho Clarissa đẩy anh vào tròng.

Phải chăng Clarissa muốn anh đi khuất ở phía sau một ngọn đồi với em gái bà để anh dễ bề hôn cô ta, rồi buộc lòng anh phải đề nghị cưới cô ta và quay về Luân Đôn làm lễ cưới? Anh không muốn mắc bẫy của bà ta, không muốn vướng vào vòng phu thê, nhất là với một người đáng chán như Ellen Hudson. Không phải anh ghét vì cô gái hay có ý xấu gì cô ta, mà cô lẽ vì bản chất của anh không hợp với tính tình của cô ta. Chắc cô ta sẽ làm cho một số các nhà quý tộc khác hài lòng. Nhưng khổ thay, cô gái lại có vẻ chú ý đến anh.

Khi cho ngựa vào chuồng, anh phân vân không biết Clarissa lại bày trò gì nữa cho hết thì giờ trong buổi sáng hôm nay. Sáng nay, khi ở trong phòng

khách, bà ta đã tạo cơ hội cho anh xáp mặt với cô Hudson, rồi bà ta mời tất cả mọi người khác rút lui đầu đó để tránh chỗ cho hai người, tại sao thế? Bà ta lại còn đề nghị anh đi theo cô Hudson vào làng để mua vải, tại sao thế? Anh đã đoán ra được ý đồ của bà em dâu.

Anh bèn đi bên cạnh Daphne, nhìn bà với ánh mắt cầu cứu, cô em gái hiểu ý anh. Bà chuyển mắt từ anh sang nhìn cô Hudson rồi bà cười, nụ cười thông cảm và đầy thiện cảm. Bà nháy mắt với anh.

Khi họ vừa xuống ngựa, bà nhanh tay quàng tay vào cánh tay anh và nói lớn, giọng trong trẻo:

- Anh Rex, em đã hứa với hai cháu là nếu sáng nay em đi cưỡi ngựa về mà còn sớm, em sẽ vào thăm giờ học đàn của chúng. Anh cùng đi với em nhé. Anh là ông bác của chúng mà. Dĩ nhiên ta không nên nói đến Clayton, vì anh ấy là dượng thôi. Và lại Clayton đã hứa với Nathaniel chơi bi da với ông ấy rồi.

- Làm thế sẽ động viên chúng ghê lắm - Ông Claude nói, cười toe toét - Hôm qua Will có nói rằng học thứ đàn dương cầm ấy không ra về đàn ông con trai tí nào hết. Nhưng Clarissa thì cứ khẳng khái cho rằng học đàn mới xứng mặt nam nhi, ra người quý phái. Anh hãy đến khích lệ nó hãy vâng lời mẹ nó nhé.

Từ tước Rawleigh kẹp cánh tay em gái và sánh bước đi cùng bà. Nhưng anh biết không phải như thế này là đã tránh được khó khăn. Người dạy đàn cho mấy đứa bé là bà Winters phải không? Anh cảm thấy bản thân trong dạ. Anh chưa tha thiết muốn gặp lại nàng. Anh định đợi cho nàng dạy xong, sẽ gặp.

Tối qua anh đã có ý định thu xếp khăn gói để sáng nay ra đi. Anh định về Stratton ở vài tuần rồi đi Luân Đôn. Nhưng cuộc đời không phải bao giờ cũng giản đơn như thế. Anh đã nhận lời mời của Clarissa đến đây nghỉ ngơi. Bây giờ ra đi thì có vẻ thô lỗ quá, tệ nhất là khi anh ra đi thì thế nào Eden và Nat cũng sẽ đi theo.

Eden và Nat! Đêm qua, khi quay về nhà, anh đã bị hai bạn trêu chọc quá trời. Họ đã biết tổng ý đồ của anh khi anh nói đi hóng mát. Và khi thấy anh đi một lát liền quay về, họ biết chương trình của anh đã thất bại. Anh nghĩ chắc anh phải chịu cảnh nhục nhã này lâu ngày mới hết.

Rồi bây giờ anh sắp gặp nàng lại. Chỉ một lát nữa thôi. Nhưng có lẽ nên gặp lại nàng.

Nếu anh còn ở lại Bodley vài tuần nữa thì anh không nên lần tránh nàng. Anh phải gặp lại ngay cho yên tâm. Phải gặp để cho nàng biết rằng chuyện đêm qua là chuyện hoàn toàn vô nghĩa.

Đêm qua anh đã trần trọc thâu đêm.

- Tội nghiệp Rex - cô em gái nói, bà cười, siết mạnh cánh tay anh - Trông anh đau khổ quá mặc dù anh thừa kế tước vị, gia sản, độc thân và đẹp trai. Em nghĩ nếu anh đứng như con chó bun xấu xí này, thì chắc anh sẽ sống thoải mái hơn. Anh chắc chắn sẽ lấy vợ có tuổi từ 16 đến 30. Nhưng nếu Clarissa sáng suốt một chút, thì chắc thế nào chị ấy cũng thấy việc ghép anh cho cô em gái của chị ta là không thể thành công được.

Mặc dù năm ngoái Ellen đã đến dự Lễ Hội Mùa rồi, nhưng cô ta vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn của giới nữ lưu thành phố. Tuy nhiên, dù sao thì cô ấy cũng dịu dàng. Và xinh đẹp.

- Cảm ơn cô đã cứu tôi - anh mỉm cười - Và anh dám nói cô Hudson cũng thầm biết ơn cô. Cô ấy nhìn anh như thể anh chờ dịp thuận tiện là vô lấy cô ta và ăn tươi nuốt sống cô ta. Anh không hiểu tại sao Clarissa lại vào làm dâu ở nhà ta được nhỉ, Daphne? Anh thấy anh thật điên khi nhận lời mời của cô ấy. Anh biết ý đồ của Clarissa mời anh là muốn ghép anh cho em gái của thím ấy.

- Nhưng ba anh em ta có dịp gặp mặt nhau như thế này cũng thú vị lắm chứ - bà em gái đáp, lại siết mạnh cánh tay của anh - Hiếm khi chúng ta được gặp nhau như thế này. Chúng ta ở cách xa nhau quá. Mặc dù em được lấy chồng hạnh phúc, nhưng em vẫn nhớ anh và Claude. Anh còn mê mẩn Horatia Eckert không?

- Anh chưa bao giờ “mê mẩn” - anh đáp, mặt lạnh lại - Anh đã dại dột yêu cô ta trong một thời gian ngắn khi ở bán đảo và Waterloo, đã hấp tấp đính hôn với cô ta một cách ngu ngốc, một hành động khiến anh phải ân hận suốt đời. Sau khi anh bỏ đi Brussels với người khác thì cô ta cũng yêu người khác.

- Với một tên đào mỏ đầu giả - Bà em đáp - hấn ta nổi tiếng là tên chuyên đi săn các cô gái còn trẻ, thiếu kinh nghiệm, nhất là các cô có cha mẹ giàu. Thậm chí hấn còn phá hoại cuộc đời của nhiều cô còn thơ ngây nữa. May thay là hấn chưa bao giờ đạt được mục đích, chưa bao giờ kiếm được một bà vợ giàu. Điều em ngạc nhiên từ trước đến nay, là hấn chưa bị ai cho ăn đạn. Rex này, anh đừng quá gay gắt với Horatia. Cô ta còn quá trẻ và quá hấp dẫn. Khi anh đi đánh giặc, ở nhà chẳng có gì xảy ra hết.

Anh rít lên trả lời cô em gái.

- Có lẽ vì gia sản của cô ta được phóng đại lên lớn quá. Anh không để ý đến gia sản của cô ta đâu, Daphne à, và anh tự hào đã không thêm lưu tâm đến.

- Thế nhưng anh thật mâu thuẫn. Nếu quả thật anh không mang vết thương lòng như anh thường tuyên bố, thì chắc anh không đã động đến vấn đề này làm gì.

- Không có người đàn ông nào thích nhắc đến nỗi nhục nhã của mình vì đàn bà - anh nói, lòng đau đốn khi nhớ đến chuyện xảy ra vào tối hôm trước - Cô ta phá hỏng việc đính hôn của anh, Daphne à. Việc này làm cho anh giống một kẻ - Ồ, một kẻ xấu.

- Anh mà xấu à? - Bà em lại cười - Anh Rex, gần đây anh có soi gương không?

Nhưng anh không muốn nói chuyện nữa. Anh đã nghe tiếng đàn lọt ra ngoài qua những khung cửa sổ phòng dạy nhạc. Cửa sổ hé mở để cho căn phòng được thoáng khí. Ai đấy trong phòng đang tập đánh những âm giai.

Vậy là giờ học đàn còn đang tiếp tục. Mẹ kiếp!

Bà em gái mừng rỡ thốt lên:

- A, tốt. Chúng ta không về trễ quá.

Thầy trò trong phòng học đàn không hề hay biết có khách đang đến. Cả ba người đều quay lưng ra phía cửa sổ. Juliana đang ngồi trên ghế hí hoáy viết trên tập vở, có lẽ là tập lý thuyết về âm nhạc. William ngồi trước đàn, đang đánh các âm giai. Còn bà Winters đứng phía sau lưng cậu bé.

Bà góa phụ đoạn trang nghiêm nghị này quả thật khó khăn và đạo đức giả. Anh nhớ chưa lần nào anh tính sai kế hoạch với phụ nữ hết. Anh cảm thấy không thích đến gần nàng.

Chưa bao giờ anh thấy có một phụ nữ nào lại sống một cách giản dị như thế này. Mái tóc nàng có màu vàng óng mượt dưới ánh sáng lọt qua cửa sổ, được búi lại, gọn gàng thành búi sau gáy. Hôm nay nàng không đội mũ vải như tối hôm qua. Chiếc áo vải len màu xanh da trời thắt ở hông và xõa rộng xuống dưới. Chiếc áo hoàn toàn chẳng có gì đẹp hết. Hai ống tay áo thì dài. Anh đoán thế nào cổ áo cũng khoét cao. Nhưng vải len đã ôm sát thân hình nàng trông thật hấp dẫn.

Chiếc áo rất vừa vặn - tuy đơn giản, khiêm tốn nhưng mẫu mã rất gọi hình, qua chiếc áo người ta có thể hình dung ra tâm thân mỹ miều của nàng. Anh tự hỏi không biết đã có bao nhiêu người thuộc tiểu quý tộc ngấp nghé ve vãn trong mấy năm nàng sống ở đây.

Anh nheo mắt nhìn nàng. Anh phân vân không biết nàng có quay đầu nhìn lại lần nào vào chiếc gương soi phía sau lưng nàng không, vì chiếc áo trông phía sau lưng thật đẹp. Và khi nàng nghiêng người xuống trên vai của William trông nàng lại càng đẹp hơn nữa. Anh cảm thấy lòng dâng lên tình cảm vừa tức giận vừa nồn nao như lên cơn sốt.

Khi khúc nhạc vừa chấm dứt, nàng nói:

- Tuyệt rồi, William. Bây giờ cháu đã chơi thành thạo rồi. Nhưng cháu nhớ phải ấn ngón tay cho ngay. Nếu ngón tay cháu không bị hơi lệch một chút thì chắc khúc nhạc còn hay hơn nhiều.

Juliana chợt thấy người khách vào phòng tự bao giờ, cô bé vội nhảy xuống khỏi ghế, miệng reo lên:

- Cô Daphne! Bác Rex! Cô và bác đến nghe cháu đàn phải không?

- Đương nhiên phải thế chứ - Daphne nói - Và cũng đến nghe Will nữa. Cô đã hứa với các cháu rồi, phải không? Bác của hai cháu, nhất quyết đòi đi theo cô.

Từ tước Rawleigh đứng yên một lát, không nói năng gì. Will nhảy xuống khỏi ghế, về khoan khoái như người vừa thoát được nợ. Còn bà Winters thì bực mình nhìn ra sau, bắt gặp cặp mắt anh ta đang nhìn mình. Nàng không quay mặt đi như anh nghĩ. Nàng cũng không đỏ mặt. Nàng cứ nhìn đăm đăm, cảm hơi hếch lên một tí.

Anh quay mặt đi, nhưng rồi bỗng anh cảm thấy khinh mình, anh trẻ môi quay lại nhìn nàng, ánh mắt cố tình làm ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Nàng có vẻ nghiêm trang quá. Nhưng anh phải thú thật với lòng mình rằng khi nhìn nàng, anh thấy hân hoan khoan khoái sau khi cả nửa buổi sáng cùng Ellen Hudson đi bên cạnh.

Cổ áo của nàng may cao thật. Tuy vậy, chính nhờ chiếc áo mà bộ ngực của nàng nhô lên tròn trịa xinh xắn. Dĩ nhiên nàng đã có ý đồ khi may chiếc cổ áo như thế. Rõ ràng nàng có tài trong nghệ thuật kêu gọi này. Anh nhướng lên một bên chân mày.

- Bà Winters - Daphne lên tiếng - chúng tôi vào làm gián đoạn buổi học như thế này thật bất lịch sự. Chúng tôi định lên vào để nghe trộm thôi, phải thế không anh Rex?

- Phải, đúng là như đồ đạo tặc lên vào nhà người ta ban đêm - anh đáp, vừa nhớ lại cảnh anh lén lút băng qua cổng sau trang viên để vào nhà nàng vào đêm qua.

- Các cháu cần phải được khen ngợi cho dù phải mất đi một ít thì giờ cũng được - Bà Winters đáp, nàng cười. Nhưng khi cười, nàng quay mặt khỏi anh và nhìn qua bà Daphne, cho nên không thể lên án nàng đã cười với anh.

- Tôi nghĩ chắc quý vị đến để khen các cháu phải không? Sáng nay William đã đàn mấy âm giai rất đạt. Đây là lần đầu tiên cậu ấy đàn đàn liên tục mà không gián đoạn. Tôi rất sung sướng khi được quý vị đến đây vừa lúc để thấy sự thành công của cậu ấy - Will nở môi tự hào.

- Cháu muốn đàn - Juliana vừa khóc vừa nói - Cháu đàn nhạc của Bach, Cô Daphne à.

Nghe cháu đàn nhé.

- Cô sẵn sàng nghe đây - Daphne nói - Đến giờ Will học lý thuyết rồi, Julie à.

Bà Winters quay qua nói với Daphne:

- William đúng là con nhà quý phái, cậu ấy rất vui lòng nhường chỗ cho Juliana đánh đàn, tôi chắc thế - nàng cười ròn rã.

Trông nàng đẹp không thể tưởng tượng được. Rex chưa hề thấy hay nghe nàng cười to. Một vài lần gặp nàng, anh chỉ thấy nàng cao quý, lạnh lẽ. Thái độ nghiêm nghị, lạnh lẽ và tế nhị. Anh phân vân không biết có phải nàng cười to như thế này là vì anh, là muốn làm cho ruột gan anh bấn loạn? Nếu thế thì nàng quả thất bại rồi. Ruột gan anh chỉ xao động chút chút thôi. Anh vẫn còn giận nàng vì đêm qua nàng đã hạ nhục anh và sáng nay không đỏ mặt bối rối khi gặp anh.

Họ phải đứng nghe Juliana đánh bản nhạc của Bach, cô bé đàn dỏ ẹt, hấp tấp gõ thật nhanh những đoạn khó vì cô vấp vấp, lúng cụng. Nói rằng cô bé không có năng khiếu về âm nhạc cũng đã là quá tốt với bé rồi.

Nhưng Daphne lại vỗ tay tán thưởng khi cô bé đàn xong. Còn anh thì anh cũng nghiêng đầu, khẳng định với bé rằng bé rất nhiều hứa hẹn. Bà Winters thành thật hơn, nàng khen bé đã có nhiều cố gắng và đã bỏ nhiều công sức để học tập một vài đoạn khó trong bản nhạc. Nàng đã dùng lời lẽ thật tế nhị để khuyến bảo cô bé:

- Những đoạn khó này, cháu cần phải đàn chậm hơn, từ tốn hơn để thưởng thức chứ.

Vội vã quá, nhanh quá thật uống. Còn những đoạn khác cũng cần phải từ tốn, dịu dàng. Tất cả đều cần phải có nhiều thì giờ để tập luyện hơn nữa. Ngay cả những nhạc sĩ đàn dương cầm lão luyện nhất cũng cần phải làm như thế.

Anh nhận thấy nàng rất thương mến hai đứa bé. Anh tự hỏi không biết nàng lấy ông Winters bao lâu ông ta mới mất. Anh thắc mắc không biết hai người lấy nhau một thời gian ngắn thì ông ta mất, hay là nàng vô sinh? Nhưng có lẽ lỗi là ở ông Winters, chứ không phải tại nàng.

Daphne lên tiếng:

- Tôi xin lỗi đã làm gián đoạn buổi học. Nhưng tôi thấy bây giờ mà bắt chúng học lại thì cũng khó khăn. Vậy tôi xin phép dẫn các cháu lên phòng nghỉ được không? Với một ngày đẹp trời như thế này, bà cũng cần về sớm một chút cho thoải mái.

Will đưa mắt nhìn người phụ nữ rồi nhìn sang người khác, ánh mắt hy vọng lộ liễu. Mấy giây sau, khi thấy cô giáo dạy nhặt gậy đầu, cậu chạy vụt ra khỏi phòng.

- Cảm ơn bà - Catherine Winters nói - Tôi thường ăn bột nửa giờ dạy như thế này. Chính ông Adams đã đề nghị như thế. Hôm nay tôi ăn bột đến 35 phút.

Juliana nắm tay Daphne, kéo mạnh, vì cô bé sợ nếu không đi kịp anh trai, có thể người ta bắt cô học tiếp mất. Daphne nhìn Rex ánh mắt dò hỏi.

- Lát nữa anh sẽ đến gặp em - anh nói.

Bà em gật đầu rồi biến mất với cô cháu gái. Còn lại một mình Rex với Catherine Winters, nàng đứng thẳng, trang nghiêm bên cạnh chiếc dương cầm, mắt nhìn anh đắm đắm.

Trời đất quý thần, tại sao anh lại làm như thế này? Tại sao anh không thừa dịp may hiếm có mà dột đi?

Nàng nhìn anh thách thức. Quả nàng đang thách thức anh, nàng không tỏ ra có thái độ khiêm tốn, đau khổ như anh tưởng, thái độ của người phụ nữ đạo hạnh, đã bị anh đưa ra lời đề nghị sàm sỡ ở nhà nàng vào tối hôm trước. Anh chấp hai tay sau lưng rồi thung thình bước đến phía nàng.

- Tôi không thích các phòng chơi của trẻ con - anh nói - Tôi không khoái cảnh nuông chiều con nít, chắc bà còn nhớ điều này. Và cả ngôi nhà này cũng không làm cho tôi vui thích. Tôi chắc bà đã biết người trong nhà muốn tôi tán tỉnh một cô con nhà quý phái, nhưng tôi không muốn. Tôi muốn nghe bà đàn, bà Winters à. Xin bà vui lòng đàn tiếp đi, cứ xem như không có tôi ở đây.

Anh thấy nàng có vẻ giận dữ, anh nghĩ chắc nàng đang tìm lời lẽ thật chua cay để nói, lời lẽ như đang sắp tuôn ra trên đôi môi xinh đẹp của nàng. Đôi môi chu lại nhưng không mở ra, nàng không nói. Anh nhìn đôi môi. Đôi môi mềm mại, thật đáng hôn biết bao, đôi môi mà nếu nàng không chịu để cho quý ông hôn thì rồi không chóng thì chầy sẽ khô héo mất, sẽ uống phí biết bao.

Nhưng nàng không nói. Nếu ánh mắt của nàng là những lưỡi dao găm, thì chắc anh đã nằm chết gác trên nền nhà rồi. Nhưng ánh mắt nàng không thế, cho nên anh vẫn đứng bình yên tại chỗ, rồi nàng quay người đến ngồi vào ghế trước đàn dương cầm, và bắt đầu đánh đàn.

Nàng thật quá nghiêm khắc. Anh đã thăm van vái trong lòng mong sao nàng bước qua khung cửa sổ kiểu Pháp thấp tận nền nhà để ra về, chẳng thềm đến chuyện đàn địch nữa. Anh lại còn tính đến việc đề nghị được đưa tiễn nàng, bất chấp đến chuyện làm như thế sẽ không khôn ngoan.

Cách đây hai hôm, nàng đã đánh đàn trong phòng khách của Claude, nàng đàn rất hay.

Nàng đã trở tài rất tự nhiên. Nhưng bây giờ nàng đàn chẳng hơn gì Juliana. Nàng chơi nhạc của Mozart, vấp vấp, lồi nhíp, rồi dừng lại. Từ tước Rawleigh trẻ môi thất vọng.

- Không - nàng lẩm bẩm nói, mắt nhìn dây phím đàn bằng ngà - Không, mày đừng làm thế với tao, mày đừng làm thế. Mày làm thế là sai.

Dây phím đàn bị nhục mại vẫn nằm im lìm. Nàng thường dùng ngón số ít để gọi dây phím đàn như thế. Anh bước đến gần nàng, ngay trước tầm mắt của nàng. Anh cảm thấy vui trở lại.

Nhưng nàng có vẻ mãi miết nghĩ đến điều nàng vừa nói. Nàng bắt đầu đánh đàn lại, lần này nàng chơi đúng, không sai phạm, và chỉ sau vài phút là nàng đánh đàn một cách tài tình, đầy xúc cảm. Nàng nhắm hai mắt, đầu cúi xuống như thể đã bị cuốn hút vào âm nhạc. Anh thấy hành động của nàng không có vẻ gì là giả tạo hết.

Anh lại còn thấy hôm chơi nhạc ở phòng khách đêm kia không như bây giờ, và bỗng anh hiểu ra nguyên do. Nếu đêm ấy mà nàng chơi hay như bây giờ thì thế nào nàng cũng đã được đánh giá cao hơn các cô khác. Chắc nàng sẽ được mọi người chú ý và người ta sẽ im lặng, không ai nói chuyện hết. Nếu nàng chơi hay như bây giờ thì chắc nàng đã làm mọi người phiền lòng. Anh nghĩ Clarissa sẽ rất bức tức khi thấy nàng vượt trội các cô khác.

Sau khi đàn xong, nàng vẫn nhắm mắt và đầu cúi xuống. Nàng là ai thế nhỉ? Anh tự hỏi. Nàng ở trong một ngôi nhà nhỏ ở nông thôn, không có nhạc cụ, thế mà lại chơi nhạc hay như thế này ư? Chuyện gì xảy ra khiến nàng phải đến nông nổi như thế này? Tại sao khi chồng chết, nàng lại đến ở một nơi xa lạ như thế này? Chắc có gì bí ẩn đây?

- Bà thật có tài - anh nói, nói xong anh mới thấy anh nói chưa hết ý nghĩ trong óc mình.

Nàng ngẩng đầu lên, anh nghĩ nàng đã sực tỉnh và thấy mình đang ở trong phòng nhạc của Claude với anh. Nàng lạnh nhạt đáp:

- Cảm ơn ông.

- Tôi thắc mắc - anh nói, khi nàng đưa ngón tay chùi bụi trên một phím đàn, chiếc phím không cần phải chùi vì chẳng có tí bụi nào.

Anh nghĩ chắc nàng sắp đàn lại mà không cần ai yêu cầu. Mấy ngón tay nàng xòe ra trên dây phím. Nhưng nàng ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt thản nhiên. Tuy vậy ánh mắt có phần hơi gay gắt. À, nàng giận rồi. Tốt.

- Chắc ông thắc mắc tại sao đêm qua tôi từ chối đề nghị rất có lợi cho tôi chứ gì? - Nàng hỏi - Tôi đoán chắc chưa bao giờ ông bị ai từ chối, phải không? Ông có rất nhiều thứ quý báu về cả người lẫn tài sản. Thưa ông, có lẽ những hạng người có rất ít thứ quý báu như chúng tôi thường thích giữ lại những báu vật mình có.

- Cuộc đời của bà buồn tẻ quá, bà Winters ạ - Anh đáp. Anh thích thấy nàng giận.

- Đời của tôi mà. Nếu tôi chọn cách sống buồn tẻ như thế này là vì tôi thích như thế. Mà đã thích thì không thể nói là buồn được.

- Chắc là bà thích cảnh trêu chọc người ta cho vui - Anh đưa mắt nhìn từ từ xuống người nàng. Nàng ngồi trên ghế đánh dương cầm, hơi cúi người trên bàn phím thân hình hiện ra lò mờ đều đặn dưới chiếc áo vải len trông thật khéo gọi - Có phải bà thích lấy mắt và thân thể mỹ miều để mời gọi người ta, rồi khi những ai nhẹ dạ tin tưởng tìm đến, bà lại phũ phàng xua đuổi họ đi?

Mặt nàng đành lại, mắt long lên, nàng nói:

- Thưa ngài, tôi không mời gọi ngài. Nếu tôi đã một lần nhún chân cúi chào và hai lần cười với ngài vào hôm ngài mới đến, đi qua nhà tôi và lúc dự tiệc buổi tối tại nhà này, thì xin ngài nhớ cho đây là vì ngài có người em sinh đôi rất giống ngài, mà ông ấy lại quen biết với tôi.

- Cô lầm tôi là Claude à? - Anh hỏi.

- Phải - Nàng nhìn anh, ra vẻ há hê - Chỉ lầm một thoáng thôi. Vì liền sau đó, tôi nhớ ra rằng ông Adams là người lịch sự, đáng mến.

Cặp lông mày anh nhướng lên. Anh nói:

- Trời đất ơi, đau quá! Thưa bà, miệng lưỡi bà chua cay thật. Chắc tôi chưa xin lỗi bà đầy đủ vậy tôi xin lỗi lần nữa vậy.

- Phải, xin cảm ơn ngài.

Ngay vào lúc anh định cúi người chào nàng để rút lui, cổ nuột nhục, thì bỗng cửa phòng mở, và Clarissa bước nhanh vào.

Nàng đã cương quyết giữ thể giá của mình, nên nàng quyết không để lộ ra ngoài vẻ sợ hãi. Không đỏ mặt. Không bối rối. Không cụp mắt khi đứng trước anh ta. Không để cho anh ta có dịp xúc phạm đến mình.

Tất cả những chuyện đã xảy ra không phải do lỗi của nàng. Nàng tin chắc như thế.

Nàng không mời gọi anh ta và đáng ra mới đầu anh ta phải nghĩ rằng nàng lầm anh ta là ông Adams mới đúng. Chắc chắn chuyện lầm lẫn như thế này xảy ra không phải là lần đầu.

Nàng đã hoảng sợ khi bắt đầu đánh đàn, nên mười ngón tay của nàng trở nên cứng ngắt vụng về, đầu óc hoang mang, cứ nghĩ lung tung chứ không tập trung đến âm nhạc. Thế rồi nàng tập trung hết ý chí vào âm nhạc, nàng cố giữ bình tĩnh để đánh đàn như mọi khi. Quả vậy, cứ mỗi khi nàng ngồi đàn, là nàng quên hết mọi chuyện trên đời, chỉ còn biết có âm nhạc thôi.

Sau đó, nàng thấy mình chừng chạc, tự tin hơn. Tuy vậy, khi cánh cửa mở ra, nàng vẫn cảm thấy khoan khoái vô cùng. Nhưng buồn thay, người mở cửa lại là bà Adams. Bà ta đột ngột dừng lại, đưa mắt nhìn người này rồi nhìn qua người kia. Rõ ràng bà ta có vẻ bất bình khi nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Catherine nhận ra việc nàng ở một mình với Tử tước Rawleigh là không đúng đắn. Nhưng, lại một lần nữa, việc này không phải “lỗi của nàng”.

Bà chủ cất tiếng nói, giọng lạnh lùng của chủ nhân nói với tôi tớ trong nhà:

- Bà Winters, tôi cứ tưởng giờ này bà đang dạy nhạc cho con tôi chứ? - Catherine có cảm tưởng như thể bà ta đã trả công cho nàng quá nhiều để dạy nhạc cho các con của bà ta.

- Thưa bà, các cháu học xong rồi - nàng đáp. Nàng không muốn nói thêm gì nữa để cố biện minh cho hành động nàng nán lại trong phòng với Tử tước, một hành động mà theo bà chủ là có tội. Nàng luôn luôn tỏ ra kính trọng bà chủ, luôn luôn lịch sự tử tế với bà ta, nhưng nàng không bao giờ hạ mình. Nàng không bao giờ khúm núm như Mục sư Lovering. Nhưng mục sư làm thế cũng phải, vì sống nhờ vào sự bảo trợ của ông Adams.

- Daphne và tôi đã quấy rầy các cháu trước khi hết giờ học, Clarissa - Tử tước Rawleigh nói, giọng cất cao và chán chường - Chúng đã đàn các bài nhạc cho chúng tôi nghe, hay nói cho đúng hơn là Juliana đàn. Tôi không biết William đã đàn nguyên toàn bài chưa.

Daphne đã dẫn chúng lên phòng chơi rồi. Tôi ở lại một lát bàn chuyện thời tiết với bà Winters. Nhưng thật rui. Thì ra Claude đã khích lệ bà ấy đàn một lát sau khi đã xong giờ dạy. Tôi đã nán lại để nghe. Tôi xin lỗi, thưa bà - Anh cúi người chào nàng rất lịch sự.

Catherine thấy ánh mắt của bà Adams có vẻ phật ý, nhưng bà ta mỉm cười duyên dáng, rồi vòng tay quay lưng lại với nàng. Bà nói:

- Rawleigh, tôi chắc bà Winters rất sung sướng được anh lưu tâm đến như thế này.

Ellen muốn xem mấy con chó con mới sinh ngoài khu chuồng ngựa. Tất cả cánh đàn ông đang chơi bi da, và tôi không thích để cô ấy đi một mình ra ngoài ấy với đám chăn ngựa. Vậy anh dẫn cô ấy đi được không?

- Tôi rất hân hạnh, Clarissa ạ - Anh đáp, môi mỉm cười, nhưng Catherine không thể biết được anh hài lòng thật sự hay là anh bức tức. Nhưng bỗng nàng nhớ lại hồi nãy anh có nói bà chủ rất muốn anh ve vãn cô gái mà anh không muốn tán tỉnh chút nào hết.

Tốt. Nàng lấy làm sung sướng khi thấy anh bị người ta hối thúc làm một việc mà anh không muốn làm. Cứ để cho anh sống với cảm giác bị người ta đẩy vào bẫy, thất vọng.

- Chúc bà Winters một ngày tốt lành - Bà Adams gật đầu chào nàng, vẻ duyên dáng giả tạo.

- Thưa bà, chúng tôi xin rút lui để bà tự nhiên chơi đàn - Ngài Rawleigh nói, cúi người chào lần nữa - mắt nhìn từ đầu cho đến chân nàng - mới quay người bước ra khỏi phòng.

.

Không thể nào nàng chơi đàn tiếp được nữa. Hai tay nàng run rẩy, tim nàng đập thình thịch rồi, như thể nàng đã bị lột trần trước mắt mọi người. Nàng quá giận anh ta vì anh ta đã gây nên tình trạng này. Anh ta lại còn làm cho bà Adams nghi ngờ nữa. Anh ta sẽ rời khỏi đây trong vài tuần tới, còn nàng, nàng phải sống ở đây.

Nhưng khi nàng đứng dậy, cài nút áo khoác, buộc dây mũ dưới cằm, nàng không cảm thấy chán nản nữa. Ít ra thì sau chuyện xảy ra đêm qua, nàng đã gặp lại anh ta. Hơn nữa, nàng đã nói chuyện với anh ta. Bây giờ thế là yên, cuộc hội ngộ khó chịu đầu tiên sau chuyện đã làm cho nàng bối rối và nhục nhã đêm qua thế là xong. Từ rày về sau, chắc sẽ dễ dàng hơn.

“Cuộc đời của bà buồn tẻ quá, bà Winters à”

Giọng nói của anh ta lại vang lên vắng vẻ bên tai nàng, giọng nói chán nản, xác xược, cho rằng đời nàng quá buồn tẻ. Làm như thể anh ta mới biết rõ đời nàng. Làm sao anh ta biết chuyện đời nàng được. Anh ta sẽ không bao giờ biết.

Nàng vội vã bước qua khung cửa sổ thấp tận nền nhà, và chỉ một lát sau, nàng đã đến con đường làng để về nhà.

Làm sao anh ta dám lên mặt phê phán đời nàng?

Phải chăng anh ta biết cuộc đời của nàng? Bộ anh ta biết những nỗi niềm gian khổ đau đớn trong lòng nàng sao? Bộ anh ta biết nàng đau khổ sao? Bộ anh ta đã biết nguyên do khiến nàng đến đây để tìm cuộc sống yên ổn sao? Cho nên anh ta mới biết đời nàng buồn tẻ chứ.

Một cuộc đời buồn tẻ mà nàng đã hết sức phấn đấu mới có.

Một cuộc sống buồn tẻ, đáng đời những việc đã xảy ra cho nàng trước đây.

Thế nhưng anh ta đã nói ra với ý lên án, trách cứ. Với giọng điệu khinh khi “Cuộc đời của bà buồn tẻ quá, bà Winters à”

Nàng quyết hướng tâm trí vào ngôi nhà của mình - ngôi nhà tranh nho nhỏ nhưng quý báu - và về Toby, con chó thế nào cũng mừng rỡ nhảy chồm vào người nàng sau một buổi sáng ở nhà một mình, chiều nay nàng sẽ dẫn nó đi dạo thật lâu. Có lẽ đời nàng buồn tẻ thật, nhưng nàng sống cho mình, nàng đã nói với anh ta như thế, nàng sẽ tiếp tục sống như thế này.

Và nàng sẽ vui mừng vì được sống cuộc sống buồn tẻ như hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Suốt thời gian còn lại của buổi sáng, Rex đã làm cho Ellen mất vui trong cuộc đi xem những con chó mới sinh. Thực ra anh không có ý định làm như thế. Anh vẫn đi theo cô ra khu vực nuôi ngựa nơi có nuôi bảy chó con, nhưng anh chỉ đứng ở một chỗ ở đằng sau, trong khi cô cúi người xuống trên bảy chó ẵm chúng lên, hôn hít nâng niu từng con. Anh có cảm giác cô có vẻ ngượng ngùng, nghĩ rằng anh chán nản, cho rằng anh cười sự say mê chó con của cô.

Chúng là giống chó săn nhỏ con. Thật dễ để đoán con chó Toby dũng mãnh xuất xứ từ đâu.

Anh không phản đối việc nâng niu chó con. Thậm chí anh còn thừa nhận chúng là những sinh vật nhỏ nhắn xinh đẹp, có thân hình nho nhỏ tròn trịa, bốn chân thấp mập mạp và lỗ mũi tẹt. Người ta lại còn nghe nói, có khi anh cũng ẵm lên một chú chó con, vuốt ve nó trong lòng bàn tay, dùng ngón tay thoa giữa hai tai nó.

Nhưng việc làm cho anh tức giận là anh nghĩ rằng Ellen không muốn anh đến gần bên cô để cho cô được thoải mái sung sướng hơn với chó, mà cô chỉ muốn anh lịch sự đứng yên một chỗ gần đấy để ngăn cản đám chăn ngựa sầm sỡ thừa cơ đến quấy phá cô, và cô cần có anh để quang tay anh, tựa người vào anh khi đi về nhà.

Khi ngồi vào bàn ăn trưa, anh rất đau khổ, nghĩ rằng anh đã mất tiêu một ngày đóng vai trò một kẻ đi cầu hôn do người ta sắp xếp, định đặt trước. Clarissa thu xếp cuộc đi chơi vào lúc xế trưa, vì thời tiết quá đẹp không nên bỏ phí. May thay - rất may - là Claude không tham dự được, vì ông phải đến gặp một người lãnh canh để bàn chuyện làm ăn trên đất của ông.

Từ tước Rawleigh quyết định cùng đi với em trai.

- Độ sau này anh em chúng tôi rất ít gặp nhau - anh nói, miệng tươi cười khiến cho Clarissa đâm ra thất vọng. - Nhưng mối liên hệ giữa chúng tôi vẫn keo sơn kỳ lạ lắm. Chắc mọi người đều không ngạc nhiên về điểm này vì chúng tôi là anh em song sinh mà.

Một lát sau, khi hai người đã cưỡi ngựa ra khỏi chuồng rồi, ông em rất hồ hởi vì được cùng đi với anh, ông ta nói:

- Anh nói như thế với Clarissa thật không khôn ngoan tí nào hết, Rex à, vì bà ấy thường ghen tị với anh. Khi anh ở Tây Ban Nha rồi sang Bỉ, tôi hết sức lo lắng đến nỗi phát bệnh. Ví dụ lần anh bị thương nặng ngoài mặt trận, người ta mang anh về, anh bất tỉnh vì mất quá nhiều máu. Thú thực với anh, tôi đã biết chuyện này mấy tháng trước khi nhận được thư anh gửi về báo cho gia đình biết. Nhưng Clarissa thì cứ khẳng khái cho rằng chuyện tôi lo lắng cho anh là vô nghĩa, là phi lý.

- Trong thời gian ở Bán đảo, tôi rất lo sợ cho chú thím. - Từ tước đáp - Chắc chú biết có hai chuyện khiến tôi đâm lo. Tôi sợ nếu báo tin không hay cho chú thím biết, thì sẽ có ảnh hưởng rất xấu cho hải nhi hay là cho thím ấy. Tôi bị thương trước ngày bé Juliana ra đời khoảng một tháng gì đấy phải không?

- Và anh cũng ngại việc tôi đi săn bị tai nạn chứ gì? - Ông em nói - Tai nạn xảy ra đúng vào ngày anh bị thương. Khi con bé ra đời tôi vẫn còn chống nạng mà đi.

Hai anh em đi riêng với nhau như thế này thật tuyệt. Công việc với các người lãnh canh không mất nhiều thì giờ, nhưng họ phải đi ngựa một quãng thời gian khá lâu. Họ nói đủ thứ chuyện như những lần gặp nhau trước đây. Thịnh thoảng họ im lặng, không nói năng gì với nhau. Ngài Rawleigh cảm thấy người em trai có vẻ vui sướng khi được anh trở về mái nhà xưa như thế này. Không cần nói, anh cũng cảm thấy chuyện đi chơi mùa đông của em trai là một đặc ân ban cho Clarissa, nhưng anh thấy bà vợ không điều khiển được ông chồng. Tuy nhiên, hai vợ chồng của em trai đã thiết lập được mối liên hệ qua lại bình đẳng.

Khi hai người trên đường trở về nhà, ông em hỏi:

- Anh có vẻ bất an. Có gì anh muốn nói không?

- Bất an à? Tôi bất an ư? - Từ tước ngạc nhiên hỏi - Tôi rất thích đi ngựa như thế này.

- Anh có ý định đến thành phố dự Lễ Hội Mùa không?

Ngài Rawleigh nhún vai, đáp:

- Có lẽ đi. Cảnh lộng lẫy kêu gọi của thành phố vào mùa xuân năm trước thật hấp dẫn. Nhưng cũng có thể không.

- Thế nào cũng có cô Eckert ở đấy - Claude nói, giọng khẳng định chứ không phải hỏi.

- Thì có đáng gì đến tôi? - Rex nói.

- Anh mê mẩn cô ta mà. Rex này, anh và tôi đều tin vào tình yêu và thích tình cảm lãng mạn. Nếu anh không đảm nhận nhiệm vụ đi đánh giặc lâu năm, thì chắc anh đã lấy vợ sớm như tôi rồi. Anh đã gặp nhiều đau khổ. Không đau khổ về mặt bị mất danh dự hay bị thương tổn trong lòng. Nhưng ước mơ và lý tưởng của anh tan tác thành trăm mảnh, và chính vì thế mà tôi lo buồn.

Ngài Từ tước cười chua chát. Anh ta đáp:

- Claude, tôi lớn rồi. Tôi nghĩ tình yêu và lãng mạn chỉ dành cho các cậu còn nhỏ và các thanh niên thôi.

- Tôi cũng lớn như anh, Rex, nhưng tôi vẫn tin vào tình yêu, tình yêu qua lại, song phương. Không phải tôi đã yêu Clarissa như thế hay sao?

- Tôi nghĩ thế - Từ tước đáp, anh cười khúc khích, cố làm cho câu chuyện giữa hai anh em nhẹ nhàng ra - Claude à, tôi rất ghét việc xen vào giữa những chuyện xích mích của chú thím. Chúng ta đã quá trưởng thành rồi, quá rõ những chuyện như thế này rồi.

- Copley không muốn cưới cô Eckert khi biết cô ta đã từ hôn với anh ư? - Claude hỏi - Tôi ngạc nhiên là từ trước đến nay không ai thách thức hấn để bắn vỡ óc hấn ra. Ngay cả anh mà cũng không làm được.

- Tôi bận chiến đấu ở xa nên không có mặt vào những lúc đáng thách thức. Và lại, chắc tôi không có cơ để thách thức hấn. Horatia bỏ tôi là vì tôi đã thiếu bốn phần với cô ta.

Mà chắc chú biết Copley đã đấu hai lần rồi. Hấn đã gây thương tật cho hai nạn nhân.

- Đúng - ông em đáp - Tôi rất lấy làm ân hận cho cô ta. Tôi ghét cô vì cô đã gây cho anh lắm chuyện phiền phức. Rồi bây giờ vẫn còn tiếp tục nữa.

- Cô ta muốn tôi trở lại với cô - bỗng nhiên ngài từ tước nói - Cô ta đã vô lễ si nhờ người anh gọi đến cho tôi hai lời nhắn hàm ý muốn trở lại với tôi. Tôi đoán chắc cô ta đang lâm vào hoàn cảnh không mấy tốt đẹp, nhưng điều tôi cần và muốn nhất, là cô ta phải van xin tôi ngay giữa đám đông giới quý tộc. Tôi chỉ muốn làm cho cô ta phải nuốt nhục.

- A - Claude buồn bã nói - thế thì không có cơ may nào hòa giải được, phải không?

- Không, lạy Chúa lòng lành - từ tước đáp.

- Dĩ nhiên tôi biết rõ như thế rồi, nhưng tôi cứ hy vọng. Ồ, cũng không cần phải hòa giải làm gì. Nhưng tôi mong anh thoát ra được ngõ cụt hiện nay. Tôi sợ anh mắc kẹt vào một trong hai ngõ cụt trước mắt anh.

Từ tước Rawleigh nhướng cao mày nhìn ông em ngạc nhiên.

Ông Claude nói tiếp:

- Tôi sợ anh sẽ bốc đồng lấy một người không có khả năng làm cho anh hạnh phúc. Ví dụ anh lấy Ellen chẳng hạn. Thật đấy, Rex à. Tôi biết cô ta từ khi cô còn tám bé. Cô ta cần lấy người nào ít... nghiêm khắc hơn anh.

- Cảm ơn chú - ngài từ tước đáp.

Ông em cười khúc khích.

- Anh lớn hơn cô ta đến 10 tuổi - ông nói - Còn về mặt kinh nghiệm ngoài đời thì anh lớn hơn đến 30 tuổi.

- Chú đừng sợ - Ngài Rawleigh đáp - Tôi không lấy cô em vợ của chú đâu, không bốc đồng mà cũng không vì lý do gì khác. Còn ngõ cụt kia là gì?

- Là anh không muốn lấy vợ. Là anh cứ sống độc thân với tính chua cay, châm chọc thiên hạ. Sống như thế không hay tí nào hết, thêm xấu. Anh có thể dùng tình yêu thương để cống hiến cho đời, để cho cuộc đời tươi đẹp, cho dù anh không nhận ra điều này.

Từ tước cười, anh nói:

- Claude, quả thật từ khi chú lấy vợ đến giờ, hai chúng ta đã đi trên hai hướng đời khác nhau. Tôi không còn thích hợp với cuộc sống mà chú đã đề ra cho tôi.

- Ồ, nhưng linh hồn đôi ta luôn ở bên nhau - ông em đáp - Tôi không cần sống bên anh hay sống cuộc sống giống anh mà vẫn hiểu rõ anh, Rex à.

Câu chuyện đã động đến cuộc sống riêng tư của Rex khiến anh bức mình. Câu chuyện xoay về một chiều. Người em trai thích tìm hiểu cuộc sống riêng tư của anh. Nhưng ông ta không thể không thông cảm được. Cho dù là anh em song sinh đi nữa, ông ta cũng không bàn chuyện hôn nhân với anh được. Ngài từ tước mừng khi thấy người em đổi đề tài câu chuyện.

Họ đi theo con đường tắt băng ngang qua cánh đồng cỏ rộng. Có ai đấy cũng đang đi trên con đường tắt này. Thợ tiên họ chỉ thấy một con chó nhỏ, nó tuôn về phía hai người, sủa dữ dội, nhưng không dám đến gần, vì hai con ngựa quá khổng lồ so với thân hình bé nhỏ của nó. Nó khôn ngoan nhảy vòn

quanh, cách họ một đoạn ngắn, miệng sủa liên hồi.

Con Toby!

Nàng ở đâu nhĩ? Từ tước Rawleigh nhìn quanh, anh thấy nàng từ bờ dốc đằng xa trên cánh đồng đang đi đến gần. Nàng đi chậm rãi. Anh đoán nếu con chó không của để tiết lộ sự hiện diện của nàng, thì chắc nàng đã đi lui rồi.

- A, con chó của bà Winters - Claude nói - Chắc bà ấy ở gần đây thôi.

Chợt ông ta thấy nàng đang đến gần, ông bèn cất mũ và mỉm cười chào nàng.

Nàng mặc chiếc áo khoác màu xám, giản dị, trông rất đậm bạc, trên đầu đội chiếc mũ vải màu xanh, bình dị như màu chiếc áo nàng mặc hồi sáng. Nàng cười và nhún chân cúi chào Claude sau khi đến gần hai người - hình như nàng phân biệt rất chính xác ai là anh ai là em. Con chó đã thôi sủa, đứng ngồi bên cạnh nàng, thè lưỡi, hai tai nhúc nhích như cổ lắng nghe. Nàng chào Claude giống như đã chào anh vào hôm anh đến Bodley, từ tước chưa chút nghĩ. Nàng đảo nhanh đôi mắt nhìn qua anh để chào luôn thể.

Trong khi từ tước nhìn nàng và Claude trao đổi lời xã giao, anh chợt nhớ cảnh anh bị nàng nói móc sáng nay mà không trả đũa được, vì Clarissa thành linh đi vào đã làm gián đoạn câu chuyện của họ. Nàng mà làm tình nhân thì chắc tuyệt vời lắm, anh nghĩ, lòng hơi ân hận. Ngoài chuyện tuyệt vời trên giường, chắc họ còn tìm thấy nhiều chuyện khác hay ho lý thú hơn nữa.

Bỗng nàng tiếp tục đi theo hướng nàng đang đi, con chó chạy phía trước nàng. Anh đưa tay chạm vào mũ, cúi đầu chào nàng.

- Tuyệt đẹp - anh nói với Claude - Người ta nói nàng ở đây đã 5 năm rồi, phải không? Cái ông Winters quá cổ cũng khó hiểu đấy chứ. Phải chăng ông ta quá tuyệt đến nỗi không ai sánh kịp? Hay là ông ta quá tệ đến nỗi không ai thay thế ông ta được?

- Tôi mong anh cư xử hết sức cẩn thận để cô ta khỏi bị tổn thương - người em nói.

Anh trả lời một cách giận dữ:

- Tôi đoán chắc Clarissa tin rằng nếu thím ấy không vào phòng nhạc đúng lúc như thế, thì chắc tôi đã đè cô ta nằm ngửa trên chiếc đàn, lật váy cô ta lên và chòm lên người cô ta rồi. Tôi tin cảnh tượng này đối với cô ta không đáng lo cho lắm.

- Anh đừng thô lỗ như thế - ông em nói.

- Có lẽ chú nên nói như thế với vợ chú - Ngài từ tước đáp.

- Anh hãy cẩn thận, Rex - Không khí báo hiệu hai anh em sắp cãi nhau - Tốt nhất là anh không nên ở riêng một mình với cô ta, cho dù giữa thanh thiên bạch nhật cũng không nên. Không phải tôi chỉ muốn nói đến sáng nay thôi đâu. Có phải đêm qua anh đã đến thăm bà Winters không?

Từ tước Rawleigh quá đỗi kinh ngạc, đưa mắt nhìn người em. Anh định mở miệng chối. Nhưng nói dối với người em song sinh chẳng ích lợi gì. Anh nờ mũi hít vào một hơi rồi hỏi:

- Làm sao chú biết được chuyện này? Có phải cô nàng đã kêu ca với ngài lãnh chúa?

- Cứ suy nghĩ thì thấy hết - người em đáp - Tôi thấy hết tâm trạng của anh. Việc anh quá thích đi dạo ngoài trời đêm lạnh lẽo vào tiết sơ xuân đã làm cho tôi biết hết tâm đen của anh. Tôi không bao giờ đi như anh đâu, Rex à.

- Chú... Cái quái gì khiến chú không đi? - Anh hỏi, tìm dịp thành thịch vì tức giận.

Hai anh em thường xung khắc nhau về tư tưởng, nên mỗi lần tranh luận là mỗi lần họ cãi nhau kịch liệt, nghe anh hỏi, người em liền đáp:

- Chắc anh quên nếp sống trong làng ta rồi, tôi nhắc lại cho anh nhớ rằng cuộc sống trong làng khó mà giữ bí mật được. Tôi không bao giờ dám xúc phạm đến bà ta. Bà ta là người quý phái, Rex à. Một mệnh phụ đáng kính, rất bí ẩn. Bà ta đến đây năm năm rồi, chẳng ai biết bà ta từ đâu đến, nhưng bà ta sống bình lặng, mầu mực từ lúc ấy đến giờ. Không ai biết gì về quá khứ, tông tích của bà ta hay là biết về người chồng quá cố của bà - Kể cả tình cảm của bà ta đối với chồng - ngoài việc người ta chỉ biết chồng bà là ông Winters. Nhưng nếp sống của bà ta đã nói lên bà là một người quý phái. Tôi không bao giờ dám xúc phạm đến bà ta.

- Đồ quỷ sứ - Ngài từ tước nói, giọng run run vì tức giận - Claude này, theo chỗ tôi đoán thì chắc bà ta đã lớn tuổi rồi. Cho nên bà ta có quyền tự do hành động theo ý muốn của mình.

- Còn tôi, tôi đoán chắc là đêm qua anh đã bị từ chối. Anh trở về quá sớm chứng tỏ anh đã thất bại hoàn toàn. Bà Winters là người quý phái. Không phải là người trác nết. Chắc chồng bà ta quá tuyệt vời nên không có ai địch nổi với ông ấy. Bà ta không thiếu người cầu hôn đâu. Ai cũng biết từ khi bà ta đến đây đến giờ, đã có hai người thuộc giai cấp quý tộc đến cầu hôn - Cầu hôn thực sự đấy nhẽ - nhưng bà đều từ chối.

- Nếu bà ta là người quý phái như thế - Từ tước nói - và nếu chú tin chắc bà ta từ chối tôi, thì tại sao chú dọa tôi như thế để làm quái gì? Có phải chú muốn dành riêng bà ta cho chú không, Claude?

Ông em đáp với thái độ thách thức rất bình tĩnh:

- Rex, nếu anh xuống ngựa, tôi sẽ đảm cho anh một trận nhừ tử cho mà xem.

- Chẳng cần thiết - Ngài Từ tước cộc lốc nói - vì tôi sẵn sàng xin lỗi chú. Thật ngốc khi thổ lộ tâm sự với chú. Đúng thế, bà ta đã từ chối tôi. Thật không ngờ. Thậm chí tôi còn nghĩ thế nào con chó cũng tấn công tôi, nhưng té ra nó lại biết điều. Cho nên tất cả những thứ của ngài lãnh chúa thái ấp này xem ra không cần thiết nữa.

- Còn tôi thì tôi có cảm giác anh chỉ muốn mua vui giải trí, Rex à. Tôi có cảm giác ấy từ khi chúng ta về đến Bodley. Việc anh ở trong phòng nhạc một mình với bà ấy khiến cho Clarissa nghi ngờ cũng là chuyện anh muốn mua vui. Tôi nghĩ anh quá kiêu ngạo, không muốn trả lời mình bạch. Tôi cảnh cáo anh, nếu anh xúc phạm đến bà ta, thì anh đã tự ý gây thù oán với tôi đấy.

- Chú muốn làm cho tôi sợ phải không? - Ngài Rawleigh hỏi, giận dữ nhìn người em, thái độ kẻ cả.

- Phải - Claude đáp - Biến người anh em song sinh của mình thành kẻ thù thì chẳng khác nào mình thù oán chính mình, không hay ho gì đâu, Rex à. Hãy để cho bà ta yên. Dĩ nhiên anh chịu khó sống trong tình trạng độc thân vài tuần cũng chẳng chết đâu. Anh có Eden, có Nat, và có tôi để bầu bạn, anh lại còn có các bà các cô để tiếp xúc vui chơi nữa. Rồi có Daphne nữa đấy. Có đủ ba anh em chúng ta để vui chơi với nhau trong vài tuần là quá tuyệt rồi.

Mặc dù bất bình, nhưng Từ tước Rawleigh cũng cười, hứa:

- Tôi sẽ nghe theo lời chú, nhưng chắc chú phải xác nhận bà ta đẹp mê hồn. Dĩ nhiên bà ta không phải loại người hợp với tôi, ngoài sắc đẹp về thể xác. Bà ta là người có đạo hạnh, nào là thăm viếng người bệnh và người già, nào là dạy cho trẻ con, và làm vô số công việc khác mà không cần trả công. Nói tóm lại bà ta là một vị thánh đấy. Nhưng không hợp với kiểu người của tôi.

- Thế thì tốt - ông em đáp một cách chắc nịch, nhưng ông ta không thể nín cười được - Thôi bây giờ có lẽ chúng ta nói qua chuyện khác nhé?

- Bà ta rất thương trẻ con - từ tước nói - Chú biết tại sao ông Winters không sinh với bà ta đứa nào không? Chú có nghĩ hắn ta là một thằng khùng già nua lắm lắm không? hay là một thằng khôn nạn bất lực? Kẻ nào có vợ thương trẻ con như thế cũng đều muốn có con với vợ mình hết. Nếu hắn ta còn sống mà bây giờ đang đứng trước mặt tôi, thế nào tôi cũng buộc lòng hỏi hắn cho ra lẽ.

Ông Adams nhìn anh, kinh ngạc và hoảng sợ. Ông ta nghĩ tốt hơn là nên im lặng để giữ hòa khí, thay đổi đề tài câu chuyện như ông vừa mới đề nghị. Nhưng tuồng như ông anh không quan tâm đến đề tài gì hết, ông nói ra chuyện gì, ông anh cũng không trả lời, và thế là hai người đành im lặng.

Ngài Từ tước suy nghĩ liên miên; năng đã lầm mình là Claude. Những nụ cười kia là dành cho Claude. Nghĩ thế, anh tin chắc là những nụ cười ve vãn, câu thân. Anh cảm thấy mình là đồ điên. Hoàn toàn điên.

Và anh cảm thấy có ác cảm với Catherine Winters.

Lạy Chúa lòng lành, chắc anh đã đánh mất phong cách của mình. Anh không đau khổ mà thấy tức giận và nhục nhã. Đêm qua anh đã tìm cách lén lút đến thăm năng, cứ tin rằng anh hoàn toàn giữ bí mật, vì anh hết sức thận trọng, thế mà khi anh trở về Nat và Eden đã chế giễu anh vì anh về quá sớm, chứng tỏ anh đã thất bại. Còn Claude thì lại biết anh đi đâu. Rồi sáng nay, khi Clarissa bắt gặp anh ở với năng trong phòng nhạc sau khi Daphne đã đi rồi, bà ấy đã tỏ vẻ nghi ngờ.

Thế nhưng anh có hưởng được lạc thú do thành công đem lại đâu.

Thật là một vùng quê mắc dịch. Khi người ta ra khỏi chu vi của thành phố, đời sống của họ không còn là của họ nữa.

Thôi được. Bà Catherine Winters sẽ được đảm bảo, đức hạnh của năng sẽ được an toàn, sẽ không bị anh quấy phá nữa. Trong thời gian còn lại ở Bodley, anh sẽ cố hết sức để tránh xa năng, càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mặt trời chiếu qua màn cửa, rọi vào giường ngủ của năng. Năng biết trời còn sớm và bên ngoài còn lạnh. Nhưng chắc hôm nay trời cũng sẽ đẹp như hôm qua. Và chắc năng không làm sao ngủ lại được. Năng duỗi người rồi lại chuôi hai tay dưới tấm chăn ấm áp. Mấy đêm vừa rồi năng không ngủ được ngon giấc. Nhưng năng quyết định ngồi dậy, đi dạo một vòng buổi sáng sớm với Toby. Sáng nay sẽ có mấy đứa trẻ đến nhà năng để tập đọc.

Khi năng vừa rửa ráy, mặc áo quần xong thì con Toby hiện ra trong phòng ngủ. Nó vẫy đuôi nhẹ nhẹ.

- Mày cứ đứng đấy mà nhìn - năng nói với nó - Tao không nói đến chữ “Đ” cho đến khi nào tao mở cửa để đi, nếu không thì mày sẽ nhảy nhót loạn xạ khiến tao không làm gì được. Mày để yên cho tao một lát.

Nhưng hình như con Toby hiểu nghĩa chữ “Đ” có nghĩa là “Đi dạo” rất rõ. Cho nên nó vẫy đuôi như điên, miệng rên ư ừ vì sung sướng, rồi nhảy nhót quanh Catherine, nhào đến thang gác lầu như thể thúc nàng nhanh tay lên.

Nàng cười.

Một lát sau, khi nàng đi dọc theo con đường làng, nàng thăm nghĩ: vài tuần thôi là yên.

Nàng gặp ông Hardwick, chủ quán trọ đang quét dọn trên vỉa hè, nàng vẫy tay, cười chào ông ta. Tiệc tùng ở trang viên kéo dài vài tuần là cùng, không thể nào lâu hơn.

Ngài Từ tước Rawleigh và các bạn của anh ta sẽ quay về thành phố để tham dự Lễ Hội Mùa. Dù sao thì họ cũng là những nhà quý tộc thời thượng, không làm sao giữ họ ở lại đây lâu được. Quả là bà Adams đang cố ghép từ tước cho cô Hudson, nhưng còn hai nhà quý tộc kia nữa thì sao. Hai người mà chỉ có một cô Lipton thôi.

Không, không có gì giữ họ lại đây lâu. Nàng biết Ngài Từ tước không thích cô Hudson.

Nếu nàng ráng chịu đựng được vài tuần, thì tình hình sẽ đầu vào đó, nàng sẽ trở lại sống yên ổn. Nàng không còn cách gì khác hơn. Khi ấy, mỗi lần nàng đặt chân vào nhà ông Adams, nàng sẽ khỏi sợ phải đụng đầu với anh ta.

- Không phải đi ngã ấy đâu, Toby - nàng cất tiếng gọi con chó, vì nó đang chạy theo con đường này để đến trang viên Bodley. Nàng thường đi theo con đường này để đến Bodley, con đường rẽ qua khu rừng cây để đến trang viên. Bây giờ không cần đi bằng qua ngã này. Ông Adams thích để cho dân làng được tự do đi qua khu công viên của ông. Dĩ nhiên đây là một chiến thuật để hiểu của ông ta, vì khi băng qua công viên, họ không đến gần nhà ông ta quá, khỏi trông thấy mọi sinh hoạt trong nhà. Nhưng sáng nay nàng muốn đi dọc theo con đường làng, con đường này chạy qua trước mặt tòa nhà, dọc theo bức tường rêu phong của công viên.

Nàng đã cố hết sức để tạo cho mình một cuộc sống mới có ý nghĩa trong suốt năm năm qua. Những cố gắng của nàng không phải dễ dàng gì... Cuộc sống trước đây của nàng hết sức khác biệt... Nàng đã chế ngự tất cả mọi nhu cầu ngoài nhu cầu để sống còn. Thậm chí khi mới đến sống ở đây, nàng cũng không thiết tha gì đến các nhu cầu này để sống nữa.

Suốt năm năm, nàng đã dẹp bỏ được những nhu cầu khác. Nàng đã có bạn bè mới, có công việc để làm, có mái nhà thân thương để ở. Rồi năm ngoái nàng có con chó Toby.

Đã hai lần có người đến đề nghị lập gia đình với nàng nhưng nàng từ chối, một lần cách đây đã ba năm và một lần mới năm ngoái. Họ là những người quý phái, nàng kính trọng họ và họ vẫn đối đãi tử tế với nàng. Nàng không muốn lấy chồng. Không cần hôn nhân.

Thế nhưng bây giờ bỗng nhiên nàng cảm thấy cần những nhu cầu mà khi còn con gái nàng không cảm thấy quá cần thiết, quá thúc bách. Dĩ nhiên là những nhu cầu bây giờ khác hẳn những nhu cầu vào hồi ấy. Khi còn con gái, nàng không nghĩ gì về ham muốn xác thịt hết. Nàng chỉ cảm thấy cần có sự lãng mạn, cần có đàn ông đẹp trai con nhà quý phái mến mộ, cần có hôn nhân. Lúc ấy nàng còn thơ ngây quá. Sự thơ ngây rất nguy hiểm.

Trong những ngày vừa rồi, nàng thêm khát những điều làm nàng lo sợ. Toàn những khát vọng về xác thịt. Nói trắng ra là thêm muốn đàn ông sờ mó vuốt ve. Muốn có đàn ông nằm bên cạnh, để cảm thấy khỏi trống vắng, khỏi cô đơn.

Những thèm muốn mới mẻ này làm nàng sợ, là vì nàng không có những kỷ niệm ái ân tốt đẹp. Mà nàng chỉ có những kỷ niệm đớn đau. Cho nên nàng không bao giờ muốn có lại cảnh ái ân đã gây cho nàng đau khổ như trước đây.

Mà nàng đâu phải cô đơn. Hay nếu quả nàng cô đơn, thì cảnh cô đơn này là một cái giá phải trả để có sự độc lập, có được sự tự trọng và sự yên ổn trong lòng. Một cái giá phải trả nho nhỏ. Mà cũng không phải là cô đơn, mà là cảnh đơn chiếc. Hai trường hợp khác nhau. Cảnh đơn chiếc của nàng được lấp đầy, xóa tan bằng những cuộc thăm viếng của nhiều bạn bè và láng giềng.

Nhưng nàng sợ rồi đây nàng sẽ không thể tiếp tục tự lừa dối mình. Nàng sợ nàng sẽ nhận thấy sự cô đơn của mình. Hiện nàng đã thấy mình cô đơn rồi.

Và đó cũng chỉ vì một gã đàn ông kiêu căng, xấu xí. Một gã đàn ông cách đây hai đêm đã ngồi trong nhà bếp của nàng, đề nghị nàng làm tình nhân cho anh ta. Một gã đàn ông mà mặc dù nàng đã tỏ thái độ hằn học, sỉ nhục, nhưng vẫn đeo đuổi bám dỗ nàng.

Một gã đàn ông mà hôm qua đã xúc phạm nàng và trước khi bị bà Adams kéo đi, đã nhìn nàng bằng cặp mắt như muốn lột hết áo quần của nàng ra.

Đúng gã là người đàn ông nàng muốn.

Nghĩ thế, nàng thấy hoảng sợ.

Thế rồi con Toby, đang chạy ra cánh đồng bên cạnh để đánh hơi tìm tòi, vội vã chạy lui, cất tiếng sủa vang. Nàng thấy từ xa có ba người đang cười ngửa đi tới. Ai mà đi trong lúc trời còn sáng sớm như thế này? Tim nàng đập thình thịch. Phải chăng đi bách bộ một mình như thế này mà cũng không yên.

Từ xa có một người trông giống như ông Adams, nhưng nàng biết không phải ông ấy.

Vì người ấy đi với ông Gascolagne và Huân tước Pelham. Không còn đường nào để đi cho khỏi gặp họ. Một bên là dãy tường, một bên là cánh đồng rộng. Ngoài ra, giống như ngày hôm qua, con Toby chạy đến đón họ như ông David đương đầu với anh chàng khổng lồ Goliath, nó hung hăng, làm ra bộ can đảm, không sợ sệt.

Ông Gascolagne phải ra sức mới giữ được con ngựa đứng yên. Ông ta vừa điều khiển con ngựa vừa cười toe toét. Huân tước Pelham cắt mũ nghiêng đầu chào Catherine.

Còn Từ tước Rawleigh thì nhào người từ trên ngựa xuống bế con chó săn nhỏ lên, nó phản ứng lại bằng tiếng gầm gừ tức giận và ngạc nhiên, rồi ngồi lắc lư trên lưng ngựa trước mặt ông ta, tai nhúc nhích, lưỡi thè ra. Nó đã đầu hàng kẻ thù quá dễ dàng.

- Chào bà Winters - Nam tước Pelham lên tiếng - Bà đã tô điểm thêm cho cảnh đẹp ban mai. Tôi chưa gặp người đẹp nào lại dậy sớm như bà.

- Xin chào ngài - nàng đáp, hơi nhún chân để chào anh ta. Nàng thấy anh ta thật dễ thương, hai hàm răng trắng bóng, cặp mắt rất xanh. Anh ta đẹp trai như ngài từ trước và có lẽ duyên dáng hơn. Tại sao nàng nhìn anh ta và nói năng một cách tự nhiên, không một chút hồi hộp nhỉ? - Lúc này là lúc trời đẹp nhất trong ngày.

Ông Gascolagne cười, cắt mũ chào nàng và nói:

- Chắc tôi phải bán con ngựa này cho rồi. Tôi sẽ không chịu được nổi nhục nhã khi có con ngựa sợ chó như thế này. Nhưng nếu tôi là chó mà bà là chủ, thì thưa bà, tôi sẽ sửa hết sức kịch liệt để bảo vệ bà.

- Xin chào ngài - nàng cười, đáp - Tôi xin cam đoan với ngài chó sửa hay cắn gì cũng đều bậy hết - Lại một ông đẹp trai nữa, cặp mắt rạng rỡ, vẻ người duyên dáng khoan thai.

Nhưng nàng vẫn không hồi hộp.

Để cho được tự nhiên, khối lúng túng như hai hôm trước đây ở cổng trước nhà nàng, nàng quay qua chào Từ tước Rawleigh - xin chào ngài - Từ tước Rawleigh đang gãi sau tai cho con chó, khiến nó mê mẩn ngồi im. Một ông đẹp trai thứ ba, như hai người kia.

Ruột gan nàng bỗng co lại, xao xuyến.

- Chào bà - Rex nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêng đầu chào.

Nàng cảm thấy tình thế trở nên khó xử. Đáng ra nàng chỉ mỉm cười chào anh ta đáp lễ, rồi đi tiếp. Nhưng con Toby vẫn còn trên lưng ngựa với ngài từ tước, xem nó có vẻ như muốn ngồi yên tại chỗ cho hết cả buổi sáng.

Ông Gascolagne lên tiếng nói:

- Thưa bà Winters, chắc chúng tôi không thể đi cùng chiều với bà, phải không?

Nàng cười với ông ta. Nam tước Pelham nói:

- Chúng ta không thể đi cùng chiều với bà ấy được đâu, Nat à. Than ôi, chắc bà ấy mời cổ vì cứ ngược mặt nhìn ba chúng ta ngồi nói chuyện trên lưng ngựa như thế này. Và con chó của bà ấy làm cho ngựa của anh run khiếp vía lên kia kia - Nói xong, ông ta cười khúc khích.

Ông Gascolagne cười theo, rồi nói:

- Một người trong chúng ta nên nhường ngựa cho bà ấy. Thế mới đúng phép lịch sự.

Họ trêu nàng, rất tế nhị, rất nhã nhặn. Từ tước Rawleigh cứ nhìn nàng đắm đắm, tay vẫn vuốt ve con Toby.

- Thưa quý ngài - nàng đáp - tôi đi bách bộ để tập thể dục. Và con Toby cũng thế - Nàng nhìn qua từ tước, tay anh để trên lưng con chó, những ngón dài, khỏe, rắn rỏi làm sao.

Bỗng anh cúi người để con chó xuống mặt đường. Con chó vẫy đuôi, rồi chạy lon xon ra phía trước. Từ tước Rawleigh nói:

- Chúc bà đi dạo vui vẻ, thưa bà. Chúng tôi không giữ bà lại đâu - Anh không cười mà cũng không trêu ghẹo nàng như các bạn.

Nàng đi dạo tiếp, tiếng chân ngựa nhỏ dần ở phía sau lưng nàng.

Chỉ vài tuần thôi, nàng nghĩ. Vài tuần là yên. Rồi cuộc sống lại đầu vào đấy như cũ.

Nàng hy vọng như thế

Nhưng nàng nghĩ chắc việc đời không dễ gì như thế.

***

- Duyên dáng quá! - Ông Gascolagne nói - Áo quần giản dị nhưng vẫn duyên dáng, phải không? Cảnh thôn quê thanh tịnh lại càng tăng vẻ duyên dáng, đúng không?

- Ba người cùng rõ ràng về một phụ nữ xem ra chẳng hay ho gì - Nam tước Pelham nói - Áo quần giản dị chỉ trông duyên dáng cho người nào vốn đẹp mà thôi, người ta đẹp thậm chí không cần áo quần vẫn duyên dáng, Nat à. Lạy Chúa, nhất là khi không có áo quần. Nhưng Rex này, chỗ này thiếu vắng phụ nữ đẹp kinh khủng - dĩ nhiên là tôi không có ý xúc phạm đến em vợ của ông Claude.

- Ý kiến của anh quá chính xác - ngài từ tước nói - Chúng ta đến chỗ hoang vắng này là để trốn tránh rắc rối với phụ nữ kia mà, phải không? Eden thì trốn bà quý tộc đã có chồng, Nat thì trốn cô gái chưa chồng, còn tôi thì trốn... người vị hôn thê cũ. Có lẽ chúng ta nên xa lánh phụ nữ một thời gian thì tốt hơn. Tốt cho cả linh hồn lẫn mọi thứ.

- Rex này, cô ta mê anh - Nam tước Pelham nói - Trong khi cô ta cười nói với Nat và tôi, thì con mắt vẫn liếc nhìn anh, như thể chúng tôi là anh trai của cô ấy. Tôi rất bất bình về chuyện này. Anh không hề môi cười một tiếng. Vấn đề là... anh có thích cô ấy hay không? Tôi rất ghét chuyện để phí mất người đẹp duy nhất trong vùng này, vì Nat và tôi quá lịch sự, không nỡ dẫn thân vào lãnh địa của anh.

Ngài từ tước khịt mũi. Ông Gascolagne nói:

- Tôi chắc Rex đã bị tát vào mặt tối hôm nọ. Không bị tát bằng tay thì cũng xem như bị tát bằng lời. Có phải anh đi bộ đến nhà cô ấy suốt buổi tối không? Rex, có phải anh đã vụng về không? Có phải anh vào đề ngay mà không đợi thời gian theo tán tỉnh vài ngày đã không? Chúng tôi phải dạy cho anh cách tán gái mới được, ông bạn ạ. Không ai lại đi xộc vào nhà một góa phụ có đức hạnh, rồi vỗ vai người ta, đề nghị người ta lên giường với mình. Có phải anh đã làm như thế không?

- Đẹp anh đi! - từ tước Rawleigh đáp.

- Eden, anh ấy đã làm thế đấy - Ông Gascolagne nói.

- Thật chúng ta không lấy làm lạ khi sáng nay anh ấy không cười với nàng, còn nàng thì tránh không nhìn anh ta - Nam tước Pelham đáp - Nay Nat, phải chăng anh bạn của chúng ta là người đã nổi tiếng chinh phục rất tài tình các phụ nữ Tây Ban Nha tuyệt thế giai nhân trong những năm ở bán đảo? Một người đã tụt hậu nhanh chóng vì thiếu khả năng tán tỉnh người đẹp như thế này, quả đáng làm cho chúng ta kinh ngạc đấy.

Gascolagne nói:

- Có lẽ tôi phải ra tay thử sức để xem có kết quả khả quan hơn không, cũng khó gặp may đấy, bạn Rex à, nhưng xem anh có vẻ đã mất hết hy vọng rồi.

Cả hai người cười xòa, Từ tước Rawleigh thấy họ khoái trá những lần chọc như thế này thì anh phải tham gia đùa cợt với họ, phải ăn miếng trả miếng với họ. Nhưng bây giờ anh không thể làm như thế được. Anh đành cầu nhàu cho qua chuyện. Anh nói:

- Thôi, Nat, bỏ chuyện này đi.

Gascolagne bèn đưa hai tay lên trời như thể có ai dí súng vào lưng anh.

- Nàng là người có tư cách - từ tước nói - Nàng không phải là hạng đàn bà dễ dàng cho ta tán tỉnh vui chơi.

- Lạy Chúa lòng lành - Gascolagne đáp - Eden này, tôi tin anh ấy đã bị đại bại rồi.

- Tôi nghĩ anh nói đúng, Nat à - Nam tước Pelham đáp - Hấp dẫn. Rất hấp dẫn. Lần này thì chúng ta hoàn toàn hết hy vọng rồi.

Thường khi ba người - và cả Ken nữa, khi nào anh ấy có mặt với họ - đều nói chuyện về những đề tài quan trọng với một tinh thần rất sáng suốt, họ bàn luận đông dài, hợp ý nhau. Cho nên họ đã trở thành bạn bè thân thiết. Họ cũng thường trao đổi nhau những câu bốn cột ý nhị, tôn trọng nhau. Họ đã sống với nhau trong tinh thần ấy suốt những năm dài ở Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha và ở Bỉ. Họ đối xử với nhau một tinh thần nghiêm túc và vô tư. Họ cùng sát cánh bên nhau để chiến đấu, cùng nhau đối diện với tử thần.

Nhưng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thôi, một người bất bình với những người kia. Thỉnh thoảng một người nói với những người kia: thôi, đẹp đi, và người ấy có ý muốn đẹp vẫn đề khó chịu ấy đi thật.

Nàng không phải là đầu đề đem ra bốn cột.

Thế nhưng nếu anh không theo tinh thần của bạn bè khi nói chuyện với nhau thì không bao giờ họ để cho anh yên. Hãy để cho nàng yên.

Trên đường về, họ đã đến con đường rẽ vào chuồng ngựa của trang viên. Có lẽ bây giờ đang còn ít người thức dậy, cả nhà chưa ăn sáng được. Clarissa đã có kế hoạch xế trưa nay sẽ đi du ngoạn đến lâu đài Pinewood cách nhà khoảng 5 dặm, nếu thời tiết thích hợp cho cuộc đi chơi. Rõ ràng là thời tiết như thế này rất thích hợp. Bà ta đã có kế hoạch để anh đi hộ tống Ellen Hudson. Có lẽ sáng nay bà chủ nhà cũng thu xếp để anh và cô ấy gặp nhau, ngồi bên nhau.

Bỗng anh cho ngựa dừng lại. Anh có lấy giọng nhẹ nhàng để nói với các bạn:

- Hai người cứ đi về đi. Tôi ưa làm đối tượng cho các anh chiêm chọc giải trí, vì các anh quá quất quá. Cả hai đều nhìn anh rồi nhìn nhau, vẻ kinh ngạc và ánh chiêm chọc trên mắt họ tắt đi. Trải qua nhiều năm sống với nhau trong tình bạn thân thiết, họ biết phải tôn trọng tình cảm của nhau. Khi đã nhận ra có người không đồng quan điểm với nhóm, không chịu được sự trêu chọc của nhóm, thì tất cả đều phải thôi ngay, không tiếp tục đùa giỡn nữa.

- Vậy là anh thích đi riêng một mình - Nat nói - Được thôi, Rex.

- Chúng tôi sẽ gặp lại anh ở nhà - Eden tiếp lời bạn.

Không một tiếng chứng tỏ họ biết anh quay lại để tìm Catherine Winters. Không có ánh trêu chọc trong mắt họ. Anh hoàn toàn không hiểu tại sao anh không thấy được chuyện tức cười của tình huống trước mắt. Trước đây anh đã từng bị phụ nữ từ chối rồi. Tất cả họ đều bị. Họ đã thường cười cợt sự thất bại của họ cũng như cười nhau. Nói tóm lại, không người nào trong bọn họ không ham mê chuyện ái ân trai gái.

Anh cho ngựa quay lại, chạy ra đường. Anh có thể giả vờ chạy rong chơi trong làng, nhưng còn sớm quá không làm thế được. Ngoài ra, thể nào họ cũng biết anh giả vờ.

Khi anh ra khỏi con đường vào nhà, anh không theo đường vào làng mà đi ngược lại con đường họ vừa mới đi qua cách đây mấy phút. Anh không vội. Anh muốn chậm rãi cho nàng có đủ thời giờ đi khuất không còn bóng dáng đâu nữa. Trong vùng không có nhiều đường dọc ngang để cho nàng có thể biến vào đấy. Anh nghĩ thế nào con chó cũng làm cho nàng đi chậm lại vì nàng không có dây xích chó, cho nên con chó thích chạy loanh quanh tìm tòi khắp nơi.

Anh mong sao đừng gặp nàng. Thế nhưng khi không thấy bóng dáng nàng đâu cả, anh lại cảm thấy buồn, chán nản. Đi một lát, anh vẫn không thấy tăm hơi của nàng, anh lại mãi miết nhìn ra trước để mong thấy được nàng. Nhưng anh đã đoán ra nàng đi đâu rồi. Bỗng anh thấy xuất hiện cánh cửa hông đi vào vườn cây. Cánh cửa đóng, nhưng anh nghĩ chắc nàng đóng lại để cho hươu khỏi ra ngoài. Anh bèn thử đẩy cửa. Cánh cửa dễ dàng mở ra. Rõ ràng cánh cửa này thường được sử dụng. Anh cho ngựa đi vào trong vườn cây.

Con đường chạy quanh vườn cây có nhiều cây cổ thụ. Đây là nơi anh rất thích đi chơi vào thời còn thơ ấu. Mùi vị ở đây quá quen thuộc, gần gũi, cho đến cả bóng râm và không khí tĩnh mịch ở đây cũng làm cho anh thoải mái. Anh xuống ngựa, cầm dây cương, dẫn ngựa đi. Có lẽ nàng không đi theo con đường này. Nhưng cho dù nàng không đi theo đường này, thì anh cứ đi về nhà cũng được. Anh thích cây cối. Dù sao thì cây cối cũng mang lại cho anh cảnh yên ổn.

Bỗng anh nghe có tiếng cành khô gãy rồi con chó săn nhỏ màu nâu trắng chạy đến, đưa hai chân trước nín chân anh. Nó ve vẩy đuôi. Chắc nó xem anh là bạn, từ trước nghĩ, lòng cảm thấy tức cười. Thậm chí nó không sủa một tiếng.

- Xin ngài đứng xuống cho - anh ra lệnh cho con chó - Tao không ưa thấy hai chân mày làm vấy bẩn lên ủng và lên quần tao.

Con chó liếm tay anh. Anh thấy con chó săn này chưa bao giờ chịu vâng lời. Rõ ràng nó đã được nàng nuông chiều thành hư.

- Toby, mày đâu rồi? - Anh nghe nàng gọi - Toby? Thế rồi trong khi anh loay hoay nắm hai chân trước con chó lúi xuống đất khi nàng hiện ra trước mặt anh. Thấy anh, nàng dừng lại, nhìn anh và anh nhìn lại nàng. Thế này thì điên thực anh nghĩ. Tại sao anh làm như thế này nhỉ? Nàng là một phụ nữ đạo hạnh, mà anh thì không muốn dính dáng đến loại phụ nữ đạo hạnh. Nhất là mặt đối mặt như thế này.

Chuyện chiều hôm qua giải quyết như thế nào?

Nàng nhìn ra phía sau lưng anh như thể xem có Nat và Eden không, rồi nàng lại nhìn anh, nhưng không nói gì.

- Tôi đang đứng trên khu đất của em tôi - anh nói - Bà vào đây làm gì?

Nàng héch cằm lên, đáp:

- Ông Adams mở rộng vườn cây cho dân làng vào chơi. Nhưng tôi đi băng qua vườn cây để về nhà. Đến giờ chúng tôi về rồi.

- Băng qua cây cối để về nhà - anh nói - Từ đây bà theo con đường này sẽ đến cổng sau của trang viên, bà tránh con đường đi qua làng. Đi đường này thoải mái hơn. Để tôi chỉ đường cho bà.

- Tôi biết rồi, cảm ơn ông.

Anh không để ý đến lời nàng, định dắt ngựa đi với nàng qua rừng cây, nghĩ bụng với cách con chó tìm tòi khám phá loanh quanh, họ phải đợi nó, nên ít ra họ cũng phải mất nửa giờ mới đến nơi. Chỉ ở một mình với nàng trong rừng cây, thế nào Claude cũng điên đầu khi biết chuyện này.

Anh cười rồi hỏi:

- Bà để tôi cùng đi với bà nhé? Bà đi với tôi sẽ được hoàn toàn yên ổn. Sáng hôm nay, tôi không có thái độ gì quyền rũ bà hết.

Nàng đỏ mặt, anh nhìn vào mắt nàng, vẫn tươi cười, nụ cười và ánh mắt như đang khép nhẹ sợi dây vô hình nối hai người lại.

- Tôi không thể cảm đoán ông được - nàng nói - Vì tôi là người đi vào lãnh địa của em trai ông và ông là khách quý.

Nhưng anh nhận thấy nàng không dă động gì đến chuyện đi qua cổng để ra con đường về nhà hết.

Họ đi bên nhau, không đụng chạm nhau. Nhưng anh cảm thấy hoàn toàn biết hết về nàng, lòng anh rộn rã.

- Hoa anh thảo nở rồi - anh nói - hoa thủy tiên vàng cũng sắp nở. Trong bốn mùa tôi thích mùa xuân nhất, còn bà, bà cũng thích chứ?

- Phải - nàng đáp - Năm mới, hy vọng mới. Mùa hè tươi sáng đầy hứa hẹn đang nằm trước mắt. Phải, mùa xuân là mùa tôi thích nhất, mặc dù hoa trong vườn tôi không đủ muôn sắc như mùa hè.

Hy vọng mới. Anh phân vân không biết nàng hy vọng cái gì? Không biết nàng mơ cái gì? Nàng có mơ cái gì không nhỉ? Hay nàng chỉ bằng lòng cuộc sống buồn bã như thế này và không mơ cái gì hết?

- Hy vọng mới - anh nói - Bà hy vọng gì? Bà hy vọng điều gì nhất?

Nàng nhìn ra phía trước - Anh nhìn vào mắt nàng. Mắt nàng sáng rực, ánh mắt khiến anh hiểu được phần nào tâm trạng của nàng. Ánh mắt lóe lên nỗi ao ước được sống theo ý mình. Nàng đáp:

- Hy vọng được sống hạnh phúc yên ổn.

- Có phải bà không được như thế nên mới hy vọng? - Anh hỏi.

- Tôi được cả hai - nàng ngược mắt nhìn anh - Tôi muốn được giữ hai thứ này. Chắc ông biết hai thứ này rất mong manh, mong manh như bọt nước. Hai thứ này không bền vững, người ta rất khó giữ được mãi mãi cho mình. Tôi ước chỉ được giữ mãi cuộc sống hạnh phúc và yên ổn.

Anh đã làm cho nàng lo sợ cuộc sống hết yên ổn. Trong giọng nói của nàng không có vẻ gì là lên án anh, nhưng anh biết nàng cố tình tránh anh. Mà tại sao lại mong manh như giọt nước? Vì chồng chết nên nàng thấy cuộc sống như thế ư? Cũng như anh, anh thấy hạnh phúc mong manh khi người vị hôn thê của anh thay lòng đổi dạ?

Anh nhún vai. Anh hy vọng gì? Anh mơ gì? Không mơ gì hết. Nghĩ như thế xem ra thật quá đáng, nhưng sự thật là thế. Chỉ khi người ta không hy vọng gì, không mơ gì, người ta mới có thể làm chủ được đời mình. Mơ mộng thường dính dáng đến người khác, mà người khác thì không đời nào chịu trách nhiệm về việc ta bị thất vọng, ta bị đau khổ.

Anh đáp:

- Tôi không để tâm vào việc mơ mộng. Tôi sống vui chơi thỏa thích từng ngày. Cứ mơ đến chuyện tương lai, người ta bỏ phí hiện tại trước mắt.

- Đúng là hiện sinh theo một thời thượng - nàng cười - Nhưng tôi nghĩ người ta không thể sống mà không mơ mộng. Theo tôi thì tất cả chúng ta ai cũng có mơ mộng. Nếu không mơ mộng, làm sao ta chịu đựng được cuộc sống?

- Thế đôi lúc bà cảm thấy cuộc đời không chịu đựng được à? - Anh hỏi. Anh phân vân không biết thật sự nàng có được sống trong hạnh phúc không. Nàng đã sống ở đây 5 năm rồi. Nàng sống cuộc đời góa bụa ít ra đã lâu như thế. Nàng bao nhiêu tuổi? Anh đoán nàng vào khoảng 25 tuổi. Tức là nàng đã sống đơn côi vào khoảng 20 tuổi. Có thật nàng đã sống hạnh phúc với cuộc sống như thế này không? Dĩ nhiên có thể cuộc hôn nhân của nàng không được may mắn, và vì thế mà nàng thấy cuộc sống góa bụa như thế này là được tự do như sống trong cảnh thiên đường.

- Tất cả chúng ta đều thỉnh thoảng gặp những trường hợp rất khó chịu trong cuộc sống - nàng nói - Theo tôi thì không ai đủ may mắn để hoàn toàn tránh khỏi cảnh tối tăm của cuộc đời.

Họ đã đến bên dòng sông, con sông chảy qua rừng, ra khỏi công viên, nó vòng quanh phía sau làng. Đến chỗ này, nước chảy mạnh xuống triền đồi, đổ ào ạt trên mặt đá rồi chảy qua chiếc cầu bằng đá, có hai hàng lan can hai bên. Lúc còn nhỏ, hai anh em thường ngồi chơi vắt vẻo trên lan can, hai tay giang rộng để lấy thăng bằng.

Khi đến chỗ cao ở giữa cầu, anh tựa hai tay lên thành cầu rồi nói:

- Nếu bà muốn được yên ổn, thì đây là nơi để cho bà nghỉ ngơi. Cảnh ở đây rất êm ả, không có nơi nào bằng. Đứng đây nghe nước chảy, tâm hồn ta sẽ thư thái, nhất là khi ánh sáng chiếu xuống dòng sông, nó đã xuyên qua cành lá, trông phong cảnh lại càng hữu tình - Anh đã thả cho con ngựa được tự do gặm cỏ ở trên bờ sông.

Nàng dừng lại bên anh, nhìn xuống mặt nước. Con chó vẫn chạy lên phía trước.

- Nhiều lúc nhàn rồi tôi đã thường ra đứng ở đây - nàng đáp. Có lẽ nàng không nhận thấy giọng nói của nàng đã biểu lộ nhiều ước mơ hơn nỗi dung những từ nàng vừa nói.

Qua giọng nàng, anh biết nàng đồng ý với anh rằng khi nào nàng cần tìm sự yên ổn, nàng đã có nơi để tìm.

Anh nhìn nàng, vóc dáng nàng mảnh mai, tươi đẹp. Mấy ngón tay mang găng móng của nàng tựa lên mép lan can. Anh nghĩ giá mà ban đầu anh tính toán đúng đắn, thì chắc bây giờ anh đã biết hết được nàng rồi. Chắc bây giờ tâm thần mảnh dẻ mỹ miều này đã nằm trong vòng tay anh rồi. Chắc thân hình của nàng đã nằm gọn lỏn trong lòng anh mềm mại, ấm áp rồi. Chắc anh đã biết nàng yêu một cách từ tốn hay cuồng nhiệt rồi. Chắc bây giờ tình hình đã thay đổi, chuyển biến sang giai đoạn thứ hai rồi.

Anh chắc tình hình đã chuyển biến như thế.

Anh phân vân không biết phải chăng chỉ một hai lần là anh đã thỏa mãn rồi không.

Không biết anh vẫn mê mẩn nàng như bây giờ mãi không? Hay là khi đã biết những gì cần biết là anh đã thỏa mãn, như bao lần anh gặp gỡ các phụ nữ

khác? Không biết có phải rồi anh sẽ mất hết hứng thú và thậm chí không muốn theo đuổi nàng nữa như cuộc đi bộ một cách đại dột với nàng sáng nay qua rừng cây trong công viên?

Anh không biết được. Có lẽ anh không làm sao biết được.

Anh không biết mình cứ đứng yên nhìn mãi nàng cho đến khi nàng ngược mắt nhìn anh, mặt lộ vẻ ngạc nhiên và ánh mắt tỏ ra nàng biết hết sự tình.

Anh cố tìm lời để nói với nàng, nhưng anh không nghĩ ra được điều gì để nói hết. Nàng mở miệng như thể muốn nói cái gì, nhưng nàng lại ngậm miệng và nhìn xuống mặt nước. Anh tự hỏi không biết tại sao anh không đứng thẳng người lên và nói với nàng hai người đi tiếp. Anh tự hỏi không biết tại sao nàng không nghĩ đến việc nên tiếp tục đi để phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm lên hai người.

Nhưng cả hai không ai nghĩ đến chuyện ấy.

Anh nghiêng người qua một bên, cúi xuống, quay đầu, rồi áp môi vào môi nàng. Anh hé môi để ngậm môi nàng. Môi nàng run run rồi cùng áp môi nàng vào môi anh. Anh không sờ mó nơi nào trên người nàng hết. Hai người đứng yên một lát, môi áp môi.

Nụ hôn không lâu, nhưng với hoàn cảnh như thế này cũng xem là khá lâu. Anh lại nhìn xuống mặt nước. Nàng cũng nhìn xuống dòng sông. Anh cảm thấy bị dao động. Anh không biết tình hình sẽ đi về đâu, anh muốn chấm dứt chuyện này cho xong. Nàng không chịu làm tình nhân của anh. Anh tin chắc nàng không muốn làm tình nhân của anh. Khi lửa dục hừng hực cháy như thế này thì hôn sông thôi chẳng nghĩa lý gì. Họ sẽ không đi đến đâu hết. Mà anh thì không muốn dan díu lâu dài. Anh nói:

- Vì tự trọng, nên tôi muốn biết có phải bà xem nụ hôn này chẳng nghĩa lý gì vì bà không muốn thế phải không?

Nàng im lặng một hồi lâu. Anh nghĩ chắc nàng không trả lời. Có lẽ nàng không hiểu câu hỏi của anh. Nhưng cuối cùng nàng trả lời:

- Phải, chẳng nghĩa lý gì vì thế đấy.

Nếu nàng không chấp nhận như thế thì hoàn cảnh sẽ dễ dàng hơn. Mẹ kiếp! Nàng muốn cái gì ngoài đời nhĩ? Chỉ cần hạnh phúc yên ổn thôi sao? Chứ không cần lạc thú à? Nhưng chắc phải có cái gì khác nữa nàng cần đến, dĩ nhiên phải thế.

- Tôi nghĩ chắc bà muốn lấy chồng lại - anh nói, giọng gay gắt hơn ý định trong lòng mình.

- Không - nàng đáp nhanh - Không bao giờ. Không bao giờ tái giá. Tại sao người phụ nữ lại cứ thích biến mình thành vật sở hữu của đàn ông, rồi chịu đựng bao cảnh nhục nhã vì phải đè nén cá tính của mình để cho vừa lòng chồng? Không, thưa ông, tôi sẽ không tìm cách để ông đưa ra đề nghị đáng giá nghìn vàng ấy. Hoặc là không tìm cách để ông đưa ra bất cứ đề nghị nào khác. Tôi xin nhắc lại để ông nhớ là tôi đã từ chối lời đề nghị của ông vào đêm nọ rồi, và nếu ông nghĩ rằng nụ hôn vừa rồi là hành động trêu chọc, khuyến khích, thì tôi xin lỗi vậy. Nụ hôn ấy không phải nhằm mục đích trêu chọc. Nụ hôn ấy nói trắng ra chẳng có nghĩa lý gì hết. Bây giờ tôi phải về nhà. Xin vui lòng để tôi đi một mình. Tôi xin bảo đảm với ông, tôi không lạc đường. Toby! - Nàng gọi con chó.

Nàng vội vã đi qua cầu và xăm xăm bước về phía trước, vừa khi ấy, con chó săn nhỏ từ trong rừng cây hiện ra, nó chạy nhanh đến phía nàng. Anh không đi theo nàng. Anh đứng yên tại chỗ, chống hai cùi tay trên lan can cầu, mắt nhìn xuống nước.

Nếu không có tiếng cành cây gãy trong các bụi rậm phát ra tiếng kêu lắc rắc khiến cho anh ngẩng đầu lên thì chắc anh còn đứng ở đấy lâu nữa. Anh cứ tưởng nàng quay lại có việc gì. Nhưng không phải nàng, mà là người làm vườn hay người nuôi thú trong công viên của Claude, anh ta nhìn anh với vẻ hơi ngạc nhiên, rồi khúm núm, anh ta đi tiếp.

Cũng may, Từ tước Rawleigh nghĩ, may là anh chàng này không đến sớm hơn vài phút trước đây.

***

Dân làng Bodley-On-the-Water cảm thấy cuộc sống của họ đang bắt đầu lên hương.

Trời trở nên nắng ấm khác thường suốt nhiều ngày liền, khiến cây cối đâm chồi nảy lộc xanh tươi, hoa sơ xuân nở rộ khắp vườn, chồi non đua nhau xuất hiện kể cả các loại cây đáng ra chưa đến kỳ đơm hoa nảy lộc. Một số cừu non lông trắng mịn màng nhảy nhót vui chơi trong đồng cỏ với cừu mẹ lông vàng dày dạn.

Dĩ nhiên Ông bà Adams cùng khách khứa đã về nhà vào thời điểm này, và hàng ngày không nhiều thì ít họ đều xuất hiện trong làng. Một số dân làng có diễm phúc được họ mời đến nhà. Ông mục sư và vợ được mời nhiều lần. Cả hai đều thuộc giai cấp tiểu quý tộc. Bà Lovering là chị em chú bác với ông Nam tước. Bà Winters được mời một lần. Cô Downes được mời đến dùng trà một buổi chiều với các bà các cô do lời yêu cầu của Phu nhân Baird, bà nhớ đã gặp cô này lâu rồi. Rủi thay là bà Downes quá yếu không thể ra khỏi nhà để đi theo con gái được. Nhưng cô Downes đã báo cho mẹ biết Phu nhân Baird sẽ đến thăm bà vào một chiều nào đó.

Gia đình sẽ tổ chức một bữa tiệc tối có khiêu vũ. Dĩ nhiên có ai ở cách đây vài dặm mà tự cho mình là thuộc dòng dõi cao quý, đều sẽ được mời đến. Thế nào cũng có một ban nhạc hẳn hoi. Chứ không phải chỉ đàn dương cầm như mỗi khi dân làng tụ tập trong phòng khách của quán trọ. Các nhà trồng hoa ở phía sau trang viên Bodley thế nào cũng bị lũng lạc để cho đủ hoa trang hoàng phòng ăn và phòng khiêu vũ.

Không có chương trình gì cũng như không có hoạt động hàng ngày nào của gia đình và khách khứa mà giữ được bí mật. Gia nhân trang viên Bodley không phải khi nào cũng bép xép miệng, nhưng hầu như đa số đều là người địa phương, có gia đình ở trong làng hay ở các nông trại gần làng. Một người

hầu nam và mấy người làm vườn thường đến quán rượu trong làng vào những giờ nghỉ việc. Bà quản gia Croft là bạn của bà Lovering. Cho nên những tin tức có liên quan đến các nhân vật mà mọi người tha thiết muốn biết đều không làm sao giữ kín được. Không có chuyện gì trong trang viên được giữ bí mật.

Cũng may là những người đưa tin đều trung thực, nên thiên hạ mất vui khi xầm xì với nhau.

Anh chàng Bert Weller sau khi đã uống đến cốc rượu thứ tư vào buổi tối ở quán rượu, kể rằng anh ta đã thấy bà Winters đi dạo với con chó trong rừng cây của lâm viên vào sáng sớm hôm ấy. Điều này thì chẳng có gì lạ hết. Bà Winters có tiếng là người dậy rất sớm. Bà thường đi dạo khi trời còn bình minh. Và bà thường đi vào công viên như nhiều người trong làng. Ông Adams cho phép mọi người làm thế, mặc dù họ biết chắc bà Adams không bằng lòng.

Chỉ có điều lạ lùng là Bert thấy Từ tước Rawleigh cũng đi vào trong rừng cây, không xa nàng mấy, ông đứng trên cầu nhìn xuống nước, còn con ngựa của ông gặm cỏ gần đấy.

Nhưng anh ta nói, chuyện như thế này cũng chẳng có gì lạ. Lạ chẳng là mọi người có cảm tưởng như thể bà Winters đi từ hướng cầu đá về nhà.

Có người có ý kiến rằng có lẽ hai người đã gặp nhau, đã chào hỏi nhau.

Percy Lambton cho rằng có lẽ họ đã nói chuyện với nhau “ngoài” việc chào hỏi. Anh ta vừa nói vừa đưa mắt đều cang nhìn quanh mọi người như để xem có ai đồng ý với mình không.

Nhưng anh ta không được ai đồng ý. Đây là vấn đề khó nói, và thậm chí không nên nghĩ đến. Chuyện này nói ra sẽ làm cho mọi người bàn tán lung tung. Từ tước Rawleigh là anh trai của ông Adams - người anh song sinh - Còn bà Winters là người đáng kính trong làng, cho dù không ai biết rõ bà ở đâu đến hay là không ai biết lai lịch của bà trước khi bà đến ở tại Bodley-On-the-Water.

Có lẽ họ tình cờ gặp nhau và cùng đi với nhau. Dù sao thì khi bà Winters đến nhà ông Adams, hai người đã được giới thiệu với nhau rồi.

Có người lại nhận xét cho rằng họ rất đẹp đôi.

Chà, nhưng mà chàng là “từ tước”, có người nhắc nhở như thế. Mặc dù nàng là người có đức hạnh đáng kính, nhưng cái hố giai cấp ngăn cách hai người quá lớn. Percy Lambton lại có ý kiến.

- Có lẽ cô ta là người hầu hạ cho một phu nhân nào đấy trước đây, nên cô đã bắt chước phong cách cao quý của chủ mình.

Khi bà Hardwick cho thêm rượu vào đầy cốc thì câu chuyện chuyển sang vấn đề khác.

Nhưng dù so thì câu chuyện của họ vừa bàn tán cũng được loan đi khắp làng. Mặc dù người nghe không có ác ý, nhưng họ vẫn quan tâm đến. Họ quan tâm để ý xem thử giữa ngài Từ tước Rawleigh danh giá với bà Winters của họ có thật có dấu hiệu gì tỏ ra hai người tăng tị với nhau không. Trong đêm tổ chức buổi tiệc có khiêu vũ, đã xảy ra ba biến cố. Thực ra thì chỉ ba chuyện nhỏ nhặt thôi, nhưng đối với những ai sống cách biệt với những nơi xuất phát những lời xầm xì, thì cho dù chuyện nhỏ đến đâu cũng trở thành chuyện quan trọng vượt cả thực tế.

***

Mọi người ở trang viên Bodley đều đi lễ nhà thờ vào sáng Chủ Nhật. Catherine ngồi nhìn bà Adams dẫn đầu đoàn người đi vào, nàng cảm thấy thích thú trước cảnh bà ta đóng vai bà hoàng rất giỏi, đi dọc theo lối đi ở giữa hai hàng ghế, đến ngồi ở ghế có bọc nệm phía trước, nơi bà thường ngồi, nhưng dĩ nhiên không ai lên ngồi ở dãy ghế ưu tiên ấy hết. Hầu hết đều ngồi ở dãy ghế gỗ bóng láng phía sau bà.

Đêm qua ông mục sư và bà Lovering lại được mời đến ăn cơm tối ở trang viên.

Catherine không được mời. Việc nàng không được mời này là hành động rất có ý nghĩa của bà Adams, vì khi nhìn vào bàn ăn ai cũng thấy còn thiếu một bà trong số khách quý của bà chủ. Rõ ràng bà ta trừng phạt Catherine, vì nàng đã cả gan ở một mình với Từ tước Rawleigh trong phòng dạy đàn. Không phải chuyện này thiếu đúng đắn, nhưng bà Adams muốn từ tước chỉ để mắt đến em gái bà trong những tuần lễ sắp đến mà thôi.

Bất kỳ phụ nữ độc thân nào tuổi từ 18 đến 40 đều được bà xem như là kẻ đáng ngại hết.

Juliana lén lén vào dãy ghế Catherine đang ngồi, cô bé ngồi xuống bên nàng, nhìn nàng, mỉm cười với thái độ đồng lõa. Bà Adams không hay biết gì về hành động của cô bé hết. Chắc bà đinh ninh con gái bà đang ngồi với một ai đó trong số khách của bà.

Catherine nháy mắt đáp lại cô bé.

Nàng được mời đến dự buổi dạ vũ ở trang viên sẽ được tổ chức vào thứ Sáu sắp đến, nhưng việc này không làm ai ngạc nhiên, ở nông thôn không dễ gì mời đủ một số khách có khả năng để gọi là một buổi dạ hội khiêu vũ. Người nào xem được đều là quan trọng hết, vì nhờ thế mới hy vọng buổi dạ vũ thành công.

Nàng không ân hận khi bị bà Adams cho vào sổ đen. Trong ba ngày qua, nàng hoàn toàn sung sướng vì không gặp Từ tước Rawleigh. Bây giờ nàng mới có cơ hội để liếc mắt nhìn chàng, anh ta ngồi bên cạnh cô Hudson ở dãy ghế có lót nệm, cách người em trai hai chỗ. Trời đất, hai người giống nhau như đúc. Hai người đều có nước da sạm, đẹp trai như cùng đúc ra một khuôn.

Nụ hôn! Chỉ là hai đôi môi gặp nhau thôi! Không có gì hết. Không có gì ngoài hiện tượng ấy. Nhưng nó vẫn còn in dấu tai hại trong lòng nàng. Nó ám ảnh nàng suốt ba hôm nay và ban đêm nó thâm nhập vào những giấc mộng của nàng.

Không thể nói nàng không ngờ sự thể lại xảy ra như thế được, không thể nói nàng không ngờ chàng lại hôn nàng. Nàng đã biết thế nào chàng cũng hôn nàng. Nếu nói không biết thì là khờ dại. Không khí trên cầu đã cho nàng biết thế nào cũng xảy ra chuyện ấy. Đáng ra nàng phải phá tan không khí căng thẳng ấy mới đúng. Đáng ra nàng phải nói cái gì kia. Đáng ra nàng phải đi động. Đáng ra nàng phải tiếp tục cuộc đi bách bộ. Thế mà nàng không làm gì hết.

Chính chàng là người đã hôn nàng. Chính chàng đặt môi mình lên môi nàng, rồi cứ để hai môi hé mở. Để cho nàng phải có nhiệm vụ tích cực, chủ động, vì chàng sợ nàng quay mặt đi, không đáp lại. Nàng cố tin rằng chính chàng là người hoàn toàn đáng trách, nụ hôn ấy là nụ hôn lén, sau khi chàng đã cả quyết với nàng rằng chàng không dự đồ phụ nữ vào lúc sáng sớm.

Nhưng nụ hôn ấy thực ra không phải nụ hôn lén. Mà nụ hôn đã được hai bên cùng thỏa thuận. Ít ra nàng cũng có trách nhiệm về nụ hôn ấy. Nàng không trách nụ hôn, bởi vì... phải, bởi vì nàng đã muốn hôn. Nàng hiểu kỳ.Ồ, không phải, nói thế sai rồi. Nàng khao khát được hôn. Chỉ có thế.

Nhưng tại sao nàng cứ ăm ức trong lòng về chuyện nàng để cho anh vào thăm nhà nàng và nói chuyện với anh trong phòng dạy đàn? Nàng là đồ đạo đức giả. Nhưng nàng không muốn tiếp xúc với anh nữa. Nàng không muốn có những hành động điên khùng như thế nữa.

Ôi, thật chán mửa anh chàng đầu già có sức hấp dẫn kỳ lạ kia, nàng nghĩ, lòng ngán ngẩm, vừa đưa mắt nhìn xuống cuốn kinh cầu nguyện, đồng thời nghiêng một bên tai để nghe Juliana thì thầm kể chuyện. Cô bé cho biết hôm qua bé đi ngựa chơi với bác Rex, và khi bé yêu cầu bác cho ngựa phi nhanh, bác đã thúc ngựa phi nước đại khiến cho mẹ bé phải phàn nàn, nói với bác rằng bé đã sợ hết hồn, và ba cười, ba nói với má rằng bác Rex cười ngựa rất giỏi, bác là kỵ binh của nước Anh, rồi ông Gascolagne...

Nhưng buổi lễ bắt đầu, Juliana phải im lặng - bé cười và nháy mắt.

Catherine định sẽ rời khỏi nhà thờ ngay sau khi buổi lễ chấm dứt. Nàng không muốn gặp mặt bất kỳ người nào trong đám người ở trang viên Bodley. Nhưng rồi chuyện xảy ra không như ý muốn của nàng. Juliana có chuyện khác nữa muốn kể cho nàng nghe.

Cô bé háo hức kể chuyện chiều hôm qua bé đã đi chơi ở lâu đài Pinewood. Ở đây, ngài Pelham đã đem bé lên tận trên các bức tường có lỗ châu mai khiến bé sợ hết hồn, rồi bác Rex dẫn bé xuống tận ngục thất ở dưới lâu đài, và bé lại sợ nữa, nhưng thực ra đây không phải là ngục thất, vì có một cánh cửa có chấn song mở ra dòng sông và bác Rex nói rằng chỉ có những ai lãng mạn mới cho rằng đây là ngục thất. Sự thực thì có lẽ đây là một nhà kho chứa đồ tiếp liệu bằng đường thủy.

Khi bé kể xong câu chuyện thì mọi người đã ra ngoài hết rồi. Khi họ đi qua, người nào cũng nhìn nàng, vì Juliana ngồi bên cạnh nàng và đang nói tía lia với nàng. Nàng gượng nghĩ thầm: hy vọng khi đi ra sẽ không gặp ai cả.

Juliana đi ra trước nàng, và nàng mong sao lúc ra về sẽ không ai thấy. Nhưng cả đám người vẫn còn đứng tụ tập trên đường vào nhà thờ. Và Mục sư Lovering vẫn còn đứng ở đầu tầng cấp để đợi bắt tay nàng, và sau khi bắt tay xong, ông vẫn nắm tay nàng, khen ngợi nàng đã trang hoàng hoa nghệ tây vàng và hoa anh thảo trên bàn thờ của giáo đường. Ông mục sư nói:

- Chúng tôi rất cảm ơn về số hoa của bà, mặc dù mới đầu xuân hoa chưa nở đẹp lắm, nhưng cũng đã trang hoàng tươm tất giáo đường nhỏ mọn của chúng tôi trước mặt quý vị khách quý. Tôi xem đây là dấu hiệu khẳng định sự tôn kính đối với giới tu sĩ. Bà Winters à, giới tu sĩ chúng tôi quá nghèo nên chúng tôi không nghĩ chúng tôi có ý đồ xúc phạm đến họ, chúng tôi nghĩ là chúng tôi chưa làm đầy đủ nhiệm vụ để đón quý khách của ông Adams, kể cả ngài Tử tước Rawleigh đến dự lễ tại nhà thờ của chúng tôi sáng nay.

- Dạ, quả vậy - Catherine đáp nho nhỏ.

Nhưng Phu nhân Baird đã đến chào nàng, cùng đi có chồng bà và bà Lipton. Rồi Tử tước Rawleigh cũng đến, khẽ cúi đầu chào nàng và nhìn nàng đắm đắm. Nàng sợ - nàng rất sợ - sợ đỏ mặt. Nàng cố gắng hết sức để không nghĩ đến cuộc gặp nhau của họ vào hôm nọ.

Có không nghĩ đến nụ hôn hôm nọ!

Nàng nói chuyện một lát với Phu nhân Baird, ngài Clayton và bà Lipton. Rồi nàng lễ phép xin kiếu từ.

Khi nàng vừa quay đi bỗng nàng nghe có tiếng cất lên, giọng ngao nghễ, buồn buồn:

- Bà Winters, nếu bà cho phép, tôi xin đưa bà về nhà.

Đi trên con đường làng dài này ư! Qua cầu rồi qua nhà bà Downes, rồi qua nhà ông mục sư, rồi qua khắp làng trước khi đến ngôi nhà tranh ở cuối đường. Rồi cả làng và một nửa dân ở vùng quê, cả gia đình và khách ở Bodley đang còn đứng tụ tập ở sân nhà thờ và ở trên đường thấy ư!

Dĩ nhiên không có chuyện gì đáng ngại cho lắm. Họ sẽ đi trước mặt mọi người, đi đàng hoàng trên đường. Trước đây nàng thường có người đưa nàng từ nhà thờ về nhà rồi.

Nếu một người đàn ông nào khác đề nghị như thế này, chắc nàng không cảm thấy lúng túng và ngượng ngùng chút nào hết. Nhưng bây giờ việc nàng không làm được, là tuân theo bản năng, để trả lời với anh là không cần thiết đưa nàng về. Làm thế sẽ gây nên bao lời bàn tán xôn xao.

- Cảm ơn ông - nàng đáp rồi đi trước anh xuống con đường dẫn ra đường làng. Nàng chỉ mong sao anh đừng đưa tay cho nàng vịn. Anh không đưa. Tại

sao anh lại làm như thế này nhỉ? Nhưng tại sao anh phải nhận thấy mới được kia chứ? Lần gặp nhau vừa rồi, nàng đã để cho anh hôn kia mà. Nàng cảm thấy chết điếng cả người, và cảm thấy mọi con mắt đều đang nhìn theo, cảm thấy chắc họ đã biết hai người gặp nhau trong rừng cây sau khi đã gặp nàng vào sáng hôm ấy.

Lạy Chúa, nàng lại cầu nguyện lần thứ một trăm, xin Chúa đừng để cho Best Weller trông thấy Từ tước Rawleigh ở trong rừng cây sau khi đã gặp nàng vào sáng hôm ấy.

- Bà Winters - Từ tước Rawleigh nói - hình như tôi đã làm một việc sai trái cho bà

- Một việc thôi ư? - Anh muốn nói đến việc nào nhỉ?

- Tôi qua bà không đến ăn tối - anh nói tiếp - Và dự buổi khiêu vũ bất thường sau đó, mặc dù Clarissa thấy số phụ nữ nhằm con số lẻ xui xẻo. Tôi đoán thím ấy không mời bà và tôi đoán chắc do lỗi của tôi mà ra. Bà nhớ chuyện xảy ra trong phòng nhạc rồi.

- Có gì đâu - nàng đáp - ngoài việc tôi chơi nhạc Mozart quá dở và ông nói với tôi ông lấy làm thất vọng.

- Và đã mắng tôi một trận nên thân, tôi không có thì giờ để trả miếng. Dĩ nhiên Clarissa rất tức bực khi thấy hai chúng ta ở trong phòng. Bà lại quá đẹp khiến cho thím ấy mất ăn mất ngủ.

Lời khen làm cho nàng sung sướng, thật điên. Nàng đáp:

- Bà ấy khỏi lo vì theo chỗ tôi biết thì ông đã được ông Hudson hay bất kỳ cô nương nào do bà Adams chọn lựa đều giang rộng hai tay đón tiếp. Đối với tôi, chuyện này chẳng có liên quan gì.

- Và tôi cũng không có liên quan gì với bà hết - anh nói với tiếng thờ dài - Bà Winters này, tại sao bà lại đi hạ mình trước một người đàn ông cao ngạo như thế? Tại sao bà cho phép tôi hôn bà?

- Tôi không... - Nàng nói nửa chừng bỗng im bặt.

- Khi vừa đi nhà thờ về, bà nên lựa lời mà nói cho khéo. Chắc bà sắp ăn nói chua cay rồi đấy. Bà chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Nếu tôi làm thế - nàng nói - thì tôi ân hận ngay và mãi mãi ân hận vì chuyện hôn ông.

- Phải rồi, nhiều lúc như thế, người ta thường cảm thấy cô đơn, phải không? Bà có thường nhớ lại chuyện ấy như tôi trong ba ngày - và ba đêm qua không?

- Không nhớ lần nào hết - nàng tức tối đáp.

- Tôi có thể tin bà không nói dối được không? - anh hỏi, mắt nhìn một bên nàng - Bà Winters à, tôi không nhớ một lần nhớ bà mà có lẽ tôi đã nhớ đến một chục lần. Nhưng nói thế chắc còn ít, tôi nghĩ thế. Có khi nào bà thay đổi ý về một câu trả lời do người ta hỏi bà không?

Họ đã đến nhà nàng. Nàng mở cổng, vội vã bước qua rồi đóng cửa lại. Nàng nhìn anh và nói:

- Thưa ông, chắc tôi không dối ý đâu.

Nàng tự hỏi: tại sao đàn ông thường tin rằng nụ hôn là dấu hiệu của lòng ham muốn và thậm chí còn là dấu hiệu của sự phục tùng?

- Thật tội nghiệp - anh trả lời - Bà đã kích thích khẩu vị của tôi, mà tôi thì chúa ghét cảnh thích ăn mà không có tiệc để ăn cho khoái khẩu.

Nàng quá giận. Nàng muốn bước qua cổng tát cho anh ta một cái thật mạnh. Nàng nghĩ còn gì thú vị cho bằng khi thấy năm ngón tay in dấu đỏ rằn trên khuôn mặt đẹp trai kia. Nhưng nàng nghĩ làm thế sợ có người đi trên đường sẽ thấy, cho nên nàng đành kèm lòng lại. Nếu nàng vùng vằng quay đi từ cổng vào nhà với thái độ giận dữ, thì chắc cũng có người để ý đến.

- Thưa ông, tôi không phải là bữa tiệc - nàng nói - và ông sẽ không bao giờ thỏa mãn được khẩu vị của ông về tôi. Xin chúc ông một ngày vui vẻ - Nàng quay lại với vẻ từ tốn cao quý, để nhờ có ai đi ngoài đường nhìn vào họ sẽ không ngạc nhiên, rồi quay đi vào nhà, con Toby đứng sau cửa đang chồm lên mừng rỡ.

Nàng đã mắc phải sai lầm vì nhìn lui trước khi bước vào nhà, vì vậy thái độ dứt khoát của nàng xem như hồng bét. Anh nhìn theo nàng, trề môi ra vẻ nghi ngờ, mắt ánh lên vẻ thích thú. Anh ta khoái việc này lắm, nàng tức giận nghĩ. Anh ta đang vui sướng khi thấy sai lầm này của nàng.

Sau khi đóng cửa thật mạnh, nàng cảm thấy ân hận, nàng ước chi có thể ra ngoài ấy lại và làm gì đó khác hơn. Người ta chỉ đóng cửa mạnh khi nào giận dữ mà thôi. Nếu được làm lại, nàng sẽ đóng với vẻ lạnh lùng khinh bỉ. Ngay câu nói của nàng cũng có vẻ hằn học giận dữ.

- Ôi, Toby, - nàng nói, cúi xuống gãi vào bụng con chó làm cho nó mê mẩn, sáng khoái - anh ta khủng khiếp quá chưa bao giờ tao gặp một người như thế. Anh ta không những là kẻ phóng đảng mà còn muốn lừa gạt người để mua vui. Tao không phải là kẻ dễ bị lừa gạt đâu, Toby à. Rồi anh ta sẽ thấy như thế. Thế nào anh ta cũng cố dụ dỗ một phụ nữ nhẹ dạ hơn.

Vấn đề khó khăn là trong lúc đi trên đường về nhà, nàng đã nhìn vào môi anh nhiều lần. Nàng rùng mình nhớ lại cảm giác khi đôi môi ấy áp vào môi nàng

- Cảm giác ẩm áp, ươn ướt, lằng lằng. Nàng đã muốn có lại cảm giác ấy.

- Không, nàng nói, giọng cương quyết, vừa đi theo con chó vào nhà bếp - Mà không được nhảy lên ghế xích đu.

Con Toby nhảy lên ghế xích đu và loay hoay lựa thế nằm.

- Đồ đực! - Catherine nói với vẻ ghê tởm, nàng quay mặt nhìn vào lò lửa - Giống đực các người đều giống nhau hết. Các người không có từ vựng “không”. Đối với các người không tức là có. Ta ước chi - Ôi, ta ước chi sống mà không có các người!

Con Toby nhân danh cho giống đực trên thế gian, nó buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn nàng với vẻ hân hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Rex không tin chắc với bà Catherine Winters từ không hoàn toàn có nghĩa là không.

Anh ngại trong lòng lo sợ sự thực như thế, nhưng anh hoàn toàn không tin.

Thế nào anh cũng phải dành thì giờ để theo đuổi nàng, anh tin thế. Nhưng anh thấy rằng thật khó tìm cho được thời gian thuận tiện để theo đuổi công việc này. Anh vui sướng khi được trở lại với Claude và Daphne, và dĩ nhiên vui sướng khi có bạn bè ở bên cạnh. Khi nào câu chuyện trong phòng khách trở nên quá vô duyên khiến họ không chịu đựng nổi, ba anh em thường đi ra ngoài, chuyện trò với nhau, ít ra câu chuyện của họ cũng có ý nghĩa, vui hơn.

Nhưng anh cần giải trí.

Anh cảm thấy tình hình khó có thể ăn nằm với Catherine Winters. Thật đáng thương.

Anh rất muốn ăn nằm với nàng. Nhưng ngay cả khi thất bại trong việc này - anh không tin rằng việc này hoàn toàn vô vọng - anh cũng có được niềm vui khi nói chuyện với nàng, kích thích nàng, trêu chọc nàng, làm nàng tức giận để được nhìn nàng lúc đó.

Dĩ nhiên anh phải hết sức cẩn thận để khỏi xúc phạm đến nàng. Claude đã nghi ngờ, Clarissa nghi ngờ, Nat và Eden còn nghi ngờ hơn nữa. Nếu tìm gặp nàng một mình lại, và để cho người ta trông thấy - như lần bị người làm vườn trông thấy - thì quả là một việc không hay ho gì nào hết. Và Clarissa chắc sẽ không mời nàng đến nhà nữa.

Dù sao, anh cũng phải giải quyết vấn đề khó khăn này. Buổi sáng anh cười ngra đi chơi một đoạn đường dài. Như mọi khi, anh có nhiệm vụ đi cặp kè với cô Hudson, nhưng khi trở về, anh giao cô ta cho Nat chăm sóc, anh nhận thấy cô ta có vẻ khoan khoái khi đi với bạn anh hơn là đi với anh. Trời bắt đầu vãn vũ mây và lạnh. Clarissa quyết định buổi chiều sẽ vui chơi ở nhà.

Khi anh đề nghị đi chơi ngoài trời với Daphne và Clayton thì chẳng làm phiền lòng ai hết. Hai vợ chồng bà em gái nổi tiếng mê say dạo chơi ngoài trời bất kể thời tiết xấu hay tốt. Nghe anh đề nghị, họ sáng mắt lên. May thay cho anh là ngoài cặp vợ chồng này không có ai hưởng ứng hết. Khi ra ngoài rồi, anh đề dăng lái họ đi qua vườn cây đến phía công sau, công này Daphne đã quên, còn Clayton thì chưa bao giờ biết đến. Anh đề nghị với họ đi bộ qua làng, theo con đường nằm phía ngoài làng rồi qua công đi vào công viên lại, công mà cách đây mấy hôm anh đã đi vào.

Khi đi qua khỏi cửa sau, họ thấy nhà của bà Winters đóng cửa, họ nói với nhau chắc nàng thích đi dạo chơi với họ. Anh viện lẽ Clayton có vợ để kệp tay mà đi, còn anh thì đi một mình. Daphne cười nói:

- Tội nghiệp Rex. Anh cần lấy vợ cho rồi.

Đây là điều cuối cùng anh cần. Nhưng chương trình lấy vợ phải cho thật đàng hoàng.

Nàng đang ở nhà. Chiều nay nàng không đi làm công việc từ thiện. Và tấm lòng của Daphne thật quý, bà lãnh trách nhiệm nặng nề là cổ thuyết phục nàng đi dạo với họ, bà nói như thể chính bà là người đưa ra ý kiến này.

- Được thôi - Catherine Winters nói - trông nàng thật duyên dáng trong chiếc áo dài bằng vải len bình dị, bên ngoài khoác chiếc tạp dề rộng màu trắng, chiếc mũ lưỡi trai viền đăng ten đội trên mái tóc vàng - Tôi cũng vừa làm bánh xong. Tôi mong quý vị bỏ qua việc ăn mặc xềnh xoàng của tôi - ôi, lúc nào cũng thế mà - Không khí ngoài trời mát mẻ chắc dễ chịu. Từ sáng đến giờ con Toby chưa được đi dạo. Cho nó đi theo có làm phiền quý vị không?

- Nó dễ thương biết bao - Daphne nói, cúi người để vuốt ve con chó. Nó đã thôi sủa ngay khi họ vừa bước qua ngưỡng cửa để đổi lấy việc được gãi vào bụng.

Mấy phút sau, sau khi nàng đã thay chiếc tạp dề và cái mũ lưỡi trai bằng chiếc áo khoác và cái mũ vải, thì xem như kế hoạch tình vi vừa anh đã có kết quả. Anh đã có nàng cùng đi và kệp tay anh mà đi - nàng không thể từ chối được, vì Daphne đang kệp tay Clayton kia mà. Vì họ đã quay đầu qua trái

rồi qua phải để gạt đầu chào dân làng. Rồi họ đi ra khỏi làng, nói chuyện vui vẻ cho đến khi họ qua cầu, ra ngoài vùng quê, và anh kiếm cách từ từ đi tụt lại sau cho đến khi vừa đủ xa Daphne và Clayton để hai người có thể nói chuyện riêng với nhau.

- Nếu buộc lòng phải đi với tôi như thế này thì xin bà thứ lỗi cho - anh nói, bàn tay úp trên bàn tay nàng một lát - Cô em gái đã lôi tôi đến tọng vào cửa nhà bà, vì nó rất ngưỡng mộ bà.

Nàng nhìn anh, ánh mắt hoài nghi. Anh nói tiếp:

- Từ khi tôi gặp bà lần chót đến nay đã hai ngày ba giờ rồi. Chắc bà cảm thấy thiếu vắng tôi.

Nàng thốt lên một tiếng biểu lộ sự kinh ngạc mà không cần phải nói nên lời.

- Đúng thế - anh nói - tôi cũng cảm thấy thiếu vắng bà trong buổi dạ vũ hôm thứ sáu, chắc bà sẽ nhận nhiều lời mời khiêu vũ, phải không?

- Ô, ông có vẻ phấn khởi quá - nàng đáp, vẻ tức giận. Anh cười xòa nói:

- Tôi muốn được nhảy với bà hai xuất. Suất nhạc val đầu tiên - tôi sẽ buộc Clarissa sắp xếp đưa vào chương trình vài bản nhạc van - rồi suất khiêu vũ lúc ăn bữa ăn phụ. Bà dành cho tôi những suất này chứ.

- Tôi nghĩ hai xuất đặc biệt này ông đã dành để nhảy với cô gái đặc biệt rồi.

- Đúng thế - anh đáp - Vậy là bà nhất trí rồi nhé.

- Tôi muốn nói đến cô Hudson.

Khi họ đi theo Daphne và Clayton vào công viên, anh biết nàng nhận ra con đường hai người đã đi vào buổi sáng cách đây mấy hôm. Chàng cố tình ngừng nói để khỏi làm kỷ ức của nàng bị gián đoạn - hay cả chàng nữa.

Bà em gái và người em rể dừng lại trên cầu.

- Rex, anh có nhớ chúng ta thường ngồi cheo leo trên thành cầu và đi từ thành cầu này sang thành bên kia không? - Bà em nói lớn với anh - Cũng lạ là chúng ta không té nhào gãy cổ.

- Nhớ chứ - Rex đáp - Tôi nhớ rất nhiều kỷ niệm trên cầu này, Daphne à. Kỷ niệm nào cũng thú vị hết.

Rex cảm thấy bàn tay nhẹ trên cánh tay chàng bỗng căng ra.

- Bà Winters - Daphne vừa cười vừa hỏi nàng - mời bà đến nhà chúng tôi uống trà nhé?

Tôi chắc thế nào Clarissa cũng rất sung sướng được đón bà. Chị ấy thường phàn nàn không có thêm một cô nữa cho chắn bộ.

- Không, xin cảm ơn bà - Bà Winters vội đáp - Tôi bận có con Toby rồi. Và lại tôi cần về nhà sớm. Nhưng dù sao cũng xin cảm ơn bà.

- Cuộc đi chơi thật thú vị - Daphne nói. Bà ta cười - Rex chiều nay đi lẻ loi một mình, anh ấy phàn nàn không có cô nào để kẹp tay đi cho đủ bộ.

Khi họ gần đến con đường chín, Rex liền thực hiện phần cuối chương trình. Họ đã đến gần làng. Chàng nói:

- Daphne này, bây giờ cô và Clayton về nhà trước đi. Tôi còn bận đưa bà Winters về nhà.

- Ô - Daphne đáp, nhìn người này rồi nhìn qua người kia, chàng thấy mặt bà ta sáng lên - Được rồi, xin bà cảm phiền, thưa bà Winters. Cảm ơn bà đã cùng chúng tôi đi dạo. Và cảm ơn cả Toby. Con chó thật tuyệt.

- Xin chào bà Winters - ông Clayton đưa tay chạm vào mũi để chào nàng.

- Tôi rất sung sướng được đưa bà về nhà - từ tước nói khi hai người còn lại một mình với nhau - Tôi sẽ dẫn bà đi theo con đường trong vườn, bà Winters à, nhưng không có gì đáng sợ đâu. Thực vậy, tôi sẽ dẫn bà đi vào làng. Tôi không dám tính đến chuyện dẫn bà lên theo con đường đến cửa sau của trang viên. Chiều nay tôi sợ sẽ bị tát tai. Hôm chủ nhật tôi gần bị tát tai phải không?

Dĩ nhiên Rex rất muốn dẫn nàng theo con đường kia để khi vào trong đám cây rậm rạp sẽ hôn đại nàng. Nhưng những người đã thấy nàng cặp tay chàng đi trên đường làng rồi. Chắc những người này hay ít ra vài người đang còn chờ đợi để xem hai người đi về. Không nên để cho họ thấy hai người từ trong vườn cây đi ra theo cửa sau.

- Rất gần - nàng đáp - Tôi vẫn ân hận không được tát tai ông, vì cứ sợ có người trông thấy.

Nhiều người trông thấy Rex dẫn nàng đi trên đường làng từ trang viên Bodley đến cổng nhà nàng, thái độ rất kính nể. Khi nàng đã đứng trong cổng và anh ở ngoài cổng, anh nói:

- Than ôi, bà không dám mời tôi vào nhà uống trà mặc dù trong lòng bà lại rất muốn.

Chắc bà sợ làm thế có vẻ không đứng đắn và sợ mọi người trông thấy.

Nàng chỉ nhìn anh mà không nói, còn anh, anh cố tình đưa mắt nhìn vào môi nàng. Anh nói tiếp:

- Vì thế, chắc bà không dám hôn tôi để chia tay. Có lẽ vào dịp khác vậy.

- Đợi ngày tận thế - nàng đáp.

Anh bất bình thốt lên:

- Người đẹp thân mến ơi, tôi đang đợi nghe bà nói lên những lời cay cú hơn thế này nữa đây. “Đợi ngày tận thế” Lời lẽ nghe khách sáo làm sao!

- Xin chào ngài, chúc ngài một ngày vui vẻ - nàng lạnh lùng nói, quay người đi theo con ngõ vào nhà, Toby chạy trước mặt. Lần này nàng không đóng mạnh cửa như lần trước.

A, giá mà được nàng mời vào nhà nhỉ, Rex nghĩ. Anh vẫn không tin đã hết hy vọng, nhưng cho dù nàng không mời vào nhà, thì chỉ việc được cãi nhau với nàng cũng vui sướng hơn việc tránh né tán tỉnh Ellen Hudson.

Anh sẽ được nhảy với nàng hai suất vào đêm thứ sáu, Rex nghĩ, cho dù nàng không chịu tin là anh sẽ nhảy với nàng trừ phi lúc ấy là ngày tận thế.

Sao, tại sao phải đợi đến ngày tận thế mới hôn đại nhau đã chứ? Tại sao phải đến ngày tận thế mới tìm hơi ấm của nhau? Câu hỏi thật có sức quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nàng đọc sách cho ông Clarkwell nghe. Rồi nàng ngồi lắng nghe ông ta kể lại câu chuyện xưa của mình, những chuyện nàng đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

- Chắc cô không cười ông ấy - bà Clarkwell nói, vẻ nôn nóng và bối rối - Càng về già ông ấy càng lắm cảm đáng chán.

- Tôi thích nghe ông cụ nói chuyện mà - Catherine đáp, nàng mừng vì ông Clarkwell không nghe rõ những lời họ nói - Khi nhắc đến quá khứ, ông cụ có vẻ sung sướng.

- Phải, đúng thế đấy - Cô con dâu nói, giương tròn hai mắt nhìn lên trần nhà - Thời gian không phải lúc nào cũng như lúc nào. Và chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy đến trên thế gian này.

Catherine từ giã chị ta. Tiếp theo, nàng ghé thăm bà Downes, bà này đã quá yếu không thể đi đến nhà thờ vào Chủ nhật được. Ở đây nàng nói chuyện với cô Downes, cô này không thể đi chơi nhiều như trước được, vì phải ở nhà chăm sóc mẹ.

Chiều nay nữa là nàng đã mang hạnh phúc đến cho cô trọn vẹn một tuần. Catherine ngồi chơi chưa đầy mười phút - ấm nước pha trà chưa kịp sôi - thì bỗng Phu nhân Baird đến, có cả ông anh trai đi theo, Từ tước Rawleigh.

Cô Downes quá xúc động, rụn lấy bầy, nói lí nhí trong hki Catherine giúp cô pha trà, cô ta nói nhỏ với nàng:

- Bà Winters này, thật là một vinh dự cho tôi, mặc dù vì mẹ tôi mà họ đến đây. Tôi không dám nở mũi vì cho mình là quan trọng.

Bà Downes nói luôn mồm trong lúc uống trà, giọng sang sảng. Phu nhân Baird tiếp chuyện cả hai người. Cô Downes lí nhí trong miệng. Ngài Rawleigh ra dáng khoan thai. Còn Catherine thì hầu như ngồi im thín thít.

Nàng nhận ra ngay bốn người này đã quen biết nhau lâu rồi. Thời ngài từ tước và em trai, em gái thường về thăm ông bà nội tại trang viên Bodley. Bà và cô Downes còn ở

tại nhà dành cho mục sư với ngài Mục sư Downes. Bà Downes còn nhớ rất rõ các cô cậu khi ấy rất dễ thương, vui nhộn, nghịch ngợm, thường thích lấy cô ghé thăm nhà ông mục sư để nếm thử bánh nho khô.

- Thừa phu nhân - cô Downes nói - nếu hôm nay tôi biết bà ghé chơi như thế này, chắc thế nào tôi cũng làm một ít bánh. Và dĩ nhiên cả ngài từ tước nữa. Nói thế không phải là chúng tôi không vui mừng đón chào cuộc viếng thăm bất ngờ này của quý vị. Thật là một vinh dự lớn cho chúng tôi, như tôi đã nói với bà Winters cách đây một lát. Nhưng nếu tôi biết...

- Thôi đừng nói nữa, Agatha - bà Downes quay qua nặng lời với con - Rót thêm trà cho Phu nhân Baird đi.

Cô Downes cụt hứng, lại lí nhí trong miệng.

Catherine đứng dậy trước hết. Nàng nói:

- Tôi phải về nhà - Nàng quay qua cười với bà Downes và nói tiếp - Thưa bà, tôi xin kiêu để bà tiếp khách.

- Ô, xin bà đợi một lát - Phu nhân Baird nói - Chúng tôi định ghé thăm hai nơi trong làng, phải không anh Rex? Chúng tôi định ghé thăm đây trước rồi ghé thăm bà. Chúng tôi đã gặp bà ở đây, nhưng xin thú thật với bà tôi muốn có cơ hội để thăm ngôi nhà rất xinh xắn của bà. Có được không thưa bà? Bà làm ơn đợi cho 10 phút nữa nhé?

Không hiểu sao Catherine lại quay mắt nhìn Từ tước Rawleigh chứ không nhìn Phu nhân Baird. Phải chăng đây là ý kiến của anh ta? Anh ta đang nhường mắt nhìn bà em gái. Nhưng rồi anh quay qua nhìn Catherine. Anh ta lộ vẻ thích thú và có vẻ...hoi ngạc nhiên ư? Làm như thể đây là lần đầu tiên anh ta đến thăm nhà nàng vậy.

- Thưa bà, xin bà cảm phiền - anh nói - Thú thực với bà tôi cũng muốn được xem nhà bà như em gái tôi.

Đều thật! Catherine hình dung ra cảnh anh ta ngồi trong nhà bếp, đề nghị nàng làm người yêu, làm tình nhân của anh ta để xoa dịu nỗi buồn chán cho nhau.

Nàng lại ngồi xuống.

Thế rồi 15 phút sau, dân làng Bodley-On-the-Water được dịp ngắm cảnh khách của trang viên đi dọc trên đường làng với bà Winters. Ngài từ tước Rawleigh đi giữa hai bà. Đến cuối đường, họ rẽ vào cổng nhà bà Winters rồi biến mất vào trong nhà.

- Ô, chào chú chó thân mến - Phu nhân Baird lên tiếng khi Toby vừa sủa vừa nhảy cồm lên để chào bà. Bà kéo nhẹ tai nó - Này Toby, khi tao về, tao sẽ bắt trộm mày theo đấy.

- Mời quý vị vào phòng khách nhé? - Catherine hỏi. Nàng cảm thấy hành lang quá chật chội khi có Từ tước Rawleigh. Anh quá cao lớn dềnh dàng - Tôi còn nấu nước sôi.

- Uống trà nữa ư? - Phu nhân Baird cười hỏi, con Toby liếm tay bà - Thôi đủ rồi, bà Winters à. Uống nhiều quá bị bể bụng mất, phải không anh Rex? Ở đây tuyệt quá - Bà nhìn vào phòng khách nhưng không vào - Tôi được ở trong ngôi nhà như thế này thì sung sướng biết bao - dĩ nhiên là với Clayton.

- Ở không có gia nhân sao, Daphne? - Ngài Rawleigh mỉa mai nói - Cô sẽ chết đó trong vòng hai tuần.

Phu nhân Baird cười. Bà ta nói với nàng:

- Nhà của bà quay lưng ra phía sông. Bà Lovering có cho tôi biết bà có khu vườn đẹp lắm. Bà cho phép chúng tôi ra xem có được không?

Dĩ nhiên vườn chưa đẹp lắm. Cây ăn quả đang trở lá, cỏ trong vườn mới bắt đầu xanh cách đây một hai tuần thôi. Dưới bờ sông mới có vài đám hoa anh thảo nở. Còn các luống hoa gần nhà thì hầu như còn trơ trụi và các luống rau cũng thế. Các khóm hồng leo trên hai bức tường hai bên vườn cũng trơ trụi chưa có hoa từ mấy tháng nay. Thế nhưng, khu vườn đối với nàng vẫn là nơi đáng yêu nhất trần đời.

Khi họ bước ra ngoài vườn, Phu nhân Baird thốt lên:

- Ô tuyệt! Một nơi ẩn náu nho nhỏ bình an thơ mộng. Bên kia sông là đồng cỏ, gò đồi xanh tươi. Tôi dẫn Toby xuống bờ sông nhé. Bà khỏi cần phải theo tôi.

Bà ta đi ra cuối vườn mà không ngoảnh đầu lại.

Catherine đành đứng lại trên hành lang hẹp ở ngoài cửa sau với Từ tước Rawleigh.

Nàng nhìn theo vị khách mà lòng hồi hộp lo âu, mặc dù khu vườn sau nhà nàng không dài bao nhiêu.

Ngài Từ tước bèn cất tiếng nói, giọng sang sảng vui tươi:

- Tôi nghĩ là người kèm cặp của chúng ta đã làm tốt nhiệm vụ của một người có lương tâm. Bà ta đã đồng tình với chúng ta, lại còn tạo cho chúng ta cơ hội ở riêng với nhau.

- Người kèm cặp của chúng ta à? - Nàng trăn người hỏi - Có phải ngài đã sắp xếp việc này không, thưa ngài? Và có phải Phu nhân Baird cũng đồng tình âm mưu với ngài? Có phải bà ấy để cho chúng ta đủ thì giờ để “lên trên gác” hay không?

- Ôi, lạy Chúa lòng lành, không phải đâu - Rex đáp - Nói thế thì quá tội nghiệp. Daphne nghiêm túc lắm, thưa bà. Chuyện này là do ý của cô ấy, tôi xin cam đoan với bà như thế. Cô ấy không hỏi ý kiến của tôi cũng như không hỏi ý kiến của bà vậy. Tôi tin là cô ấy đã biết rằng tôi... ờ... tôi có “đề nghị” với bà rồi.

Bà ấy chấp nhận ư? Bà ấy bằng lòng để cho anh mình làm quen với một phụ nữ không rõ tông tích, sống một mình trong ngôi nhà nhỏ không có lấy một

người hầu ư?

Nàng hỏi:

- Nếu bà ấy biết ý đồ của ông đối với tôi, thì liệu bà ấy có kinh ngạc không?
- Tôi cam đoan với bà rằng cô ấy rất coi trọng những hành động bay bướm của tôi, mặc dù cô rất nghiêm khắc. Nghiêm khắc như bà vậy.
- Tôi chắc con Toby chân cứng sẽ bị lấm bùn, khi nó phải lau rửa cho sạch trước khi vào nhà, thế nào nó cũng nổi cáu - nàng nói.
- Con chó ấy cần phải mạnh tay mới được, thưa bà. Bà đã để cho nó quấy rầy cuộc sống của bà quá nhiều. Nếu bà quá nuông chiều một con chó như vậy, thế nào người ta cũng nghĩ rằng bà nuông chiều con cái của bà cũng như thế thôi.

Nàng thấy giận tràn hông. Nàng đáp:

- Việc tôi nuông chiều con chó chẳng liên quan gì đến ông cả, thưa ông. Còn về vấn đề con cái, tại sao ông dám nói ông biết bản năng làm mẹ của tôi. Tôi...

Nhưng anh đã để đầu mấy ngón tay lên cánh tay nàng và nhích vào gần nàng hơn rồi nói:

- Tôi đã làm bà nổi giận. Vậy xin lỗi, thưa bà. Có phải bà không có khả năng có con?

Nàng mở to mắt, về hết sức sững sờ.

- Không sao đâu, bà Winters - Rex nói tiếp - Tôi ước chi bà đừng làm tôi với người em song sinh của tôi vào hôm đầu tiên. Nếu bà không làm thì nụ cười của bà hôm ấy có ý nghĩa biết bao. Bà đã làm cho tôi xao xuyến cả cõi lòng.
- Tôi nghĩ phải gọi trường hợp lầm lẫn này đã làm cho ông... thất vọng mới đúng - nàng nói, nàng đã kèm lại kịp lời nói, để khỏi nói anh thất vọng vì không thỏa mãn được “tình dục”. Nàng là người có giáo dục, nên cho dù khi giận dữ nàng cũng không ăn nói bừa bãi.
- Tôi nghĩ bà nói đúng - Rex nhìn khắp mặt nàng - Người kèm cặp của chúng ta đã dành cho chúng ta...bạo nhiêu nhỉ? Năm phút phải không? Bà ấy cho thời gian như thế là vừa đủ.

Phu nhân Baird đang đi lên đến bãi cỏ. Toby chạy bên chân bà ta như thể nó đã quen biết bà từ lâu.

Anh nói tiếp:

- Clarissa đã bằng lòng đưa vào chương trình đêm dạ vũ ngày một một vài bản nhạc val. Tôi sẽ mời bà nhảy mấy bản mà tôi đã dành để nhảy với bà. Nếu bà hiểu cho rằng tôi không hề có ý đồ tán tỉnh cô Hudson, thì xin nói để bà biết, tôi sẽ nhảy với cô ấy bản khai mạc buổi dạ vũ, rồi sẽ nhảy lại với cô ta bản sau bữa ăn phụ.

Giọng anh cao ngạo, cả quyết. Catherine không nhớ đã hứa nhảy với anh khi nào. Cứ nghĩ đến chuyện ấy, nàng cảm thấy khó chịu vô cùng, không làm sao chịu đựng cho nổi. Nghĩ đến chuyện này là nàng cảm thấy như bị ai rút xương ở chân ra, và như thể không khí trong vườn bị vài cái bơm khổng lồ hút mất hết.

- Tuyệt quá! - Phu nhân Baird vừa đến gần vừa nói. Bà ta nhìn hai người, nhưng không nói rõ bà thấy cái gì quá tuyệt - Chúng tôi làm mất thì giờ của bà thế này là đủ rồi, bà Winters à. Bây giờ chúng tôi phải về, phải không anh Rex? Tôi đã hứa với Clayton chỉ đi không quá một giờ. Bà sẽ đến dự dạ vũ chứ? Tôi rất mong được gặp bà ở đây.

Catherine cười.

- Nàng tiễn họ ra cổng, đưa tay chào, nhìn họ đi dọc theo đường làng về nhà. Thậm chí bây giờ nàng vẫn có thể lấy cớ này cớ nọ để không đi. Nhưng mà than ôi, được khiêu vũ lại kia mà. Được sống trẻ trung lại. Được nhảy với “chàng” Nàng biết nàng sẽ không kiếm cớ để không đi.

Một lát sau, nàng đứng trong nhà, lưng tựa vào cửa, hai mắt nhắm lại.

“Thế nào người ta cũng nghĩ rằng bà sẽ nuông chiều con cái bà như thế thôi” Nàng rên nho nhỏ vì chán nản. Nàng nhớ mình đã ẵm đứa bé vào lòng, đứa bé nhỏ xíu. Chỉ một thời gian rất ngắn. Ôi, thật quá ngắn ngủi. Chẳng bé chỉ sống chưa đầy ba giờ đồng hồ và nàng quá mệt không thể nào ẵm nó lâu hơn, mà chỉ ẵm nó một lát thôi.

Sau đó nàng đã gay gắt trách mình. Tất cả đều do lỗi của nàng. Thoạt tiên nàng không muốn có đứa con ấy. Nàng không cho nó bú đầy đủ vì nàng không muốn sống hay là nàng không có nghị lực để sống. Nàng đã khóc nức nở. Nàng rất ân hận vào lúc ấy.

Bà mẹ đã khuyên nàng cần phải giữ vững tinh thần, nhưng lời khuyên của bà ta đã quá trễ. Và sau đó... Có lẽ nàng đã bội hời nhĩ không đủ ấm. Có lẽ nàng không ẵm chặt hời nhĩ. Giá mà nàng ẵm nó suốt giờ đầu tiên sau khi nó lọt lòng...

Nó đã chết.

“Thế nào người ta cũng nghĩ bà sẽ nuông chiều con cái bà như thế” Nàng đưa hai bàn tay lên che mặt và làm cái công việc nàng rất ít làm độ gần đây: Nàng khóc.

Con Toby rúc mũi vào chân nàng, miệng rên ư ừ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bà Adams đã đem hết sức lực để chuẩn bị buổi tiệc và đem dạ vũ ở trang viên Bodley.

Bà thường nhận thấy tổ chức dạ vũ ở nông thôn khó khăn hơn ở thành phố rất nhiều.

Ở thành phố người ta gọi giấy mời toàn thể giải cấp quý tộc, họ tin chắc mọi người sẽ đến và buổi dạ vũ sẽ diễn ra rất hấp dẫn. Và luôn luôn mọi người đến đầy đủ. Dù sao thì Claude cũng là em của Tử tước Rawleigh và sẽ là người thừa kế. Ở nông thôn, người ta mời tất cả mọi người, ngoại trừ giới nông dân, họ chỉ hy vọng người đến đầy đủ thôi là đã xem như thành công rồi.

Ít ai nghĩ đến chuyện tổ chức dạ vũ vào lúc sơ xuân như thế này. Vì sẽ không đủ hoa, trong vườn đã không có rồi, mà trong nhà kiếng trồng hoa cũng khan hiếm. Người chỉ huy đám nông phu làm việc trong trang viên đã sùng sốt khi ra lệnh cắt hết hoa trong vườn để trang hoàng cho đủ trong các phòng.

Nhưng đến xế chiều hôm thứ sáu, phòng khiêu vũ và phòng tiệc đều thơm tất cả hương của một buổi dạ vũ của giới thượng lưu. Ban nhạc đã đến, đã sắp xếp xong nhạc cụ. Nhà bếp đã thuê thêm người để giúp phục vụ cho bữa tiệc.

Tất cả mọi việc đều xảy ra nhờ may mắn. Trận mưa như trút vào hôm qua và kéo dài thành mưa bụi buồn bã vào sáng hôm nay đã ngưng hẳn.

Bà Adams ngồi ở bàn trang điểm cho người hầu chỉnh lại một vài nơi trên chiếc áo dài, đeo kim cương quanh cổ và đeo bông ở hai tai. Bà nhìn mình trong gương với vẻ hài lòng và khi chồng bà từ cánh cửa thông với phòng ông ở bên cạnh bước vào, bà hất đầu ra dấu cho cô hầu rút lui.

Ông đến đứng phía sau lưng bà, để hai tay lên đôi vai trần của bà rồi nói:

- Ô, đẹp quá! Em càng ngày trông càng đẹp, Clarissa à. Em có lo không? - Ông bóp bóp các bắp thịt căng cứng trên vai bà.

- Không - Bà đáp, giọng tự tin - Sẽ có bốn mươi thực khách. Con số chính xác. Mời đến dạ vũ như thế là nhiều rồi đấy. Chắc chắn họ sẽ đến hết. Được mời đến Bodley là một vinh dự rồi.

Ông nhìn hình bà trong gương, miệng cười toe toét.

- Tất cả nhờ tài năng của em - ông nói - Trông em ngon lành muốn cắn quá. Chắc anh chưa được phép đụng đến phải không? - Ông cúi đầu hôn sau gáy bà.

- Em ước chi có cách từ chối không mời bà Winters cho lịch sự.

Ông ngẩng đầu nhìn sát vào gương, hỏi:

- Bà Winters? Bà ta đã làm gì xúc phạm đến em ư, Clarissa? Ngoài việc bà ấy đẹp, bà ta chẳng có gì đáng trách cả.

- Bà ta không biết thân phận mình - bà gay gắt đáp - Bà ta làm đáng làm điệu. Bà ta vênh vao.

- Đó là theo ý của em thôi, chứ chẳng có gì đâu.

- Rawleigh đề ý đến Ellen - bà đáp - Ai cũng thấy điều này hết. Hai người rất xứng đôi. Nhưng bà Winters đã ve vãn tán tỉnh anh ấy. Tuần trước bà ta ở một mình với anh ấy trong phòng âm nhạc. Rồi hôm qua em đến hỏi thăm sức khỏe bà Downes, cô Downes ra xe em, cô cho biết hôm trước bà Winters ở trong nhà của họ khi Daphne và Rawleigh ghé vào thăm họ. Rồi sau đó hai người đưa bà ta về nhà và “đá vào trong nhà bà ta”

- Này em - ông Adams nói - anh chắc có mặt Daphne ở đây, mọi việc rất đứng đắn. Thật vậy, có lẽ chuyện này là lý do ý kiến của cô ấy. Có phải em tưởng tượng ra chuyện không có phải không? Chắc em biết ý kiến của anh về cái gọi là tán tỉnh giữa Rex và Ellen rồi.

- Em tổ chức buổi dạ vũ tối nay là có mục đích. Em nghĩ đây là cơ hội tốt để công bố luôn thể, Claude à. Hay ít ra cũng để cho mọi người thấy được chuyện giữa hai người đang trên đà tốt đẹp. Em sẽ không để cho chuyện này bị hỏng đâu.

- Clarissa - ông nói, giọng nghe rất cương quyết - Rex không phải là con rối. Ellen cũng không. Hay bà Winters cũng không. Anh tin chắc tất cả họ đêm nay sẽ cư xử rất đàng hoàng hẳn hoi. Chúng ta không thể đòi hỏi nhiều hơn thế. Chúng ta không thể tổ chức một buổi dạ vũ để cho họ tán tỉnh nhau

trong khi họ không muốn thế. Và chúng ta không thể ngăn cấm Rex và bà Winters nhìn nhau. Hay thậm chí nếu họ muốn nhảy với nhau chúng ta cũng không được cấm họ.

Bà đứng dậy, quay mặt nhìn ông.

- Tôi sẽ không chấp nhận - bà nói - Tôi sẽ không để cho con đàn bà ấy cười với anh ấy, không để cho nó đá lông nheo với anh, lòi cuốn ảnh. Chúng ta không biết bà ấy là ai, Claude à, hay không biết bà ta làm cái gì. Chúng ta chỉ biết...

- Chúng ta biết bà ấy đã thuê ngôi nhà trong làng của chúng ta, và năm năm nay bà ấy đã sống rất mẫu mực - ông đáp với giọng rất cương quyết - Chúng ta biết mỗi lời nói mỗi hành động cử chỉ của bà ta đều cho thấy bà ấy là người rất đáng kính. Chúng ta còn biết bà ấy là khách được mời đến dự dạ vũ đêm nay ở nhà chúng ta. Bà ấy phải được đối xử rất lịch sự như bao nhiêu khách khác, Clarissa à.

- Ô - bà tiếp - em ghét khi thấy anh bạnh hàm xai và trợn mắt như thế. Anh trông thấy giống Rawleigh hơn bao giờ hết. Claude, đừng thế. Anh biết em rất lo lắng.

Ông quàng hai tay ôm bà vào lòng. Ông nói:

- Phải, anh biết. Em rất lo cho đêm nay và rất lo cho tương lai của em gái em. Mọi việc sẽ ổn thỏa tốt đẹp cho cả hai, nếu em thanh thản nghỉ ngơi. Tại sao em không hưởng thú vui trong buổi tối này? Hãy dành bản nhạc van đầu tiên cho anh. Anh tha thiết yêu cầu đấy. Em hãy dành ưu tiên cho chồng chứ. Người ta cho khi tổ chức chiêu đãi dạ vũ thì vợ chồng không nên ở bên nhau, vì như thế là không đúng một, nhưng anh cóc cần. Em phải khiếu vũ với anh.

Bà thờ dài, nói:

- Claude, anh làm em cảm động quá. Ôi, ước gì bản nào em cũng nhảy với anh. Anh thơm quá. Dùng nước hoa mới ư?

- Mua dùng để dành cho vợ - ông đáp - và hôm nay dùng với hy vọng sau buổi dạ vũ vẫn còn hương thơm để dành cho em sau đó.

- Anh làm như thế phải cần nước hao anh mới đạt được hy vọng đó - bà đáp - Rawleigh đã yêu cầu Ellen nhảy bản đầu tiên. Như thế là đầy hứa hẹn rồi chứ gì, phải không?

Ông cười.

- Như thế có nghĩa là, ít nhất cả hai người không ai là không có cặp để nhảy lúc bắt đầu - Ông nói rồi kéo tay bà quàng quanh tay ông và dẫn bà ra cửa - Đã đến giờ ta xuống dưới để đón khách rồi, em yêu.

Bà Adams lại ước ao sao Catherine Winters không có mặt trong đám khách đến dự, nhưng lần này bà không nói ra thành lời.

***

Nam tước Pelham và ông Gascolagne có ý định tuần sau sẽ ra về. Họ nói họ không muốn ở lâu làm phiền gia chủ vì phải tiếp đãi họ niềm nở quá. Họ không biết họ sẽ đi về đâu, thậm chí chưa biết họ có cùng vui chơi với nhau và mùa xuân và mùa hạ không. Chỉ biết một điều là họ không thể đến Luân Đôn được. Cho nên có thể họ sẽ đến Dunbarton ở Cornwall, ở đây có nhà tôn quê của Bá tước Haverford. Bá tước đã ở đây từ trước Giáng sinh và họ cảm thấy được gặp lại ông ta ở đây thì thật quá tuyệt.

Từ tước Rawleigh biết họ đã chán ở Bodley rồi. Anh không thể trách họ được. Danh sách số khách được Clarissa mời đến có thể nói là một nhóm bạn bè và bà con đến họp mặt, chứ không phải là khách mời đến dự tiệc của gia đình. Anh đang tính đến chuyện sẽ ra đi với các bạn. Ra đi là phương pháp chứng tỏ cho Clarissa biết rằng hành động bà ta lợi dụng buổi dạ vũ để ghép chồng cho em gái là một hành động hoàn toàn sai lầm. Và anh tin chắc nếu anh ra đi thì có lẽ Ellen Hudson sẽ cảm thấy thoải mái.

Nhưng anh không thể đi. Chưa đi được. Chưa đi cho đến khi nào anh thấy tình hình hoàn toàn hết hy vọng...

Dĩ nhiên việc anh theo đuổi bà góa phụ xinh đẹp đã đến hồi lộ liễu đáng sợ. Daphne là người mới biết về mối quan tâm của anh. Nhưng không phải vì thế mà bà hoảng hốt.

Mà trái lại. Bà hoàn toàn đồng ý việc anh theo đuổi nàng. Dĩ nhiên bà không biết ý đồ thật sự của anh, như Catherine Winters đã thắc mắc nêu ra. Daphne chỉ cho rằng anh đang theo tán tỉnh một phụ nữ mà thôi.

Khi hai anh em ở nhà Catherine trở về, bà nói với anh:

- Nếu ngày mai anh muốn cưỡi ngựa đi chơi với Clayton và em, em đề nghị anh nên đến mời bà Winters cùng đi với chúng ta, vì em thấy anh cô đơn tội nghiệp quá, Rex à.

Nhưng khổ nỗi là bà ta không có ngựa. Hừ, thôi thì đi bộ vậy. Đi bộ tốt hơn. Anh và bà ấy cứ đi tụt ra đằng sau một đoàn như buổi chiều hôm nọ, rồi mặc sức mà tán tỉnh.

Nhưng hôm qua trời mưa, và mặc dù Daphne và Clayton đi bộ đến chơi những nơi nào đó chưa biết, anh đã từ chối không đi theo họ. Lay Chúa lòng lành, anh không muốn như thế, anh không muốn tán tỉnh tình nhân trước mắt em gái, cặp mắt chan chứa tình thương nhưng thiếu hiểu biết.

Nhưng đêm nay là đêm dạ vũ. Anh phải mặc áo quần cẩn thận mới được, chiếc áo khoác màu đen, cái quần ống túm tận đầu gối bằng vải trắng có viền đăng ten. Ở thành phố thì màu đen là màu thông dụng, nhưng ở nông thôn người ta ít thấy. Anh kẹp vào giữa chiếc cà vạt một cái găm có đính kim cương, đây là đồ trang sức duy nhất của anh. Anh vốn rất ghét chung diện lố lẹt. Đêm nay anh muốn tránh chung diện sang trọng. Anh không muốn lộng lẫy hơn người tình nhân của mình.

Khi trông thấy nàng, anh cảm thấy sung sướng, vì sự thể đã diễn ra đúng như dự kiến của anh. Trước khi bắt đầu bữa tiệc, anh thấy nàng đứng cách anh một đoạn ở bên kia phòng khách. Nàng ăn mặc giống như lần trước, lần nàng được mời đến ăn cơm tối.

Nàng mặc chiếc áo dài may thật giản dị và chỉ đeo một chuỗi hạt ngọc trai trên cổ.

Không có cái đồ trang sức gì trên tóc hết.

Anh thấy lúc này trông nàng nổi bật lên trước tất cả các phụ nữ khác trong phòng, kể cả Clarissa, mặc dù bà đã mang đầy kim cương long lánh trên người, kim cương mà Claude đã tặng bà làm quà cưới. Catherine tươi cười, nói chuyện với bà Lipton, một cặp vợ chồng xa lạ anh không biết, và với người đàn ông mà Rex nhận ra là người thuê đất, người mà Claude đã đến gặp cách đây khoảng một tuần. Anh chàng này đi một mình và trông bề ngoài chắc đã ngoài 35. Mẹ kiếp đôi mắt của hắn ta, nếu hắn ta biết điều thì liệu hồn mà kiềm chế lại.

Nàng chợt trông thấy anh đứng bên này phòng, nàng mỉm cười với anh. Anh phân vân không biết nàng có làm anh với Claude nữa không. Nhưng nụ cười không tươi tí nào hết. Nếu miêu tả cho chính xác thì đây chỉ là nụ cười nhếch mép. Anh định thế nào đêm nay anh cũng khiêu vũ với nàng. Anh mong sao nàng không có ý đồ tránh hai bản nhạc van mà anh đã yêu cầu nàng nhảy với anh. Đêm nay thế nào anh cũng phải hôn nàng cho được, hôn đang hoàng hay hôn lén. Nụ hôn trên cầu hôn nọ không thể gọi là nụ hôn được, nhưng nó đã đánh thức lòng mong mỏi, khao khát được hôn thật sự. Nếu nàng không chịu ngủ với anh, thì lạ Chúa, chắc nàng sẽ chịu hôn anh. Chắc nàng không từ chối hôn anh.

Bổng Nam tước Pelham đến đứng ngay trước mắt anh, nói:

- Nay ông bạn, ngay cả với kẻ thù tôi cũng chưa thấy anh nhìn với ánh mắt rực lửa như thế. Nàng vẫn mãi ngoan cố ư?

- Có lẽ sau đêm nay anh và Nat sẽ đổi ý kiến, không ra đi nữa - Từ tước Rawleigh nói, đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt khinh bạc, buồn bã - Thì ra Clarissa cũng đã cố mời cho được một số người đẹp đến dự dạ vũ.

- Nat đã đề ý cô gái tóc đỏ - Nam tước Pelham nói, hất đầu về góc phòng đằng xa, nơi có một cô còn trẻ xinh xắn đứng lẫn trong đám đông, cô ta đang giương mắt nhìn quanh, vẻ sung sướng - Nhưng anh ta lo lắng lắm, Rex à. Anh ta cứ sợ thế nào cô gái cũng có cha mẹ, anh em, chú bác, vân vân - chắc anh biết luận điệu cũ rích ấy rồi - có mặt ở đây, và có lẽ sẽ bu vào anh ấy để hỏi cho ra lẽ ý đồ của anh nếu anh la cả bốn cọt tán tỉnh cô ta.

Từ tước Rawleigh cười khúc khích.

***

Trong bữa ăn, nàng ngồi gần những người rất lịch sự, ông Lipton một bên và Ngài Clayton Baird một bên. Mặc dù bà Adams chào nàng với nét mặt rất lạnh lùng, nhưng mọi người đều tử tế, bất thiệp và lại còn thân ái nữa. Nàng xua đuổi ra khỏi đầu óc ý nghĩ là nàng trông giản dị hơn các cô các bà khác. Nàng vẫn mặc cái áo dài màu xanh lục mà nàng thường mặc vào các cuộc vui chơi giải trí vào buổi tối trong suốt hai năm qua. Và nàng mang chuỗi ngọc của mẹ nàng. Nàng ít khi mang chuỗi ngọc trừ vào những dịp rất đặc biệt.

Chuyện nàng ăn mặc đơn giản và không hợp thời trang chẳng thành vấn đề. Nàng không đến đây để cho người ta ngắm nghía. Mà nàng đến để vui chơi buổi tối với mọi người. Và khi họ rời phòng ăn sang phòng khiêu vũ, thì ở đây đã có nhiều người khách khác nữa, những người không được mời đến ăn bữa tối, nàng nhận thấy nàng ăn mặc còn đẹp hơn những bà vợ và các cô con gái của những chủ trại thuê đất.

Nàng nhảy suốt đầu tiên với một chủ trại thuê đất, điệu vũ đồng quê. Nàng cười với ông ta và cảm thấy hưng phấn. Nàng thường thích buổi dạ vũ có chơi nhạc vui tươi, có hương thơm và nước hoa, và cảnh múa may quay cuồng làm tung bay những chiếc áo lụa và xa tanh màu sắc rực rỡ, đồ nửa trang lấp lánh dưới ánh đèn cầy.

Nàng hy vọng từ tước sẽ thay đổi ý kiến, sẽ không mời nàng nhảy hai bản van như anh đã yêu cầu. Chắc anh ta sẽ thay đổi ý kiến. Ở giữa khung cảnh đông đúc như thế, nàng nghĩ chả lẽ anh chỉ mời độc một mình nàng. Mà lại mời nhảy hai bản van? Chắc chắn anh ta không mời đâu. Trong khi vào bàn tiệc lúc đang ở trong phòng khách, anh ta không hề có ý định đi đến gần nàng. Khi vào tiệc, anh lại ngồi vào chỗ quá xa nàng.

Trong phòng khiêu vũ anh ta cũng không đến gần nàng. Bây giờ anh lại nhảy bản khác với Ellen Hudson kia kia.

Anh đã cho biết anh phải nhảy với cô Hudson bán khai mạc kia mà. Nếu anh vẫn giữ chương trình như anh đã định thì làm sao nhỉ? Catherine hỏi hộp thờ nhanh.

Đêm nay nàng không làm anh ta với người em song sinh. Ông Adams trông cực kỳ đẹp trai trong bộ đồ sọc xanh. Còn Từ tước thì hết sức lịch sự và... trông thật quý quai trong bộ áo quần màu đen trắng.

Gascolagne mời nàng nhảy suốt tiếp theo, một điệu vũ bốn cặp. Anh ta đã được lòng nàng. Nàng thích cặp mắt nhí nhảnh tươi cười và khuôn mặt xinh trai của anh ta, và nàng lại tự hỏi, tại sao một con người đẹp đẽ như thế này, duyên dáng như thế này, tư cách cởi mở như thế này, thế mà chỉ làm cho nàng mất dạ thôi chứ không làm cho lòng nàng rung động. Trong khi người kia...

Phải rồi, có lẽ bản chất của nàng chỉ bị những kẻ có tà tâm thu hút lôi cuốn. Hai ông quý phái đề nghị thành hôn với nàng trong ba năm trước đều là những người rất xứng đáng làm chồng, có khả năng mang đến hạnh phúc cho nàng. Nhưng nàng đã từ chối cả hai chỉ vì nàng viện cớ nàng không yêu.

Không. Thiếu tình yêu, hôn nhân sẽ rất phiền phức. Nam tước Pelham nhảy với nàng điệu vũ đồng quê khác.

Trước khi nhảy, anh ta cúi người chào nàng, giương cặp mắt xanh đắm đuối nhìn nàng và nói:

- Bà Winters, tại sao rốt lại Nat được phép từ giả người đẹp nhất trong phòng?

- A - nàng cười nhìn anh, đáp - Thưa ngài, ngài là người tăng bốc quá đáng rồi.

Rất dễ cười nói với ông ta, mặc dù điệu nhảy mãnh liệt rất khó có đủ thì giờ để nói hay để cười.

Khi điệu vũ chấm dứt, anh đưa nàng về chỗ cũ và nói:

- Tôi biết tiếp theo đây sẽ có một điệu van. Tôi rất mừng khi thấy bà Adams bằng lòng đưa nhạc van vào chương trình buổi dạ vũ ở chốn thôn quê này. Nay giờ không có điệu vũ nào tôi thấy thích cho bằng nhạc van. Chắc bà biết nhảy điệu này chứ, bà Winters?

- Ô, biết chứ. Điệu vũ này lãng mạn, tuyệt vời lắm.

Nhưng tìm nàng đập thình thịch, nàng tiếc là đã quên mang theo quạt. Bỗng nhiên căn phòng nóng bức và thiếu thoáng khí. Nàng định đi đến phòng nghỉ của các bà để ngồi ở đây một lát cho đến khi suất nhảy khác tiếp tục, nhưng bỗng nàng thấy hoảng hốt một cách rất lạ lùng. Anh chỉ nhảy với cô Hudson, bà Adams và Phu nhân Baird. Nếu anh không nhảy bản nhạc van đầu tiên với người đến dự tiệc thì kẻ cũng lạ.

Nhưng chắc có lẽ anh không định nhảy điệu van với nàng rồi. Có lẽ đấy cũng là lý do khiến nàng chạy trốn khỏi đây. Đứng đây để nhìn anh dẫn người nào đấy ra sân nhảy thì nhục quá.

Thế rồi bỗng ngài Clayton xuất hiện bên cạnh nàng, quá trễ rồi, không chạy khỏi đây được rồi. Ông ta nói chuyện với nàng một vài phút rồi mới nàng nhảy nhạc van. Ôi, trời ơi! Nhưng cũng được thôi, ít ra thì nhảy với ông ta cũng bớt nhục. Nàng hé môi để trả lời và đưa bàn tay để áp lên bàn tay ông ta.

Bỗng từ sau lưng nàng, một giọng nói buồn buồn, kiêu ngạo cất lên:

- Xin lỗi, ông bạn. Tôi đã yêu cầu danh suất này để khiêu vũ với bà Winters rồi. Có lẽ suất sau bà ấy rảnh, sẽ nhảy với chú.

Nàng quay phắt lui, để tay lên bàn tay của Tử tước Rawleigh đang chia ra, và để cho chàng diu ra sân nhảy, không hề quay lại một lần để nhìn ngài Clayton. Và mặc dù họ là cặp đầu tiên ra sân nhảy và bao nhiêu con mắt trong phòng đều đổ dồn vào họ, nàng vẫn cảm thấy sung sướng vô cùng. Vì đây là lý do khiến nàng đến đây. Đây là giây phút nàng chờ đợi suốt cả buổi tối hôm nay.

- Tí nữa thì bà đã đem bản val của tôi mà cho ông em rể của tôi rồi, bà Winters à - Rex nói, cặp mắt đen nhìn nàng đắm đắm. Họ đứng nhìn nhau, nhưng chưa đụng vào người nhau vì nhạc chưa trỗi lên - Tôi rất giận. Bà không thấy tôi giận hay sao?

- Nếu tôi chiều theo ý ông thì chắc hay hơn phải không? Tôi phải làm theo ý ông mới tốt phải không? Không để gì đâu, thưa ngài. Tôi biết ông là sĩ quan kị binh trong thời gian có chiến tranh, nhưng tôi không phải là tên lính mới ngu ngơ của ông đâu.

- Tôi không bao giờ cho lính mới ngu ngơ nhảy nhạc val với tôi - Anh đáp - Tôi không muốn gây tai tiếng trước mắt mọi người.

Nàng bật cười mặc dù nàng không muốn cười, mắt anh sáng lên với vẻ thích thú như để khen nàng, khen tràng cười của nàng. Anh nói:

- A, thế mới tuyệt. Bà Winters, mấy khi thấy được bà cười như thế này. Tôi tự hỏi trước đây không biết bà có thường cười như thế này không?

- Nếu ai đó biểu lộ niềm hân hoan qua tiếng cười khi nghe được một câu nói ý nhị, thì người ta sẽ bị gán cho là không bình thường, là hơi hợt, thưa ngài.

Anh tăng lời như không nghe lời nàng, nói:

- Tôi chắc bà đã có một thời bà thường vui cười. Thời trước khi bà đến Bodley-On-the-Water. Lạy Chúa, tại sao bà lại đến chốn này? Chắc khi ấy bà chỉ là một cô gái nhỏ. Hân bà đã quá yêu chồng cho nên khi ông ta qua đời, bà thề với vong linh chồng là sẽ không bao giờ cười lại nữa.

Ôi, lạy Chúa lòng lành. Xin cho nhạc trỗi lên. Nàng không muốn người nào đoán già đoán non những chuyện xảy ra trong quá khứ của nàng.

- Hay là - anh nói tiếp - cuộc hôn nhân của bà trải qua một cơn bão táp bất hạnh, khiến bà phải đến cái xó xa xôi này để ở và quên hết cách cười thoải mái.

Đêm nay nàng đến đây để "vui chơi". Nàng mím chặt môi rồi cất tiếng đáp:

- Ngài xác lão lắm, thưa ngài.

Anh nhướng cao chân mày, nói:

- Còn bà, đừng để tôi quá kiên nhẫn nữa, thưa bà.

Bắt đầu một điệu van như thế này quả không có dấu hiệu gì thuận lợi, tốt đẹp hết, điệu vũ mà nàng đặt hết tin tưởng là sẽ mê ly lãng mạn. Nhưng may thay nhạc vừa bắt đầu, anh nhích người vào gần nàng hơn, một tay để vào sau eo của nàng, một tay nắm bàn tay phải của nàng. Nàng để bàn tay trái lên vai anh. Anh quay nàng vào vũ điệu.

Trước đây nàng đã từng nhảy điệu val rồi. Nhiều lần rồi. Đây là vũ điệu nàng thích nhất. Và khi được nhảy với người có tình ý với nàng, nàng lại cảm thấy tuyệt vời hơn nữa. Vũ điệu này thường dễ biểu lộ được tình cảm sâu kín, lãng mạn của mình... Và bây giờ nàng đang được sống trong tình cảm đó.

Nàng cảm thấy khiêu vũ với Tử tước Rawleigh không hẳn là được đi vào thế giới lãng mạn. Nàng biết anh khiêu vũ với thái độ đam mê, rất lôi cuốn đến nỗi nàng cảm thấy toàn thân mình bủn rủn. Bàn tay anh để bên hông nàng, như truyền vào người nàng một hơi nóng kỳ lạ. Nàng cảm thấy cả cơ thể hùng hực nóng từ đầu cho đến chân.

Mặc dù thân thể hai người không chạm vào nhau. Nàng ngửi mùi nước hoa hòa lẫn với mùi khác trong người anh, mùi vị chính của con người anh.

Thế rồi nàng cảm thấy hồ hởi, sung sướng. Anh là người khiêu vũ rất giỏi, anh diu nàng quay cuồng khắp phòng một cách rất tài tình, không lỗi một bước, không va chạm một người nào đang nhảy trong phòng. Nàng nhịp nhàng theo bước chân của anh và cảm thấy chưa bao giờ nàng nhảy đẹp như hôm nay. Chưa bao giờ nàng cảm thấy hoàn toàn sung sướng như thế này.

Cuối cùng, nàng cảm thấy lúng túng ngượng ngập. Nàng bắt gặp ánh mắt của bà Adams, tỉnh cờ và trong lúc lòng đang hân hoan, khi bà ta đang nhảy với chồng. Mặc dù trên môi bà đang nở nụ cười, nhưng mắt bà thì lại lạnh lùng như thép. Và mắt bà lộ vẻ giận dữ khiến nàng phải kinh hoàng.

Vừa nhảy, Catherine vừa nhận ra như thể chưa khi nào nàng được sống trong tâm trạng của nửa giờ này, và như thể không ai hiện hữu trên đời ngoài nàng với người đàn ông đang nhảy với nàng. Bỗng nàng nhận thấy nàng đang nhảy trong phòng có nhiều người và sau những giờ phút này nàng sẽ còn có nhiều thời gian nữa. Còn cả một khoảng thời gian suốt đời phải sống với chính những người này - ngoại trừ Tử tước Rawleigh, người sẽ ra đi trong một ngày rất gần đây.

Nàng phân vân không biết mặt nàng và các động tác trên cơ thể nàng đã biểu lộ như thế nào trong thời gian 15 phút hay 20 phút vừa qua. Nàng nhìn lên mặt anh để xem thử anh biểu lộ thái độ ra sao.

Anh đang nhìn chăm chú xuống mặt nàng

- Lạy Chúa, tôi muốn bà, Catherine Winters à - anh nói. Lời nói nghe ấm áp rất khác xa với vẻ u sầu trong mắt anh.

Đây chính là vấn đề mà những ai chống đối điệu van thường đưa ra, nàng nghĩ. Điệu van thường khơi dậy sự đam mê, mà lòng đam mê thì không nên kích thích, không được kêu gọi lên. Và nàng còn nhảy điệu van với anh lần nữa trước giờ ăn phụ?

- Thưa ngài - nàng nói - tôi nghĩ ngài bắt đầu nói năng lắm cảm rồi đấy. Trước đây chúng ta đã nói đến vấn đề này rồi. Cuốn sách đã xếp lại rồi.

- Thế ư? - anh hỏi, mắt liếc nhanh nhìn xuống môi nàng - Thật thế à, Catherine?

Nàng nghĩ anh là kẻ tán gái lão luyện, tài tình. Con người đều giả. Anh không phải là người nàng gặp đầu tiên. Nàng biết đôi môi của anh khi mở ra gọi tên nàng sẽ có sức mạnh làm cho nàng xao xuyến. Và quả nhiên hoàn toàn đúng, m thanh trong lời anh hỏi, trong tiếng gọi tên nàng, nghe triu mến dịu dàng biết bao, đã làm cho nàng xúc động.

Hoàn cảnh sao mà kỳ cục như thế này!

Thay vì trả lời, nàng lại nhìn vào chiếc ghim đính kim cương long lanh trên chiếc cà vạt của anh.

Khi bản nhạc chấm dứt đưa nàng về chỗ cũ, anh nói:

- Tôi rất sung sướng thấy bà không trả lời câu hỏi cuối cùng của tôi. Tôi không muốn buộc lòng phải gọi bà là kẻ nói láo. Nhớ suất nhảy vào giờ ăn phụ đây nhé. Bà đừng ban cho ai khác đấy - Anh đưa bàn tay nàng lên môi, hôn mấy ngón tay của nàng rồi quay đi.

Nàng định bỏ về trước khi nhảy van vào giờ ăn phụ. Nàng không chịu được cảnh như thế này nữa. Tất cả công việc giữa gìn vun xới trong bao năm qua đi đời nhà ma. Nàng phải mất 5 năm nữa mới lấy lại được phong độ và cảnh bình an sau những chuyện xảy ra trong hai tuần vừa qua. Có lẽ nàng không lấy lại được ở Bodley-On-the-Water này.

Ở đây nhiều chuyện sẽ nhắc nhở nàng nhớ mãi. Nhưng nàng không thể rời khỏi đây được. Chỉ nghĩ đến việc rời khỏi nơi đây là nàng rung mình khiếp hãi - rời đây để bắt đầu lại với những người xa lạ. Mà cho dù nàng có muốn bắt đầu lại đi nữa, nàng cũng không thể làm được. Nàng phải ở đây cho hết đời.

Nàng đến trang viên Bodley với ngài Mục sư và bà Lovering. Nàng nghĩ có lẽ họ sẽ ra về sớm như mọi khi, nhưng chắc họ không bỏ buổi ăn phụ để về sớm. Nàng nhìn quanh để tìm xem họ ở đâu, lòng không hy vọng. Nhưng nàng không thấy họ ở đâu hết.

Cuối cùng nàng hỏi người quản gia mới biết ông mục sư đã được mời đến thăm bà Lambton, bà này đang thập tự nhất sanh trên giường. Và ngài đã đem bà Lovering về nhà rồi mới cùng đi với Percy, con trai của bà Lambton, đến nông trại của họ cách đây 5 dặm. Họ đã ra về mà không báo cho nàng hay, Catherine nghĩ hoặc là họ đã quên nàng, hoặc là có lẽ họ cho vì còn sớm. Chắc nàng còn muốn ở lại và sẽ tìm ai đó để nhờ xe chở nàng về nhà khi hết buổi dạ vũ.

Đĩ nhiên bất kỳ ai nàng cũng có thể nhờ được. Nhiều người hàng xóm khi về nhà đều đi qua làng và họ sẵn lòng đưa nàng về đến tận cổng. Ông Adams chắc cũng vui lòng sai người lấy xe đưa nàng về nhà. Nàng không có lý do gì phải sợ việc này. Và lại đường về nhà cũng không xa quá, nàng có thể đi bộ chỉ ngại trời đêm đầy mây, tăm tối.

Và lại, nàng không thích đi bộ một mình vào ban đêm. Nhưng bây giờ còn sớm quá, nàng không thể nhờ ai đưa về nhà, trừ phi nàng kiếm có ngã bệnh đột xuất.

Chắc là nàng phải nán lại dự buổi dạ vũ đến cùng.

Khi ngài Clayton đến mời nàng nhảy, nàng cười.

***

Rex đã mê nàng đắm đuối. Anh không còn có ý nghĩ trêu đùa như cách đây mấy tuần nữa. Anh hoàn toàn nghĩ rằng Catherine Winters không có ý đồ trêu chọc anh, mà nàng đã hành động rất nghiêm túc. Nhưng cho dù nàng có trêu anh đi nữa, thì bây giờ nàng cũng đã muốn anh, sự thật đã hiển nhiên rồi.

Anh phải chiếm nàng mới được.

Nếu lần đầu mà nàng chịu làm tình nhân của anh như lòng anh tin tưởng, thì chắc bây giờ anh không rơi vào tình trạng quá bị ám ảnh, quá si mê đắm đuối như thế này. Anh tin tình hình sẽ không như thế này. Nếu hôm ấy anh đã chiếm được nàng, thì chắc trong hai tuần vừa qua anh đã được thỏa mãn. Có lẽ bây giờ anh vẫn còn ham muốn nàng vì nàng quá yêu kiều và có tư cách. Nhưng chắc chắn anh sẽ không còn say đắm, si mê nàng quá như bây giờ.

Thậm chí có lúc bất chợt Rex định thay đổi quyết định. Anh nghĩ nếu anh quyết định thì không có gì ngăn cản anh đề nghị làm đám cưới với nàng. Nhưng nghĩ lại, anh thấy ý kiến này không thực hiện được. Anh không muốn hôn nhân. Quà vậy, anh đã tán tỉnh đính hôn với Harotia một cách vội vàng chỉ mới cách đây ba năm, nhưng chính vì chuyện này mà anh đau khổ. Anh đã yêu người phụ nữ mà chỉ sau đó không bao lâu đã phụ anh để chạy theo một tên đều giả. Từ đó anh đâm ra nghi ngờ lòng dạ đàn bà.

Nếu anh hấp tấp cưới nàng mà chưa biết nàng có thành tâm yêu mình không, thì anh chỉ rước thêm đau khổ vào thân mà thôi. Trước khi quyết định lấy nàng, anh phải tìm hiểu thật kỹ tâm hồn nàng có hợp với anh không?

Đĩ nhiên công việc này đã vượt ra ngoài phạm vi lãng mạn.

Không, chắc chắn anh sẽ không đề nghị cưới Catherine Winters chỉ vì anh không có cách nào khác hơn để được ngủ với nàng. Ngoài ra, anh chưa biết gì nhiều về nàng hết. Nếu lấy một người hoàn toàn xa lạ có vẻ đáng yêu, có vẻ có đạo hạnh như nàng, thì quả là một hành động điên cuồng.

Nhưng những suy nghĩ đắn đo của anh trong khi nhảy với nàng, nói chuyện với nàng, và trong lúc chờ đợi suất nhảy trước giờ ăn phụ, không thể nào làm nguội lạnh được lòng anh ham muốn chiếm hữu nàng. Anh muốn nàng, và lạ Chúa, nếu có phương pháp nào để chiếm được nàng trong thời gian ngắn nhất, anh sẽ thực hiện ngay.

Anh thấy điều làm cho anh tức giận - quá tức giận - là trogn khi quĩ ông chung quanh anh đang diu người bạn nhảy ra sàn để nhảy van, thì anh không tìm thấy nàng ở đâu hết.

Trong khi anh đang nhón nháo nhìn quanh, bỗng đầu Clarissa từ phía sau bước đến, bà ta nói một cách tinh quái:

- Anh Rawleigh, Ellen không có ai nhảy suất này. Để tôi đưa anh đến nhảy với cô ấy nhé.

- Xin lỗi, Clarissa - Rex nói, giọng gay gắt ngoài ý muốn - tôi đã hẹn nhảy với cô ấy sau bữa ăn phụ mà, nhảy lần thứ hai. Tôi đã dành suất này với người khác rồi.

- Ồ, ai thế? - Giọng bà ta cũng gay gắt.

Rex cảm thấy quá giận, không muốn che giấu gì nữa. Và lại, tại sao phải giấu giếm?

Khi tìm ra nàng, anh sẽ nhảy với nàng trước mặt mọi người. Cho nên anh đáp:

- Catherine winters.

- Bà Winters - bà ta hỏi - Ồ. Chắc bà ấy sẽ rất biết ơn, anh Rawleigh. Tôi nghĩ với sự quan tâm như thế này, bà ấy sẽ rất biết ơn anh đấy. Có phải anh nhảy lần này là lần thứ hai không?

- Xin lỗi, Clarissa - anh đáp rồi bỏ đi. Rõ ràng nàng không có trong phòng khiêu vũ. Hay trong hành lang bên ngoài. Hay là trong phòng khách, ở đây chỉ có vài người già đang chơi bài thôi. Vậy nàng trốn ở đâu? Trốn anh ư? Nàng trốn đi rồi ư? Trốn về nhà ư?

Nhưng anh có mặt khi Mục sư Lovering ra đi kia mà. Nàng không đi với ông ấy. Nàng đến đây với ông Mục sư và chắc phải đợi có ai đưa về nhà vào cuối buổi dạ vũ. Trừ phi nàng đi bộ. Chắc chắn nàng không có gan đi bộ về nhà một mình. Vậy nàng ở đâu?

Rex nghĩ, chỉ còn một nơi có thể tìm ra nàng. Anh đến nhìn vào phòng âm nhạc.

Ánh sáng chiếu vào phòng qua khung cửa sổ kiểu Pháp thấp xuống tận nền nhà, vì màn che cửa không được kéo kín. Nhưng nàng tránh chỗ có ánh sáng mà ngồi vào chỗ tối trong phòng. Nàng ngồi trên chiếc ghế dài trước đàn dương cầm, mặt nhìn bàn phím nhưng không đàn. m nhạc điệu van từ phòng khiêu vũ vang đến tận đây. Khi anh mở cửa bước vào, nàng vẫn không nhìn lên. Anh bước nhanh đến phía nàng.

- Nhảy với tôi chứ - anh nói.

- Tôi không muốn chuyện này xảy ra - nàng đáp.

- Chuyện này ư? - Anh cảm thấy hy vọng nhen nhóm. Nàng không muốn việc này xảy ra, nhưng nó đã xảy ra rồi.

Nàng không trả lời một hồi lâu. Nàng đưa mấy ngón tay của bàn tay trái vuốt trên phím đàn, nhưng không ấn xuống trên hàng phím.

- Tôi đã hai mươi lăm tuổi - nàng nói - tôi đã sống ở đây 5 năm. Tôi đã có bạn bè, người quen ở đây. Tôi đã tạo nên một cuộc sống có ý nghĩa ở đây. Tôi đã tạo ngôi nhà nhỏ của tôi thành một tổ ấm. Tôi đã có con chó, tôi yêu nó và nó yêu tôi. Tôi được sống hạnh phúc.

- Hạnh phúc! - anh muốn tranh luận với nàng về từ này - Có phải cuộc hôn nhân của cô quá bất hạnh đến nỗi cô cảm thấy cuộc sống ở đây, cuộc sống một mình thui thủi, là cuộc sống hạnh phúc ư, Catherine?

- Tôi không cho phép ông dùng tên tôi để gọi - nàng nói.

- Vậy thì bà cứ gọi tôi là Rex để trả đũa - anh đáp - Bà muốn tôi cũng như tôi muốn bà vậy.

Nàng cười chua chát và nói:

- Đàn ông rất khác xa đàn bà. Điều tôi muốn là bình an trong tâm hồn và hạnh phúc.

- Buồn thảm thì có.

- Nếu ông thích gọi thế thì tùy ông - Nàng không bàn cãi với anh về điểm này nữa, mặc dù anh vẫn đứng lặng yên để chờ nàng nói tiếp.

- Bà có được hạnh phúc với chồng không? - Anh hỏi.

Nàng lại im lặng một lát mới nói tiếp:

- Tôi không để tâm đến hạnh phúc hay bất hạnh. Hạnh phúc thường ngắn ngủi, còn bất hạnh thì lâu dài. Chuyện hôn nhân của tôi không liên quan gì đến ông. Tôi không phải là mối quan tâm của ông. Tôi mong sao ông trở lại phòng khiêu vũ để nhảy với ai đó đi, thưa ông. Bất kỳ phụ nữ nào cũng đều sung sướng khi nhảy với ông.

- Tôi muốn nhảy với bà.

- Không.

- Tại sao không? - Anh nhìn xuống nàng. Mặc dù chiếc váy của nàng nằm khuất trong ánh sáng mờ mờ nhưng trông vẫn đẹp lạ lùng, rất kêu gọi.

Nàng vươn vai lên và nói:

- Tôi không thích cảm giác ấy.

- Không thích cảm giác đang sống ư? Bà khiêu vũ rất giỏi. Âm nhạc tiềm tàng trong người bà rất phong phú và bà đã thể hiện ra ngoài qua vũ điệu thật nhịp nhàng, thật tài tình.

- Tôi không muốn bị người ta nhìn ngó - nàng nói - Nếu tôi nhảy với ông lần thứ hai, thế nào cũng bị mọi người chú ý. Lần đầu, bà em dâu của ông đã không ưa rồi. Tôi phải sống ở đây. Sống suốt đời. Tôi không muốn để mọi người đem chuyện này ra bàn tán xôn xao khắp làng.

Anh gác một chân lên ghế ở phía chỗ nàng ngồi, rồi tựa cánh tay lên chân. Anh nói:

- Bà không cần phải ở đây. Bà có thể đi với tôi. Tôi sẽ tìm cho bà một ngôi nhà ở đâu đó để bà khỏi bận tâm đến lời xàm xì của ai hết, mà chỉ còn nghe tôi nói thôi.

Nàng lại bật cười, rồi đáp:

- Tổ ái tình với chỉ một người mua vui. Nghe hấp dẫn biết bao.

- Khi bà lấy chồng thì chắc chuyện này đối với bà hấp dẫn chứ. Trừ phi bà lấy chồng với lý do khác chứ không phải vì tình yêu. Nhưng tôi chắc bà không làm thế.

- Chuyện xảy ra đã lâu rồi - nàng nói - Xin ông làm ơn đừng để ai tìm thấy chúng ta ở đây - Nàng hít vào một hơi thật dài - Xin ông làm ơn.
- Không. Bây giờ quá trễ rồi, không cùng họ nhảy được đâu.
- Thì nhảy ở đây. Nhảy với tôi ở đây. Nhạc vang to đến tận đây và căn phòng đủ rộng, nên nhà lại không có thảm.
- Nhảy ở đây à? - Lần đầu tiên nàng ngược mắt nhìn anh.
- Nào, ta nhảy - anh lại nói.

Nàng từ từ để bàn tay lên bàn tay anh rồi miễn cưỡng đứng lên. Nhưng khi anh quàng tay kia sau eo nàng và nắm bàn tay nàng thì nàng đưa tay kia để lên vai anh và hai người quay theo tiếng nhạc, nhảy quanh trong căn phòng tối tăm, nhịp nhàng êm ái.

Quả nàng nhảy thật giỏi. Nàng bước theo anh nhẹ nhàng đến nỗi anh không nghĩ đến chuyện phải kéo nàng đi hay sợ phải dẫm lên chân nàng.

Hai người im lặng nhảy. Thoạt tiên họ nhảy nghiêm túc, giữ khoảng cách vừa phải, mặc dù bàn tay họ níu nhau khá chặt. Nhưng khi đến chỗ có ánh sáng rọi vào, anh nhìn xuống mặt nàng, anh thấy nàng nhắm hai mắt mà nhảy. Anh bèn kéo nàng sát vào người anh, sát đến nỗi vế chân nàng cọ vào vế chân anh và anh cảm thấy nụ hoa nàng cọ vào áo anh. Anh kéo nàng chặt thêm vào người mình cho đến khi anh lật bàn tay nàng để áp lòng bàn tay vào trái tim anh. Nàng tựa trán lên vai anh và lướt bàn tay lẩn ra sau gáy anh. Cuối cùng âm nhạc ngừng lại, hai người đứng yên.

Nàng áp tấm thân mảnh mai, mềm mại, ấm áp vào người anh. Người nàng thơm mùi xà phòng, anh cảm thấy mùi thơm dễ chịu, hấp dẫn hơn cả những loại nước hoa đắt tiền, mà bất kỳ cô tình nhân nào của anh trước đây cũng dùng. Anh sợ không dám động đây, cũng không dám thở. Nàng đang ở trong trạng thái xuất thần, anh không muốn đánh thức nàng.

Nhưng chỉ một lát, nàng ngẩng đầu nhìn vào mặt anh. Anh không thấy rõ nét mặt của nàng, nhưng có thể nàng vẫn áp sát vào người anh, ấm áp. Anh cúi xuống, hôn nàng.

Lần này nàng cũng hé môi. Anh rà lưỡi vào môi trên của nàng, rà từ góc môi bên này sang góc môi bên kia, rồi rà xuống môi dưới. Nàng không nhích lui mà cũng không đáp ứng. Nàng có vẻ khoan khoái, lâng lâng, chẳng khác nào một người phụ nữ sáng khoái sau khi đã làm tình xong. Nhưng anh lại cảm thấy bị lường gạt, anh thất vọng nghĩ thế khi nàng nhích đầu lui. Nàng nói:

- Ông làm chuyện này tài lắm. Tôi chắc ông làm việc gì cũng giỏi hết. Kể cả việc dụ dỗ đàn bà con gái. Nhưng bây giờ thì chấm dứt, không làm nữa. Tôi phải về.

Được rồi. Chuyện này sẽ tính sau. Bây giờ anh không nên ép. Bây giờ thế là đủ rồi.

Nhưng anh hôn không phải là hành động dụ dỗ. Mà hoàn toàn có sự đồng ý của nàng.

Có lẽ nàng chưa nhận ra như thế mà thôi.

- Được rồi - Rex nói - chắc chúng ta không cần đợi ở đây cho đến lúc mọi người đã ăn xong.
- Không, tôi không muốn nói đến phòng ăn. Mà tôi về nhà.
- Ai đưa bà về? - Anh cau mày hỏi - Mục sư Lovering chưa trở về đây mà!
- Tôi... tôi sẽ nhờ người khác. Ông không thấy tôi đã mang theo áo khoác đến đây sao?

Rex không nhìn, nhưng anh biết chiếc áo nằm trên ghế dựa.

- Bà không có tài nói láo - anh nói - Bà định "đi bộ" về nhà một mình. Vậy thì tại sao bà ngồi ở đây? Bà không có can đảm đi bộ một mình phải không?
- Không có gì phải sợ. Ở đây không có thú dữ, cũng không có kẻ gian phi. Không có gì phải sợ hết.

Nhưng qua giọng nói của nàng, Rex đoán được tâm trạng của nàng. Nàng muốn đi bộ về nhà, nhưng lại sợ không dám đi. Và nàng thấy còn sớm quá, không dám nhờ Claude hay ai đó lấy xe để đưa nàng về. Cho nên nàng đành trốn vào phòng âm nhạc này, có lẽ nàng hy vọng ở đây không ai thấy cho đến khi buổi dạ vũ kết thúc.

- Bà hãy đợi đây - anh nói - Để tôi đi lấy áo khoác rồi tôi sẽ đưa bà về.
- Không được - nàng thốt lên, giọng giận dữ - Tôi đi một mình thôi.
- Hãy đợi đây - Anh để một ngón tay lên môi nàng - Đừng tính chuyện lên ra khỏi đây, Catherine. Nếu bà lên đi, tôi sẽ đi tìm bà và la toáng lên đấy. Tôi sẽ nhờ mọi người đến dự tiệc đi lục lạo khắp các bụi bờ. Khi ấy thì bà chắc phải bối rối, hết hồn. Cứ đợi đây cho đến lúc tôi quay lại.
- Không. Nếu người ta thấy hai chúng ta cùng...
- Sẽ không có ai thấy hết - Anh đã ra đến cửa, qua lại nhìn nàng - Cứ đợi ở đây.

- Vậy thì tôi sẽ đi ăn - nàng đáp. Nhưng anh đã ra ngoài cửa rồi. Anh đóng cửa lại, tảng lờ không nghe nàng nói.

Nếu anh đã hoạch định như thế, thì chắc mọi việc sẽ êm xuôi. Nàng không có ý định như thế. Anh biết chắc như thế. Nhưng anh sẽ làm cho nàng hài lòng. Anh sẽ làm cho nàng thấy việc này sẽ rất hoàn hảo.

Catherine.

Rex nhớ chưa có người đàn bà nào đã làm cho anh mê mẩn như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nàng không hiểu tại sao nàng lại phải vướng vào chuyện này. Nàng đã cố hết sức tránh để khỏi bị cảm dỗ, hay là tránh để người ta khỏi bàn tán xầm xì. Khiêu vũ với Ngài tử tước Rawleigh, rồi dự bữa ăn phụ với anh ta, thế nào cũng khiến cho nàng gặp hai chuyện không tránh khỏi trên. Cho nê, nàng ra khỏi phòng khiêu vũ và định ra về luôn. Nàng lấy áo khoác, đi đến phòng âm nhạc, rồi từ đây nàng có thể lên ra ngoài trời đêm để về nhà mà không sợ gia nhân hay khách khứa trông thấy. Nhưng rồi nàng cứ đứng ở ngưỡng cửa, sợ không dám đi ra. Trời bên ngoài rất tối - mà đường về nhà thì xa hơn một dặm, hầu hết con đường khuất dưới bóng hàng cây sồi rậm rạp âm u.

Chẳng khác nào trẻ con, nàng rất sợ bóng tối.

Vì thế nàng đã ngồi lại trên ghế đàn dương cầm, cố bình tâm để lấy can đảm. Còn nếu không đủ can đảm để ra về, thì nàng cứ ngồi ở đây cho đến khi bữa ăn phụ đã xong.

Bây giờ thì nàng lại gặp thêm chuyện rắc rối nữa rồi, thật không hay ho tí nào hết. Thế nào người ta cũng phát hiện ra thiếu vắng anh ta. Vì chắc anh ta phải vắng mặt ít ra là một giờ để đưa nàng về nhà và quay lại đây. Nàng tin chắc thế nào anh cũng đi bộ với nàng chứ không gọi người lấy xe để đi. Thế mới mệt chứ. Thế nào người ta cũng thấy anh vắng mặt và rồi có lẽ có người - chắc chắn người đó là bà Adams - sẽ nhận thấy nàng cũng mất tích luôn.

Đáng ra nàng phải cương quyết nói không để anh đưa nàng về nhà mới đúng. Đáng ra nàng phải nhất quyết trở lại phòng khiêu vũ mới đúng. Có thể bây giờ nàng lên một mình ra ngoài thì tiện biết mấy. Thế nào anh cũng không tìm nàng ngoài trời tối được.

Nàng không tin là anh sẽ thực hiện lời đe dọa là sẽ la làng lên để mọi người đi tìm nàng. Thế nào anh cũng không tập hợp được một số người dự tiệc đi tìm nàng. Lời đe dọa của anh chỉ để dọa người đàn bà nào dễ bị lừa như nàng thôi, quả thật điên khùng mới tin anh ta.

Ôi Chúa, nàng không nghĩ nàng vẫn còn dễ tin vào những lời xảo trá điêu ngoa của đàn ông được nữa.

Thế nhưng nàng vừa mới tin, hẳn thế. Nàng còn đứng phân vân trong phòng nhạc thì anh quay lại, mặc chiếc áo khoác màu đen, hai vạt áo đung đưa quanh người, trông anh còn ma quái hơn trước. Nàng choàng áo khoác lên người, kéo mũ trùm đội lên đầu.

Nàng rùng mình.

- Nào - anh nhanh nhẩu nói - ta đi thôi.

- Không đứng đắn - nàng nói - thật không đứng đắn chút nào.

Anh nhướn mày nhìn nàng. Nàng phân vân không biết khi anh nhướn mày như thế trông anh có vẻ kiêu ngạo không, rồi nàng nghĩ có lẽ anh biết thế. Anh hỏi nàng:

- Sợ ư, bà Winters?

Nàng... sợ anh ta, sợ bóng đêm ngoài trời, sợ quay lại phòng khiêu vũ với anh. Nàng ghét tâm trạng lo sợ này. Nàng ghét tình cảm yếu đuối, dễ bị tấn công, và cần có sự che chở của đàn ông. Thật giống y như lần kia. Nhưng xem ra thì lần này trông còn tệ hơn. Lần này nếu nàng bước ra ngoài trời với anh thì chắc là nàng đã tự ý làm thế, nàng nghĩ rằng nếu xã hội thượng lưu biết sự thật việc này, thế nào họ cũng có cách đối xử với nàng.

Nhưng xã hội thượng lưu làm gì được một việc mà họ không thể làm được? Xã hội này từ lâu không lưu tâm đến nàng hay thậm chí không biết đến nàng. Bây giờ mà lo sợ tai tiếng thì quả thật điên khùng biết bao. Ngoại trừ..

- Sao, bà Winters? - Anh đứng nơi khung cửa sổ thấp tận nền nhà, một tay để trên nắm cửa, tay kia chìa ra về phía nàng.

- Không - nàng đáp, bước đến phía anh - Thưa ngài, tôi thấy sợ.

Ngay khi nàng đi qua mặt anh ra hành lang, và anh đóng cửa lại xong, anh liền lấy vạt áo khoác quàng quanh người nàng và đưa tay ôm quanh eo nàng. Anh dìu nàng đi nhanh qua hành lang rồi đi xuống qua bãi cỏ tối đen. Nàng hồi hộp, hít mạnh vào một hơi. Họ không đi theo đường xe chạy sao? Anh nói:

- Đi đường này nhanh hơn và không có ai thấy.

“Không có ai thấy”. Cậu nói quay cuồng qua óc nàng, nàng nghe hai hàm răng mình va nhau lộp cộp - Cánh tay anh ôm quanh người nàng cứng cáp và ấm áp. Nàng cảm thấy đùi chân và hông của anh cạ vào hông vào đùi nàng, đùi chân anh rắn chắc, cứng cáp.

Người nàng vẫn còn ngây ngất, thêm khát do mấy điệu van và nụ hôn vừa rồi gây ra.

“Không có ai thấy”

Nàng có thể kháng cự lại anh được không? Nàng có muốn anh không? Nàng có nghị lực không? Ôi, chuyện này nhắc nàng nhớ lại chuyện cũ.

Trời rất tối. Mắt nàng không thấy gì trogn bóng tối hết, dù nàng đã ngồi trong phòng nhạc tối tăm suốt nửa giờ hay có thể lâu hơn nữa. Thế mà anh lại bước đi một cách rất tài tình.

- Trời tối quá - nàng nói to lên, và nàng thất vọng khi nghe giọng mình yếu ớt.

Anh dừng lại, quay nàng đối diện với mình rồi hôn nàng - lần này miệng mở rộng. Anh nói:

- Bà sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Khi còn ở trong quân đội, tôi nổi tiếng là người có khả năng nhìn trong đêm tối. Và lại, khi còn bé, tôi thường đến đây. Bật mắt lại tôi cũng biết được đường đi.

“Bà sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu”. Nàng bật cười lớn.

Khi họ đi dưới rừng cây, trời lại còn tối hơn nữa. Nàng tin chắc nếu đưa ra trước mặt một bàn tay, nàng cũng không thấy được. Còn mặt đất thì gồ ghề. Nhưng anh đã ôm nàng bên hông rất bảo đảm, chỉ đi chậm lại một chút thôi. Anh có vẻ thông thạo đường đi nước bước ở đây. Thế nhưng nàng đợi anh dừng lại. Nàng đợi...cảnh hăm hiếp xảy đến. Tuy nhiên, nàng không tin là chuyện như thế này sẽ xảy ra. Nàng không tin là nàng sẽ được yên ổn trong những giây phút sắp đến.

- A, ta đến rồi - anh nói sau một hồi im lặng căng thẳng rất lâu, căng thẳng đối với nàng - Khả năng định hướng của tôi quả không kém.

Lần này thì nàng thấy thật. Nàng thấy có ánh sáng yếu ớt trên then cửa của cánh cổng sau lấp lánh trong đám cành cây. Bên kia cánh cửa là con đường và nhà nàng chỉ cách đây có vài bước. Quả thật là anh đã dẫn nàng về thẳng tới nhà. Hai đầu gối nàng bỗng yếu đi vì nhẹ nhõm cả người. Đi như thế này dù sao cũng hay hơn là đi theo con đường chạy qua làng. Mặc dù đã khuya, nhưng đi theo con đường làng vẫn có khả năng có người trông thấy họ.

Đi ra ngoài ban đêm với anh như thế này thật không đứng đắn tí nào hết.

Rex thả nàng ra để mở cổng, rồi cẩn thận nhìn cả hai phía

- Không có ai hết - anh nói. Anh đưa tay cho nàng nắm. Nàng thấy cửa đã mở, ngoài kia bầu trời hiện ra rõ ràng - Đi thôi.

Nhưng nàng trở lại, nói:

- Từ đây tôi có thể về nhà một mình được rồi. Cảm ơn ông. Tiền tôi như thế này thật quý hóa quá rồi.

Rex im lặng một lát rồi cười khúc khích. Anh đáp:

- Phải chăng bây giờ đến lúc tôi cúi chào rất lịch sự và nói những lời rất bóng bẩy rằng tôi thật hân hạnh và sung sướng được đưa bà về nhà. Nào, ta cùng đi. Tôi muốn xem nhà bà. Biết đâu từ đây đến nhà, sẽ có vài chục đứa vô lại nhảy bổ vào bà. Nếu bà gặp tai nạn nguy hiểm thì làm sao tôi tha thứ cho mình được?

Anh cười với nàng. Ánh sáng mờ mờ ngoài trời chiếu rõ nửa khuôn mặt của anh. Anh quá đẹp trai. Đêm nay nàng đã nhảy điệu van với anh hai lần. Một lần trogn phòng khiêu vũ, một lần trong phòng nhạc, lần này không còn tính thân ái và lãng mạn nữa, mà nặng mùi đam mê, ham muốn nhau. Âm nhạc và vũ điệu đã tạo cơ hội cho hai cơ thể áp sát vào nhau, cọ vào nhau khi chuyển động. Đêm nay anh đã hôn nàng và nàng cũng hôn anh.

Từ ngày Rex xuất hiện ở Bodley đến nay đã hai tuần rồi, rõ ràng bây giờ không còn gì phải nghi ngờ nữa, sự thật đã quá rõ ràng. Tất cả những rào chắn, mặt nạ, áo giáp mà nàng đã tạo nên cho mình trong 5 năm qua, bây giờ đã sụp đổ, biến mất không còn lưu lại dấu vết nào. Nàng không thể đánh lừa mình rằng nàng là một thiếu phụ không cần đến các nhu cầu và ước vọng của tuổi thiếu nữ. Có lẽ những thứ này không bao giờ biến mất khi người ta còn trẻ. Nếu cứ tin rằng mình có thể xua đuổi được hết những thứ đó, thì có lẽ mình là kẻ điên cuồng.

- Ta đi thôi - chàng lại nói, giọng dịu dàng hơn. Không cưỡng lại được. Nàng không vịn vào tay anh, mà đi trước anh, ra ngoài đường làng. Bỗng nhiên nàng cảm thấy sự thật trần trụi. Anh bước theo nàng qua cổng, đóng cổng lại, rồi lấy vạt áo khoác phủ quanh người nàng và quàng tay ôm nàng như hồi nãy.

Khi họ đi đến nhà và mở cửa, con Toby sủa vang. Tiếng sủa của nó vang thật lớn giữa đêm khuya. Nàng lo chuyện làm cho con chó im lặng đến nỗi

quên bằng việc dừng lại trên ngưỡng cửa, cương quyết chào tạm biệt ngài Rawleigh mời ngài ra về để đóng cửa lại.

- Thôi, im đi, ngài ơi - anh lên tiếng, giọng bình tĩnh, cương quyết, con Toby bèn thôi sửa, vẩy đuôi và chạy lon xon vào nhà bếp - chắc chắn là nó sẽ nhảy lên chỗ nằm êm ái trên ghế xích đu.

Khi cửa đóng lại, dãy hành lang tối om. Anh ôm nàng vào lòng, chiếc áo khoác của anh quàng quanh người nàng, rồi họ lại hôn nhau.

Nhưng phải nói đây không phải là nụ hôn thật sự. Gì thì gì, nàng vẫn xem đây không phải là hôn. Miệng anh mở rộng, và miệng nàng cũng thế, lưỡi anh thọc sâu vào trong miệng nàng. Đây là nụ hôn thông dâm thôĩ, nụ hôn ngây ngất mê mĩ. Phải xem đây là nụ hôn dâm dật. Hai tay anh luồn vào trong áo khoác của nàng, úp lên bầu ngực nàng, thoa hai đầu núm vú đến độ cứng ngất, hai bầu vú rần rần vì khoái cảm, rồi cảm giác rần rần lan xuống bụng, xuống đùi, khiến hai đùi chân đau cứng, giật mạnh từng cơn.

Rồi anh lần hai tay ra sau lưng nàng, lần tay xuống ôm cứng hai mông, nhẹ nhàng nâng lên để nàng cảm thấy vật cứng của anh áp vào chỗ kín của nàng.

Cái kiểu này chắc phải thua cuộc thôi, nàng nghĩ, cái nhu cầu điên loạn này đã lên đến cực điểm rồi, đã hiện ra lộ liễu quá, khả năng đối kháng ngưng hoạt động, buông xuôi theo dục vọng rồi, chắc nó để cho cái gì phải xảy ra sẽ xảy ra mất.

- Catherine! - Anh thì thảo bên môi nàng, giọng khàn khàn - Thật quá tuyệt vời.

Nàng không suy nghĩ được nữa. Nàng không tìm ra ý để nói. Tóc chàng dày sậm, mềm mại giữa mười ngón tay nàng.

- Dẫn anh lên gác đi - anh nói bên tai nàng - Làm năm sẽ tuyệt vời hơn làm đứng.

- Rồi. Hai cơ thể sẽ chồng lên nhau. Của anh sẽ vào trong của nàng. Để hưởng lạc thú. Mặc dù nàng chưa bao giờ biết được lạc thú theo cách như thế này, nhưng nàng nghĩ với anh chắc nàng sẽ được hưởng. Bây giờ. Đêm nay.

Nàng không nhớ lý do tại sao nàng không muốn làm tình nhân của anh. Nàng rất tha thiết muốn có cơ thể đàn ông ở bên mình kia mà. Cơ thể đàn ông của anh. Của anh.

Nàng cần anh.

Làm tình nhân của anh. Bao lâu? Một hay hai tuần trong thời gian anh còn ở lại Bodley? Rồi thế nào anh cũng chán nàng. Chắc anh không mang nàng đi theo như có lần mới đây anh đã đề nghị như thế - nàng không nhớ lần ấy là khi nào. Rồi nàng lại sống đơn côi. Làm sao chịu cho nỗi cảnh đơn côi, trống trải sau khi đã làm tình nhân anh một thời gian ngắn ngủi?

Có lẽ nàng không còn đơn côi một mình nữa. Mà có lẽ anh sẽ cho nàng một đứa con.

Anh hôn lên cổ nàng rồi lướt môi lên cảm rồi lên miệng nàng lại.

- Nào, đi thôi - anh nói.

- Không - Giọng nàng nghe vô cảm. Nàng hoàn toàn không nghĩ là mình sẽ nói như thế.

Nhưng nàng nghĩ là cần phải nói lại từ ấy lần nữa - Không.

Anh nhích đầu ra sau một chút. Nàng tự hỏi không biết anh có nhìn thấy nàng không.

Mặt anh nằm khuất trong bóng tối.

- Bà không định gây khó dễ chứ? - Chàng hỏi.

- Có - Giọng nàng to hơn một chút - Tôi không làm theo ý ông đâu. Bây giờ xin ông làm ơn ra về cho.

- Lạy Chúa - Anh đưa hai tay ôm đầu nàng, ấn vào tường - Tôi có điên không nhỉ? Có phải tôi quá u mê đến nỗi không thấy được phản ứng đáp lại của bà? Khi chúng ta nhảy val lần đầu, bà đã đáp ứng lại tôi phải không? Rồi khi trong phòng nhạc nữa? Rồi trên đường về nhà và bây giờ ở đây, phải không? Bà rất ham muốn tôi cũng như tôi ham muốn bà kia mà.

- Cho nên vì thế mà chúng ta vào giường với nhau. Có phải như thế là hợp lý không?

- Đúng - Anh đáp bằng một giọng bối rối, giận dữ - Đúng thế đấy, Catherine.

- Tôi không phải là tình nhân của ông - nàng đáp.

- Tại sao lại không? - Anh cúi đầu gần xuống đầu nàng một chút - Tại sao không mãi mãi như thế? Bà sợ tôi sẽ đối xử không tốt với bà ư? Tôi đã quen thói trao cho tình nhân nhiều lạc thú như họ trao cho tôi.

Bỗng nhiên lòng ham muốn đáng ghét lại nổi dậy trong lòng nàng.

- Tôi không muốn thế - nàng đáp - Tôi khỏi cần phải nêu ra lý do. Tôi không muốn thế. Tôi đã nói với ông như thế trước đây rồi. Hôm nay tôi cố tránh mặt ông bằng cách trốn vào phòng âm nhạc. Tôi đã ngăn ông đừng đưa tôi về nhà. Tôi đã cản ông đừng đi theo tôi qua cổng sau của trang viên. Tôi đã từ chối tất cả kia mà.

- Cơ thể của bà đã biểu lộ sự thèm khát, mời gọi rất rõ - anh nói. Anh đã quá tức giận - Catherine, có phải bà muốn hôn nhân không? Bà đã đặt giá rất cao rồi đấy. Thôi được, tôi sẽ trả giá đó. Hãy thành hôn với tôi.

Nàng bị kích động, phải đứng yên một lát mới đáp:

- Ông muốn lấy tôi để vào giường với tôi ư?

- Đương nhiên. Nếu không có cách khác thì phải thế thôi. Tôi rất muốn bà. Bà có hài lòng không?

- Có chứ, tôi hài lòng - nàng đáp, bỗng nhiên giọng nàng trở nên lạnh lùng và không còn cảm thấy ham muốn như hồi nãy nữa. Nàng hất hai cánh tay của anh khi anh đưa ra để định ôm nàng - Tôi hài lòng vì suốt hai tuần qua tôi đã nghe theo lý trí và trí thông minh của tôi. Tôi không chỉ là cơ thể đàn bà mà thôi đâu, ngài ạ. Cơ thể tôi không phải là cái vỏ sò trống rỗng. Mà bên trong còn có con người, có nhân cách. Con người trong tôi ghét ông và căm thù ông, vì ông đã kiêu ngạo nghĩ rằng chỉ cần vài nụ hôn và chỉ cần vuốt ve được là ông có đủ quyền dùng cơ thể tôi để hưởng thụ lạc thú rồi. Ông không làm gì cả ngoài việc theo đuổi tôi từ khi tôi làm ông là người em trai của ông và đã cưới với ông. Mặc dù tôi đã từ chối ông khi ông vào nhà tôi lần đầu, nhưng ông vẫn không chịu tin rằng trên đời này có người phụ nữ nào lại điên khùng dám làm trái lệnh ông. Đấy, tôi là người đàn bà bằng lòng làm kẻ điên cuồng vì không muốn làm vật sở hữu của ông.

- Thôi, đồ chó cái! - Anh bình tĩnh nói với vẻ hả hê - Tôi cứ tin bà khoái thế. Tôi sẽ không tạo cho bà cơ hội nào nữa đâu. Sau đêm nay, bà sẽ không bị tôi quấy rầy nữa đâu, bà ạ. Tôi tin chắc chúng ta sẽ cùng sung sướng vì không có dịp để nhìn nhau lại nữa.

Con Toby đứng ở hành lang, găm giữ. Nàng nhìn nó, nó hiện ra trong luồng ánh sáng yếu ớt từ ngoài chiếu vào khi cánh cửa mở ra, rồi cánh cửa đóng lại không được nhẹ nhàng cho lắm. Nàng đứng yên tại chỗ mấy phút như để lấy lại bình tĩnh. Con Toby kêu ư ử trong miệng.

- Mày muốn ra ngoài chứ gì - nàng nói, giọng hết sức bình thường. Thật là nàng rất bình tĩnh để làm những công việc bình thường hàng ngày, để cho con Toby ra ngoài theo cửa sau rồi xuống bếp nấu nước sôi pha trà. Nàng phải uống trà, mặc dù đêm đã khuya. Nàng phải ngồi một lát trong khung cảnh quen thuộc ở nhà bếp trước khi lên gác để ngủ - ở nơi mà có thể ngay giờ phút này nàng đang nằm với anh ta...

Nàng cảm thấy đau đớn. Nàng không biết nàng có thể uống được nước trà không.

Nàng cảm thấy đau đớn và tội lỗi kinh khủng. Anh ta gọi nàng là đồ chó cái. Trước đây chưa bao giờ có ai gọi nàng bằng danh từ quá thô bỉ như thế. Danh từ đã gây cho nàng cảm giác nôn mửa. Nhưng tệ hơn nữa là cảm giác đau đớn khi nghĩ rằng có lẽ anh ta là người không đáng trách.

Đã có lần anh ta trách nàng là người treu đùa, có phải nàng là kẻ treu chọc? Có phải nàng đã dẫn anh đến tình trạng này? Nàng quá muốn anh. Phải chăng sự thèm khát của nàng đã để lộ ra ngoài quá lộ liễu, khiến anh nghĩ đấy là sự mời mọc? Đêm nay nàng không tránh cả ba lần anh hôn nàng. Quả vậy, nàng sẵn lòng đón nhận cả ba lần hôn và đã hôn lại rất nhiệt tình.

Nàng đã muốn anh. Ngay bây giờ, bụng nàng vẫn còn nao nức vì cảm giác muốn anh còn sót lại, muốn anh đưa cái ấy vào trong nàng.

Chắc những chuyện đã xảy ra vào tối hôm nay đều do lỗi của nàng mà ra. Y như vì lỗi của nàng mà sinh chuyện vào lần trước vậy. Nhưng những năm qua nàng đã làm cho dân làng kính trọng nàng, nhờ thế nàng lập luận và đi đến kết luận rằng thực ra không phải lỗi của nàng. Lỗi chẳng cũng chỉ một phần nhỏ thôi. Phần nhỏ có thể gọi lỗi này là sự treu đùa.

Như bây giờ. Nàng tỏ ra có vẻ là kẻ treu đùa. Cứ chỉ như mời người ta, rồi lại không muốn chấp nhận những hậu quả của hành động mời gọi này.

Nàng thấy ghét mình, lại ghét mình. Sự kính trọng của dân làng, nàng tốn công xây dựng rất khổ nhọc, thế mà bây giờ có thể tan biến đi một cách quá nhanh.

Con Toby cào chân vào cửa. Nàng đứng dậy mở cửa cho nó vào, đồng thời nhận thấy ấm nước trên lò lửa đã sôi. Nàng pha trà và đợi một lát cho trà ra rồi rót ra tách, nhưng trà chưa đậm, còn quá loãng, không hợp khẩu vị của nàng. Chả thành vấn đề. Miễn nó nóng có uống là được.

Nàng ngồi xuống thế lại, con Toby đến đứng trước nàng, thè lưỡi ra, mắt lộ vẻ hy vọng và như muốn nói gì với nàng.

- Chẳng có nghĩa gì trong tiếng không của tao cả, Toby à - nàng nói với con chó, giọng hơi gay gắt - Dù sao, khi tao nói không, cũng chẳng có ai tin tao hết.

Nói thế có nghĩa là mời gọi rồi. Nó nhảy vào lòng nàng, cuộn tròn lại thành một quả bóng rất êm ái. Nó thờ dài, nhắm mắt thiu thiu ngủ khi nàng thoa, gãi vào lưng nó.

Nàng ngược mắt nhìn lên, vừa đứng đưa chiếc ghế nhẹ nhẹ, lòng cảm thấy thất vọng nào nê, nổi thất vọng mà mới cách đây một tuần nàng đã rùng mình khi nghĩ đến, và nàng cố không nghĩ đến nữa.

Tách nước trà trên bàn bên cạnh nàng đã nguội lạnh và đóng thành một lớp váng mỏng ở trên.

***

Khi rời khỏi nhà của Catherine, Tử tước Rawleigh rất tức giận. Anh đóng mạnh cửa không nể nang gì hết, rồi đi qua đường đến cổng sau của trang viên, không thèm nhìn gì hết. Anh đẩy rộng cửa, bước vào rồi cũng đóng mạnh làm phát ra tiếng rầm thật lớn. Nếu lần này anh cũng cẩn thận như lần trước, thì khi mở cửa có lẽ anh đã thấy một chiếc xe độc mã từ phía nam của làng đang chạy đến, cho dù chiếc xe vẫn còn cách nhà nàng một đoạn ngắn.

Khi thấy cửa nhà nàng mở ra, người đánh xe liền ghì cương cho ngựa dừng lại.

- Trời đất - Percy Lambton nói sau khi cánh cổng sau của trang viên đã đóng lại - Thưa Mục sư, xin Mục sư cầu nguyện cho con. Chắc Mục sư thấy cảnh trước mắt lạ lùng lắm phải không?

Mục sư Lovering cau mày hỏi

- Ai thế? Ông Adams phải không?

- Không phải - Percy đáp - Ngài Tử tước Rawleigh đây, thưa Mục sư. Tử tước từ trong nhà của bà Winters đi ra vào lúc khuya khoắt này. Mà trong nhà thì không có đèn đuốc gì hết. Con thấy đáng nghi quá.

- Chắc ông ta đưa bà ấy từ chỗ dạ vũ về nhà - ông Mục sư đáp - Bà Lovering và tôi phải về sớm vì mẹ cậu bệnh nặng. Tôi biết ông ấy rất tận tâm. Nhưng xe của ông ta đâu rồi nhỉ? Mà tại sao ông ta chỉ đưa bà ấy về một mình? Chuyện thật khó hiểu.

Percy khịt khịt mũi rồi nói:

- Thưa Mục sư, thế là Mục sư không nghe gì hết rồi. Mọi người trong làng đều biết chuyện xảy ra lạ lùng lắm. Hai người đã lén lút gặp nhau trong rừng cây. Nếu Mục sư không tin con thì xin cứ hỏi Bert Weler. Rồi hai người lại kẹp tay nhau đi ngang nhiên giữa làng trước mắt mọi người. Đêm nay có chuyện như thế này là quá rõ ràng rồi, nhưng tiết thay là Mục sư không thấy.

Sau khi xe đã qua khỏi nhà nàng, Mục sư Lovering còn quay mặt nhìn lui, ông thấy trong nhà còn ánh sáng phía sau cánh cửa sổ ở nhà bếp. Ông cau mày, nghiêm nghị.

- Chúng ta không muốn khách ở trang viên làm những việc như thế này, Percy à - ông nói - cho dù họ là tử tước đi nữa. Tôi rất thất vọng khi thấy ngài Tử tước đã quá phóng túng, quá tự do bừa bãi như thế này ở một nơi đáng kính như của chúng ta, cũng như tôi tin chắc ông Adams và phu nhân sẽ rất thất vọng khi biết được chuyện này. Và chúng ta cũng không muốn thấy người công dân đáng kính ở Bodley-on-the-Water dính vào một việc như thế này. Tôi thật hết sức bối rối.

- Nhưng bà ấy đâu phải công dân chính thức ở đây, phải không? Bà ta mới đến đây chỉ mấy năm thôi. Và có ai biết bà ta ở đâu đến hay là có ai biết tông tích của bà ấy trước khi bà đến đây. Theo chỗ chúng ta biết thì có thể bà ấy là loại đàn bà bất chính - nếu Mục sư cho phép con dùng từ ấy, thưa Mục sư.

Họ đã đến nhà Mục sư ở, ông bước xuống. Mục sư nói:

- Có lẽ chúng ta hiểu lầm, Percy à. Ngày mai tôi sẽ ghé lại trang viên Bodley để nói chuyện với Tử tước Rawleigh và với ông Adams. Trong lúc chờ đợi, tốt hơn hết là anh không nên nói gì.

- Con mà nói à? - Percy hỏi, vẻ mặt hoảng hốt - Thưa Mục sư, chắc má con đã nói với Mục sư về con rồi. Con rất ghét tính bép xép, luôn luôn biết khi nào thì nên ngậm miệng lại. Việc này đáng kinh ngạc thật đấy, nhưng nếu con nói ra thì chỉ tổ làm bẩn môi thôi.

Ngài Mục sư gật đầu.

- Mẹ con sẽ bình phục như những lần trước - ông nói - Lần sau khi nào mẹ con tin rằng mình sắp chết, thì con hãy ráng đợi một thời gian để xem sao rồi hãy đi tìm tôi

- Vâng, thưa Mục sư - Percy đáp, cho ngựa quay ra đường để về nhà.

Khi qua nhà Catherine, anh ta nhìn ánh sáng bên cửa sổ sau nhà bếp cầu nàng, mím môi khinh bỉ. Con đi ở Bodley-On-the-Water, anh ta nghĩ, mình biết chuyện này từ lâu rồi. Bây giờ chắc mọi người đều phải tin thôi. Đã từ lâu trong làng không có chuyện gì hay để bàn tán. Anh ta không cần đợi đến sáng mai mới đem chuyện này ra nói cho dân làng nghe.

Khi Tử tước Rawleigh về đến trang viên, thật anh không ngờ buổi dạ vũ vẫn còn tiếp diễn. Anh cứ tưởng từ khi anh đi đến giờ chắc đã nhiều thời gian trôi qua rồi. Anh cứ ngỡ bình minh đã ló dạng ở phương đông. Nhưng thực ra, anh nghĩ thời gian anh vắng mặt chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Anh không đến dự lễ tiếp. Anh đi lên phòng, giật chuông gọi người hầu sai anh ta dọn dẹp thu xếp đồ đạc vào trong túi xách. Anh viết nguệch ngoạc hai lời nhắn rồi đích thân đến phòng của Nam tước Pelham và ông Gascolagne, để hai tờ giấy vào chỗ họ để thấy nhất, để họ đọc liền sau khi vào phòng. Rồi anh về phòng, lên giường, nhưng không ngủ được.

“Đồ chó cái”, anh cứ nghĩ mãi đến câu này. Anh cứ lặp lại mãi trong óc để khỏi nghĩ đến chuyện khác.

“Con người trong tôi ghét ông...”

Nhưng nàng đã tỏ ra sung sướng khi hôn anh và ôm anh kia mà.

“Đây, tôi là người đàn bà bằng lòng làm kẻ điên cuồng, không muốn làm vật sở hữu của ông”.

Thật là ma đưa lối quỷ dẫn đường, anh đã đề nghị cưới nàng. Chính anh điên chứ không phải nàng. Anh đã đề nghị cưới nàng và nàng đã khinh bỉ trả lời không muốn làm vật sở hữu của anh. Nàng có thể trở thành bà Tử tước Rawleigh kia mà. Nhưng nàng thích sự điên cuồng và thích sự đạo hạnh lạnh lùng.

Anh ghét nàng.

Bỗng anh cảm thấy mình trẻ con. Anh ghét người phụ nữ vì nàng từ chối không chịu ngủ với anh ư? Quả thật trước đây cũng có trường hợp như thế này xảy ra, nhưng không nhiều. Mỗi lần như thế, anh chỉ nhún vai cộc cằn. Sẽ có vô số phụ nữ khác sẵn sàng thay chỗ người từ chối.

Bây giờ muốn thế thì sẽ được thôi. Nếu anh đến Luân Đôn, bất kể lúc nào anh cũng có thể tìm ra được người chung chăn gối với anh ngay, sẽ có người ăn năm dài hạn do anh trả lương, hay tình nhân chọn lựa trong số giai cấp “thượng lưu”. Làm tình thoải mái không vướng mắc gì hết.

Anh quả là điên khi đề nghị cưới Catherine Winters chỉ để hưởng tình dục với nàng.

Chắc anh phải ân hận việc này suốt một tháng trời mới hết. Người phụ nữ khác hiếm khi làm cho anh hận lâu như thế, hay lâu hơn thế.

Nhưng tại sao nàng trở tráo cò cưa với anh, rồi cuối cùng khi nhục dục đã lên đến đỉnh cao khó mà kiềm hãm được, thì nàng lại ra mặt giận hờn, đạo đức để từ chối anh?

Đồ chó...

Cuối cùng ngôi nhà đã yên tĩnh, đầu óc anh hết quay cuồng vì tức giận và vì thất vọng về dục tình.

Nàng không muốn nhảy val với anh lần thứ hai. Nàng vào phòng nhạc là để tránh gặp anh.

Nàng không muốn nhảy với anh ở đây.

Nàng không muốn anh đưa nàng về nhà.

Nàng không muốn anh đi theo nàng qua cổng sau của trang viên.

Khi anh đề nghị lên gác với nàng, nàng trả lời không.

Khi anh nghĩ đến chuyện này - dù không “muốn” - anh thấy quyết tâm của nàng rất kiên định, khó mà lay chuyển được.

Nàng không muốn anh. Ôi, có lẽ chỉ thế xác nàng muốn thôi. Anh tin chắc nàng đã mê mẩn anh như anh mê mẩn nàng. Nhưng nàng không muốn đánh mất phẩm giá vì anh.

Hay là hình như nàng không muốn mất tự do.

Nàng nói không. Ngay từ đầu nàng đã nói không.

Vậy là do lỗi của anh. Nếu anh cảm thấy thất vọng và tức tối, và - ôi, đúng rồi, và đau khổ, thì chính do lỗi của anh, vì anh không tin hay không chấp nhận cái tiếng không ấy.

Nàng quá đúng khi cho anh là kiêu ngạo.

Chấp nhận mình có lỗi cũng không làm cho anh cảm thấy đỡ hơn chút nào hết. Anh vẫn nằm thao thức, nhìn lên trần nhà, định sáng mai đến xin lỗi nàng xem sao. Nhưng anh muốn ra đi từ sáng sớm hay là sau bình minh một chút. Dĩ nhiên là phải gặp Claude trước. Rồi anh phải hỏi xem thư Nat và Eden có đi voi anh một thể luôn, hay là còn nán lại vài hôm như họ đã định.

Và lại, anh chắc nàng không thích anh đến xin lỗi.

Và có lẽ anh không muốn gặp nàng lại.

Không, cứ để yên việc này trôi qua. Anh sẽ rời khỏi trang viên Bodley ngay sau khi đã chuẩn bị xong và sẽ không trở lại đây một thời gian dài. Anh phải bỏ bà Catherine Wintes và toàn bộ câu chuyện chẳng ra gì này lại đằng sau. Hãy quên hết toàn bộ chuyện này thôi.

Đây quả là giai đoạn buồn thảm nhất, nhục nhã nhất đời anh.

Thật ma đưa lối quỷ dẫn đường, anh nghĩ, càng cố giữ cho thể xác yên ổn bình tĩnh và tinh thần an lạc bao nhiêu, anh vẫn cảm thấy đau đớn trong lòng vì ham muốn nàng bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Claude Adams đang đứng bên mép giường, cúi người xuống hôn nhẹ lên môi vợ đang nằm ngủ. Bà ta nói lâu bầu gì đó trong miệng và thở dài.

- Anh đi có công việc về đất đai - ông nói - Anh sẽ về đúng giờ ăn trưa để cùng các con và khách đi dạo buổi chiều như đã dự định.

- Chà, chà - bà lẩm bẩm trong miệng nhưng vẫn không mở mắt. Claude ngằn ngừ. Ông rất muốn cứ để mọi việc buông xuôi cho khỏe. Khi người ta sống với một người vợ như

Clarissa, người ta cảm thấy muốn đóng vai kẻ hèn nhát, muốn làm người chồng sợ vợ cho yên. Nhưng trong chín năm chung sống, ông không hề như thế. Bây giờ ông cũng không thay đổi.

- Rex vừa ra về - ông nói - Eden và Nathaniel cũng đi với anh ấy.

Ông tưởng nói xong cho vợ biết tin để ra đi, nhưng bỗng vợ ông mở to mắt.

- Cái gì - Bà ta cau mày, độ này Clarissa thường cau mày luôn như thế - Về đâu?

- Về nhà anh ấy ở Stratton. Anh không biết cả ba có cùng về đó không. Eden và Nathaniel có bàn chuyện đi Dunbarton - ngôi nhà miền quê của Harverford. Anh ta là bạn bè của họ, sĩ quan thứ tư trong đoàn Quyết tử, chắc em biết rồi - Ông cố cười.

Bà vùng ngồi dậy. Và đúng là Clarissa, bà kéo tấm chăn mỏng quàng lên người, mặc dù mới cách đây hơn nửa giờ một chút, ông đã nằm trần truồng với bà dưới tấm chăn này và đã làm tình đến hai lần trong thời gian ngắn ngủi còn lại của đêm.

- Đi à? - Bà hỏi, giọng the thé - Đi Stratton à? Đi giữa lúc lễ hội gia đình đang còn à? Anh ta định khi nào thì cầu hôn Ellen?

- Clarissa, chắc em biết.

- Và ra đi sau khi đã đối xử với cô ấy như đêm qua à?

Sau vụ đêm qua, Claude cảm thấy không cần gay gắt với vợ làm gì nữa. Ông nghĩ thầm như thế, lòng ngao ngán. Mặc dù ông rất ghét đóng vai lãnh chúa và chủ nhân với vợ, nhưng đêm qua ông đã cố thái độ hết sức nghiêm khắc để giữ cho bà bình tĩnh trong buổi dạ vũ, để ngăn cấm vợ tỏ vẻ buồn phiền trước khi bắt đầu bữa ăn phụ, và sau đó cũng chẳng thấy anh ấy ở đâu hết. Khi Rex không trở về để dẫn Ellen ra nhảy suất mà anh đã để dành nhảy với cô ta sau bữa ăn phụ, thì ông đã cố gắng hết sức để làm cho bà tươi cười, đóng trọn vai bà chủ duyên đáng trước mặt quan khách. Clarissa hết sức giận dữ. Claude cũng tức giận, ông thấy đây quả là một hành động bất lịch sự không thể tha thứ được, và ông quyết tâm sáng nay sẽ nói chuyện ấy với người anh song sinh. May thay là Ellen có vẻ thoải mái, cô dành hết thì giờ của suất nhảy ấy để ngồi nói chuyện với cậu con trai của một người lãnh canh giàu có của ông.

- Sao? - Clarissa hỏi, giọng gay gắt - Bộ anh đứng câm miệng như hến ở đây cả buổi sáng hay sao?

- Rex nhờ tôi chuyển lời xin lỗi đến Ellen - anh đáp - Tôi qua anh ấy cảm thấy mệt, muốn bệnh, nên phải đi nằm. Anh ấy nói ra sợ chúng ta lo cho anh rồi mất vui, vì anh không muốn làm hỏng buổi tối.

Claude biết Rex nói láo nhưng không nói gì.

Rex biết ông em không tin nhưng giữa hai người đã có một sự hiểu ngầm rằng đối với các bà thì phải nói như thế. Rex trông có vẻ cộc cằn, bức bối. Rõ ràng đã có chuyện gì tác động mạnh đến anh ta trong thời gian anh vắng mặt ở buổi dạ vũ - Cái gì đó làm cho anh ta hóa ra thế, cái gì đó đã khiến cho anh ta ra đi một cách đột ngột không ngờ như thế.

- Rồi anh ấy bỏ “đi” à? - Claude thấy Clarissa bây giờ đã bắt đầu hiểu vấn đề - Rồi Ellen sao đây? Cô ấy đã bị bỏ rơi. Cô ấy...

Claude ngồi xuống trên mép giường, vừa vuốt ve đồ dành lại vừa có thái độ cứng rắn với vợ. Chuyện này không dễ mà cũng không có kết quả nhanh chóng được. Và dĩ nhiên trước khi ông có thể ra đi hưởng thú cười ngựa qua lãnh địa của mình, thì bà cũng nhớ ra rằng ông đã cho bà biết Pelham và Gascoigne cũng đã đi rồi. Đợt lễ hội gia đình của bà, những kế hoạch của bà đi đời nhà ma rồi.

- Chính “mụ đàn bà ấy” đã gây nên tất cả - cuối cùng bà ta nói, mắt long lên sòng sọc - Claude này, nếu anh không...

- ... Không tổng cổ bà ta ra khỏi nhà và trục xuất khỏi làng phải không? - ông nói, lòng cảm thấy hết kiên nhẫn - Đêm qua anh đã nói với em rồi, bà Winters không làm gì có lỗi hết. Chúng ta không có bằng chứng nào cho thấy đêm qua Rex ở với bà ấy. Anh ấy bệnh, nằm ở giường. Chắc là bà ta mệt, đã tìm cách để về nhà - nhưng đáng ra bà ấy yêu cầu anh lấy xe đưa bà về, có người hầu cùng đi, mới phải. Em không nên căm thù bà ta, Clarissa à, không nên căm thù chỉ vì bà ta xinh đẹp.

Lời lẽ thật quá nặng - nếu tinh thần ông không bị căng thẳng, thì chắc ông không nói nặng nề như thế này. Nhưng vì cả hai đều ngủ rất ít nên ai cũng dễ nổi cáu. Và cũng vì ngủ ít nên những cảm xúc bị dồn ứ đêm qua nay được dịp bùng ra mạnh mẽ.

Đĩ nhiên bà Clarissa chột dạ trước từ “căm thù” mà ông vừa dùng - Tại sao ông có thể nói với bà rằng bà đã có thái độ căm thù? Và nếu ông thấy bà Winters xinh đẹp quá, thì có lẽ ông rất đau khổ khi phải sống với người vợ xấu xí như thế này.

- Thế này đủ rồi, Clarissa - ông nói - Cãi nhau như thế này chỉ làm cho chúng ta trở thành ngốc nghếch thôi. Anh phải đi làm việc cho xong trước giờ ăn trưa. Anh đi bây giờ đây.

Ông bỏ đi, mặc cho bà gọi ông khi ông mở cửa phòng. Khi ông chạy xuống cầu thang lầu, ông ân hận nghĩ rằng câu nói sau cùng của mình thật không khôn ngoan chút nào hết. Nhưng phải như thế thôi. Không nói như thế, ông cứ cảm thấy âm ứ trong lòng.

Trời mới biết khi nào ông gặp lại Rex. Cứ mỗi lần hai anh em xa nhau là mỗi lần ông cảm thấy như cơ thể mình bị cắt đi một phần. Nhưng ông không thể nói ý này với Clarissa. Bà sẽ không hiểu được.

***

Sáng đó, sau khi ông Adams ra khỏi nhà một lát thì Mục sư Lovering ghé nhà thăm ông. Nhưng khi bà Adams nghe khách đến thăm là ai, bà muốn tiếp Mục sư. Có một chuyện bà muốn hỏi ông Mục sư.

Vị giáo sĩ cúi chào bà, rồi chúc bà được sức khỏe để hưởng thời tiết tốt, hương vị đẹp của hoa thủy tiên vàng nở rộ dọc theo bia rừng, khen bà và ông Adams đã mời được khách quý đến chơi cho vui nhà, và làm cho làng Bodley-On-the-Water nở nẩy nở mặt.

Ông ta khen bà đã dọn nhiều thức ăn hảo hạng vào buổi tiệc tối hôm qua, đã có tổ chức buổi dạ vũ thật long lẫy và xin lỗi bà về việc ông phải ra về sớm vì nhiệm vụ cao cả của người giáo sĩ ở nông thôn. Mục sư cũng bày tỏ lòng phân vân của mình rằng không biết sự vắng mặt của ông có bị nhiều người để ý không và có lẽ làm phiền lòng nhiều người.

- Thưa ngài - bà Adams đột nhiên lên tiếng mà không có cử chỉ gì đẹp mắt để đáp lại sự

tôn kính của Mục sư đã dành cho mình - Tối qua khi ngài đưa bà Lovering về nhà, ngài cho chờ bà Winters theo về nhà bà ấy không?

Giáo sĩ ngần ngại khi nghe bà ta hỏi. Những gì ông phải nói ra chắc sẽ không lọt lỗ tai của phu nhân dịu dàng này, và chắc là không hợp với một phu nhân quý tộc có tình cảm tế nhị như bà Adams. Nhưng vì sự thật mà ngài buộc lòng phải trả lời câu hỏi này. Nói tóm lại, nếu giới thầy tu như ngài mà không chịu nói sự thật, thì thử hỏi ai sẽ là người nói sự thật? Không, ngài không chờ bà Winters về nhà bà ta.

- Thưa bà, có “người nào đấy” đã đưa bà ta về - Mục sư nói thêm với vẻ như báo trước có điềm xấu. Có lẽ tôi phải trở lại để bàn thảo vấn đề với ông Adams sau. Tôi nghĩ chắc bà đang bận bịu với cháu ở nhà.

Bà Adams bỗng thấy được nguyên nhân gây nên cảnh buồn bã sáng hôm nay rồi - đó là cảnh gia đình Lipton báo trước họ định ra về vào ngày thứ Hai, tức là ngày mốt, có lẽ vì họ cảm thấy họ không được đối xử niềm nở như trước nữa. Ellen thì thú thực với bà rằng Tử tước Rawleigh ra về mà không hứa hẹn gì với cô ta hết. Cô ta nói cô sợ khiếp vía việc anh ta có thể đưa ra đề nghị cưới cô, và cô chắc sẽ hoảng hồn khi chấp nhận lời đề nghị ấy. Claude đã nói bà căm thù, xấu xí, ngốc nghếch. Còn Juliana và William thì buồn chán và tỏ ra khinh chê chị chăm sóc trẻ, sau khi hai đứa đã gây nhau kịch liệt để dành lấy độc một cây bút vẽ, chỉ có thể thôi, trong khi trong phòng chơi có đến hàng tá cây bút vẽ.

Mọi việc đã hỏng bét.

Chính “Mụ đàn bà” là nguyên nhân gây ra tất cả.

Bà đã nghe Mục sư Lovering kể lại câu chuyện đêm qua, và mặc dù vị giáo sĩ đã sin lỗi xin phải, đã miễn cưỡng kể lại câu chuyện, nhưng lời nói của ông chẳng khác nào hạt giống được gieo lên mảnh đất phì nhiêu. Bà hết sức chăm chú lắng nghe. Bà chấp nhận lời kể của Mục sư, lời kể rõ ràng không có ý đồ công kích chê bai, nhưng xem ra rất hiểm độc.

“Mụ đàn bà ấy” là con đĩ.

Clarissa Adams hoan hỉ. Và tức giận. Và hết sức khinh bỉ.

Bà rung chuông gọi mang trà rồi mời ông Mục sư ngồi chơi. Họ nói chuyện với nhau nửa giờ Mục sư mới cáo từ, ông lại cúi người chào, xin lỗi và khen ngợi thái độ điềm tĩnh khôn ngoan của bà.

Không, Mục sư không cần quay lại để nói với Ông Adams làm gì, bà đã nói với ông như thế. Bà sẽ tự mình xoay sở để giải quyết vấn đề cũng như Mục sư phải tự mình giải quyết các vấn đề liên quan đến trách nhiệm của một vị giáo sĩ trong giáo phận.

Bà đứng chờ một lát sau khi Mục sư Lovering cúi người chào bà, ra khỏi phòng và đi xuống cầu thang lầu. Bà ra lệnh cho người hầu nam, mắt không thèm nhìn đến anh ta, gọi cô hầu gái lên cho bà ngay tức khắc, rồi đem xe ra trước cửa trong vòng nửa giờ.

***

Catherine cố vùng dậy, ra khỏi giường vào giờ như thường lệ, mặc dù nàng không ngủ được và mặc dù quán tính ừ lì trong người nàng cứ níu nàng nằm lại trên giường không thèm làm gì hết. Mà quả thật nàng chẳng có việc gì làm cần phải dậy hết.

Kỷ niệm ngày xưa làm cho tình hình tồi tệ thêm. Kỷ niệm về chuyện đau đớn đã kéo dài hằng tuần không hết. Chuyện con nàng chết. Hai cánh tay nàng trống trơn, hai bầu vú cương sữa đau nhức vì đứa con đã chết. Không ai an ủi nàng - và lại biết lấy ai để an ủi nàng. Nhưng khổ nhất là chẳng có một lời thiện cảm. Rõ ràng không có gì trên đời đáng sống nữa.

Làm sao nàng lê ra khỏi được tình trạng này nhỉ? Nàng nhớ lại, cố nhớ lại lúc ấy nàng đã làm gì để thoát ra khỏi tình trạng bi quan ấy. Một hôm nàng thất thiêu đi lên tận phòng áp mái của nhà bà cô, căn phòng trước kia dành cho gia nhân, nay bỏ trống.

Nàng mở cửa sổ rồi nhìn xuống vỉa hè phía dưới. Phải rơi lâu mới xuống tận đất.

Nhưng nàng không tin rơi xuống mà chết được. Có lẽ chỉ bị thương tật thôi.

Thế rồi nàng nhận ra mình phải làm gì cho đúng. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất ý nghĩ quỳ sinh thâm nhập vào tâm thức của nàng. Nhưng bỗng nhiên nàng nhận ra nàng không thể làm như thế được, nàng nhận ra cho dù gặp phải tai ương gì đau đớn nhất, thì cuộc sống vẫn là món quà quý giá nhất không thể vì thất vọng mà hủy hoại được.

Nàng không muốn sống. Nhưng nàng không thể kết thúc cuộc đời. Cuộc đời không thể chấm dứt theo ý muốn của mình. Nếu nàng cứ sống - nàng chỉ mới hai mươi - thế nào nàng cũng làm được cái gì cho cuộc đời. Bằng mọi giá nàng phải sống, sống mà không có Bruce, không có bất cứ người nào, không có bất cứ thứ gì, không có những người chung quanh quen nàng, biết nàng.

Nàng phải bắt đầu cuộc sống mới, bắt đầu làm một người mới, sống một cuộc đời mới.

Phải, phải bắt đầu cuộc sống mới. Và nàng đã tìm được nghị lực, quyết tâm để thực hiện cuộc sống mới. Chưa đầy ba tháng sau, nàng chuyển đến ở tại ngôi nhà này.

Ở đây, nàng được hạnh phúc. Được thoải mái. Được yên ổn. Nàng cảm thấy cuộc đời đáng sống trở lại.

Thoải được rồi, nàng phải làm lại tất cả, nàng quyết tâm như thế. Nàng phải bỏ hết lại đằng sau và làm lại tất cả. Nàng không còn lựa chọn nào khác hơn.

Nghĩ thế nàng bèn bước xuống khỏi giường, để con Toby ra ngoài vài phút, nàng rửa ráy, mặc áo quần, chải tóc, nhen lửa, phải ăn cái gì buổi sáng, rồi làm một ít bánh để

mang theo khi đi thăm ba người già vào buổi chiều. Cuộc đời phải tiếp tục thôi. Nàng không muốn ở nhà chiều nay. Ba người này đợi chuyển thăm hàng tuần của nàng, và đợi những miếng bánh nàng thường mang theo, và trông chờ nàng đọc sách cho họ nghe. Nàng không muốn làm cho họ thất vọng.

Không có gì thay đổi hết.

Nàng thờ dãi khi nghe có tiếng gõ cửa. Nàng lau hai tay vẩy bột vào tạp dề, và không làm sao ngăn cản Toby sửa được - nó đã chạy ra ngoài hành lang và nhấm cửa trước mà sửa vang, về bất bình.

Có phải “anh ta” không, nàng nghĩ, nếu là anh ta, nàng sẽ dẫn mạnh cửa vào mặt anh ta cho biết mặt.

Người gõ cửa là anh hầu ở trang viên Bodley, người thường tới báo có bà Adams đến thăm. Catherine tháo tạp dề ra, xếp lại, chuẩn bị để ra cổng đón bà. Nàng nghĩ bà chủ của trang viên đến thăm vào buổi sáng như thế này, tất là phải có chuyện quan trọng.

Bỗng nàng cảm thấy hết vui.

Nhưng bà Adams đã được người xà ích đỡ xuống xe, một việc chưa hề có bao giờ.

Catherine đứng lại trên ngưỡng cửa để đón bà.

- Toby, im đi! - Nàng nói.

Nhưng Toby đang bảo vệ lãnh thổ của nó

Bà Adams không dừng lại trước ngưỡng cửa mà cũng không thèm nhìn Catherine. Bà đi thẳng vào phòng khách. Catherine nhướng cao mày và đóng cửa lại.

- Xin chào bà, - nàng nói vừa đi theo vị khách vào phòng. Nhưng, chắc phải gần trưa hay đã quá trưa rồi, nàng nghĩ - Ô, Toby, im đi chứ.

- Lôi con chó ấy đi - bà Adams ra lệnh, bà có nói lớn cho át tiếng chó sủa.

Catherine tức giận cái giọng trịch thượng ấy thốt lên trong nhà nàng, và nhà của Toby nữa, nhưng dù sao thì ý kiến ấy cũng phải. Nàng dẫn con chó sủa nhỏ ra sau cửa, nó liền chạy ra ngoài, quên ngay con cuồng nộ của mình.

Bà Adams đứng giữa phòng khách, quay mặt nhìn ra phía cửa. Khi Catherine trở vào, bà ta lạnh lùng nói:

- Đồ trác nét!

Catherine không làm ra vẻ mình hiểu lắm. Tim nàng đập thình thịch khó chịu, đầu choáng váng, tai ù ù, nàng mong sao đây không phải là dấu hiệu của tình trạng ngất xỉu. Nàng héch cằm lên, chấp hai tay phía trước.

- Bà nói sao thưa bà? - Nàng bình tĩnh hỏi.

- Phải chăng bà thêm bệnh điên và các tật xấu khác nữa? - Bà khách hỏi - Bà nghe tôi nói rồi, bà Winters à. Bà là đồ trác nét, là con đi, bà phải ra khỏi đây ngay, chậm lắm là cuối tuần này. Và rời khỏi làng. Bà đã được sống ưu đãi ở đây lâu rồi. Không có chỗ cho bà trong đám người khả kính ở đây. Chắc tôi nói thế là rõ ràng lắm rồi.

Thế là người ta đã thấy hai người rồi. Có người đã thấy họ cùng nhau ra khỏi trang viên. Anh ta đã quàng áo khoác cho nàng và ôm ngang hông nàng. Nàng cố suy nghĩ để biện minh cho mình. Nhưng trí óc không tuân theo ý muốn của nàng. Tuy nhiên, nhờ giận dữ mà nàng thoát ra khỏi tình trạng đứng im một cách khốn khổ.

- Không - cuối cùng nàng nói, và nàng ngạc nhiên khi nghe giọng mình lớn lên một cách bình tĩnh - Bằng cách gì mà tôi bị buộc tội như thế, thưa bà?

Mắt của bà khách nheo lại. Bà ta nói:

- Tôi không đến đây để nói chuyện với bà. Tôi nói thẳng cho bà biết rằng có người đã thấy ngài Rawleigh ở trong nhà này đi ra - ngôi nhà tối tăm này - vào khuya đêm qua. Và chính tôi, trong hai tuần qua, tôi đã chứng kiến cảnh bà tán tỉnh dụ dỗ anh ấy.

- Ra thế - Catherine nói. Nàng cảm thấy như có hai người trong nàng. Một người thì hốt hoảng đến nỗi mất hết tinh thần. Còn người kia thì lạnh lùng suy nghĩ và nói - Và bà cũng trực xuất luôn Từ tước Rawleigh ra khỏi nhà bà và khỏi làng ư, thưa bà?

Ngực bà Adams nhô lên, hai lỗ mũi phồng ra.

- Bà Winters - bà ta nói, mỗi từ phát ra từ miệng bà ta lạnh như một cục nước đá - bà thật láo xược. Bà có một tuần để rời khỏi nhà này và vùng này. Thế là quá nhân đạo rồi, bà phải biết ơn đi. Đừng làm cho tôi hết kiên nhẫn đấy. Nếu cuối tuần mà bà còn ở đây, cảnh sát sẽ đến thăm bà và bà sẽ gặp ngài thẩm phán đấy. Hãy tránh lối ra cửa cho tôi. Tôi không muốn đụng vào người bà khi tôi đi ra.

Catherine quay ra cửa sau. Mặc dù con Toby đang ngồi ở đấy, kiên nhẫn chờ để được vào nhà, nhưng nàng không cho nó cơ hội để vào. Nàng đi ra ngoài, đóng cửa lại rồi ra vườn. Nó đứng đấy, vẫy đuôi, và được nàng cho đi theo qua bãi cỏ để ra bờ sông. Nó sung sướng nhảy cồm chạy theo bên cạnh nàng.

Nàng không muốn suy nghĩ. Không muốn nhớ lại.

Không thể được, dĩ nhiên rồi.

Đêm qua có người thấy anh ta. Từ nhà nàng đi ra. Và bất kỳ ai thấy anh ta, cũng đều đi đến kết luận như nàng đã lo sợ. Kết luận hoàn toàn chính xác. Người ta gọi nàng là đồ trác nét, là đồ đi.

Không phải là lần đầu tiên.

Tại sao việc như thế này lại có thể xảy đến cho nàng? Nàng đã cố giữ gìn hết sức rồi.

Trong 5 năm qua, nàng tin rằng những việc xảy ra vào lần trước không phải do lỗi nàng, mà người khác mới là kẻ đáng trách. Nhưng lần này chắc là do lỗi nàng. Việc này chắc là lỗi ở nàng. Chắc có ma ám trong người nàng.

Nàng có lệnh phải ra đi khỏi đây. Đi khỏi nhà này và làng này. Nàng phải đi. Nội trong tuần.

Bỗng nàng khuyu hai đầu gối xuống bên bờ nước, cả hai tay nàng nắm được đám cỏ

dài bên bờ sông. Nếu nàng không níu chặt được đám cỏ ống, thì chắc nàng đã lìa bỏ cõi đời này rồi.

Nàng há miệng để thở cho dễ. Nàng run lẩy bẩy.

Nàng không thể ra đi được. Chỉ ngất nổi cái điều kiện...

Nàng phải làm gì?

Nàng sẽ đi đâu?

Chắc nàng sẽ lâm vào cảnh khốn khó.

Ôi, lạy Chúa, ôi lạy Chúa. Nàng cúi đầu, ra sức cầu nguyện. Nhưng nàng không thể nào nói quá được hai từ van xin cầu khẩn.

“Ồi, lạy Chúa”.

Dù sao, Catherine cũng phải đi ra ngoài vào buổi chiều để thăm các nơi đã định. Nếu nàng ở nhà chắc nàng sẽ nổi điên lên mà thôi, nàng nghĩ.

Ông Clarkwell không được khỏe, cô con dâu báo cho nàng biết thế, chị ta đứng giữa cánh cửa hé mở, mặt đỏ ửng, mắt nhìn đâu đâu chứ không nhìn vào mắt Catherine.

Ông cụ quá yếu không thể tiếp khách được.

Đến nhà Symon, không ai trả lời khi nàng gõ cửa, nhưng nàng nghe trong nhà có tiếng giặt giũ và có khói bay lên từ ống khói, điều này chứng tỏ rằng trong nhà có người. Và lại, bà cụ Symon không bao giờ ra ngoài.

Catherine không vào nhà thứ ba nữa. Nàng quay về nhà. Nàng quá mệt không thể dẫn Toby đi dạo được, nhưng khi nàng bước qua cửa, con chó có vẻ hy vọng.

Thậm chí nàng quá mệt không bắt ấm nấu nước sôi lên bếp nữa. Nàng ngồi phịch xuống ghế xích đu, run bần bật, hai tay vòng quanh người.

Họ biết. Mọi người đều biết. Hay là họ nghĩ họ biết. Trên đường về nhà, nàng gặp hai người quen, nhưng cả hai đều quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Có tiếng gõ cửa.

Nàng ngồi yên một lát, hai mắt nhắm nghiền. Có lẽ ai đấy sẽ bỏ đi thôi. Chắc không phải là bạn đến chơi. Chắc nàng không còn ai là bạn của mình nữa. Nếu là “anh ta”.

Nàng không tin hôm nay anh đến đây, lúc mà mọi người đều biết. Dĩ nhiên mọi người không lên án anh ta. Anh ta được mọi người xem là một quý ông đùa hoa nguyệt vui chơi mà thôi. Nếu là...

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, lần này to hơn, hách dịch hơn. Thật nhờ trời, con Toby đang ở phía ngoài nên nó không sửa. Nàng đứng dậy. Tại sao phải trốn? Tại sao phải lánh mặt lâu hơn?

Mục sư Lovering gõ cửa. Nàng khoan khoái thở dài nhẹ nhõm. Chắc ông đến để an ủi nàng đôi chút đây. Mục sư và bà Lovering, luôn luôn là bạn của nàng.

- Thưa Mục sư - nàng cười chào - Mời Mục sư vào nhà.

- Tôi không muốn bước qua ngưỡng cửa nhà này - ông ta nói, vẻ bình tĩnh quan trọng - Bà Winters này, tôi có bốn phận thông báo cho bà biết rằng những kẻ thông dâm và những kẻ tội lỗi không được giáo hội vui lòng đón tiếp vào nhà thờ cùng với những người đứng đắn, tôi là người được cái vinh dự lớn lao làm mục sư ở nhà thờ này. Tôi rất ân hận khi buộc lòng phải ghé vào đây để nói cho bà rõ như thế. Nhưng tôi không thể sao nhãng nhiệm vụ cao cả của tôi được.

Tự nhiên nàng mỉm cười. Nàng đáp:

- Không cho những kẻ thông dâm và tội lỗi vào nhà thờ à? Vậy cho ai vào, thưa ngài?

Mục sư nghiêm nghị nhìn nàng và nói:

- Tính đùa bỡn không hợp với hoàn cảnh nghiêm trọng này đâu, thưa bà.

- Vậy Mục sư cũng tin chuyện này là thực sao? - nàng hỏi - Mục sư cũng đứng cùng phe với những người rêu rao chuyện này và hôm nay Mục sư đến đây để lên án tôi à?

Về mặt ông Mục sư vẫn không thay đổi, ông đáp:

- Thưa bà. Tôi tin vì chính mắt tôi đã thấy chuyện này. Tôi thấy Ngài lãnh chúa đêm qua ở đây đi ra. Dĩ nhiên người ta không trách ông ấy được. Bất kỳ người đàn ông nào cũng dễ bị rơi vào cái bẫy của người đàn bà vô liêm sỉ giương ra, và họ đáng thương hơn là đáng kết tội. Ngài lãnh chúa hẳn đã thấy mình sai lầm nên ngài đã rời khỏi trang viên Bodley rồi.

- Chúc Mục sư một ngày tốt lành - nàng đáp và đóng cửa lại.

Nàng đứng tựa lưng vào cánh cửa một hồi lâu, người run lẩy bẩy. Nàng cảm thấy không thể nào di chuyển được. Cuối cùng nàng phải ngồi xồm xuống nền nhà. Nàng phải ngồi như thế thật lâu mới được. Con Toby đang cào chân vào cửa. Nàng mặt kệ nó. Nàng phải ngồi như thế này. Mặc xác nó.

****

Trong khi đi thăm quanh làng và tạt vào thăm bà Downes, Daphne đã nghe được chuyện này. Bà không có mặt lúc ăn trưa. Ông Claude thấy không khí bữa ăn trưa buồn tẻ. Mọi người đều đi ra ngoài có việc hết, đáng chú ý nhất là Clarissa, rõ ràng bà ta có ý trừng phạt ông vì tội sáng nay ông đã nói những lời không hay ho gì. Nhưng sau bữa ăn, bỗng Daphne đến tìm ông để nói chuyện. Nói về chuyện đang lan tràn như đám cháy rừng khắp làng vào sáng nay. Nói cho ông nghe về chuyện Mục sư

Lovering có ghé trang viên Bodley. Nói cho ông nghe chuyện Clarissa đi thăm nàng.

- Anh Claude, có thực như thế không? - bà hỏi, mắt nhìn ông anh với vẻ đau khổ - Em biết anh Rex mến mộ bà ấy. Em khuyến khích anh ấy cứ liên lạc gặp gỡ bà ấy. Em không nghĩ hành động của anh có thể gây ra những lời đồn đại không đẹp như thế này. Clayton thường gọi em là kẻ thơ ngây nguy hiểm. Hai người có thể đã gian díu tình dục với nhau không?

Ông Claude hít vào một hơi dài rồi thở ra từ từ. Ông đáp:

- Nếu họ đã gian díu nhau, tôi thấy chẳng mắc mớ gì đến chúng ta cả, Daphne à.

Nhưng tôi biết mọi người không ưa như thế. Và nếu hai người đã gian díu nhau một cách lộ liễu đến nỗi để cho người ta thấy, thì lỗi ấy chính là của Rex. Hoàn toàn lỗi của Rex. Chính anh ấy phải có nhiệm vụ bảo vệ thanh danh của bà ấy. Và đêm qua chính “anh ấy” là người bị phát hiện phải không? Mẹ kiếp anh ta! xin lỗi, Daphne - Ông bặm chặt hai bàn tay - Sáng nay tôi có việc vắng nhà!

- Nếu hai người đang gian díu nhau, thì tại sao anh ấy lại bỏ đi? - bà hỏi.

- Tôi không biết, Daphne - Ông đưa mấy ngón tay lên cào mái tóc - Thật lộn xộn hết cỡ nói. Thôi được, phải làm sáng tỏ việc này mới được. Phải gọi anh ấy đến đây ngay.

Không thể để cho bà ấy đối diện với vụ tai tiếng này một mình. Cô nói Clarissa có ghé vào nhà bà ấy à? Tôi phải tìm cho ra vợ tôi đã nói gì với bà ấy. Daphne, cô thấy sao?

- Để em đi tìm chị ấy, mời đến đây cho anh.

Ông ngồi xuống bàn ở phòng làm việc để đợi, tựa đầu lên hai bàn tay. Mẹ kiếp Rex! Mẹ kiếp anh ấy!

Clarissa đi vào. Bà nhìn vào mặt chồng, mặt bà lộ vẻ chiến thắng.

- Em thấy chắc anh đã biết hết rồi - bà ta nói - Bây giờ thì có lẽ anh đồng ý là em đã đúng, Claude ạ.

- Sáng nay Mục sư Lovering đã nói với em cái gì? - ông hỏi.

- Ông ấy nói rằng khuya đêm qua ông đã thấy anh Rawleigh từ nhà của bà Winters đi ra. Như thế là mọi việc quá rõ ràng rồi.

- Có lẽ đối với em thì rõ. Vì đây là việc em quan tâm.

- Vì... - bỗng bà phồng mang trợn mắt, nhưng ông đưa tay lên để chặn bà lại.

- Em có ghé vào nhà bà Winters phải không? - ông hỏi - Clarissa, em ghé vào có việc gì thế?

- Ồ, để ra lệnh cho bà ta rời khỏi nhà, khỏi làng nội trong cuối tuần này - bà đáp - Claude, chúng ta không thể để cho mọi con đi ở gần ta được. Chúng ta còn con nhỏ cần phải dạy dỗ.

Ông chồm người trên bàn, mặt tái mét. Ông hỏi:

- Bà nói “cái gì” - Ông lại đưa tay ngăn bà và nói tiếp - Không, tôi nghe rồi. Ai cho phép bà làm như thế?

Bà có vẻ quá kinh ngạc khi nghe chồng hỏi. Bà đáp:

- Vì anh đi vắng. Mà việc này phải giải quyết gấp chứ không nên để hoãn lại lâu.

- Việc này bà đã định làm từ lâu rồi - ông nói, giọng không che giấu sự giận dữ - Và hôm nay là cơ hội ngàn vàng để bà thực hiện, vì tôi bận việc vắng mặt không thể ngăn cản bà được.

- Ta phải làm như thế thôi. Mục sư Lovering đã nhất trí với em.

- Có thật ông ta nhất trí không? - Ông bước ra khỏi bàn, đến đứng gần bà. Bà nhìn ông, ánh mắt lộ vẻ vừa khinh bỉ vừa hoang mang - Clarissa, tôi rất bất bình bà.

- Anh không tin mụ ta có lỗi phải không? - bà thét lên - Anh không tin vì mụ ta xinh đẹp!

- Tôi rất bất bình bà, thưa bà - Ông nói lại, giọng chậm rãi, rõ ràng - Bà thù hằn người ta, bà đặt điều ác độc. Nhưng dù sao tôi cũng phải làm cho việc này êm thấm mới được.

Tôi chưa biết làm như thế nào. Bà đã tạo ra một chuyện cực kỳ khó khăn. Nhưng bà không được gây thêm nhiều chuyện xấu xa nữa. Bà phai ở trong nhà cho đến khi có lệnh của tôi. Đây, lệnh của tôi đây.

- Claude! - Bà thốt lên, hai mắt mở to kinh hoàng trừng trừng nhìn chồng, giọng bà run run - tại sao anh dám nói với vợ anh như thế.

- Tôi dám nói vì bà là vợ tôi, thưa bà. Khi bà lấy tôi, bà đã thề bà vâng lời tôi. Trước đây chưa bao giờ tôi yêu cầu bà vâng lời như thế này. Bây giờ tôi cương quyết yêu cầu bà thế. Tôi phải viết một bức thư đề gởi, rồi phải đi thăm một nơi. Bà hãy ra khỏi đây để tôi làm việc.

Bà há to miệng định nói, bỗng ngậm lại, hai hàm răng va nhau đánh cộp rồi bà vội vã ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hôm ấy có thêm hai người nữa đến gõ cửa nhà Catherine. Nàng quá bàng hoàng, quá đờ đẫn, quá mệt mỏi người không còn ngại ngần khi ra xem ai đến nhà nữa. Và lại, nàng đã thấm thía mùi nhục nhã rồi, đã bị mọi người xua đuổi, còn ngại nữa mà giữ gìn.

Tuy nhiên, khi nàng thấy cô Downes đứng ngoài cửa nàng thật ngượng ngùng. Nàng thích cô Downes nhất trong số tất cả những người nàng quen biết ở trong làng và các vùng lân cận. Thế nhưng, cô ta là con gái của ngài cựu Mục sư, là cô gái chưa chồng tuổi trung niên được mọi người trong làng kính nể.

- Cô khỏi cần nói chuyện này nữa - Catherine nói, đưa lên một bàn tay - Tôi biết mọi người đã nói cho cô biết hết cả rồi. Xin chúc cô một ngày tốt lành, cô Downes. - Nàng khép bớt cửa lại một nửa, mặc dù con Toby đang ở ngoài, nó ngủ lại áo của khách. Nó mến cô Downes. Cô thường cho nó những miếng vụn bánh ga tô và bánh bích qui mỗi khi cô đến uống trà - cô thường xin lỗi Catherine vì đã phạm thức ăn ngon.

- Không, xin bà đừng phiền - Đến phiền cô Downes đưa tay lên để ngăn nàng. Mặt cô tái mét, nhăn nhó. Hai quay hàm căng ra trông như đá cứng - tôi vào nhà được không?

- Sao lại không? - Catherine mở rộng cửa hơn rồi cứ để cửa mở như thế và đi vào nhà bếp.

- Tôi không biết sự thực của chuyện này ra sao - cô Downes nói - Tôi không muốn biết và cũng không cần biết. Đây không phải là việc của tôi. Nhưng sự thực của tôn giáo mới là việc của tôi. Bà tôi thường dạy tôi rằng đây mới chính là công việc của cá nhân tôi. Bà tôi dạy rằng tôi không nên để cho vị giáo sĩ, ngay cả bà tôi nữa, nhắc nhở tôi những điều nào là không đúng sự thật. Sự thật như tôi đã biết, sự thật như ba mẹ tôi thường dạy, là giáo đường dùng dành cho những người có tội. Không dành cho người khác. Mà chỉ dành cho những người có tội. Làm người có tội là xem như đã có thể hội viên để vào nhà thờ. Bà tôi thỉnh thoảng đùa vui một chút như thế. Tôi là một hội viên của nhà thờ, bà Winters ạ. Đây là một thực tế hùng hồn.

Catherine lặng lẽ để cái khuôn than xuống, ngồi vào ghế xích đu, hai tay chấp lại hờ hững trên đùi. Nàng nhìn ngọn lửa.

- Mẹ tôi và tôi không trách bà - cô Downes nói, giọng cô ta trở nên hỗn hển, chứng tỏ rằng lời lẽ cô muốn nói ra đều đã được chuẩn bị trước - Chúng tôi không quan tâm đến việc bà đã làm gì... hay không làm gì. Chúng tôi không cần biết. Đây là việc của bà - mặt cô ta đỏ lừ - Nghĩa là, đây là “chuyện riêng” của bà.

- Tôi cũng là hội viên của nhà thờ - Catherine đáp - Nhưng tôi không có tội như chuyện tày trời này, cô Downes ạ.

- Như tôi đã nói với mẹ tôi và như mẹ tôi đã nói với tôi. Chúng tôi hoàn toàn nhất trí nhau. Chúng tôi thường nói với nhau rằng bà Winters là một “phu nhân”. Nhưng bà chẳng cần nói ra. Tôi chẳng cần biết. Tôi không đến đây để do thám. Tôi chỉ nghĩ rằng - và mẹ tôi cũng nghĩ như tôi - chắc bà thích có ai nói chuyện cho vui và uống với nhau tách trà. Ôi, lạy Chúa tôi, dường như bà làm bánh để thết cả một đạo quán - mắt cô sáng lên khi nhìn vào số bánh để trên bàn, số bánh nàng làm để cho người già.

Catherine ngửa đầu để dựa vào ghế và nhắm mắt lại

- Tôi không biết nói sao cho hết lòng biết ơn của tôi trước lòng tốt của cô, cô Downes - nàng nói - Nhưng cô không nên ở lại đây. Thế nào người ta cũng thấy cô đến đây. Nếu cô ở lại, và nếu họ biết cô đến “thăm” tôi, cô cũng sẽ không có bạn đâu.

Cô Downes bước qua phòng, đến bếp lửa, mở nắp ấm ra để xem mực nước trong ấm, rồi bắt ấm lên lò cho nước sôi. Không bao giờ cô có hành động như thế này trong bất kỳ nhà người nào khác, cho dù cô có khát nước đến khô cả cổ họng. Cô nhìn quanh để tìm bình trà và hộp đựng trà.

- Bà tôi nói rằng chúng tôi phải luôn luôn theo đuổi sự thật của chúng tôi - Cô Downes múc một thìa trà thật lớn cho vào bình trà - Nếu có kẻ không theo sự thật của chúng tôi thì họ cũng chỉ làm theo ý Chúa, vì Ngài đã khôn ngoan ban cho tất cả chúng ta quyền tự do. Tôi chỉ làm điều gì mà tôi cho là đúng, bà Winters ạ. Những người khác họ làm gì thì đấy là việc của họ. Tôi thấy bà có làm bánh nhân nho khô. Bánh của bà luôn luôn ngon hơn bánh của những người khác. Tôi thấy còn ngon hơn cả bánh của mẹ tôi, nhưng không bao giờ tôi nói cho mẹ tôi biết, vì nói ra sẽ làm chạm tự ái của bà. Tôi lấy một ít vào đĩa cho chúng ta nhé?

Cuối cùng Catherine mở mắt ra, nàng gạt đầu, đáp:

- Cho cô thôi. Tôi không đói.

Cô Downes nhìn nàng, ánh mắt có vẻ không hài lòng. Cô nói:

- Bà không ăn cả ngày phải không? Để tôi cắt cho bà vài miếng nho nhỏ cho dễ ăn, bà Winters nhé? - Cô lấy dao rồi cắt một cái bánh nhân nho khô thành những miếng nhỏ -

Khi nào mẹ tôi không muốn ăn, tôi thường cắt như thế này cho bà. Đây, cưng - cô ta đưa cho Catherine cái đĩa.

Nàng cảm thấy ăn bánh như ăn cơm. Phải cố gắng hết sức mới nuốt qua khỏi cổ.

Nhưng nàng cố ăn để tỏ lòng biết ơn lòng tốt và tình thương vô bờ của khách. Khi ăn xong, cô ta để lên tay nàng tách trà thơm ngon, đậm đà. Đã lâu lắm bây giờ nàng mới có dịp được có người hầu hạ ngay trong nhà mình.

Cô Downes cứ nghĩ mình đã vi phạm qui ước ứng xử của mọi người trong làng, nên cô chỉ ở lại chơi với nàng nửa giờ cho đúng phép lịch sự. Catherine theo cô ra hành lang.

- Ngày mai sau khi đi nhà thờ về, tôi sẽ ghé thăm bà lại - cô Downes nói - Vâng, tôi sẽ đi nhà thờ. Tôi không phụ Chúa, vì sự thật của tôi khác với sự thật của ông Mục sư. Ô, bà Winters này, mới đây bà Lovering có ghé thăm chúng tôi, mẹ tôi và tôi phải hết sức vất vả mới giữ được lịch sự với bà ta. Thực vậy, hết sức vất vả, nhưng tôi tin là chúng tôi đã thành công. Không có lý do gì để mình tỏ ra bất lịch sự với người khác, nhất là khi họ là khách đến nhà mình.

- Cô Downes - trong thời gian họ đến thăm, Catherine không nói quá mười tiếng, mặc dù không có lúc nào trong nhà im lặng - xin cảm ơn cô. Tôi ước gì có từ nào biểu cảm hơn để nói với cô.

Cô Downes gầy ốm, thẳng đuộc như chiếc que thông nòng súng, vẻ mặt nghiêm nghị, không phải là loại người khiến cho người ta thích ôm hôn. Nhưng trước khi mở cửa, Catherine đã ôm hôn cô ta.

- Ô, lạ Chúa tôi! - cô Downes nói, vẻ bối rối - Tôi hy vọng trà không quá đậm đối với bà. Mẹ tôi thích uống đậm như thế, nhưng tôi thì thích nhạt hơn một chút. Sau khi đã bỏ vào tách trà của bà hai thìa đường tôi mới nhớ ra bà thường chỉ bỏ một thìa.

Catherine đứng ở cửa một lát, nhìn cô Downes điềm tĩnh sải bước trên đường. Cách nhà nàng có một đoạn ngắn, có vài người đang đứng ở bên ngoài. Có lẽ có vài người khác nữa đang đứng ở cửa sổ nhìn ra.

Cô Agatha Downes, cô con gái già mau miệng mau mồm của ông cựu Mục sư, vừa làm công việc có lẽ là hành động can đảm nhất của đời cô.

***

Chỉ mười lăm phút sau, có tiếng gõ cửa lần hai. Những lần gấp gờ của nàng với một số người trong làng ngày hôm nay không thể làm cho mọi người hoàn toàn hài lòng, nàng nghĩ, rồi ưỡ ỏi đứng dậy ra mở cửa.

Ngày hôm nay sẽ không bao giờ chấm dứt ư?

Sau lần đầu tiên gặp nhau, không bao giờ nàng còn làm anh với người em song sinh nữa. Thế nhưng, hôm nay khi mở cửa, nàng phải nín thở vì người đứng trước cửa giống anh như đúc. Giống hơn bao giờ hết. Nét vui vẻ dễ thương thường thấy trên mặt ông Adams hôm nay biến mất. Trông ông tái mét, gặt dừ. Đi theo ông có Phu nhân Baird, trông mặt bà cũng tái mét, cũng gặt dừ.

Không đợi hai người nói gì, Catherine gay gắt nói:

- Tôi chắc không có gì để quý vị nói thêm nữa chứ? Trừ phi quý vị giảm bớt hạn định một tuần xuống còn một ngày.

- Ô, Toby, chú chó thân yêu! - Phu nhân Baird cúi xuống ôm khuôn mặt con chó trong hai tay, nó không ngớt sủa vang - Mà biết tao rồi mà. Chúng ta là bạn bè, phải không?

Nó đồng ý. Nó không sủa nữa, vẫy đuôi, hếch cằm lên cho khách gái.

- Bà Winters - ông Adams nói - nếu được bà cho phép, tôi muốn vào trong nhà một lát. Em gái tôi đi theo tôi đến đây để tôi khỏi mang tiếng thiếu đứng đắn.

Catherine nghe mình cười khi nàng đứng sang một bên, rồi dẫn hai người vào phòng khách. Phu nhân Baird đến đứng trước cửa sổ. Ông Adams đến trước chiếc lò sưởi trống trơn, đứng quay lưng về phía lò. Catherine đứng lại ở ngưỡng cửa, nàng hếch cằm lên, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Nàng không khúm núm sợ sệt. Nàng không muốn làm thế, mặc dù nàng đang nhớ rõ tội lỗi của nàng với người anh của ông ta vừa mới diễn ra vào đêm qua ngay trong hành lang phía sau chỗ nàng đang đứng. Chuyện ấy mới xảy ra vào tối qua ư?

- Bà Winters - ông bình tĩnh nói - tôi biết anh trai tôi và vợ tôi đã gây cho bà một chuyện xấu xa rất tai hại trong vòng 24 giờ qua. Chuyện mới xảy ra cách đây không lâu.

Nàng thật không ngờ ông ta nói thế, nàng quá kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

- Tôi không biết đêm qua đã có gì xảy ra giữa bà và Rex - ông nói - Tôi nghĩ bà đã đến tuổi chín chắn cũng như anh tôi. Việc bà và anh ấy gặp riêng với nhau là chuyện của hai người. Không phải chuyện của tôi. Hay của bất kỳ ai. Nhưng rồi thay anh ấy đã để cho người ta thấy ảnh từ trong nhà bà đi ra. Người ta xầm xì bàn tán. Và rồi người ta xét đoán, phê bình. Và còn trừng phạt nữa. Vợ tôi đã hành động quá hấp tấp. Có người nói cho bà ấy biết chuyện này và thế là bà ta lo sợ, bức mình. Tôi vắng nhà nên bà ấy không kịp hỏi ý kiến tôi. Bà ấy nghĩ phải hành động ngay và bà ấy tin chắc thế nào tôi cũng đồng ý. Bây giờ bà ấy lấy làm ân hận về việc này, bà ấy ân hận về việc bà ấy hành động như một người đàn ông thô bạo, mà lẽ ra phải hành động theo bản năng dịu dàng của phụ nữ. Có lẽ với thời gian chắc bà sẽ tha lỗi cho bà ấy - và cho tôi nữa. Tôi hy vọng bà không để ý đến những điều bà ấy nói với bà. Bà đã thuê ngôi nhà này cho đến cuối năm. Tôi sẽ rất sung sướng được tiếp tục cho bà thuê sau khi đã đáo hạn.

- Bà Winters - Phu nhân Baird lên tiếng nói, bà không rời khỏi cửa sổ - xin bà tha lỗi cho tôi. Chính tôi đã cố tình đẩy bà và Rex đến gần nhau, nhiều lần như thế, vì tôi biết anh ấy rất ngưỡng mộ bà. Tôi không nhận ra được ý đồ chính của anh trong sự ngưỡng mộ ấy. Bây giờ thì tôi tin là tôi đã hiểu người anh của tôi rõ hơn rồi. Xin bà tha lỗi việc tôi gây buồn phiền cho bà.

Họ nghĩ nàng có tội. Nhưng đối với họ, chuyện này không thành vấn đề. Họ cho rằng việc ăn nằm với nhau giữa đôi nam nữ đã trưởng thành là việc của họ chứ không phải việc của người khác. Họ nghĩ rằng khi nàng có thì giờ để ngẫm nghĩ những việc xảy ra ở đây chắc nàng sẽ thấy họ đến để an ủi nàng, để làm dịu bớt nỗi buồn phiền của nàng. Dĩ nhiên ông Adams không hành động theo ý muốn của vợ, vợ ông không hề có ý xin lỗi hay ân hận gì. Rõ ràng ông hành động như thế này là vì ông muốn tránh cho vợ ông khỏi bị người ta chê cười.

- Đêm qua Ngài Rawleigh đưa tôi về nhà - nàng nói - Tôi mệt, nhưng Mục sư Lovering đã về trước. Tôi định đi bộ về nhưng lại sợ trời tối. Ngài Rawleigh tìm thấy tôi trong phòng nhạc - ngài đã hẹn nhảy với tôi vào giờ ấy - và ngài khẳng khái đưa tôi về nhà. Lúc ấy đã khuya, con Toby sửa vang. Ngài Rawleigh bước vào nhà để làm cho nó im lặng đi. Mấy phút sau thì ngài ấy về - Nàng cứ mặc hai người nghĩ sao thì nghĩ về việc gì xảy ra trong vài phút ấy - Không có gì xảy ra giữa chúng tôi hết - Không có chuyện gì đáng tội phải bị lên án hết.

Ông Adams gật đầu. Ông ta nói:

- Có lẽ vì thế mà sáng nay anh tôi rời khỏi Bodley từ sáng sớm. Tôi tin rằng những chuyện xảy ra ngày hôm nay thế nào cũng làm sút mẻ tình máu mủ giữa chúng tôi, bà Winters à.

- Cũng lỗi tại em - Phu nhân Baird nói thêm vào.

- Chuyện đáng ra rất đơn giản cho anh ấy - Ông Adams nói - anh chỉ việc cho người lấy xe ra đưa bà về, thậm chí sai một cô hầu đi theo bà, thế là đứng đắn biết bao. Tôi thay mặt anh ấy xin lỗi bà, thưa bà. Anh là người bốc đồng, lại thường vụn vặt, tôi đã chứng kiến nhiều lần anh làm thế trên cương vị người gia trưởng để điều hành công việc của gia tộc.

- Anh ấy thường nói, đáng ra anh nên nhận tước vị Tử tước mới phải - bà em gái bình tĩnh nói.

- Tôi nghĩ chắc hôm nay bà rất buồn phiền, đau đớn - ông Adams nói - Nhưng rồi người ta sẽ hết đồn bậy và vợ tôi sẽ đích thân đến xin lỗi bà. Bà là một thành phần đáng trọng trong cộng đồng - Ông cười - Nếu bà bỏ đi thì Julie và Will làm sao đàn piano cho giới được? Bà ở lại chứ?

Nàng không thể đi được. Nghĩ đến chuyện ra đi, nàng đã kinh hoàng suốt ngày hôm nay. Nhưng nàng cũng không thể ở lại - Làm sao ở lại được?

- Tôi là kẻ tiện dân - nàng nói - Làm sao tôi ở lại được?

- Ôi, thưa bà - Phu nhân Baird lên tiếng. Giọng bà tức giận - Người ta quá độc ác. Họ tin vào những việc không có bằng chứng cụ thể. Mà cho dù có bằng chứng...

- Sáng mai chúng tôi sẽ ghé nhà bà - ông Adams nói - Mời bà đi nhà thờ với chúng tôi, và ngồi ở hàng ghế đầu tại nhà thờ của chúng tôi. Để cho mọi người thấy rõ chuyện này.

Catherine nhắm mắt một lát rồi đáp:

- Tôi đã được thông báo không được phép đi nhà thờ.

- Ai thông báo? - Ông nhú mày hỏi. Trông ông lúc này giống người anh trai hơn bao giờ hết.

- Do Mục sư Lovering báo - nàng đáp.

Ông nhìn nàng, vẻ kinh ngạc, không nói nên lời, một lát mới bình tĩnh nói tiếp:

- Tôi thấy bà tự cho mình là tiện dân thì quả tình hình rất đáng ngại rồi. Tôi sẽ giải quyết chuyện này cho ra lẽ, bà Winters à. Không thể để chuyện này như thế này được.

- Chắc tôi phải đi thôi, nàng đáp - Chỉ xin ông để cho tôi một hay hai tuần là được.

- Nhưng bà có chỗ nào để đến không? - Phu nhân Baird hỏi, bà rời khỏi cửa sổ. Mặt bà lộ vẻ lo âu - Bà có gia đình để về không?

- Có chứ - nàng đáp. Nàng thấy trên mặt họ lộ vẻ thương hại. Nàng không muốn để họ xót xa thêm cho nàng nữa, nàng không muốn đóng vai con tốt vô vọng trong vở bi kịch đã diễn ra ngày hôm nay, không muốn họ dùng nàng để diễn tiếp nữa - Cả hai câu hỏi đều có. Tôi chỉ viết cho gia đình lá thư là tôi có thể về với gia đình. Tôi phải rời khỏi đây. Ở đây, tôi không còn được sống yên ổn nữa.

- Tôi rất tiếc việc này - Ông Adams nói - Nhưng chuyện này không diễn ra trong vòng một tuần chớ?

- Phải, không thể ra đi trong vòng một tuần được - Nàng lại cảm thấy hoảng hốt. Một tuần. Nàng sẽ làm gì sau một tuần? Nàng đi đâu? Không có phương tiện gì, không có nơi nào, không có ai để ra đi hết. Nàng hít vào một hơi thật dài và để yên một hồi mới từ từ thở ra.

Lúc ấy, họ cáo từ để ra về. Nhưng họ còn nán lại vì ông Adams muốn cam đoan với nàng thêm, ông sẽ ghé lại nhà nàng và sẽ làm chuyện này ổn thỏa.

Ông là Chúa ư? Không tài nào thu xếp việc này ổn thỏa được. Những vết thương lòng sẽ không bao giờ lành lặn được.

Phu nhân Baird đã làm công việc mà mới trước đây Catherine đã làm cho cô Downes.

Bà ngằn ngủ một lát rồi ôm hôn nàng ở ngưỡng cửa.

- Tôi phải giết Rex - bà nói - Tôi phải giết anh ấy.

Hai anh em lên xe, chiếc xe đợi họ nãy giờ. Xe chạy.

Catherine đóng cửa và tựa người lên cửa. Nàng nghĩ: Chắc bây giờ những chuyện xảy ra trong ngày mới chấm dứt. Chắc bây giờ nàng mới yên ổn.

Không biết đời nàng có được yên ổn trở lại không?

Nam tước Pelham và ông Gascolagne đi Dunbarton ở Cornwall để thăm Bá tước Haverford. Họ cảm thấy thanh thoi, không muốn đi Luân Đôn mà cũng không muốn đi Stratton. Họ đã làm cho Tử tước Rawleigh bận bịu trong thời gian mấy tuần ở chơi tại đây rồi. Họ cố thuyết phục anh đi cùng họ cho vui, nhưng khi anh từ chối, không ai nài ép anh. Chuyển đi từ Derbyshire xuôi nam, anh là bạn đồng hành không được vui vẻ chút nào hết.

Họ nghĩ rằng thái độ trầm mặc của anh không nên đem ra để trêu chọc. Cho nên, họ chỉ nói đến những đề tài vô thưởng vô phạt, họ cười và nói đến những người, những việc không có liên quan gì đến Bodley-On-the-Water hay là có liên hệ gì đến thời gian hai tuần họ ở đây.

Tử tước Rawleigh không hiểu tại sao anh lại không cùng các bạn đi thăm Ken. Có lẽ anh cũng cần đến thăm anh ấy lắm chứ. Đây là dịp để vui chơi, là dịp anh họp mặt với ba người bạn thân mà không có gì ràng buộc và không có chuyện yêu đương xen vào.

Nhưng cảm thấy chỉ muốn về nhà ở Stratton, ở đây anh sẽ được sống một mình để cho những vết thương lòng vơi đi. Anh không muốn xác nhận có những vết thương lòng cần phải xua đuổi. Anh có thể sống mà không cần người phụ nữ như Catherine Winters. Nàng là đồ trêu người, dù nàng có biết thế hay không. Nàng đã cảm dỗ anh để làm những hành động chẳng ra gì, anh ghét mình vì đã làm những việc sai trái, làm việc gì cũng sai, đối xử với ai cũng sai.

Ở Stratton, anh sẽ quên nàng. Anh sẽ ở trong khung cảnh quen thuộc, luôn luôn có việc để làm trong mùa xuân - nghĩa là khi anh ở nhà vào mùa xuân. Dĩ nhiên anh có người quản gia có năng lực tuyệt vời.

Từ khi anh từ nhiệm, cuộc sống đôi lúc trống trải, vô vị kinh khủng.

Trước khi anh về đến nhà, đã có một bức thư từ Bodley gửi đến cho anh rồi. Chính nét bút rần rờ của Claude viết trên phong bì chiếc thư nằm trên cái khay bạc đập ngay vào mắt anh liền khi anh vừa bước qua ngưỡng cửa. Chắc đây là lời trách móc anh cho vừa lòng vợ của Claude, vì tội bỏ rơi Ellen Hudson. Nhưng làm gì có chuyện anh bỏ rơi cô ta, anh tức giận nghĩ. Không có tán tỉnh ve vãn kia mà, ngoại trừ có chăng là do trí tưởng tượng của bà em dâu áp đặt mà thôi. Anh thấy cô gái chán phèo và cô gái thấy anh quá rùng rợn - những yếu tố khó mà tán nhau, chứ đừng nói đến lấy nhau.

Nhưng mặc dù Claude là con người tế nhị, thông minh, nhưng chắc ông ta cũng chịu theo quan điểm của Clarissa, cho dù quan điểm của bà vợ không hợp với quan điểm của ông chồng.

Ngài Rawleigh cứ để cái thư nằm yên trong khay nơi tiền sảnh, anh về phòng riêng, tắm nước nóng một cách nhàn nhã cho khoái, lên giường nằm nghỉ ngơi nửa giờ rồi mới mặc áo quần để xuống ăn tối. Anh lấy cái thư đem theo đến phòng ăn, chốc chốc lại nhìn khi đang ăn, ánh mắt bức tức.

Anh muốn Claude để yên cho anh một thời gian đừng nhắc gì đến gia đình và Bodley hết. Anh không cần thư từ để nhắc anh nhớ lại thời gian còn ở đây. Mà lạ Chúa, chắc là Claude viết thư và gọi đi ngay sau khi anh, Nat và Ellen mới ra khỏi nhà.

Cuối cùng lấy bức thư lên khi trên bàn trước mặt anh chỉ còn ly rượu vang đỏ. Cứ để cho Claude cố thuyết phục anh rằng anh được kết duyên cùng cô gái là một vinh dự lớn lao cho anh. Cứ để chú ấy tin thế!

Mấy phút sau, anh vò lá thư trong tay rồi cảm như thế một lát, hai mắt nhắm nghiền.

Anh ngồi yên không nhúc nhích một hồi lâu. Khi người hầu nam lo sợ rón rén đi đến gần bàn để dọn dẹp mấy cái đĩa, thì người quản gia đưa ngón cái ra dấu cho anh ta đừng đến, và cả hai người đều nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

“Chúa ơi!”

Anh không thể suy nghĩ ngay lập tức được.

Không có gì để suy nghĩ hết.

Nhưng anh ngồi thật lâu, cố định tâm, lòng nhủ lòng giá mà anh động não được để tìm một phương hướng.

Khi anh rời khỏi phòng ăn, người quản gia đang đứng ở ngoài, cố làm ra vẻ bận rộn.

- Horrocks này - ngài Rawleigh nói - sáng mai tôi sẽ đi Luân Đôn sớm. Từ đây tôi sẽ đi thẳng đến Derbyshire. Nhờ anh thu xếp đồ đạc cho tôi nhé?

- Vâng, thưa ngài - người quản gia cúi người chào. Mặt anh ta thật bình thản, không có vẻ gì là ngạc nhiên khi nghe ông chủ quay lại nơi mà ông vừa rời khỏi và về đến nhà mới cách đây mấy giờ.

- Tôi sẽ đi xe ngựa - vị lãnh chúa nói, vừa đi đến phía cầu thang lầu.

- Vâng, thưa ngài.

***

Đã hơn một tuần trôi qua. Nàng nghĩ không thể trì hoãn lâu hơn được nữa. Nàng đã giả vờ lập kế hoạch, viết thư và chờ đợi thư phúc đáp. Nàng giả vờ nàng có nhiều phương án để lựa chọn, nhiều phương án rất hấp dẫn nên cần phải lựa chọn thật kỹ. Nhưng sự thực chẳng có gì hết. Trong những giờ dài đằng đẵng ngồi một mình, nàng chỉ đưa mắt nhìn ra trước, nghĩ là cuối cùng nàng phải rời khỏi ngôi nhà này, rời khỏi Bodley-On-the-Water và ra đi.

Nhưng đi đâu?

Nàng phải xem bản đồ để tìm ra một nơi nào đó để đi đến, nàng tự nhủ như thế. Nhưng không thể được. Khi đến nơi đã định, nàng sẽ làm gì? Số tiền trợ cấp nhỏ nàng nhận hàng quý còn lại rất ít. Không đủ để nàng đi xe đến một nơi rất xa được. Và cho dù nàng dùng hết số tiền này để đi đến một nơi rất xa, thì khi đến nơi nàng sẽ không còn lại gì hết. Nàng không thể bắt đầu một cuộc sống mới được với hai bàn tay trắng.

Nàng có thể xin việc để làm, nàng nghĩ thế. Nói tóm lại, đã có hàng ngàn phụ nữ khác lâm vào hoàn cảnh khó khăn như thế này, họ cũng phải kiếm việc làm để sinh sống.

Nàng có thể dạy học, có thể làm bếp, có thể giúp việc. Nhưng phải làm sao để kiếm được việc? Rao vặt quảng cáo ư? Nàng không biết làm sao để quảng cáo. Đến văn phòng tìm việc làm phải không? Nàng phải đến thành phố lớn mới kiếm được một văn phòng như thế này. Đi gõ cửa từng nhà để hỏi xin việc làm ư?

Nàng không có giấy chứng nhận trước đây đã làm việc gì. Nàng nghĩ: Có thể nhờ ông Adams cấp cho một tờ giấy chứng nhận. Cũng có thể nhờ Phu nhân Baird. Nhưng nàng không thể đến xin họ được. Nàng đã bịa đặt ra huyền thoại nàng có một gia đình rất sẵn sàng yêu thương nàng, niềm nở với nàng. Nàng không thể thú nhận với họ rằng nàng đã nói dối với họ. Nàng không thể vác xác đến gặp họ để nhờ họ giúp đỡ.

Dĩ nhiên nàng có thể ở lại. Ông Adams đã nói thế với nàng nhiều lần kể từ chuyến ông ghé thăm nàng vào hôm thứ bảy ấy. Và nếu nàng ở lại thì tiền thuê nhà hàng năm sẽ tiếp tục trả tiếp và số tiền trợ cấp sẽ tiếp tục được gửi đến cho nàng đều đặn. Điều kiện đã như thế rồi - điều kiện đưa ra chừng nào nàng còn ở tại chỗ nàng chọn lựa, thì nàng vẫn còn được nhận trợ cấp. Bất kỳ nàng chuyển đến đâu, thì chắc các điều kiện sẽ được xét lại.

Nàng nghĩ trong hoàn cảnh như thế này mà nàng chuyển đi, các điều kiện trợ cấp thế nào cũng không được xét lại, chắc không được chấp thuận. Điều kiện là nàng phải sống lặng lẽ, phải được mọi người kính trọng. Nàng không được gây sóng gió cho người ta để ý đến. Nàng phải sống sao mà trên thực tế người ta phải xem như nàng đã chết rồi. Nếu nàng xem như đã chết thì nàng mới được nhận trợ cấp.

Nếu nàng bỏ đi, nàng sẽ bị nghèo túng.

Nhưng nàng không thể ở lại được. Cô Downes ngày nào cũng ghé thăm nàng và thậm chí còn mời nàng đến thăm bà Downes, quả là một tấm lòng phúc hậu. Nhưng nàng từ chối lời mời. Nàng không muốn làm cho những người bạn duy nhất của nàng trong làng phải gặp khó khăn hơn nữa. Ông Adams và Phu nhân Baird hay là Phu nhân Baird với chồng ngày nào cũng ghé thăm nàng. Ngài Clayton và Phu nhân Baird thậm chí còn đưa nàng đi dạo hai lần. Ngài Clayton đi giữa hai bà, mỗi tay quàng tay của mỗi bà.

Mỗi lần họ đi về phía Nam của làng, xa cách làng khoảng một dặm, con Toby tung tăng chạy trước họ - tội nghiệp con chó, nó thiếu vận động. Một lần, vì phu nhân Baird cứ nằng nặc yêu cầu, họ đi dạo theo làng rồi đứng chơi trên cầu một lát ngắm cảnh mới quay về. Con đường trước mặt họ, vắng vẻ một cách kỳ lạ.

Nhưng vẫn không ổn. Nàng không thể ở lại. Làm sao nàng có thể sống trong một ngôi làng mà nàng không thể đi ra ngoài một mình được? Làm sao nàng đi mua thực phẩm?

Làm sao nàng sống được ở một nơi mà mọi người chạy trốn nàng như thể nàng mắc phải bệnh dịch?

Một hôm, Mục sư Lovering gõ cửa nhà nàng, gượng gạo xin lỗi nàng, nhưng thái độ vẫn cao ngạo, hình thức, ông xin lỗi về việc ông đã sai lầm kết tội nàng vào cái đêm định mệnh ấy. Nhưng nàng biết ông làm thế vì sợ mất đi sự bảo trợ của ông Adams và không được sống ở Bodley nữa. Ông Mục sư không ghé lại thêm lần nào nữa. Bà Lovering thì không ghé lần nào hết.

Catherine không đi nhà thờ vào hôm chủ nhật. Nàng vắng mặt ở nhà thờ hai tuần liên tiếp.

Nàng phải ra đi thôi.

Nhưng nàng không rành về mặt địa lý thiên nhiên, nàng không biết đi đường nào. Nàng không làm sao ra khỏi nhà, đóng cửa lại để đi đến một nơi xa lạ với một tương lai bất định.

Cho nên nàng đành trì hoãn lại.

Phu nhân Baird, có cô hầu đi theo, đã ghé thăm nàng trong buổi sáng. Cô Downes cũng thế, cô mang theo cuốn giáo lý mà ba cô thường dùng để thuyết pháp cho cô con gái nghe, cuốn sách vừa giải trí lại vừa giải khuây. Có lẽ bà Winters cũng được an ủi khi đọc sách này chăng?

Rồi nàng nghĩ chắc không còn ai ghé thăm nữa. Nhưng vào lúc xế chiều bỗng có người gõ cửa. Có lẽ ông Adams? Ông ta là nhà quý tộc cực kỳ tốt, nhưng ông không thể tạo ra phép lạ ở trong làng như ông đã hứa. Cảm tình của Catherine đối với ông ta gia tăng từng ngày trong tuần vì kính trọng ông, thứ cảm tình có thể xem như tình thương.

Vừa mở cửa, mới nhìn qua người trước mắt, nàng cứ tưởng là ông Adams. Nhưng thì ra không phải. Nàng vội đóng cửa lại. Nhưng người khách đã nhanh nhẹn đưa tay lên, giữ cửa mở ra. Hai người nhìn nhau một lát, im lặng.

- Ông làm gì ở đây? - Cuối cùng nàng hỏi. Ngay lúc ấy nàng mới nhận ra có Phu nhân Baird đứng ở sau anh.

- Ngăn không cho cô đóng cửa lại - anh nói, giọng rầu rầu, cao ngạo như mọi khi - Cô không đóng được đâu, Catherine à. Chúng tôi vào được chứ?

Nàng nhìn anh rồi nhìn qua Phu nhân Baird, bà cắn môi trông có vẻ đau khổ.

Con Toby nhảy quanh nhưng không sủa, nó vui mừng vì có ba người nó thích nhất đang ở gần đó.

Catherine tránh cửa rồi quay người đi trước vào phòng khách. Nhưng Phu nhân Baird đã cất tiếng nói ở phía sau khiến nàng dừng lại. Bà nói:

- Không, đừng vào phòng khách, bà Winters, tôi biết bà rất thích ngồi trong bếp cho thoải mái. Tôi ngồi ở phòng khách cho thoải mái. Chị cứ vào nhà bếp với anh Rex.

Catherine quay gót, không nói một lời.

Khi nàng nghe tiếng cánh cửa bếp đóng lại nhẹ nhàng sau lưng, nàng đứng yên nhìn xuống lò lửa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

- Tốt rồi, Catherine - anh nói.

Mới hơn một tuần mà nàng đã thay đổi. Nàng đã gầy đi nhiều. Sắc mặt mất vẻ hồng hào. Trông nàng hốc hác.

Dĩ nhiên tình hình còn tệ hơn nhiều những gì ông Claude đã viết trong thư. Không phải chỉ có những lời xâm xỉ và lần ghé thăm đầy hận thù của Clarissa thôi đâu - không phải chỉ có chuyện ông Claude gọi vợ mình là thù hận thôi. Rõ ràng Catherine bị tất cả mọi người trong làng tẩy chay, bị Mục sư Lovering không cho phép vào nhà thờ và thậm chí vào hôm chủ nhật đầu tiên, ông ta đã công khai tuyên bố cho mọi người biết quyết định của mình. Đúng là Claude đã xin lỗi Catherine, nhưng tai hại đã xảy đến cho nàng rồi.

Ngoài ra, những lời xin lỗi bất đắc dĩ thì chẳng có giá trị gì mấy.

Nàng đang đứng trước lò lửa, quay lưng về phía anh, người cân đối xinh đẹp, trông mạnh khỏe hơn trước. Anh ghét phải có mặt ở đây. Anh ghét hoàn cảnh như thế này. Anh cảm thấy mình rất có lỗi. Vì anh đã đối xử với nàng không đẹp, nên anh tức giận nàng. Anh rất ghét nàng.

- Ông đến đây làm gì? - Nàng hỏi như đã hỏi khi còn ở ngoài cửa.

Anh đã định nói anh đang đứng trong nhà bếp của nàng, như hồi nãy anh đã nói anh giữa không cho nàng đóng cửa. Nhưng không còn thì giờ để khôi hài nữa.

- Câu trả lời đã rõ ràng quá rồi - anh đáp - Tôi đến để làm một công việc rất xứng đáng, Catherine à. Tôi đến để cưới cô.

Anh quá đổi kinh ngạc khi nghe nàng cười, nhưng trong tiếng cười, không có chút gì là vui thú hết.

- Đề nghị mới lãng mạng, tuyệt vời biết bao! - nàng nói - Bây giờ tôi phải nhào vào vòng tay ông và ngược cặp mắt rưng rờ lên nhìn ông phải không?

- Không, trừ phi cô muốn - anh trả lời cộc lốc - Chúng ta không thể giả vờ cho rằng hoàn cảnh trước mắt là dễ chịu cho hai chúng ta. Hoàn cảnh trước mắt không tốt đẹp gì, chúng ta phải giải quyết thôi. Chúng ta phải cưới nhau.

Bỗng nàng quay lại nhìn anh. Nàng nhìn anh một hồi lâu không nói nên lời nào. Dưới mắt nàng có những đường thâm quầng. Mắt nàng sẫm hơn, có màu nâu hơn là màu vàng nâu. Đôi môi tái mét như màu da ở hai má.

- Chắc ông xem nhẹ giá trị của hôn nhân - cuối cùng nàng nói - Với tình cảm quá ít như thế mà ông muốn lập gia đình thì kẻ cũng lạ.

Lạy Chúa lòng lành! Anh nhớ chỉ mới cách đây khoảng hai tuần thôi, anh đã có hành động khiến anh nghĩ rằng anh còn lãng mạn hơn cả Claude, người em đã lấy vợ lúc 20 tuổi vì tình yêu. Dĩ nhiên cách đây mấy năm, suýt nữa thì anh cũng đã lập gia đình rồi, nhưng từ khi ấy, anh không muốn nghĩ đến chuyện hôn nhân nữa. Giả mà anh tìm ra được một tình yêu chân chính thì anh cũng có thể lấy vợ, anh nghĩ thế, nhưng càng lớn tuổi bao nhiêu, anh càng nhận thấy rằng ở đời khó mà tìm ra được một tình yêu chân chính.

Thế nhưng bây giờ anh phải lấy vợ vì cái bản năng thú tính đã làm cho anh mang tiếng xấu, nên anh phải cưới người phụ nữ này.

- Khi người ta lâm vào hoàn cảnh như thế này thì tình cảm không thành vấn đề, Catherine à. Tôi thấy cô đã trở thành người phụ nữ son phấn ở Bodley-On-the-Water.

Nàng đâu có vẻ gì là người son phấn. Nếu mà như thế thật thì nàng càng đau đớn hơn.

- Đây là vấn đề khó khăn của tôi - nàng đáp - Mà tôi không cho ông gọi tên tục của tôi kia mà.

Anh chắc lười, nói:

- Thôi, đừng kỳ cục nữa!

Nàng quay lui, nhìn vào lò lửa, đầu cúi xuống. Mặc dù tức giận, chán nản, và miễn cưỡng đến đây để làm công việc phải làm, nhưng anh vẫn cảm thấy ngây ngất trước chiếc gáy cong cong thật đẹp của nàng. Anh vừa tức tối vừa nghĩ rằng ít ra anh cũng sẽ có được một người vợ xinh đẹp.

“Vợ!” chính từ này nảy ra trong óc đã đẩy lên trong lòng anh một cảm giác hốt hoảng.

Nhưng bây giờ anh phải tập dùng cho quen cái từ này và quen với ý nghĩ anh là người có vợ. Anh đã nghĩ đến điều này hầu như cả tuần nay rồi.

- Ông đi đi - nàng nói - Tôi không muốn nói gì với ông hay là không muốn đề nghị của ông.

Nếu anh làm theo lời nàng và không bao giờ trở lại đây nữa thì âu cũng là hợp lý, hợp với ý nàng, anh nghĩ lòng hậm hực. Thế nhưng anh không thể để cho nàng đối diện với thực tế được. Mặt nàng đã để lộ bằng chứng ấy, nghĩa là nàng không thể đương đầu nổi với thực tế. Anh nhìn quanh nhà bếp, căn phòng đã được nàng sắp xếp trông thật ấm cúng. Chỉ có thiếu con chó nằm trên ghế xích đu thôi - Nàng đang ở ngoài phòng khách với Daphne. Anh đã làm cho cảnh ấm cúng dễ chịu này tiêu tan. Anh nói:

- Claude và Daphne cho tôi biết cô định đến ở với bà con.

- Phải - nàng đáp sau một hồi im lặng.

- Với ai thế? - anh hỏi - Ở đâu? Với gia đình bên chồng hay gia đình của cô?

- Việc này không liên quan gì đến ông.

- Theo chỗ Claude biết thì không có người bà con nào đến thăm cô ở đây hết, và cô cũng không đi thăm ai hết. Tình trạng như thế này... suốt 5 năm à? Chắc cô có thân nhân để liên lạc trong suốt khoảng thời gian xa cách lâu dài như thế này. Cô có tin họ bằng lòng thu nhận một người đàn bà son phấn không?

- Tôi không phải loại người ấy, chắc ông biết rồi. Và lại họ thương yêu tôi.

Chắc nàng quá đau khổ trong một tuần rưỡi vừa qua. Nếu có gia đình, dù thương yêu hay không, tại sao nàng không tìm đến với họ? Anh hỏi:

- Cô không có gia đình phải không?

Nàng so hai vai lại nhưng không trả lời.

- Nếu cô rời khỏi đây - anh hỏi - Cô sẽ đi đâu? Cô sẽ làm gì?

Nàng sẽ bắt đầu lại tất cả, anh nghĩ, bắt đầu lại tại làng khác, không người quen biết.

Không dễ dàng gì. Anh tự hỏi tại sao nàng làm thế trong 5 năm qua. Phải chăng nàng đã gây gổ với gia đình chồng hay với gia đình mình? Hay nàng là con người bất hạnh không có gia đình? Thế nhưng, hẳn là nàng có bạn bè chứ, bạn của mình hay là bạn của chồng?

Catherine Winters, người vợ tương lai của anh, chắc phải có điều gì bí mật đây.

Nàng không trả lời câu hỏi của anh. Anh nói:

- Cô không còn cách nào nữa đâu. Cô phải lấy tôi, Catherine à. Khi đã trở thành bà Tử tước Rawleigh rồi, không có ai dám tẩy chay cô nữa đâu. Nếu có ai dám làm thế, tôi sẽ đứng ra lo liệu với họ

Nàng ôm hai tay quanh người mình - Nàng đáp:

- Tôi có một cách.

Anh thờ dài, yên lặng chờ đợi.

- Ông nói đúng - nàng nói - Tôi không có gia đình để đến với họ. Nếu tôi rời khỏi đây, tôi sẽ mất... tôi sẽ không có phương tiện để sống.

Trời đất quý thần ơi! Anh nhăn mặt.

- Tôi sẽ không lấy ông - nàng nói - Nhưng mới đây không lâu, tôi được đề nghị làm một công việc. Nếu bây giờ công việc ấy chưa có người làm thì tôi có thể xin nhận làm

- Công việc gì thế? - Anh hỏi, lòng mừng thầm nếu có giải pháp ổn thỏa cho nàng, thì chắc anh sẽ được rảnh tay. Anh sẽ thoát khỏi được cảnh đáng tức giận này.

- Làm tình nhân - nàng đáp - Ông đã nhiều lần đề nghị tôi làm nhiệm vụ này.

Anh nhìn đăm đăm vào lưng nàng, lòng cảm thấy khó tin quá. Anh hỏi:

- Cô không muốn lấy tôi? Nhưng cô muốn làm tình nhân của tôi?

- Phải - Giọng nàng quả quyết.

- Tại sao? - Bỗng anh cảm thấy tức tối kinh khủng.

- Vì nó dễ thu xếp công việc - nàng đáp - Đến khi một trong hai chúng ta muốn, thì kết thúc chuyện này. Tôi chỉ yêu cầu ông vui lòng ban tặng một chút gì đó, nếu ông là người chấm dứt - dĩ nhiên với điều kiện là tôi phục vụ tốt.

Với điều kiện - Trời đất quý thần, giọng nàng nghe như thể nàng xin làm người giúp việc hay làm thư ký. Mà anh thì đề nghị lấy nàng làm “vợ”!

Nàng lại quay người nhìn lại mặt anh, bình tĩnh nhìn vào mắt anh. Nàng nói:

- Tôi cần việc làm. Đề nghị của ông còn hiệu lực chứ?

Bà “em gái” của anh đang ở ngoài hành lang hẹp, chỉ cách nhà bếp lối một mét, bà đợi tin chính thức đính hôn của anh - Người em trai của anh ở trang viên Bodley cũng đang đợi tin ấy. Tất cả đều chuẩn bị bắt tay vào việc ngay khi lời đề nghị đính hôn của anh chính thức được chấp nhận, họ sẽ thông báo cho mọi người biết mối liên hệ của anh với Catherine Winters trong thời gian anh ở tại Bodley là mối liên hệ tìm hiểu nhau, tán tỉnh nhau, họ sẽ nói cho mọi người biết thời gian vắng mặt ngắn ngủi của anh là vì anh bận đến Luân Đôn đăng ký kết hôn, để công việc làm đám cưới khỏi chậm trễ.

Họ được miêu tả là một cặp rất xứng đôi, có lẽ không cần đặt nặng về tình yêu. Chỉ biết trông họ rất xứng.

Và nàng đã bình tĩnh đề nghị làm tình nhân của anh.

- Được rồi - anh bước đến nàng - Được, Lạy Chúa được thôi - Anh nắm eo nàng, không được nhẹ nhàng cho lắm - đương nhiên vì nàng bị sút cân nên cảm thấy khó chịu - và kéo mạnh nàng vào người anh. Anh áp miệng lên miệng nàng, đưa lưỡi vào sâu trong miệng nàng, di chuyển lưỡi quanh trong miệng, cố tình kích thích dục tính của nàng.

Lạy Chúa, nàng đành làm tình nhân cho anh để nuôi thân. Anh quá giận nàng.

Nàng không thờ ơ lạnh nhạt được. Nàng cong người áp sát vào anh. Hai tay nàng ôm lấy anh, một tay ôm hông, một tay ôm vai. Nàng mở rộng miệng cho anh hôn. Hai mắt nhắm nghiền. Nhưng nàng không hồi hộp, không hứng thú như anh. Nàng đã chịu làm tình nhân, nàng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Mẹ kiếp!

- Đêm nay tôi sẽ trở lại - anh nói, nhìn vào mắt nàng nhưng không thả nàng ra - Cô hãy chuẩn bị để đón tôi và hãy nghỉ ngơi một chút trước khi tôi đến. Cô có vẻ cần phải nghỉ ngơi mới được. Phải nghỉ ngơi cho lại sức mới tươi tắn, nhanh nhẹn.

Nàng không chùn bước. Sở dĩ anh cố tình nói ra như thế là anh muốn làm cho nàng chùn bước, bỏ ý định làm tình nhân.

- Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng, thưa ngài.

- Mẹ kiếp, gọi tôi là Rex - Anh chưa bao giờ chửi thề trước mặt phụ nữ.

Anh nói tiếp:

- Ngày mai chúng tôi sẽ ra đi. Tôi sẽ dẫn cô tới ở tại Luân Đôn, cô sẽ có nhà riêng, có tôi tớ và có xe. Cô sẽ được sống cuộc đời lên hương, Catherine Winters à. Rồi cô sẽ thích Luân Đôn.

Mặt nàng ánh lên vẻ hoảng hốt. Nàng đáp:

- Không, ở Luân Đôn không được.

Anh nhướng cao mày, hỏi lại:

- Không ở Luân Đôn à? Vậy thì ở đây sao hở trời?

- Không ở tại Luân Đôn được.

- Tôi nghĩ chắc cô muốn tôi đem cô đến Stratton Park, để cô ở trong ngôi nhà êm ả ấm cúng ấy. Xin thú thực với cô, để cô ở đây thì quả rất tiện lợi cho tôi đấy, nhưng có lẽ sẽ mang tai mang tiếng rất phiền phức. Tôi nghĩ làm thế là tôi đã vượt quá giới hạn của khuôn phép xã hội rồi. Hay có lẽ cô định ở đây. Cô nghĩ là mỗi khi tôi muốn ngủ với cô tôi lại phải lặn lội đường xa về tận Derbyshire ư?

Lần đầu tiên nàng đỏ mặt, nàng nói:

- Tôi biết nhiệm vụ của tình nhân là làm gì rồi, nhưng xin ông cảm phiền, tôi không ở Luân Đôn được.

Phải chăng mặt nàng đã để lộ vẻ sợ hãi? Nàng vội cụp mắt xuống, hai tay lỏng cồng thả xuống hai bên. Anh buông nàng ra, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra vườn và dòng sông tiếp nối ở đây. Anh cứ tưởng chuyện này sẽ giải quyết ổn thỏa trong vài phút là lâu nhất.

Chắc Daphne phân vân không biết có chuyện gì gay cấn mà lâu như thế này.

- Chuyện này như thế thì không được rồi, Catherine à - anh nói - Nếu đêm nay tôi đến đây, thế nào cũng có người trông thấy. Tôi nghĩ nhà cô đã trở thành nơi nhiều người rất thích nhìn. Vì thế mà chiều nay tôi đã mời Daphne đi theo. Chuyện tôi quay về đây thế nào cũng có người trông thấy. Nếu sáng mai cô đi với tôi, thanh danh của cô sẽ mất tiêu không sao cứu vãn được. Chắc cô không muốn thế.

Nàng cười nhưng không nói gì.

- Tôi không thể để cho một chuyện như thế xảy ra - anh nói - Tôi đã xúc phạm đến cô. Tôi phải chuộc tội. Không được, tôi không muốn thấy cô làm tình nhân của tôi. Tôi chỉ muốn cô làm vợ của tôi thôi.

Nàng vẫn im lặng.

- Sao? - Cuối cùng anh hỏi, và quay người nhìn lui.

Nàng đang đứng yên tại chỗ, hai tay chấp lại phía trước, mắt nhắm nghiền.

- Những chọn lựa của tôi không được chấp nhận phải không? - Nàng hỏi.

- Phải - anh bình tĩnh đáp.

Và chọn lựa của anh cũng không được như ý. Anh biết sự chọn lựa của anh đã tan thành mây khói khi anh đọc xong bức thư của Claude. Bây giờ anh đã quen với tình hình. Hình như quen chứ chưa phải hoàn toàn. Anh chắc phải sống nốt khoảng đời còn lại bằng cuộc hôn nhân không có tình yêu. Nhưng tốt hơn là không nên nghĩ đến điều này.

- Chuyện của chúng ta thế là xem như đã được giải quyết ổn thỏa rồi - anh nói nhanh - Ngày mai chúng ta sẽ làm đám cưới. Tại đây - Do Mục sư Lovering làm lễ. Phải làm thế để cô lấy lại thanh danh.

Nàng mở to mắt, hỏi:

- Ngày mai à?

- Tôi đã mang theo giấy phép kết hôn - anh đáp - Trước khi đến đây, tôi đã thấy chúng ta cần phải làm đám cưới. Ngày mai tổ chức ở đây cho có em trai và em gái tôi. Cô có cần mời ai không?

Mặt nàng lại tái đi. Nàng nói:

- Thế là giấy phép của ông vô giá trị rồi.

Lại còn gì nữa đây? Anh cau mày nhìn nàng. Nàng tiếp:

- Ông đã ghi tên tôi trên tờ giấy phép à?

- Tất nhiên rồi. Ghi Catherine Winters, góa phụ. Catherine với chữ C. Đúng không?

Nàng nhìn xuống hai bàn tay xòe ra của mình một lát rồi lại nhìn anh, nàng đáp:

- Tôi không phải là góa phụ. Tôi chưa có chồng và họ tôi không phải là Winters. Mà là Winsmore - Nàng vẫn nhìn anh, cặp mắt lộ vẻ lo sợ.

Lạy Chúa lòng lành!

Nàng là tiểu thư, quá hiển nhiên. Một tiểu thư đơn thân làm quái gì lại đến sống một mình nơi xứ lạ quê người này? Và lại thay tên đổi họ, dấu hết tung tích của mình?

Anh sắp cưới một tiểu thư. Anh nheo mắt, nói:

- Có lẽ cô phải kể cho tôi nghe chuyện đời cô, “Cô Winsmore” à.

- Không - nàng đáp - Ông chỉ biết chừng ấy là đủ rồi. Nếu ông muốn, ông cứ rút lại ý muốn cưới tôi. Tôi không bó buộc ông phải cưới. Nói cho cùng thì cuộc hôn nhân này được thực hiện cho kẻ không cần đến hôn nhân.

Anh nhìn nàng đắm đắm một lát rồi bước đến cửa, kéo mạnh cửa mở ra, gọi bà em gái.

Bà này đang nói chuyện với con chó Toby - hay là với chính mình.

Bà đi vào ngay tức khắc, con chó vui mừng chạy theo bên chân bà, nó ngạc nhiên nhìn anh rồi nhìn qua Catherine.

- Daphne - anh nói - anh phải được em chúc mừng mới được. Anh vừa được tiểu thư đây ban cho anh vinh dự đính hôn với nàng. Chắc em muốn làm quen với nàng. Xin giới thiệu với em cô Catherine Winsmore.

Bà em nhìn anh trai như thể anh ta co hai đầu, rồi quay qua nhìn Catherine, bà hỏi:

- Winsmore à? Catherine Winsmore?

Catherine lại đỏ mặt. Và vẫn có vẻ lo lắng, nàng đáp:

- Phải.

Daphne ngạc nhiên nhìn anh rồi quay qua nhìn vị hôn thê của anh.

- Ô! - bà kêu lên. Và rồi như thể đã lấy lại được bình tĩnh, bà tươi cười - Tốt quá, hai anh chị đã bàn bạc lâu quá mới đi đến kết luận tốt đẹp như thế này. Tôi rất sung sướng. Catherine - Cho phép tôi gọi Catherine chứ? - tôi rất sung sướng. Catherine, chúng ta sẽ là chị em.

Bà nhẹ nhàng bước đến ôm hôn Catherine, nàng nhìn anh qua vai bà em và cắn môi.

- Xin cảm ơn - nàng nói.

- Chị phải gọi tôi là Daphne - bà em nói, rồi quay sang anh, bà ôm hôn anh trai - Anh Rex, em rất vui mừng. Em biết anh sẽ được hạnh phúc. Đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày mai chứ? Chúng ta sẽ bận rộn như điên cho hết ngày hôm nay rồi đây.

- Ngày mai chưa được - anh nói, giọng bồn chồn - Tôi phải quay lại Luân Đôn. Cái tên trên giấy phép kết hôn là tên sai rồi.

Daphne nhìn anh đắm đắm.

- Ô, phải rồi, đúng là sai rồi - bà nói - Vụng về quá, làm sao chúng ta chưa chịu thông báo ngày đi Luân Đôn?

- Vợ chồng em gái và vợ chồng em trai tôi quá nôn nóng, cứ nặng nề đòi chuẩn bị chu đáo việc đám cưới - anh nói nhanh, mắt nhìn vào mặt Catherine - Còn chàng rể thì hết kiên nhẫn, không thể kèp dài sự chờ đợi ngày đám cưới lâu hơn, nên chàng phải đi đến xin ở trọ nhà bạn bè một tuần.

- Phải thế thôi - Daphne nói, vẻ trầm tư. Rồi bà cười nói với nàng - Catherine, tuần tới chúng ta sẽ có nhiều chuyện rất vui. Chúng ta sẽ có việc làm để chuẩn bị đám cưới. Dĩ nhiên tôi đã có kế hoạch rồi - Bà vỗ tay - Chị phải chuyển đến ở tại trang viên Bodley một tuần. Có thể Rex ra đi mới an tâm. Chị sẽ trở lại đây vào đêm trước ngày đám cưới, sau khi anh ấy đã về.

- Được chứ, Catherine? - anh hỏi. Nàng rất bình tĩnh.

- Tùy anh, anh muốn sao cũng được - nàng đáp.

Người vợ biết phục tùng. Anh hy vọng khi họ lấy nhau rồi, nàng vẫn tiếp tục là người vợ biết phục tùng. Thế nào anh cũng sẽ buồn cả một tuần.

- Tốt - Anh bước đến gần nàng - Sáng mai anh sẽ đi sớm, hẹn gặp lại em khi anh về - Có mặt Daphne, anh không biết phải chia tay tạm biệt với nàng ra sao. Nhưng nàng đã gỡ bí cho anh. Nàng cười, nhìn anh.

- Chúc anh đi bình an - nàng nói.

Anh không biết có phải nàng ngẩng mặt để cho anh hôn không hay là chỉ ngẩng lên để nhìn mặt anh thôi. Nhưng anh vẫn hôn nàng, hôn phớt nhẹ lên môi nàng rồi mới quay đi.

- Nào, Daphne, ta về - anh nói.

Hai anh em ra xe - để dân trong làng không ai lỡ dịp trông thấy cuộc đến thăm của họ, không hiểu làm mục đích của chuyến đến thăm. Anh đỡ em gái lên xe, rồi leo lên đóng cửa xe lại. Khi nhìn vào nhà, anh thấy cửa nhà đã đóng.

Anh dựa đầu ra sau ghế xe, nhắm mắt, nói với em gái:

- Rồi, thế là yên.

- Anh Rex...

***

Đêm ấy, khi ngồi với nhau trong phòng ngủ, Phu nhân Baird nép người trong vòng tay chồng, bà hỏi ông:

- Có thể có bao nhiêu người có tên Catherine Winsmore? Clay, em nghĩ đúng là cô nàng rồi.

- Phải, anh nghĩ chắc đúng là cô nàng - ông đáp với tiếng thờ dài - Tội nghiệp cô ta.

- Em cũng thường cảm thấy chua xót cho cô ta - bà đáp - Em không hiểu tại sao chỉ phụ nữ mới là người chịu búa riều của dư luận, còn đàn ông thì khỏi bị người lên án buộc tội. Thường thì chính đàn ông mới là người đáng trách - nhất là gã đàn ông này.

- Thói đời là thế mà, em yêu - ông đáp.

- Phải rồi - bà tựa đầu lên vai ông - Anh nghĩ là chúng ta không nên nói gì hết hay sao?

- Tên của cô ta đối với Claude và Clarissa chẳng có nghĩa gì hết - ông đáp - Hai ông bà ấy không ở thành phố nhiều. Còn nếu Rex có biết ít nhiều đi nữa, thì chắc anh ấy cũng không nói ra đâu. Chắc anh không nói gì cho ông em biết, Daph à. Anh là anh cả, lạnh như tiền, nếu anh nói thế có gì nặng lời, xin em bỏ qua.

- Anh ấy thừa biết vai trò người thừa kế là phải kín đáo, một mình gánh vác hết trách nhiệm - bà nói, giọng buồn buồn - cũng lạ là em thường nghĩ anh ấy có nhiều tình cảm hơn Claude.

- Nếu hoàn cảnh mà khác đi - Ngài Clayton nói tiếp - có lẽ chúng ta lấy làm vinh dự được kể cho anh ấy nghe những điều chúng ta biết. Nhưng cô ấy đã bị xúc phạm nặng nề cho dù anh có biết sự thật hay không. Hay là nói cách khác thì anh phải nói rằng anh ấy “nên” cưới nàng dù anh có biết hay không. Chúng ta phải đứng ngoài chuyện này, Daph à. Cứ để hai người làm tròn số phận của mình.

- Em rất muốn hai người được hạnh phúc, Clay à. Em muốn nói Rex và Claude. Em rất thương hai anh ấy. Rồi bây giờ anh Rex buộc phải lấy vợ, còn anh kia, anh Claude cư xử thiếu lịch sự với Clarissa - Nếu bà ấy là vợ anh, bà sẽ được ăn một trận đòn nên thân, Daph à.

- Ăn nói tầm bậy - bà vui vẻ đáp - Anh không đánh nổi tằm thân, chứ đừng nói đến chuyện đánh vợ.

Ông cười khúc khích, ông nói:

- Cuộc đời tiếp tục trôi. Rồi ra họ sẽ thu xếp ổn thỏa mọi việc.

- Anh lúc nào cũng lạc quan. Nói đến chuyện này, em thấy chỉ còn tám ngày nữa thôi.

Thế mà chúng ta đã lấy nhau hai năm. Có phải anh cũng nôn nóng có con như em không?

- Nôn nóng muốn chết được, cung ạ. Em có vẻ nôn nóng hơn cả. Chúng ta đã nhất trí từ một năm nay là cứ để cho cuộc đời êm trôi, phải không nào? Và cho dù chúng ta phải duy trì gia đình cho đến mãi đời, thì chúng ta vẫn sống hạnh phúc bên nhau, phải không?

- Phải - bà đáp.

- Vậy thì tốt - Một lát sau, ông lại cười khúc khích rồi nói tiếp - Nhưng anh cứ nôn nóng trong lòng.

***

Cuộc đời diễn ra chẳng khác nào một giấc mộng diệu kỳ, không hoàn toàn ác mộng, nhưng có lẽ cũng gần gần như thế. Sáng sớm hôm sau ngày hai người đính hôn, xe của Tử tước Rawleigh chạy qua nhà của Catherine mà không dừng lại. Nàng dậy sớm và thấy xe của anh đi qua. Hai giờ sau, xe của ông Adams đến để chở nàng và Toby đến trang viên Bodley. Nàng không muốn đi. Nhưng nàng không phản đối. Nàng đi. Nàng quyết định từ nay nàng mặc cho cuộc đời trôi đến đâu thì đến. Nàng đã quá mệt mỏi, không tạo lập cuộc đời mình theo ý muốn được.

Nàng không muốn lấy chồng. Nàng không thể lấy chồng. Đây là điều kiện nàng đã đưa ra. Nhưng khi nàng đã lấy Tử tước Rawleigh rồi, nàng không lo vấn đề nhờ cậy ai nữa.

Nàng tin chắc anh rất giàu.

Nàng không muốn lấy “anh”. Nếu anh không hấp dẫn, nếu anh không đẹp mã, thì có lẽ nàng thấy thích anh hơn. Nhưng nàng không muốn lấy anh là vì anh vô cảm, nàng ghét vì anh cao ngạo. Rõ ràng anh đã tỏ cho nàng thấy anh chỉ muốn hưởng thụ tấm thân của nàng, anh không muốn kết hôn với nàng - nhưng nàng không muốn lấy anh.

Nàng không muốn nghĩ đến chuyện này hay nghĩ đến anh. Đường đời của nàng đã bày ra trước mắt rồi. Nàng chỉ còn việc buông trôi theo dòng đời. Mặc dù nàng không thuận theo lời đề nghị của anh - chỉ vì không còn đường nào khác cho nàng đi. Nàng nghĩ khi nàng nói cho anh biết một phần sự thật mà nàng định nói cho anh nghe, thì chắc anh sẽ đổi ý. Rồi khi ấy nàng sẽ tìm con đường khác để đi. Nhưng anh không rút lui lời đề nghị.

Nàng nghĩ có lẽ anh sẽ nhận ra tên nàng. Rồi thế nào anh cũng đổi ý. Nhưng anh không đổi ý. Nàng cảm thấy không bắt buộc phải nói rõ hết chuyện đời nàng cho anh biết. Anh ép nàng làm đám cưới kia mà. Anh biết nàng còn có nhiều chuyện bí mật không nói cho anh nghe. Đàng nào thì cũng chính anh là người tiên khởi đề nghị làm đám cưới.

Nàng đến trang viên Bodley, được ông Adams đón tiếp rất niềm nở, còn bà Adams thì vói vè lịch sự ngoài mặt - và với lời xin lỗi chiếu lệ, qua loa - Phu nhân Baird thì lộ vẻ thân ái thành thật, và ngài Clayton Baird vói vè thích thú tẻ nhạt. Tất cả số người đến dự lễ

hội gia đình đã ra về hết, kể cả Ellen Hudson. Bọn trẻ rất vui khi biết nàng có mặt luôn trong nhà, mặc dù William mới đầu tỏ ra lo sợ có nàng trong nhà luôn thì ngày nào cũng phải học âm nhạc.

Cô hầu của Phu nhân Baird và cô hầu của bà Adams được giao nhiệm vụ may áo cưới, vải đã đẹp, kiểu lại tân thời. Người đầu bếp của ông Adams được lệnh chuẩn bị tiệc cưới mời rất nhiều người, khách gồm có tất cả lớp tiểu quý tộc ở cách Bodley trong vòng 10 dặm - nhiều người trong số này đã đến dự buổi dạ vũ. Việc trang hoàng phải thực hiện ba nơi: phòng ăn, xe cưới - dĩ nhiên là xe của ông Adams - và nhà thờ. Hoa trang hoàng trong nhà thờ phải toàn thủy tiên vàng và các hoa xuân khác mọc đầy trogn vườn hoa và trong rừng. Một ít hoa trong nhà kính còn lại sau lần dạ tiệc thì đem dùng trong nhà và kết bó hoa cho Catherine.

Ba phu nhân cùng đi thăm người quen và được mọi người tha thiết mời họ đến chơi.

Catherine đi giữa hai bà, một bên thì Phu nhân Baird tươi cười nói năng luôn mồm, một bên thì bà Adams cao quý, đài các, nàng thấy mọi người không ai dám quay mặt làm ngơ với nàng. Nàng không muốn nghe những lời giả trá của họ, nhưng nàng không nói gì. Nàng phải tập cuộc sống giao tế trong xã hội.

Dĩ nhiên mọi người đều thích thú, mê mẩn lắng nghe câu chuyện tình lãng mạn, nghe tính bốc đồng hăng máu và tính thiếu kiên nhẫn của Rex do Phu nhân Baird kể lể kể tới mãi với giọng hết sức dí dỏm và đầy thiện cảm. Hay là họ giả vờ nghe một cách mê mẩn. Catherine không biết người ta thích nghe thật hay giả vờ thích.

Phu nhân Baird - Daphne - luôn luôn hăng say kể chuyện cho mọi người nghe, mỗi lần như thế là hai má bà ửng đỏ lên, cặp mắt long lanh vui vẻ. Bà hỏi:

- Quý vị có tin nổi anh trai tôi về kịp Bodley chỉ trong vòng một tuần sau khi hấp tấp đi Luân Đôn để xin giấy phép kết hôn và dẫn Catherine thân yêu đến nhà thờ ngay vào ngày hôm sau không? Anh ấy không biết mình có làm kịp không, thật tội nghiệp! Nhưng tôi xin bảo đảm với quý vị là anh ấy làm kịp, chị Clarissa và tôi có lý do để khẳng định như thế, phải không chị Clarissa?

Nghe hỏi, bà Adams nghiêng đầu đồng ý, dáng điệu duyên dáng, và đáp:

- Quả đúng thế, cô Daphne.

- Chúng tôi đã cứu Catherine thoát nạn - Daphne thường nói với vẻ chiến thắng vừa cười tươi nhìn bà chị dâu tương lai - Chúng tôi giục Rex đi gấp đến ở với bạn bè và quay về trong vòng một tuần.

Catherine luôn luôn nghĩ rằng bà ta thật quá tốt, nàng đoán chắc là bà ta đã “biết” chuyện đời nàng. Catherine không biết làm sao mà bà ta biết được chuyện này, nhưng rõ ràng bà ta biết. Cả Daphne lẫn Clayton đều biết. Nhưng cả hai không ai nói với nàng một tiếng.

Mục sư Lovering kể lại hết sự tình, ngài cam đoan với mọi người tin tưởng vào ngài rằng cái vinh dự được làm lễ cưới cho Tử tước với cô Winsmore, có lẽ là đỉnh cao danh vọng trong cuộc đời làm mục sư của ngài. Không ai đã động công khai việc tại sao nàng đổi tên họ và về việc nàng đang còn trong tình trạng độc thân. Mục sư không bao giờ nói đến lý do tại sao ông mừng rỡ như thế, nhưng hằng ngày ông thường quỳ trước bàn thờ Chúa để cầu nguyện xin Chúa tha cho ông cái tội phách lối.

Cô Downes là người duy nhất Catherine mời đến chơi. Khi Catherine cùng bà em chồng và bà em dâu đến thăm cô Downes, cô đã khóc ròng và ôm chặt lấy nàng. Cô Downes nắm bàn tay nàng với cả hai tay, cười với nàng.

Rex đi trốn một tuần. Một buổi chiều, khi ba bà đi thăm viếng trở về, họ thấy anh ngồi trong phòng khách với ông Adams và Clayton. Anh đứng dậy cúi người chào nàng, cũng như cúi người chào hai bà kia, rồi nói rằng nàng trông rất tuyệt. Anh báo cho nàng biết đám cưới sẽ cử hành vào sáng mai. Rồi anh cho biết anh sẽ đích thân nhận lãnh cái vinh dự đưa nàng về lại nhà nàng.

Nghe anh nói thế, Daphne đưa hai tay lên trời rồi nói với anh rằng anh không biết qui tắc gì hết. Bà nói rằng bà sẽ đi xe với Catherine và con chó Toby về lại nhà nàng, con chó đã được bọn trẻ nuôi giữ chăm sóc vì nó không muốn ở trong phòng chơi trẻ con mà hề hờ ra là nó trốn thoát để chạy đi tìm Catherine.

Thế là nàng về nhà với bà em chồng tương lai, con Toby cuộn người nằm trong lòng nàng. Daphne nói sáng mai bà sẽ đến để giúp nàng mặc áo cưới trước khi xe của Claude đến để rước họ đến nhà thờ. Dĩ nhiên Clayton sẽ đến với xe, ông đã bằng lòng đi kèm theo Catherine.

Catherine mặc cho mọi việc diễn ra. Mọi chương trình chuẩn bị cho nàng đều diễn ra suốt tuần mà không có ý kiến tích cực của nàng. Chuyện này không thành vấn đề.

Nàng được hạnh phúc khi thụ động làm theo mọi người.

Cuối cùng nàng về lại nhà và được ở một mình với Toby. Cho đến ngày mai.

- Toby - Nàng quì xuống trên nền nhà bếp, đưa hai tay ôm lấy con chó. Nó vẫy đuôi sung sướng khi được trở về với khung cảnh quen thuộc thân thương
- Toby, ôi Toby!

Nàng áp mặt lên cổ ấm áp của nó mà khóc, và cảm thấy cái lưỡi ướt của nó liếm vào tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Rex trông có vẻ như đang chuẩn bị để tiếp tân tại nhà hàng Carlton, Clarissa đã nói với anh như thế khi bà thấy anh. Chiếc áo khoác màu xanh là loại đắt giá nhất của nhà hàng Weston. Anh mặc quần ống túm tận đầu gối màu xám, mặc chiếc ghile màu bạc, cổ tay áo bằng vải trắng có viền đăng ten. Người hầu của Claude - anh để người hầu ở tại Stratton - đã thắt khăn quàng cổ cho anh phòng phòng trông rất tuyệt.

- Anh trông ra vẻ chú rể rồi - Claude nói, ông vỗ tay lên lưng anh và cười toe toét. Chốc chốc người ta lại nghe anh kêu ca nào là cà vạt quá chật, nào là không khí trong phòng nóng quá.

Anh cảm thấy mệt mỏi. Anh cứ nghĩ anh đang mài miết đi trên đường. Đi hết đường, lại không được nghỉ xả hơi mà phải bắt tay vào việc chuẩn bị làm đám cưới ngay và phải làm ra vẻ vui tươi.

Dĩ nhiên nàng cũng trông đẹp hơn - và mệt hơn. Mắt nàng đã hết thâm quầng. Trông nàng ít hốc hác, ít lo âu hơn. Thế nhưng vẫn có nhiều điều khó hiểu hiện ra nơi mắt nàng. Mắt nàng trông có vẻ như... trống vắng. Anh phải dùng từ ấy mới diễn tả được tâm trạng của nàng hiện ra trong đôi mắt.

Có rất nhiều người đến dự lễ cưới ở nhà thờ, anh thật quá đỗi ngạc nhiên. Daphne liền nói cho anh biết trong thời gian anh vắng mặt, họ đã bận rộn như thế nào. Claude và Clayton thường xuyên ghé thăm các nhà quanh vùng để nói cho mọi người biết, còn bà với Clarissa thì dẫn Catherine đến chơi với các cô các bà trong làng, và uống trà với họ đến nỗi muốn bể bụng.

Anh đợi trước bàn thờ với em trai. Nàng không đến trễ, mà vì anh đến sớm. Ước gì anh rời khỏi đây được, nhảy lên lưng ngựa và cứ phi mãi cho đến khi không đi xa hơn được nữa. Anh muốn đi xuống Dunberton để thăm Ken và các bạn. Như những ngày xưa cũ vậy.

Nàng không muốn lấy anh. Mặc dù nàng thấy bộ mã của anh rất lôi cuốn hấp dẫn, nhưng nàng vẫn không muốn anh. Nàng đã từ chối ăn nằm với anh, không chịu làm tình nhân, không muốn làm vợ anh - thật khó tin chuyện anh đề nghị cưới nàng chỉ vì anh hết sức muốn ngủ với nàng. Nàng trả lời không.

Thế mà bây giờ rốt lại nàng buộc lòng phải lấy anh, vì anh đã nổi cáu và thất vọng khi rời khỏi nhà nàng vào tối hôm ấy mà không chịu ngó trước nhìn sau để xem có ai ngoài đường không.

Ôi, phải, ước gì anh đi xa khỏi đây ngàn vạn dặm.

Bỗng có tiếng lao xao vang lên ở phía sau nhà thờ, rồi nàng xuất hiện với Clayton, Daphne đi theo sau, bà tươi cười và làm cái gì đấy ở vạt áo sau của nàng. Rồi họ tiến đến phía anh.

Lạy Chúa, nàng đẹp quá. Anh ngây ngất trước sắc đẹp của nàng như ngày đầu tiên gặp nàng, khi nàng đứng trước cổng nhà, gật đầu chào Clarissa ngồi trên xe, rồi quay qua nhẹ nhún chân mỉm cười chào anh.

Nàng mặc áo xa tanh trắng. Chiếc áo cắt may đúng thời trang, thắt eo, cổ thấp xuống lưng chừng ngực, hai tay ngắn và phồng. Hai đường viền ở lai và một đường viền nhỏ ở tay áo đều được thêu quanh bằng những nụ hồng màu vàng, trông thật hợp với bó hồng nàng cầm trên tay.

Nàng ra về cô dâu quá, anh ngốc nghếch nghĩ.

Nàng đúng là cô dâu.

Là vợ anh.

Khi nàng đến gần, anh thấy hai má nàng ửng hồng. Mắt nàng sáng long lanh - vẻ trông trái hôm qua đã biến mất. Nàng nhìn thẳng vào mắt anh.

Sau này, khi anh nhớ lại ngày đám cưới, anh không nhớ nổi hôm ấy có ai ngồi dự lễ trong nhà thờ. Thậm chí anh không nhớ cảnh Clayton dẫn Catherine đi, vì không có người đàn ông nào bà con thân thích của nàng làm nhiệm vụ này, hay là không nhớ cảnh Claude đưa chiếc nhẫn cưới cho anh. Cho đến việc ông Mục sư làm lễ ra sao anh cũng không nhớ nổi.

Anh chỉ nhớ đến nàng thôi, anh nhớ nàng đứng bên cạnh anh mảnh mai, xinh đẹp, bình tĩnh. Thỉnh thoảng nàng nhìn xuống - khi ấy anh thấy hai hàng mi dài có màu sẫm hơn mái tóc vàng của nàng - nhưng thường nhìn lên anh hơn. Bàn tay nàng mát lạnh trong tay anh. Những ngón tay nàng dài, mảnh, những ngón tay của nhạc sĩ dương cầm, với các móng tay ngắn, chăm sóc rất cẩn thận. Anh nhớ khi ấy anh tự hỏi tại sao nàng không có gia nhân để làm việc nhà, mà lại có thể giữ gìn được hai bàn tay mềm mại đẹp đẽ như thế. Chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh và màu vàng nổi bật trên ngón tay nàng.

Anh chỉ nhớ đến nàng thôi, nhớ cảnh khi nàng được hỏi có muốn lấy anh làm chồng không, thì nàng ngược mắt nhìn anh và trả lời "tôi muốn" với giọng bình tĩnh nhưng chắc nịch. Anh nhớ nàng hứa sẽ thương yêu, tôn trọng và vâng lời anh cũng bằng giọng nói bình tĩnh như thế.

Nhìn lại, anh lấy làm thích thú khi nhớ cảnh đám cưới hôm ấy, anh nhớ những lời thề nguyện hai người nói với nhau hôm ấy nghe thật nghiêm trang, không có vẻ đùa bỡn mà cũng không xúc phạm đến Chúa. Họ đã hứa trước mặt mọi người và trước mặt Chúa là họ yêu nhau suốt đời.

Khi anh hôn nàng, môi nàng mềm mại và mát lạnh.

Nàng là vợ anh. Người đàn bà này, người đàn bà mà nhan sắc đã thu hút mắt anh ngay từ lần đầu gặp gỡ, người đàn bà mà anh đã ham muốn ngay từ khi mới thấy, là vợ anh. Vợ anh suốt đời.

Sau đó, anh nhớ anh cảm thấy thật bình an, không hoang mang lo sợ. Chỉ phân vân một chút về hạnh phúc của mình thôi. Vì sự việc xảy ra nhanh quá. Có thật anh đang nắm hạnh phúc trong tay? Thật đấy. Nàng là của anh.

***

Nàng thường nghĩ anh thật đẹp trai, cũng như nàng thường nghĩ ông Adams - Claude - đẹp trai. Bây giờ nàng phải gọi ông là Claude. Ông là em chồng của nàng.

Nàng thường cho chồng nàng đẹp trai. Nhưng hôm nay vẻ đẹp của anh đã làm cho nàng ghen ngào. Giống như cô gái bị tiếng sét ái tình, nàng không rời mắt khỏi anh từ lúc Daphne sửa lại vạt áo của nàng cho ngay thẳng và nàng nhìn lên bàn thờ, thấy anh.

Thế nhưng nàng cảm thấy không yêu anh.

Anh ăn mặc như một triều thần chứ không phải chú rể, nàng nghĩ như thế. Anh mặc áo quần rất chải chuốt, rất lộng lẫy để cưới vợ. Nàng bán tính bán nghi rằng chuyện đám cưới chắc không quan trọng đối với anh, rằng anh mặc áo quần cưới ngựa để đến làm lễ cưới.

Đối với nàng, việc đám cưới cực kỳ quan trọng. Nàng nhớ khi còn nhỏ nàng đã mơ ước làm đám cưới với một người chồng đẹp trai đáng yêu biết bao. Giấc mơ của tất cả các cô thiếu nữ, mơ được sống hạnh phúc đời đời. Nàng nhớ cảnh thất vọng đắng cay của nàng, khi đến tuổi lấy chồng thì bị hoãn mãi đến năm 19 tuổi, cái tuổi người đời cho là đã quá lớn. Và sau cái tuổi lấy chồng không bao lâu, thì tất cả những giấc mơ, hy vọng, tương lai của nàng đi đến chỗ tan tành. Rồi tám tháng sau, đứa con của nàng chết, là một vớ tăn ác cuối cùng giáng xuống đầu nàng. Suốt năm năm trời, nàng sống không mơ mộng, không hy vọng. Năm năm, nàng sống chỉ mong được bình yên.

Và bây giờ, rồi lại nàng cũng lấy chồng. Một người chồng đẹp trai giàu có, một tử tước. Nàng biết anh chỉ muốn hành lạc với nàng chứ không muốn lấy nàng, không yêu nàng. Nàng phải có chồng, có người chung giường, ít ra cũng cho đến lúc anh chán nàng hay là đến khi nàng có con.

Có lẽ nàng phải có lại một đứa con. Đứa con phải đợi cho đủ 9 tháng mới sinh hạ. Một đứa con phải sống.

Nàng không yêu người đàn ông nàng lấy. Thậm chí nàng cũng không thích nữa. Nàng không muốn lấy anh. Nhưng nàng phải lấy. Nàng thấy hy vọng tái sinh, tái sinh một cách bất ngờ và đau đớn. Hy vọng một tương lai sẽ đến, một tương lai không chỉ được sống trong cảnh yên ổn buồn chán.

Cổ lẽ anh sẽ cho nàng một đứa con.

Họ đứng trên thềm nhà thờ một hồi lâu, bắt tay khách khứa, vài người ôm hôn họ, họ cười với mọi người. Sau đó nàng nhận ra rằng anh cố tình giữ nàng ở đây, mặc dù họ có thể lên xe đi ngay về nhà rồi chào anh ở nhà cũng được. Anh giữ nàng lại ở đây là để cho dân làng thấy họ, nhiều người đã tụ đến

ngoài đường cách xa nhà thờ một đoạn, tất cả đều ngược mắt nhìn về phía nhà thờ.

Họ đi xe về trang viên Bodley, chiếc xe cô dâu trang hoàng lộng lẫy. Đây là lần đầu tiên chỉ có hai người ngồi trên xe với nhau. Nhưng họ im lặng khi xe chạy, nàng để một tay lên ống tay áo của anh, và tay còn rảnh của anh để trên bàn tay nàng. Nàng không nghĩ ra điều gì để nói hết. Hình như anh không quan tâm đến việc tìm cách nói chuyện nữa.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Lần đầu tiên nàng nhận thấy hôm ấy trời đẹp, bầu trời trong xanh nắng ráo. Lần đầu tiên nàng nhận ra nàng không cảm thấy lạnh, mặc dù nàng không mặc áo khoác hay thậm chí không quàng khăn nữa.

Thế rồi trong buổi tiệc và sau khi tiệc xong, anh giữ nàng ở bên anh, anh cười, nhìn nàng với ánh mắt ấm áp, ngợi khen, anh dẫn nàng đi quanh để nói chuyện với mọi người đến dự tiệc - và dĩ nhiên những người được mời đều đến dự hết, họ rất muốn đến để xem cặp vợ chồng mà mới đây đang mang tai mang tiếng khắp làng. Khi họ nói chuyện với khách, chốc chốc anh lại nói: “em yêu”

Đáng cười nhất là anh cứ nhắc lại nhắc tới tên họ mới của nàng trước mặt khách cho người ta nhớ, để người ta quên chuyện không hay trước đây, để người ta khỏi đồn đãi lung tung chuyện tai tiếng vừa qua ra ngoài phạm vi của Bodley và vùng phụ cận.

Anh là nhà quý tộc biết thận trọng, thật đáng kính, nàng nhận ra thế, anh bảo vệ thanh danh của nàng, nhận lấy lỗi về mình, lỗi đã bắt cần, không kín đáo. Nàng hiểu hết chuyện này và biết ơn anh vô cùng. Mà cũng bất bình, phật ý về chuyện này. Đàn bà quả thật yếu đuối nhẹ dạ. Họ là những con tốt cho đàn ông. Họ bị đàn ông dụ dỗ, đưa đẩy vào con đường tội lỗi, rồi các ông lại ra tay cứu vớt, đưa vào con đường ngay chính.

Nhưng đời là thế.

Mọi người ở lại chơi cho đến chiều tối. Nhà có khu vườn đẹp đẽ, mặc sức mà dạo chơi trong ngày đẹp trời này. Lại có phòng khách lộng lẫy, cứ ngồi mà tán gẫu và uống trà.

Thậm chí có người nổi hứng, dắt nhau qua phòng khiêu vũ để nhảy theo nhạc ở chiếc dương cầm, mặc dù phòng này không trang hoàng để dùng cho tiệc cưới.

Khi màn đêm buông xuống, là lúc phải ra về. Lúc cô dâu chú rể phải ra về. Họ động phòng hoa chúc ở nhà của nàng và sáng mai sẽ đi Stratton.

Chiếc xe của ông Claude, vẫn còn trang hoàng, đợi họ ngoài cửa chính để đưa họ về.

Daphne ôm hôn hai người thật mạnh, bà khóc rồi cười. Ông Claude ôm hôn anh trai, ông im lặng một hồi lâu mới quay qua Catherine, cười thân ái và hôn lên hai má nàng - Catherine thân mến, chị hãy chăm sóc anh ấy nhé - ông bình tĩnh nói - anh ấy là cục vàng của tôi chứ không phải đồ bỏ đâu, chắc chị biết rồi - mắt ông như rơm rớm nước mắt.

Nàng ước chi được lấy cả nhà chứ đừng lấy một người. Nhưng ước muốn của nàng thật vô lý, nàng yêu Claude và Daphne.

Clayton và Clarissa cũng ôm hôn nàng, với ông em rể của chồng, nàng nháy mắt, còn với bà em dâu của chồng, nàng gượng cười.

Những người khác cười ngửa, gật đầu chào - có hàng mấy chục người còn đứng ngoài hành lang.

Rồi ngài Rawleigh đưa tay đỡ nàng lên xe và anh nhảy lên ngồi bên nàng. Có người đứng ngoài đóng cửa xe lại cho họ, và bỗng nhiên họ ngồi sát bên nhau kín đáo trong bóng tối lặng ngắt như tờ. Chiếc xe giật mạnh di chuyển.

Từ tước Rawleigh! Nàng có thể nghĩ đến tên tuổi mới của nàng được rồi. Nàng có thể chỉ nghĩ đến anh bằng tước vị thôi. Rex. Không biết nàng có gọi to tên này được không. Chồng nàng. Mặc dù lễ cưới đã diễn ra vào lúc gần trưa và tiệc tùng liên hoan chúc mừng diễn ra suốt cả buổi chiều tối, nhưng bây giờ bỗng nhiên nàng lại cảm thấy tất cả đều phi thực. Chồng nàng. Anh ngồi tựa người ra sau ghế nệm, hai mắt nhắm lại.

Một lát sau anh nói:

- Tốt rồi, Catherine. Thanh danh đã được phục hồi. Em lại được mọi người kính trọng.

Nàng vẫn ngồi im lặng. Nếu nàng hoạt động, chắc nàng sẽ tát mạnh vào mặt anh. Tát mạnh.

Catherine Adams, Phu nhân Từ tước Rawleigh - anh nói - Bây giờ vấn đề là em là bà Winters hay cô Winsmore không còn quan trọng nữa.

Vậy là những dấu vết cũ của nàng biến mất. Nàng đã thuộc về anh, không tách ra khỏi anh được. Nàng mang họ của anh và là vật sở hữu của anh. Vật sở hữu của anh. Vậy mà anh không muốn. Có lẽ ngoại trừ việc chung chăn gối để hưởng lạc và để sinh con.

Nàng thờ ơ từ từ, đều đặn, cố để cho mình không bức tức, nổi giận. Giận thì mất khôn, nàng đã rút kinh nghiệm trong cuộc sống như thế.

Khi xe chạy ra khỏi cổng và rẽ vào đường chính qua làng, anh lại cất tiếng nói. Nhưng hai mắt vẫn nhắm. Anh nói:

- Catherine, nói cho anh biết vợ anh còn trinh không?

Nàng đã đoán thế nào anh cũng biết sự thật khi thấy nàng sống một mình và thay tên đổi họ như thế này. Nàng đã nghĩ rằng, nếu anh nghi ngại thì chắc thế nào anh cũng hỏi nàng trước khi cưới nàng. Phong cách của anh thật cao quý. Nhưng anh đã từng là sĩ quan kỵ binh nhiều năm trời. Cho nên đối với

anh, phong cách cao quý đáng giá hơn cuộc sống.

- Không - nàng đáp, giọng rõ ràng chắc nịch, và nàng cảm thấy hổ thẹn khi nói ra từ này một cách tự nhiên trong khuôn khổ bịt bùng của chiếc xe.
- Như anh đã dự đoán - anh dịu dàng đáp.
- Daphne, xin cô cảm phiền nhé, tôi muốn chúng ta đừng nói chuyện nữa.

Hai anh em im lặng, ngồi yên bên nhau trong xe trên đường trở về trang viên Bodley.

Con chó của nàng ở trong nhà suốt ngày, mặc dù vào buổi chiều cô Downes có đến để cho nó ra ngoài năm phút. Nó mừng rỡ sủa vang để chào hai người, khi nàng cúi xuống để ôm nó, nó chồm lên người nàng và liếm mặt nàng.

- Nó cần ra ngoài - nàng nói nhỏ, con chó săn nhỏ chạy trước nàng ra cửa sau, vừa chạy vừa sủa gâu gâu, về rất khoái chí. Nàng không chỉ để nó ra ngoài một mình, mà nàng cũng ra ngoài với nó, lâu đến 10 phút.

Anh thấp hai ngọn đèn cây trong nhà bếp. Anh không nhen lửa trong lò. Đèn không lạnh lắm, mà họ cũng không ở dưới này làm gì.

Anh cảm thấy tức giận. Không tức giận vì nàng không còn trinh. Anh đã đoán trước rồi. Anh sẽ kinh ngạc nếu nàng trả lời còn trinh. Quả vậy, đêm nay anh sẽ được thanh thản trong lòng khi biết trước chuyện này, như thế thì không bận tâm đau khổ về việc nàng đã mất trinh.

Không, không phải chuyện nàng mất trinh làm cho anh tức giận, mà anh tức là vì nàng không niềm nở với anh như nàng đã niềm nở với gã đàn ông nào đấy - hay với nhiều gã đàn ông. Có lẽ đây là một vết đau đớn cho anh, một vết đánh vào lòng tự phụ của anh, có lẽ thái độ thờ ơ lạnh nhạt của nàng là cái vết đau nhất cho anh.

Dĩ nhiên chuyện gì đã xảy ra cho nàng bây giờ đã rõ ràng rồi. Nàng đã thông dâm với một gã đàn ông, và gã này vì một lý do gì đó không chịu cưới nàng, nên nàng bị đuổi ra khỏi nhà để đến sống một nơi hẻo lánh ở thôn quê cho gia đình khỏi nhục. Chắc gia đình nàng trợ cấp cho nàng sống chừng nào mà nàng còn ở nguyên chỗ đã định.

Anh ghét thái độ nàng xem cuộc sống bị đầy ải này là sung sướng hơn cuộc sống mà anh đã mang lại cho nàng. Anh ghét chuyện anh phải dùng áp lực mới lôi được nàng ra khỏi ngôi nhà ấm cúng này của nàng, và có lẽ làm thế, anh đã làm trái với ý muốn của nàng. Anh ghét ý nghĩ cho là anh hiếp dâm, cho dù là hiếp dâm hợp pháp, vì anh mới cưới nàng.

Thật ma đưa lối quỷ dẫn đường! Anh vừa mới cưới Nat và Eden, vì hai anh này chạy trốn đàn bà trời chết. Còn anh, anh không chạy trốn được. Anh tự hỏi hai ông bạn có cười khoái trá trước số phận của anh không. Anh đã viết thư gửi đến Dunbarton cho họ để báo anh sắp làm đám cưới. Nhưng anh nghĩ chắc họ không cười đâu. Chắc họ hiểu tình trạng khó khăn của anh và hiểu tâm trạng của anh. Chắc họ sẽ thương cảm. Mẹ kiếp, anh không muốn ai thương hại anh hết.

Cửa sau mở, Toby chạy vào nhà bếp. Catherine chậm rãi đi theo sau. Chiếc áo dài xa tanh lấp lánh trong ánh đèn cây, trông không hợp với khung cảnh trong nhà bếp.

Anh thổi tắt bớt một ngọn nến rồi cầm ngọn kia lên. Anh nói:

- Dẫn anh lên phòng ngủ - kéo dài việc không tránh được chẳng ích gì, mặc dù đêm vẫn đang còn sớm. Nhớ lại lần anh yêu cầu nàng việc này, tính ra mới hơn hai tuần thôi.

Lần ấy anh quá say mê nàng. Bây giờ cũng thế. Nhưng bỗng anh nghĩ chuyện thêm khát phải có quá có lại mới thú.

Không có một tiếng, nàng quay người đi trước, leo lên chiếc thang lầu hẹp bằng gỗ để lên phòng ngủ. Anh ngạc nhiên thấy căn phòng thoáng đãng và đặc biệt có hơi hướng đàn bà. Trần nhà trên giường cao, xuôi xuôi theo mái nhà xuống tận bức tường bên kia. Anh để cái giá cây đèn cây xuống bàn trang điểm, chiếc giường sô trên bàn phản chiếu ánh sáng làm cho căn phòng sáng thêm ra, anh nghĩ: chắc nàng phải hồi hộp lạ lùng lắm khi sau 5 năm sống một mình trong phòng, rồi bây giờ có người đàn ông đến ngủ với mình.

Nàng quay lại, lặng lẽ nhìn anh. Nàng cũng can đảm đấy chứ, vợ anh. Thế nhưng nàng đã mất trinh.

- Đến đây - anh nói rồi đưa tay vẫy nàng đến. Nàng đến, anh nói tiếp: - quay lại.

Có đến khoảng hai chục hạt nút bằng ngọc trai nhỏ li ti dọc theo phía sau áo dài của nàng, mỗi hạt gài trong cái khuy còn nhỏ hơn nữa. Anh lần lượt cẩn thận mở nút ra rồi tháo kim cài tóc trước khi kéo chiếc áo dài và áo sơ mi trật xuống vai rồi kéo xuống hai tay. Khi anh quay người nàng, để cho cái áo tuột xuống chân, nàng run lên. anh quỳ xuống để kéo đôi vớ dài ra. Nàng lần lượt đưa hai chân lên cho anh cởi vớ rồi bước ra khỏi đồng áo quần. Anh đứng thẳng người lên để nhìn nàng.

Nàng nhìn anh không nhấp nháy mắt, mặt khuất trong bóng tối của mái tóc vàng. Mái tóc dài xõa xuống tận eo, đúng như anh đã đoán trước. Anh nói:

- Anh không thấy trên người em có nơi nào có thể gọi là không hoàn hảo hết.
- Vì anh phải sống với tôi suốt đời - nàng đáp - nên anh hài lòng về vật sở hữu của mình, thế là điều quý hóa.

Anh nhướn cao bộ lông mày.

- Phải, đúng thế - anh nói, rồi đưa lên một bàn tay, dùng phía sau các ngón tay vuốt ve một bên hàm xai nàng cho đến cằm.

Anh từ từ cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng, đôi môi nàng cũng vừa hé mở. Anh không vội. Còn cả đêm lo gì. Anh đưa tay sờ vào người nàng, bắt đầu hai bên hông, chiếc hông nhỏ đều đặn, rồi hai tay chuyển dần lên tận vú. Cặp vú ấm áp, mềm mại. Cặp vú không lớn nhưng chắc và vênh lên. Hấp dẫn. Hai núm vú bỗng cứng lên liền khi anh áp hai ngón cái vào đấy. Anh chuyển hai tay ra phía sau, vuốt nhẹ xuống theo sống lưng cho đến mông, hai tay anh ôm lấy hai mông. Anh giữ một khoảng hở giữa hai người.

Nàng rung mình thật mạnh và anh kéo nàng sát vào người mình, xòe một bàn tay giữ cho nàng đứng yên, rồi đưa bàn tay kia áp lên vú nàng. Anh hôn nàng thật mạnh.

Cảnh anh ăn mặc kín đáo ôm một phụ nữ trần truồng trông gọi dục không chịu được.

Anh muốn thương thức cơ thể nàng, không vội, nhưng lòng dục bùng lên mãnh liệt khiến anh muốn cởi hết áo quần ra, đặt nàng nằm lên giường rồi leo lên nàng cho thoải mái.

Mặc dù nàng trần truồng trong phòng không có lửa để sưởi, nhưng anh cảm thấy nàng ấm lên sau năm phút. Anh cảm thấy hai tay nàng ôm quanh anh, miệng hé mở cho anh hôn. Khi anh di chuyển tay trên người nàng, nàng cong người áp vào anh.

Ít ra anh cũng hài lòng vì biết nàng muốn những gì sắp xảy đến. Đây không phải là hiệp dâm, cho dù trong hôn nhân cũng có khả năng hiệp dâm.

Cuối cùng anh nói trên môi nàng.

- Vào giường thôi. Chúng ta sẽ hoàn thành cuộc hôn phối trên giường.

Nàng nằm trên giường nhìn anh cởi áo quần. Anh cởi áo quần một cách từ tốn, chậm rãi, mắt mãi miết chiêm ngưỡng thân thể lửa lò của nàng, tâm tưởng nghĩ đến chuyện mây mưa. Nàng nhìn anh, không giả vờ làm ra vẻ thù mị hay e thẹn. Anh quyết định không tắt đèn khi vào giường với nàng.

Nàng nằm yên thụ động, không nhúc nhích chống đối. Nàng không tỏ thái độ hăng hái tìm hiểu hay màu mè vuốt ve sờ mó. Nàng chỉ tỏa ra hơi ấm và tuân thủ nhưng không kích động. Nàng sống lẻ loi suốt 5 năm. Anh cố kiên nhẫn kích thích cho nàng hưng khởi. Không vội vàng gì. Anh đã có kinh nghiệm giữ mình tỉnh táo. Anh thường thích kích thích tình dục nơi phụ nữ trước khi vào cuộc mây mưa. Anh thích thấy đàn bà nóng ran, thờ hồn hên vào lúc anh nằm lên người họ.

Phải mất nhiều thì giờ mới được thế.

Cuối cùng anh nhô người lên, tựa người trên cùi tay rồi nheo mắt nhìn xuống nàng.

Lửa dục bùng bùng trong người anh. Anh vuốt đầu ngón tay lên đôi môi mọng ướt của nàng rồi hỏi:

- Bao nhiêu lần rồi?

Nàng nhìn anh, đôi mắt ngạc nhiên, không hiểu.

- Một lần à? - anh hỏi - Chục lần à? Trăm lần à? Nhiều lần quá em không nhớ nổi à?

Bỗng nàng hiểu ra, nhưng nàng không trả lời liền. Nàng nhìn anh rồi cuối cùng nói nhỏ: - Một lần.

A. Thế thì cũng gần như còn trinh, có khác gì đâu. Mà lại đã xảy ra cách đây 5 năm rồi.

Anh lần bàn tay xuống giữa hai chân nàng, nhẹ vuốt vào đấy. Nàng nhắm mắt lại.

Nàng không tỏ ra bị kích thích, nhưng cơ thể sẵn sàng. Anh leo lên người nàng, tựa mình trên hai cánh tay, dùng chân hất chân nàng mở rộng ra. Nàng mở mắt.

- Êm à thôi - anh nói. Rốt lại nàng cũng vui vẻ - Hãy thương thức khoái cảm. Cứ để cho khoái cảm diễn ra.

Anh nhìn mặt nàng khi đẩy vào trong nàng, từ từ, lút cán. Răng nàng cắn môi dưới, nhưng nàng không có dấu hiệu gì đau đớn. Cơ bắp bên trong co thắt quanh anh, khiến nàng cảm thấy đau, nàng liền nhắm mắt lại.

Anh di chuyển chậm rãi, nhịp nhàng, mỗi lần đưa vào, anh đẩy lút hết nhưng từ từ để có thì giờ thương thức. Để cho nàng ôn tập những điều cơ bản của bài học giao hợp.

Nàng có thể học tập vào những dịp sau những điều anh mong đợi và những yêu cầu để nàng trở thành người bạn đời chung chạ chung gối tuyệt vời.

Anh vuốt ve nàng nhiều phút nàng mới nhúc nhích hai chân bên chân anh, rồi đưa đầu gối lên kẹp vào hai bên hông anh. Nàng thút thút khóc một lần rồi lại thút thút khóc lần nữa. Anh dừng ở trước cửa mình của nàng, đợi cho sự căng thẳng do cơn khao khát trong người nàng dâng lên đến cực điểm, đợi cho cơ thể anh nhận biết đã đến lúc ấy, anh mới đẩy mạnh vào thật sâu, rồi để yên như thế trong nàng.

Nàng lại thút thít khóc lần nữa và rùng mình.

Anh đợi cho sự căng thẳng trong người nàng hết đi để thay vào đó sự êm ả. Anh đợi cho đến khi hai chân nàng để xuống giường lại. Rồi cuối cùng, sung sướng biết bao, anh thấy khoái cảm ào ào nổi lên và anh phun giống vào người nàng.

Anh mệt lử. Đây là ý thức rõ ràng đầu tiên anh cảm nhận được. Anh vẫn nằm ì trên người nàng. Chắc anh đã chợp mắt ngủ - anh mong rằng không lâu lắm. Anh không nhẹ nhàng gì. Anh ân hận, cẩn thận nhấc người lên rồi nằm lẫn sang một bên. Anh cảm thấy cơ thể như ngủ suốt một tuần. Chiếc giường thật êm ái và nàng ấm áp, mê ly. Rồi anh sẽ rất thú vị được dạy nàng và hưởng thú vui cùng nàng hàng tuần hàng tháng sắp đến. Nàng không biết gì nhiều. Anh thật quá sức hài lòng về điều này.

Anh đưa tay kéo tấm chăn để đắp cho hai người, anh định đưa cánh tay chuối dưới người nàng để ôm nàng sát vào anh. Nhưng nàng vội xoay người nằm nghiêng quay mặt về phía kia.

Anh nhìn nàng nằm khuất trong bóng tối do ánh đèn cầy chiếu vào - cây đèn hình như sắp cháy hết. Nàng không ngủ và thậm chí cũng không thoải mái. Anh không thấy mặt nàng. Anh không nghe được hơi thở của nàng nữa.

- Anh làm em đau à? - anh hỏi.

- Không - nàng đáp.

- Anh đã xúc phạm đến em sao?

- Không.

Bỗng anh lấy làm kinh ngạc, nghĩ rằng nàng khóc, mặc dù hai vai nàng không rung động và cũng không có tiếng thút thít. Ngần ngừ một lát, anh đưa tay sờ mặt nàng. Nàng quay mặt, úp kín vào gối nhưng anh cũng vừa kịp thấy nước mắt dính ướt trên tay anh.

Anh giận điên người. Anh bặm tay lại. Quá giận.

Anh vùng dậy ra khỏi giường, quơ hết áo quần rồi lấy cây đèn cầy và đi xuống thang lầu.

Con Toby đang nằm trên ghế xích đu, nó vẫy đuôi mừng rỡ.

- Xuống khỏi đây đi, ngài - ngài tử tước gay gắt ra lệnh, rồi mặc lại bộ áo quần cưới đẹp nhất vào người.

Toby nhảy xuống.

Lạy Chúa, anh giận quá. Anh muốn đập phá ly tách bát đĩa trong nhà bếp cho hả giận.

Anh đã cẩn thận với nàng để nàng được hạnh phúc, để nàng khỏi cảm thấy cuộc giao hoan của họ là cuộc hiếp dâm. Thế mà nàng lại khóc.

Hai người phải gắn bó nhau suốt đời kia mà.

Nhưng trời đất quý thần ơi, anh mệt gấp mười lần giận. Anh ngáp đến queo cả hàm xai. Anh nhìn quanh hy vọng tìm được cái gì để ngủ, nhưng cái vật duy nhất giống cái gối là tấm thảm thêu lót trên ghế xích đu, và vật duy nhất có thể dùng làm chăn là tấm khăn trải bàn.

Anh cố tìm một thế nằm cho thoải mái với hai thứ duy nhất này. Anh không tìm được thế nằm nào cho thoải mái được, nhưng khi con chó Toby nhảy lên nằm cuộn mình trong lòng anh, anh cảm thấy ít ra cũng được ấm áp đôi chút. Dù sao thì anh cũng ngủ chập chờn được suốt đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Nàng đã ngủ lú lù sau đó. Nàng ngạc nhiên là mình đã ngủ được. Ngay khi anh ra khỏi phòng và đi xuống dưới, nàng biết anh sẽ không trở lại. Nàng biết mình đã sai lầm kinh khủng.

Chuyện diễn ra kỳ diệu một cách rất bất ngờ. Mặc dù mới đầu nàng bị kích động khi anh cởi áo quần nàng và không để cho nàng có cơ hội mặc áo ngủ mà nàng đã chuẩn bị, và mặc dù nàng vụng về như gái còn trinh, không biết làm gì hết; mặc dù nàng ngờ ngác đủ thứ, nhưng tình hình diễn ra thật quá tuyệt vời.

Đĩ nhiên mới đầu nàng rất muốn anh và cảm thấy thích hành dục với anh như đêm đầu anh ghé đến nhà nàng. Nhưng nàng thật không ngờ sự việc diễn ra

quá đẹp như thế này. Nàng cũng không ngờ trận mây mưa lại lâu đến thế, nàng tưởng chỉ kéo dài một hai phút là cùng.

Sau khi anh lấy cây đèn cầy đi rồi, nàng nằm ngửa nhìn vào bóng tối thật lâu, nước mắt đã khô, nàng vẫn còn nằm như thế. Hai háng nàng đau như vì hai đùi chân đã dang quá rộng. Nàng đau ở trong, nhưng thật ra không đúng là đau. Bây giờ vẫn còn co giật nhẹ. Khi anh cho vào trong nàng cứ tưởng nàng chết ngất vì kích động bởi cái của anh to và cứng. Thế nhưng nàng chỉ bị kích động vì ngạc nhiên thôi.

Trong những phút tiếp theo, nàng đã quên hết thực tế trước mắt. Không phải thực tế về anh. Bất cứ lúc nào, nàng cũng ý thức được chính anh là người đang làm tình với nàng một cách rất sành sỏi, rất thâm thiết và càng lúc càng căng thẳng hơn. Trên thế gian này không có ai nữa ngoài anh và nàng, và không còn gì nữa ngoài công việc hai người đang làm. Không còn gì hết. Mọi vật - tất cả những biến cố đã dẫn họ đến giây phút này - đều biến mất khỏi ý thức của nàng.

Anh là chồng nàng, và nàng là vợ anh, hai người đang nắm trong giường tân hôn vào đêm tân hôn. Sự thể đơn giản như thế, sâu sắc như thế và kỳ diệu như thế đấy.

Nhưng rồi công việc cũng đi đến chỗ kết thúc. Đến lúc nào đó nàng cảm thấy không chịu đựng nổi nữa, lúc mà sự căng thẳng không chịu nổi, nàng đâm ra hoảng hốt. Thế rồi bỗng nhiên anh mở cửa cho nàng, để cho tất cả căng thẳng trong người nàng thoát ra hết - nàng không biết anh làm sao được thế - nàng có cảm giác hoàn toàn yên ổn đến nỗi nàng nghĩ chắc không bao giờ nàng muốn hoạt động lại nữa. Nhưng bỗng anh hoạt động lại, thoải mái và giản dị, nàng vui sướng khi cơ thể anh hoạt động mạnh, rồi nàng cảm thấy luồng hạt giống nóng hổi của anh phóng vào người nàng.

Rồi tấm thân nặng nề đã được thỏa mãn của anh đè bẹp nàng xuống nệm.

Nàng ôm lấy anh, người anh nặng và nóng hổi, nàng ngửi mùi nước hoa thơm ngát trộn lẫn với mùi mồ hôi của anh, mùi thơm dễ chịu lạ lùng, nàng nhìn ánh đèn cây hắt bóng lung linh trên những bức tường và trần nhà xuôi xuôi quen thuộc của phòng ngủ.

Rồi nàng thấy lại thực tế. Anh - Ngài Rawleigh - vừa mới hoàn tất việc hôn phối của một cuộc hôn nhân mà cả hai không ai muốn. Nàng không thích anh mà cũng không trọng cả nhân anh. Anh chỉ quan tâm đến cơ thể nàng mà thôi, anh không giấu diếm gì hết về điểm này. Đã nhiều lần anh gạ gẫm nàng cho anh, hay bán cho anh tấm thân ấy. Anh không muốn cưới nàng làm vợ, nhưng do anh không còn cách nào khác, nên phải cưới nàng, vì ít ra, thành hôn với nàng, anh cũng có được tấm thân của nàng.

Nàng không đòi có được vấn đề này. Nàng không muốn bàn cãi, Nàng cũng cần anh và luôn luôn thấy anh hấp dẫn.

Hơi thở của anh báo cho nàng biết anh ngủ. Nàng không nhúc nhích. Nàng không muốn rời khỏi tấm thân nặng nề của anh, nàng vẫn muốn ôm lấy anh như thế. Nhưng nàng nhận ra sự trống trải của những việc vừa xảy ra chỉ thuần vật chất, chỉ thuần giải trí mua vui.

Có cái gì đó sai trái trong việc giải trí này, nhất là khi người đàn ông lại giải trí với vợ mình.

Nhưng ngoài việc ấy ra thì còn có gì nữa đâu.

Có lần nàng đã nói với anh rằng trong thể xác của nàng có một con người. Bây giờ con người ấy bị tước đi. Những gì xảy ra đủ để chứng tỏ điều ấy chưa? Vĩnh viễn đủ rồi chứ?

Anh chỉ ngủ có mấy phút. Rồi anh vùng dậy và đi khỏi nàng. Nhưng không có anh, nàng cảm thấy lạnh, trống trải và hơi lo sợ. Và rất cô độc. Nàng đã nằm nghiêng, quay mặt tránh anh, nàng sợ nếu nhìn anh, nàng sẽ thấy sự xác nhận nàng là vật sở hữu của anh hiện ra trên mặt anh. Đây là lần đầu tiên nàng có đàn ông nằm trên giường nàng.

Đây là lần đầu tiên, không kể những cuộc đến thăm xã giao, nàng có người cùng ở trong nhà nàng. Nàng đã có chồng và sẽ được chồng chăm sóc suốt đời.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy cô đơn như thế này.

Thật phi lý, thật bất công, nàng đợi anh nói chuyện, đợi anh sờ mó, đợi anh an ủi vỗ về. Những giây phút trước đây nàng ao ước anh ôm nàng vào lòng, ao ước được nằm sát vào người anh. Thế mà khi anh nói với nàng, nàng lại không đáp. Nàng không nhận ra mình khóc cho đến khi anh quàng tay sờ vào mặt nàng. Thay vì nàng quay người úp mặt vào ngực anh thì nàng lại úp mặt xuống gối, trốn tránh anh.

Tại sao nàng lại tha thiết muốn được an ủi vỗ về đồng thời lại trốn tránh anh? Nàng không hiểu nổi mình.

Nhưng nàng làm thế cũng phải. Không mong gì có được niềm an ủi nơi anh. Nàng không xấu hổ gì khi để cho anh biết nàng cần cái gì, nàng mơ cái gì. Thứ nàng mơ là "tình hữu nghị", thứ tình nàng hết sức mong chờ. Nàng không cần nói đến tình yêu, thứ tình này mơ hồ quá, không có ai giải thích rõ ràng mạch lạc được, nhưng các cô lại cứ hay mơ tưởng đến. Nếu nàng được sống với lòng nhân ái, với tình thân hữu và vui vẻ với nhau, thì nàng có thể sống thoải mái mà không cần tình yêu.

Tất cả những thứ nàng có thể có được, đó là những thứ vừa mới xảy ra cho nàng. Nó đã xảy ra rất kỳ diệu, ngoài sức tưởng tượng của nàng, trong phút chốc nàng cảm thấy cảnh sống đơn côi biến mất.

Thế rồi anh vùng dậy khỏi giường, lấy cây đèn cầy và đi xuống dưới nhà. Thoạt tiên nàng tưởng anh sẽ ra khỏi nhà và không trở lại nữa. Nhưng chắc anh sẽ không làm thế. Anh đã cưới nàng vì danh dự, nghiêm túc, đứng đắn. Vì danh dự, vì đứng đắn, nên anh sẽ ở lại đây thôi.

Nàng nằm ngửa suốt cả đêm, ngủ chập chòn, lòng tự trọng nhủ rằng nàng đã hành động sai lầm kinh khủng. Sai lầm vì đã lấy anh, sai lầm vì không chấp

nhận hôn nhân khi mọi sự đã xong xuôi, êm thấm.

Khi con Toby nhảy xuống khỏi anh, anh thức dậy, băng khuàng. Tay chân tê cứng, cổ đau như, người lạnh ngắt khiến anh nhớ ra anh không nằm ngủ trong giường của mình.

Rồi anh mở mắt ra.

Tuyệt vời. Buổi sáng sau ngày đám cưới. Sau đêm đám cưới.

Nàng đã dậy. Anh nghe tiếng mở then cửa sau để cho con chó ra ngoài. Nàng không trở vào liến. Chắc nàng ra ngoài với con chó như đêm qua. Phải chăng nàng nuông chiều con chó quá đáng, con chó hư hỏng không dạy được? Anh giận dữ hỏi mình.

Chắc ngoài trời rất lạnh.

Nhưng ở trong bếp còn lạnh hơn. Nhất là có mặt anh ở đây, anh nghĩ. Anh hậm hực nhớ cảnh nhục nhã đã làm cho nàng khóc khi làm tình. Chuyện như thế này trước đây không bao giờ xảy ra với anh. Thật nhục nhã khi để một chuyện như thế này lại xảy ra với vợ vào đêm tân hôn.

Anh lóng ngóng nhóm lửa - ngay trong thời gian ở bán đảo, anh cũng luôn luôn có tôi tớ giúp việc, anh cảm thấy nuối tiếc - thì nàng vào. Bỗng anh cảm thấy phục các tôi tớ giúp việc nhà.

- Để em làm cho - nàng bình tĩnh nói.

Anh quay lại nhìn nàng. Nàng mặc chiếc áo vải len xanh và buộc tóc gọn gàng sau gáy, anh thấy nàng lại giống như bà Catherine Winters.

- Anh biết, nhưng anh đã làm xong rồi.

Không thể tin rằng đêm qua anh đã biết rõ tám thân mỹ miều ấy. Nàng trông mảnh mai, xinh đẹp, trong trắng quá. Và hấp dẫn mê ly quá. Anh nghiêng rãng.

- Để em pha trà - nàng nói, bước qua trước mặt anh, mắt nhìn ẩm nước - Anh ăn bánh mì nướng chứ?

- Ăn - anh đáp, hai tay chấp sau lưng. Anh cảm thấy lóng ngóng, mẹ kiếp, như thể anh là người không được đón tiếp nồng nhiệt - Xuống khỏi đây đi, ngài - Anh quay qua nói với con chó, chỉ còn cách trút hơi bực tức vào đầu nó anh mới hả giận được.

Toby đang nằm trên ghế xích đu, nó vênh tai lên, vẫy đuôi, rồi nhảy xuống.

Ngài Rawleigh thấy áo quần mình nhàu nhò, người có mùi hôi hám. Anh có mang theo va li áo quần. Đã đến giờ tắm rửa, cạo râu, thay áo quần để đợi xe đến, rồi lên đường về nhà.

Đi với vợ. Nghĩ thế, anh cảm thấy kỳ lạ, khó tin.

Nếu có người hầu của anh ở đây, hẳn ta sẽ có bốn phen lấy áo quần trong xách Rawleigh từ đêm qua, chuẩn bị sẵn sàng cho anh thay rồi. Anh không hề nghĩ đến việc tự mình làm như thế này. Đương nhiên là không. Đêm qua anh bận việc giục nàng lên lầu, rồi vội vã vào giường.

Nàng đổ đầy nước vào ấm, bắt lên lò nấu sôi rồi cắt bánh mì ra để nướng trên lò than, cử chỉ duyên dáng dịu dàng. Sáng nay nàng không nhìn vào mặt anh lần nào. Anh càng thấy tức giận hơn.

- Anh lên lầu rửa ráy và thay áo quần - anh nói.

Có phải nàng rửa ráy ở trên ấy không? Hay là trong nhà bếp này? Anh không thấy có bồn rửa trong phòng ngủ.

- Phòng tắm đối diện với phòng ngủ - nàng đáp như thể nàng đọc được ý nghĩ của anh, tay vẫn bận mức trà cho vào bình - Nếu anh chịu khó đợi nước sôi, anh có thể lấy một ít nước nóng mà rửa.

Mẹ kiếp! Làm gì có người giúp việc để mang nước nóng lên cho anh rửa ráy và cạo râu. Làm sao nàng chịu được cảnh sống như thế này? Làm sao nàng thích được cuộc sống ở Stratton? Lần đầu tiên anh nghĩ đến vấn đề này. Nàng có thể thích nghi được không nhỉ? Nàng sẽ thành bà chủ đảm đang được không? Mà thôi, nếu không được, cũng mặc xác nàng. Lâu nay anh không có bà chủ cũng yên hết.

Khi họ ăn sáng, lạ thay là hai người nói chuyện suốt cả buổi ăn. Họ cùng ngồi nơi bàn ở nhà bếp. Anh nói cho nàng nghe về thành phố Liston, nơi anh đã nằm chữa vết thương suốt một tháng. Nàng kể cho anh nghe về chuyện nàng đến khu chuồng ngựa ở trang viên Bodley để xin con chó con trong ổ chó 5 con. Nàng đã lựa con Toby vì nó là con chó con duy nhất đứng lên hai chân sau để thách thức nàng, mập mà lùn tịt. Nó đã gầm gừ dữ dội với nàng vì nàng cả gan xâm nhập vào lãnh địa của nó.

- Nhưng khi em bế nó lên, nó liếm tay liếm mặt em, thái độ đầy thiện cảm - nàng nói rồi cười - không mang nó về nhà thì mang con nào? Nó làm cho em thương nó.

Nàng nhìn vào tách trà, mừng rỡ lại cảnh con chó Toby cả gan thách thức nàng.

Nàng mỉm cười, mắt mơ màng, long lanh. Từ tước Rawleigh nghĩ: Giá mà trong những ngày qua nàng cười với anh như thế, chứ đừng để dành bây giờ cười với tách trà như thế này, thì chắc anh đã mãn nguyện rồi. Nghĩ thế, bỗng con giận lại đến với anh. Đêm qua nàng đã quay lưng lại với anh và khóc!

Anh đẩy ghế lui, đứng dậy.

- Chiếc xe sẽ đến trong vòng hơn nửa giờ nữa - anh nói, vừa lôi chiếc đồng hồ trong túi Rawleigh - Chúng ta nên chuẩn bị để Rawleigh đi cho kịp trong ngày. Đường đi xa đấy.

- Vâng - nàng đáp. Bỗng anh nghe tiếng tách va vào đĩa kêu lanh canh, và thấy tay nàng rút nhanh khỏi cái tách. Chắc để anh khỏi thấy tay nàng run chứ gì?

Bây giờ còn gì nữa đấy? Nghĩ đến chuyện Rawleigh đi với anh làm nàng lo sợ ư? Hay là nàng không muốn rời khỏi đây? Ngôi nhà này là tổ ấm của nàng đã 5 năm nay. Và nàng đã biến nó thành một nơi ẩn trú êm ả, anh phải xác nhận điều này, duy chỉ có điều bất tiện là không có gia nhân giúp việc thôi.

Anh nhìn nàng, cố tìm lời để nói với nàng, để tỏ cho nàng biết anh rất thông cảm với sự quyến luyến của nàng. Con giận trong lòng anh bỗng biến mất, anh thấy xấu hổ vì chính anh chịu trách nhiệm về tất cả việc này.

Nàng có thật thích ở lại đây một mình, sống cuộc đời làm việc thiện buồn tẻ, giúp đỡ người khác không? Thật nàng thích sống lại cuộc sống một mình lẻ bóng không? Nhưng sẽ không có chuyện thích hay không nữa, không có chuyện bàn cãi lời thôi nữa. Họ đã cưới nhau rồi, nàng phải đi Stratton với anh. Sự thật đơn giản như thế.

Nàng cũng đứng dậy, không nhìn anh, rót nước trong ấm vào bình. Nàng đưa cái bình cho anh và nói:

- Chắc chừng ấy đủ rồi. Đem pha với nước lạnh trên lầu, thưa ngài.

Nàng ngượng ngập và đỏ mặt, cắn môi, còn anh, anh nổi giận và có lẽ cũng đau đớn nữa. Đoạn, anh quay đi khỏi phòng, bình nước sôi trên tay.

“Thưa ngài”

Nàng lấy anh hôm qua. Nàng nằm với anh đêm qua.

Và sau đó nàng khóc.

“Thưa ngài”

***

Ông bà Adams - Claude và Clarissa - đến theo xe. Họ cho biết chốc nữa họ sẽ đi về nhà. Daphne cũng định đến, nhưng bà ngã bệnh vào giờ ăn sáng và ông Clayton phải năn nỉ bà lên phòng để nghỉ. Claude cười nói:

- Mấy tuần vừa qua bị dao động quá nhiều, cô ấy bệnh.

- Tôi hy vọng cô ấy bệnh không nặng lắm - Catherine nói, vẻ ái ngại. Nhưng thực Rawleigh, nàng thích có chuyện gì đó để nói, để khỏi nghĩ vẩn vơ. Không có gì làm cho nàng bối rối hơn khi bắt gặp cặp mắt của ông em chồng và của bà vợ ông ta. Hai người đến thình lình, ông Claude nhìn nàng với đôi mắt tươi cười nhân hậu, còn bà Clarissa thì nói năng lễ độ.

Cứ nhìn nàng đỏ mặt vì e thẹn, hẳn hai người biết rằng chuyện đã rành rành ra rồi, nàng không thể chối cãi chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

- Tôi cũng thế - Clarissa đáp - Tôi không muốn hai đứa nhỏ mắc bệnh. Tôi đã giục Claude đi mời bác sĩ đến thăm cho Daphne, nhân thể thăm luôn cho chúng, nhưng anh ấy cứ nhất quyết bảo đợi xem. Cô ấy trông rất đau khổ.

Catherine sờ vào tay bà. Nàng không có cảm tình sâu đậm với bà dâu thứ này, nhưng nàng tin chắc Clarissa yêu các con. Cho dù bọn trẻ đã ra đời yên hàn vô sự, nhưng nguy cơ về bệnh hoạn làm tổn hại sinh mạng của chúng vẫn nằm sờ sờ trước mắt.

Nàng nói:

- Tôi nghĩ là vì bị dao động quá mà Daphne lâm bệnh. Trong thời gian tôi ở tại Bodley, cô ấy mệt hết sức.

- Đúng thế, chị nói đúng đấy - Clarissa cười, nụ cười hơi buồn.

Nhưng đương nhiên xe đến tức là báo hiệu đã tới giờ lên đường. Đã đến lúc rồi bỏ những thứ nàng quen biết, thương mến từ 5 năm nay. Những thứ nàng đã gắn bó với chúng trong khoảng thời gian ấy. Nàng đã sống ở đây từ cái thời con gái mới lớn ngu ngốc ấy cho đến tuổi chín chắn khôn ngoan hơn. Nàng đã sống một cuộc sống yên ổn và tương đối hạnh phúc ở đây.

- Xong xuôi rồi, Catherine. Ồ - Chồng nàng đang đứng nơi ngưỡng cửa. Người đánh xe đã mang hành lý của họ Rawleigh xe. Tất cả bàn ghế và hầu hết đồ đạc của nàng đều phải để lại. Claude và Clarissa đã bước ra ngoài, đang đứng trên lối ra cổng, đợi tiễn họ lên đường.

Bỗng nàng hốt hoảng trước cảnh phải ra đi một cách đột ngột như thế này. Anh nhìn nàng chằm chằm rồi nói:

- Năm phút nữa lên đường - Anh bước ra ngoài, khép cửa lại một nửa.

Nàng quay vào nhà bếp, nhìn quanh. Tổ ấm Nhà bếp là trung tâm tổ ấm của nàng. Ở đây nàng cảm thấy yên ổn. Và hoàn toàn được hạnh phúc. Nàng bước đến cửa sổ.

Nhìn Rawleigh những luống hoa và hàng cây ăn quả, nhìn ra dòng sông tiếp giáp khu vườn và nhìn đồng cỏ, gò đồi trải dài phía bên kia dòng sông.

Nàng cảm thấy đau ở cổ ở ngực. Con đau dồn lên ở sống mũi rồi đâm chích vào hai mắt. Nàng chớp mạnh mắt rồi quay đi.

Nàng nhìn quanh phòng một lần nữa. Lò lửa buổi sáng đã tắt. Con Toby kêu ư ử bên chân nàng. Nó cào chân nàng xin nàng nựng nó. Tuồn như nó biết nàng và nó sẽ rời bỏ ngôi nhà này mãi mãi. Nàng lấy tấm nệm thêu trái trên ghế xích đu, ôm vào lòng.

Nàng không thể để cái này lại. Nàng đã thêu tấm nệm này khi mới đến đây, khi nàng cần có việc gì để làm cho tâm trí khỏi dao động.

Nàng vội đi ra khỏi bếp rồi khỏi nhà, héch cầm lên, trên môi nở một nụ cười. Chồng nàng đang đợi ngoài cửa. Anh lấy tấm nệm trên tay nàng, quàng tay nàng quanh tay anh, nắm chặt tay nàng dẫn đi ra cổng, đến xe.

- En xin lỗi đã để anh đợi lâu - nàng vui vẻ nói - Em cảm thấy đã quên cái gì đấy. Em thật khủng. Chỉ quên cái nệm cũ, nhưng...

Claude ôm nàng, siết thật mạnh đến nỗi nàng nghẹt thở, không nói nên lời được.

- Mọi việc sẽ tốt đẹp hết - ông ta nói bên tai nàng - Tôi hứa với chị như thế.

Hoạ là điên mới tin những lời ông ta nói. Làm sao mà ông ta dám cam đoan nàng sẽ được hạnh phúc? Nhưng nàng cảm thấy ấm lòng và như muốn chảy nước mắt.

- Catherine - bà Clarissa cũng ôm ghì nàng với ít thiện cảm hơn - Tôi muốn chúng ta là bạn bè với nhau. Tôi thật muốn thế.

Rồi nàng được đỡ lên xe, và Toby, vẻ lo lắng hấp tấp, nó nhảy lên lòng nàng nhưng được nàng nghiêm nghị mời xuống - nó phải nhảy lên chỗ ngồi trước mặt nàng, vênh tai, thè lưỡi, vẻ không còn sợ ông chủ mới khiển trách nữa - rồi chồng nàng leo lên xe, ngồi xuống bên nàng.

Khi xe chạy, nàng quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật bất lịch sự khi không đưa tay vẫy chào Claude và Clarissa, nhưng nàng không chịu được cảnh nhìn thấy ngôi nhà biến dần ở đằng sau. Nàng nắm thật chặt cái gì đấy, rồi nhận Rawleigh đó là bàn tay của chồng. Có phải nàng nắm tay anh hay anh nắm tay nàng? Nàng không nhớ.

Nhưng nàng nhẹ nhàng rút tay ra.

Bỗng nàng như nhớ ra điều gì, nàng cúi người tới trước rồi quay mặt nhìn lui, nàng than vãn:

- Ôi, em quên đóng cửa!

Toby kêu ư ử.

- Cửa đã đóng và khóa kỹ rồi - anh bình tĩnh đáp - Tất cả sẽ được an toàn cho đến khi có người mang đồ đạc đến cho chúng ta, Catherine à.

Anh nói năng khá tử tế. Nhưng dĩ nhiên anh không biết là nàng không sợ kẻ trộm lấy mất hết đồ đạc. Đồ đạc của nàng chẳng có giá trị gì mấy. Nàng sợ chẳng là sợ mất vĩnh viễn nơi này. Nàng sợ mất ngôi nhà duy nhất do nàng chăm sóc. Chứ nàng chẳng có thứ gì mà sợ mất.

Mất ngôi nhà có lẽ là sự mất mát lớn nhất của nàng.

Nàng cảm thấy hoảng sợ, trống trải và suy yếu.

Một lát sau, nàng nhận Rawleigh tay nàng lại nằm trong tay anh. Nàng dễ yên như thế.

Dù sao nàng cũng tìm được chút an ủi khi dụng chạm vào người anh.

***

Claude đưa vợ về nhà qua cửa sau của trang viên, rồi qua rừng cây phía trong. Hai người lặng lẽ đi bên nhau. Ông đưa tay cho bà cặp, nhưng khi qua khỏi cổng, bà thả tay xuống. Ông đi chậm lại để bà theo cho kịp, mặc dù ông thích sai bước nhanh cho mau đến nhà.

Sau nhiều phút, bà là người lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng. Bà đứng lại, nhìn ông với vẻ đau khổ.

- Claude - bà nói - em không chịu được tình trạng như thế này lâu hơn nữa đâu.

- Anh xin lỗi - Ông nhìn xuống đôi dép trên chân bà, đôi dép chỉ thích hợp đi xe, chứ không thích hợp khi đi bộ một đoạn xa về nhà - Anh sẽ dìu em Rawleigh đến đường vào nhà. Nắm vào tay anh.

- Em không chịu được - bà đáp, làm ngơ trước cánh tay anh đưa ra.

Ông thả tay xuống. Ông hiểu khi bà nói bà không phản nản chuyện đi bộ trên vùng đất gồ ghề. Ông nhìn bà, chấp hai tay sau lưng.

- Chúng ta không nói chuyện với nhau hơn hai tuần nay - bà nói - ngoài những câu xã giao lịch sự tào lao. Anh không... anh ở miết trong phòng anh. Em không chịu được.

- Anh xin lỗi, Clarissa - ông bình tĩnh nói.

Bà nhìn ông, vẻ mặt phân vân rồi nói:

- Em muốn anh cứ nạt nộ em đi. Thà anh đánh em còn hơn.

- Đừng, đừng nói thế. Làm thế không thể tha thứ được. Anh không bao giờ tha thứ cho anh hay là mong em tha thứ cho anh. Quả thật giữa chúng ta đã có bức rào cản kiên cố.

- Thế bây giờ bức rào tháo bỏ đi được không?

- Anh không biết nữa - ông đáp sau một hồi dài im lặng - Clarissa, anh nghĩ là cần một thời gian nữa.

- Thời gian bao lâu? - bà hỏi.

Ông chậm chậm lắc đầu.

- Claude, làm ơn nói cho em nghe đi - bà ngược mắt nhìn lên đám lá xuân trên những cành cây trên đầu bà - Em xin lỗi. Em rất ân hận.

- Vì tình vợ chồng của chúng ta bị sút mẻ ư? - Ông hỏi bà - Hay vì em đã làm hại một phụ nữ thơ ngây? Clarissa, nếu Rex không trở lại và nếu Daphne không hành động tích cực như thế, thì chắc Catherine đã lâm vào tình trạng khó khăn rồi. Khi ấy em có ân hận không? Nếu anh đồng ý với em mà không gọi Rex về, thì em có ân hận không? Hay là em sẽ hả hê với vợ chồng ông Mục sư về hành động đạo đức của mình?

- Em muốn Rawleigh và Ellen thành đôi thành lứa - bà nói - Bà... Catherine đã làm hỏng hy vọng ấy của em. Mà chính chị ấy đã làm cho anh mê mẩn và hành động quá lộ liễu không thể tha thứ được.

- Thôi - ông bình tĩnh nói - chúng ta đã trở lại chuyện cũ rồi. Em có nắm tay anh không?

Anh nhớ mặt đất ở đây không gồ ghề như thế này.

Bà nắm cánh tay ông, tựa trán lên vai ông. Bà nói:

- Em không thể chịu đựng được cảnh lạnh nhạt này giữa chúng ta. Anh có biết, em xuống nước để xin lỗi anh là việc khó khăn cho em biết bao không? không dễ đâu. Xin anh tha lỗi cho em.

Bỗng ông dừng lại, kéo bà vào lòng.

- Clarissa - ông nói, vừa xoè một bàn tay để sau chiếc mũ vải trên đầu bà, ép trán bà mạnh vào vai ông - anh cũng không chịu được - Tất cả chúng ta đều đáng trách vì đối xử với nhau độc ác ti tiện như thế, mọi người ai mà có hành động như thế đều đáng trách hết. Anh đã hành động quá đáng thật. Anh cũng xin lỗi em.

Bà rùng mình thật mạnh.

- Anh rất nhớ em - ông nói.

Bà ngẩng mặt nhìn ông. Mặt bà trắng bệch, chờ đợi. Ông cười và hôn bà.

Vài phút sau, họ đi tiếp, tay trong tay, vai kề vai. Trong mấy tuần qua, họ đã khám phá ra nhiều điều mới mẻ của nhau. Trong nhiều năm chung sống, ông đã lấy sự hài hước vui vẻ để khắc phục tính ích kỷ và kiêu ngạo của bà, nhưng bây giờ ông khám phá ra rằng thêm vào hai tính xấu ấy, thỉnh thoảng bà còn tỏ ra độc ác nữa. Còn bà thì khám phá ra rằng mặc dù bản chất của ông nhân hậu và khoan dung, nhưng đôi lúc ông cũng thật quá cương quyết không thể tha thứ được.

Không phải khi nào họ cũng sống trong cảnh chín bỏ làm mười. Nếu khi mới lấy nhau họ còn bán tín bán nghi, thì bây giờ họ đều tin chắc như thế. Nhưng cuộc hôn nhân của họ cũng vượt qua được bao phong ba bão táp. Cả hai đều học hỏi được nhiều điều.

Có lẽ cả hai đã thay đổi. Nhưng ít ra họ cũng ở bên nhau. Họ đã nói chuyện với nhau.

Cả hai đều yêu cầu và được tha thứ.

Khi họ đi ra khỏi hàng cây để vào bãi cỏ đầu tiên của trang viên, bà hỏi ông:

- Chắc họ được hạnh phúc chứ?

- Nếu họ có thiện ý - ông nhìn bà, cười hiền hoà - Nếu cả hai có thiện ý, Clarissa à, và mong sao họ cố tạo cho được cuộc sống hạnh phúc hàng ngày.

Bà nhìn ông, ánh mắt ăn năn. Bà hỏi:

- Làm được thế không dễ, phải không?

- Đúng - ông đáp - Nhưng biết làm cách nào khác.

- Phải - bà đồng ý với chồng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Trong suốt hai tuần trước ngày đám cưới, anh không nghĩ gì cả ngoài tâm trạng hoang mang và buồn bã. Anh không muốn lấy vợ, nhất là không muốn lấy một phụ nữ anh không yêu, một người cứ nhất quyết từ chối lời đề nghị hành dục cùng anh. Nàng đã trả lời thẳng thừng với anh vào dịp anh trở lại Bodley lần đầu tiên; khi anh đưa ra đề nghị cưới nàng, nàng đã cho biết nàng sẽ làm đủ cách để khỏi kết hôn với anh - thậm chí nàng bằng lòng làm tình nhân cho anh chứ không muốn lấy anh, vì nàng không muốn vướng vào vòng phu thê với anh suốt đời.

Thái độ của nàng là một vết thật đau đánh vào lòng tự tôn của anh.

Và dĩ nhiên đêm tân hôn của họ hoàn toàn thất bại. Cứ mỗi lần nhớ đến chuyện nàng khóc sau khi làm tình là anh không làm sao khỏi rùng mình.

Rồi anh ngạc nhiên khi nhận thấy sự hiện diện của nàng bên anh trong chuyến trở về Stratton dù sao cũng làm cho anh phần chán phần nào. Dĩ nhiên cũng có chuyện làm cho anh tức giận, nhưng cũng có chuyện về nàng làm cho anh tò mò muốn tìm hiểu.

Nếu nàng không có thái độ thách thức, thì nàng chẳng có gì hấp dẫn hết. Từ khi anh từ nhiệm công tác ở ngành kỵ binh, đời anh như thiếu thốn một cái gì, đó là sự thách đố làm cho đời sống mất đi vẻ tẻ nhạt buồn chán. Đương nhiên anh không thấy chuyện về nhà là tẻ nhạt.

Nàng mặc số áo quần giản dị, sạch sẽ, không hợp thời trang mà nàng đã mặc từ khi anh mới gặp nàng lần đầu. anh cảm thấy ngu ngốc, vì cứ nghĩ rằng sau khi họ cưới nhau xong, nàng sẽ biến thành bà tử tước một trăm phần trăm. Tất cả áo quần của nàng đều cũ, rất cũ.

Một hôm ngồi trong xe, anh đã nói với nàng:

- Anh sẽ dẫn em đến Luân Đôn nhờ một nhà thời trang may cho em áo quần đẹp nhất.

- Em không cần áo quần mới - nàng đáp, nhìn anh với ánh mắt coi thường - Em sung sướng khi mặc áo quần em đã có sẵn.

Mỗi khi nàng tỏ ra cao quý như thế là anh thấy vui sướng - và phần nào say mê nàng. Anh nói:

- Em cần phải có áo quần mới. Anh không bằng lòng số áo quần cũ của em - Thật ra đây chỉ là lời nói dối. Nhờ áo quần giản dị mà trông nàng càng đẹp thêm ra - Em phải chịu theo ý muốn của anh. Em đã hứa phải vâng lời anh kia mà, em nhớ không?

Mặt nàng đanh lại tức khắc, và lưng nàng càng thẳng thêm ra. Nàng đáp:

- Vâng, thưa ngài.

Nàng học nhanh đấy. Nàng biết phương pháp duy nhất chọc giận anh là cứ nói 'thưa ngài' với anh bằng giọng phục tùng êm ái. Nàng chưa bao giờ dùng tên của anh để nói. Anh mỉm cười.

- Chúng ta sẽ đi Luân Đôn - anh nói. Thực ra anh cũng không muốn đến đấy. Mọi một người thợ may thời trang đến Stratton thì dễ thôi. Nhưng anh nhìn vào mặt nàng. Anh muốn biết phải chăng nàng không muốn đến Luân Đôn để may áo quần như nàng không muốn đến ở Luân Đôn khi muốn làm tình nhân cho anh.

- Không - mặt nàng tái đi - không, không đi Luân Đôn.

Anh nghĩ: Anh phải hỏi cho ra lẽ mới được. Từ khi nàng cho anh biết nàng không phải là góa phụ và tên nàng là Winsmore chứ không phải Winters, thì anh phải cương quyết buộc nàng nói ra hết sự thật cho anh biết. Phải nghe hết sự thật mới được. Lấy một người vợ cứ giữ chuyện bí mật trong lòng thì quả rất kỳ cục. Anh đoán chắc chuyện bí mật của nàng không hay ho gì. Luân Đôn có gì mà sợ? có phải nàng sợ vì chưa bao giờ nàng đến đó hay không?

Hay đã có chuyện gì xảy ra ở đó? Anh ngại ngần lâm vào tình trạng của câu hỏi thứ hai.

- Tại sao không? - Mắt anh nhìn vào lòng nàng, nơi con chó hư đốn đang cun tròn nằm để cho nàng gãi tai. với mấy ngón tay mảnh mai, xinh đẹp.

- Bởi vì - nàng đáp.

Thật là một câu trả lời khẳng định hùng hồn quá kỳ diệu. Anh không giục nàng nói toạc ra ngay. Tại sao? Anh tự hỏi. Phải chăng anh muốn để cho vợ giữ bí mật của mình?

Để cho vợ tránh né bằng những câu trả lời xác lác như thế là khôn ngoan ư? Anh nghĩ làm thế là không khôn ngoan. Nhưng thú vị.

Nàng muốn nói chuyện. Nàng thấm nhuần bản chất của phụ nữ là thích nói chuyện, nhất là với phụ nữ đã sống ở nông thôn nhiều năm. Nàng không ngại ngừng nói ra những ý nghĩ để biện minh cho lập trường của mình khi những ý kiến này xung đột với ý của anh. Nàng đọc sách nhiều. Họ có thể trao đổi quan điểm về những tác phẩm xưa lẫn nay. Và nàng muốn nói về mình - về quãng đời 5 năm qua. Bất kỳ câu hỏi nào hay ý kiến nào của anh có mục đích lừa nàng để nàng tiết lộ cuộc đời nàng trước đó, đều bị nàng lảng tránh một cách rất khéo léo. Như thể nàng đã sinh ra - và bị bỏ phế - để lớn lên ở Bodley - ông - the - Water chỉ trong vòng 5 năm qua thôi.

Anh đã nghĩ đến họ của nàng - Winsmore. Họ này nghe quen quen, một họ có tiếng tăm. Nhưng có lẽ không phải. Có lẽ cái họ này anh đã nghe nói ở đâu lâu lắm rồi, đến nỗi bây giờ anh có cảm tưởng quen quen. Có lẽ nàng lớn lên đâu đó rất xa Luân Đôn và Kent.

Anh phân vân tự hỏi làm sao nàng thích ứng được với đời sống ở Stratton. Mỗi khi dừng lại ở nhà trọ nào, thái độ của nàng không có vẻ gì lúng túng vụng về hết. Khi ở trang viên Bodley, nàng cũng rất tự nhiên, không hề lúng túng vụng về. Nàng đúng là một tiểu thư khuê các. Nhưng Stratton hoàn toàn khác biệt. Anh thường nói đến nhà anh cho nàng nghe. Anh muốn làm cho nàng sợ khi miêu tả lối kiến trúc của nhà anh theo kiểu của Paladio, với kích cỡ Toby lớn, vuông vức đồ sộ, với nhiều phòng rộng rãi rườm rà, với đồ đạc sang trọng và nhiều tác phẩm nghệ thuật quý giá trang hoàng khắp nhà. Nàng lắng nghe với vẻ thích thú. Nàng hỏi nhiều câu hỏi thật thông minh. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ nàng khiếp hãi hết.

Bất cứ mỗi khi dừng lại ở đâu thì nàng dẫn con Toby đi dạo khắp đường làng hay qua các đường quê để cho nó có dịp vận động cơ thể. Ngay cả khi trời mưa hay đường sá đầy bùn lầy lội, nàng cũng cứ đi - cho dù anh lo ngại nàng hay sẽ phớt người chăm sóc ngựa đi theo nàng. Và dĩ nhiên anh bắt buộc phải đi với nàng. Nếu anh đi theo, anh phải làm ngơ trước lời phàn nàn của người hầu, vì anh ta sẽ hết sức đau khổ khi giặt giũ bộ áo quần thô tháp của anh. Anh thích sắc mặt hồng hào của vợ sau khi đi bộ về và thích nhìn đôi mắt trong sáng hơn hờ của nàng.

Nàng rất kiên nhẫn với con chó. Nếu con Toby muốn dừng lại ở một cây nào đấy để đánh hơi cho kỹ đến 10 phút, nàng cũng đứng lại cho nó đánh hơi. Ngay cả khi có cơn gió chướng thổi đến báo hiệu cơn mưa bất thần có thể đổ xuống làm cản trở việc đi về, nàng cũng chịu nó, đứng chờ nó.

Đã có lần anh nghĩ rằng nếu nàng kiên nhẫn và nuông chiều một con chó như thế này.

Đã có lần anh nghĩ rằng nếu nàng kiên nhẫn và nuông chiều một con chó như thế này, thì với con cái, nàng có nuông chiều thương mến không? Anh không nói với nàng ý nghĩ này - Vì nàng đã nổi trận lôi đình với anh một lần rồi, khi anh bất cẩn nói ra ý nghĩ này với nàng. Có lẽ nàng thuộc lớp phụ nữ cho con bú chứ không thuê bà vú xô xề để nuôi con như bao phụ nữ đài các khác. Ý nghĩ này làm cho anh bối rối trong dạ.

Nếu tình trạng vợ chồng không thay đổi như thế này, thì anh không cần phải nghĩ đến vấn đề con cái làm gì. Từ đêm tân hôn đến giờ, anh không hề đụng đến nàng. Anh không muốn đến làm tình với nàng, vì anh sợ nàng sẽ xối nước lạnh vào mặt anh như cái đêm tân hôn, đêm ấy nàng đã quay lưng với anh và đã khóc sau khi làm tình!

Hai lần vào quán trọ, họ đã gặp may thuê được hai phòng, nhờ thế mà anh có phòng riêng để ngủ. Có một lần, trong nhà trọ chỉ còn phòng một giường, thế là anh ngồi ngoài phòng bán rượu suốt đêm, nghe một bác lính già kể chuyện, bác không ngờ bác đang kể cho một cựu chiến binh nghe các trận đánh do chính anh đã tham dự, bác đã miêu tả nhiều chi tiết rùng rợn và... thiếu chính xác. Nhưng anh nghĩ đáng giá gì vài ly rượu thật để mua vui một đêm, còn hơn là phải leo lên lầu.

Một đêm khác, anh kém may mắn hơn. Nhà trọ cũng chỉ còn một phòng với một giường ngủ, mà phòng bán rượu thì đầy người, người thì không chịu về phòng, kẻ thì không chịu về nhà trước nửa đêm. Ngài Rawleigh đành nằm ngủ trên nền nhà trước nửa đêm. Ngài Rawleigh đành nằm ngủ trên nền nhà bên cạnh giường ngủ của vợ. Nhưng nàng cũng chưa ngủ, anh phát hiện ra nàng không ngủ sau khi đã lặng lẽ cởi áo quần trong bóng tối và lấy chiếc áo bành trãi trên chiếc chiếu cũ để làm giường. Anh nằm xuống được hai phút thì một chiếc gối rơi xuống trên mặt anh.

- Cám ơn - anh cầu nhàu nói. Đáng ra nàng phải cho anh biết nàng còn thức khi anh vào phòng, để anh khỏi cần phải giữ ý giữ tứ cẩn thận trong đêm tối quá lâu, sợ đi vấp vào chân giường của nàng.

Anh nghe nàng trở mình, sửa gối.

Bỗng anh bức mình vì nàng đã ném gối xuống cho anh, mặc dù có chiếc gối anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Biết nàng còn thức, anh bỗng nghĩ đến nàng. Nàng nằm phía trên anh, chỉ cách anh vài gang tay. Có lẽ nàng chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng manh. Có lẽ nàng ấm áp. Vợ anh.

Thế là câu hỏi anh nêu ra trong óc mình mới gần đây xem như đã được giải đáp đầy đủ, anh tức tối nghĩ bụng. Anh tự hỏi phải chăng anh ngủ với nàng một lần thế là thỏa mãn rồi. Thường thì với những phụ nữ khác anh thỏa mãn sau khi đã ngủ với họ. Nhưng lần này thì không. Anh đã ngủ với nàng một lần - mà anh chẳng thỏa mãn gì, anh chẳng có được một kỷ niệm hay ho gì. Nhưng anh vẫn ham muốn nàng. Anh nghiêng rằng bậm tay. Anh đang nổi hứng muốn chết được, y như một cậu học trò dâm dăng.

Mà nàng là vợ anh, quý thật. Nàng có bốn phận làm vợ và anh có quyền làm chồng.

Anh chỉ cần ngồi đây, bước một bước rồi chun vào dưới chân với nàng..

Anh nhắm đếm cừu, đếm lính, đếm chó săn cho đến lúc thể x'ac phải qui phục ý chí, không dám động dậy nữa. Chó săn à! Anh nghe con Toby buong tiếng thờ dài khoan khoái ở trên giường, nơi mà đáng ra là chỗ của anh. Đồ chó hư đốn.

Anh chấp chòn ngủ, chấp chòn vì tâm trạng không thoải mái, vì dục tính hành hạ. Bỗng anh thức giấc vì nghe có tiếng người. Có ai đang nói. Chắc có ai đi ngoài cửa nói chuyện với nhau. Anh không bao giờ mất thói quen rất tỉnh ngủ khi còn ở trong đoàn kỵ binh, chỉ cần một tiếng động nhẹ là anh đã thức dậy. Anh thờ dài, tự hỏi nếu mình trở người nằm nghiêng một bên để xem nền nhà có giúp anh nghe ngóng gì rõ hơn không.

Có thể nằm nghiêng ít thoải mái hơn nằm ngửa.

- Bruce! - Lần này tiếng nói của nàng như lời than vãn - Đừng bỏ tôi. Đừng đi. Tôi cô độc quá. Hai tay tôi trống rỗng. Đừng đi. Bru...u...uce.

Anh vùng dậy, ngồi thẳng người, quay đầu nhìn về phía giường. Anh muốn đứng dậy, bước đến một bước để an ủi nàng. Nàng đang gập con đau đớn không chịu đựng nổi.

Anh biết rõ những cơn ác mộng rồi. Anh đã gặp ác mộng và đã nghe tiếng anh. Cũng lạ, anh nổi tiếng là người sĩ quan nghiêm khắc, thể mà anh thường vùng dậy lúc ban đêm để vỗ về an ủi những người đang vật lộn với ma quỷ, nhất là lính mới, những chàng trai đang còn thom sứa mẹ.

Nhưng lần này bản năng không tuân lệnh anh. Vì nàng đã gọi tên một gã đàn ông. Gã đàn ông nàng yêu. Gã đàn ông đã bỏ nàng. Bruce. Anh nghiêng rặng, bặm chặt tay như hồi nãy, nhưng lần này vì lý do khác.

Nàng cự mình trở người trên giường. Nàng nằm quay mặt về phía anh, tám chân tuột xuống tận hông, tóc rối bời xõa xuống vai, xuống cánh tay, phủ lên mép giường gần như chạm vào anh. Nàng không tỉnh dậy. Nàng không nói lại nữa.

Lạy Chúa, anh nghĩ. Lạy Chúa, anh đã lâm vào hoàn cảnh như thế nào đây? Sự đam mê nhục dục không kèm chế được và sự bất cẩn táo bạo đã đẩy anh vào hoàn cảnh như thế này sao?

Bruce.

Đêm còn dài và nền nhà càng trở nên cứng ngắt.

Nhưng đêm này là đêm cuối cùng. Chiều mai họ sẽ đến Stratton đứng vào giờ uống trà. Mặc dù suốt đêm anh mất ngủ và bức bối, nhưng khi nghĩ đến giờ phút này, anh thấy vui. Anh nôn nóng muốn xem phản ứng của nàng khi đến nhà ra sao. Mặc dù bị lâm vào cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này do lỗi anh mà ra, nhưng anh vẫn cảm thấy hồ hởi một cách lạ lùng.

***

Hai tuần trước ngày đám cưới, nàng sống trong tình trạng như một cơn ác mộng, cơn ác mộng lúc thức, khiến nàng phải ra sức chế ngự bằng cách giết chết hết mọi cảm xúc, bằng cách lặng lẽ sống. Trái lại, ngày cưới của nàng đã diễn ra tốt đẹp một cách bất ngờ. Rồi đêm tân hôn thật tuyệt vời cho đến khi nàng làm hỏng nó đi, vì nàng nghĩ rằng cuộc hôn nhân không có tình cảm mà chỉ vì ham muốn nhục dục, và cho đến khi anh bước ra khỏi giường để nàng lại một mình mà không nói một tiếng. Sáng mai khi rời khỏi nhà nàng, nàng đã đau đớn không tả xiết. Bắt đầu lại cuộc sống mới đối với nàng thật khó thực hiện cho được. Nhưng cuộc đời có đặc tính lạ kỳ là nó có thể trở nên mới mẻ lại, nó có khả năng tạo lại b mặt mới cho con người. Trước đây nàng cứ nghĩ khi có thể tiếp tục sống ở đời.

Càng lớn lên nàng càng khám phá ra nàng có thể hi nhập dần dần vào cuộc sống.

Sau ngày ra đi buồn khổ đầu tiên, cái ngày đẩy nàng xa dần với cuộc sống nàng đã sống năm năm, nàng nhận thấy rằng... Ôi, không hẳn cuộc sống mới vui thú, nàng nghĩ.

Nhưng nàng đã bắt đầu thích sống, vì cuộc sống làm cho nàng ngạc nhiên. Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình trẻ ra, như thể năm năm qua là thời gian ngưng đọng, và bây giờ nàng bắt đầu hồi sinh.

Thật là một cảm nghĩ lạ lùng khi nàng nghĩ nàng không muốn lấy chồng, không thích chồng và cứ cho cuộc hôn nhân của mình là không đúng đắn. Từ sau đêm tân hôn, anh không hề đụng đến nàng. Dĩ nhiên là do lỗi nàng. Nàng cảm thấy bối rối, cứ cho mình cô đơn đáng thương trong khi có anh ở bên cạnh. Nàng không muốn ai thương hại hết, thậm chí không muốn mình thương hại mình nữa. Nàng đang sống khoẻ mạnh - không có gì cần phải để cho ai thương xót hết.

Nàng không thích anh. Anh quá kiêu căng và quá bảo thủ, ngay cả khi anh biết nàng bất bình. Nhưng ôi, nàng phải xác nhận với mình rằng khi đi đường, anh là người bạn đường nói chuyện rất hay. Anh hiểu biết và thông minh. Anh không quá bảo thủ đến nỗi không muốn nghe nàng nói. Và khi họ bất bình điểm gì, anh cũng khen nàng có tài lập luận chứ không xem nàng là người kém cỏi. Nàng nhận ra, sau năm năm sống cô đơn, bây giờ nàng rất thèm nói chuyện.

Và anh đã che chở nàng. Mỗi lần lên xe xuống xe là anh đỡ nàng, anh đi kèm theo nàng từ phòng này qua phòng khác, ở trong nhà trọ họ ở lại, anh đi dạo với nàng và với Toby. Nàng đã sống cô độc quá lâu. Bây giờ có người đi kèm như thế này cũng khó chịu - nhất là giống như đi đâu cũng có người đi theo canh gác, mất cả tự do. Nhưng chẳng có gì khó chịu. Lạ thay là mặc dù nàng muốn được độc lập tự do, và tức giận khi bị người ta đối xử như một phụ nữ yếu đuối, nàng vẫn sung sướng khi thấy được che chở. Nàng cảm thấy như được yêu dấu, mặc dù nàng cương quyết bác bỏ ý nghĩ ấy.

Nghĩ đến điều này, chỉ làm cho đau khổ nhen nhúm lên trong lòng nàng thôi.

Dĩ nhiên nàng không được yêu cầu. Khi họ có hai phòng trong nhà trọ thì anh ngủ riêng một mình. Có một đêm, khi trong nhà trọ chỉ có một phòng, nàng không biết anh ngủ ở đâu. Chắc chắn là anh ngủ với nàng. Còn đêm khác nhà trọ cũng chỉ có một phòng một giường, khi anh về thì nàng đã nằm trên giường, giả vờ ngủ, lòng hồi hộp vì mong đợi anh vào nằm cùng giường với nàng, thì anh lại ngủ trên nền nhà. Thật nhục nhã kinh khủng. Phải chăng cái lần đó đủ làm cho nhiệt tình anh đeo đuổi nàng trước đêm dạ vũ và trong đêm dạ vũ đã nguội lạnh? Phải chăng thiếu hiểu biết và thiếu kinh nghiệm mà nàng đã trở thành người tình không hấp dẫn? Hay là vì chuyện nàng đã mất trinh?

Hay là vì chuyện nàng quay lưng lại với anh sau lần làm tình vào đêm tân hôn? Anh thật hết sức đẹp trai, hết sức hấp dẫn. Ước gì nàng có thể thích anh. Khi nàng đã không thích anh mà lại ham muốn anh quá sức như thế này và hăm hở trước viễn ảnh một cuộc sống vợ chồng với anh, thì quả không đúng tí nào hết. Xem có vẻ quá... ham nhục dục.

Nhưng bước vào cuộc sống mới với thái độ buồn bã sâu đậm thì thật quá vô lý, không nghĩa lý gì hết, nàng tự an ủi mình như thế. Làm thế chẳng được cái gì hết.

Nghĩ đến sắp tới Stratton Park là nàng cảm thấy háo hức. Trước đây nàng đã nghe nói đến nơi này rồi. Nghe nói đây là một trong những ngôi nhà có khuôn viên bề thế nhất nước Anh. Và việc anh miêu tả cho nàng nghe chỉ kích thích trí tò mò của nàng thêm.

Nàng rất háo hức khi nghĩ đến chuyện bội bạc với ngôi nhà cũ của nàng, nhưng cứ giữ mãi lòng trung thành với một đồ vật vô tri vô giác thì có ích gì?

Họ đến nhà vào giữa chiều nắng ấm. Nàng nghĩ nàng đang ngắm ngôi nhà vào lúc đẹp nhất. Nàng nhìn qua cửa xe, ngồi thẳng người, hai tay để yên trong lòng, cố không để vui sướng bằng cách nhom lên nhom xuống, cố không tỏ ra mình háo hức trong lòng.

Chồng nàng tựa người uể oải vào góc ghế, nhìn nàng không nhìn ngôi nhà. Anh nhìn nàng từ nãy giờ. Nàng thấy hơi luống cuống khó chịu. Nàng phải để yên hai tay, không dám đưa lên sờ xem thử mái tóc có bung ghim xoắn ra sợi nào không.

- Sao? - Anh hỏi.

Khu trang viên đồ sộ, vuông vức bề thế. Ngôi nhà xây bằng gạch xám, thiết kế theo kiểu cổ điển có hàng hiên với dãy cột cao ở mặt tiền. Khuôn viên bao quanh nhà vuông vức mênh mông, các bãi cỏ rợp bóng mát của các hàng sồi và cây du, rải rác những đám thủy tiên vàng và hoa anh thảo. Không có những khu vườn hoa riêng rẽ. Con đường xe chạy vào nhà tương đối ngắn, thẳng tắp trải sỏi, có chiếc cầu xây theo kiểu Palladio bắc qua con sông. Trông đẹp không thể tưởng tượng nổi.

- Đẹp quá - nàng nói, lòng cảm thấy lời nói ra không đủ để tả hết vẻ đẹp của khu trang viên. Không có từ nào miêu tả hết quang cảnh ở đây. Đây là nhà của nàng ư? Nàng sẽ ở đây ư?

Anh cười dịu dàng.

Toby cảm thấy chuyển đi của họ đã sắp kết thúc, nó ngồi dậy trên chỗ ngồi đối diện hai người, vẻ sẵn sàng.

- Mọi người đang đợi chúng ta - chồng nàng nói - Chắc bây giờ họ đã nhận ra xe của anh. Bà Keach, quản gia của anh, chắc đang bố trí mọi người sắp hàng ở tiền sảnh để đón bà chủ mới của họ.

Giọng anh nghe dịu ngọt, thích thú. Anh nói tiếp:

- Em chỉ cần gật đầu duyên dáng và mỉm cười nếu em muốn, thế là đủ.

‘Chỉ cần’... đàn ông thật kiêu ngạo, nàng nghĩ.

Dĩ nhiên anh nói đúng. Sau khi đã giúp nàng xuống xe, anh dẫn nàng bước lên dãy tầng cấp bằng đá cẩm thạch rồi đi qua bộ cửa khổng lồ, nàng không kịp nhìn quanh khu tiền sảnh có cột, nhưng nàng có cảm giác tiền sảnh rất rộng và rất mỹ lệ. Mỗi bên tiền sảnh, có một hàng gia nhân đứng im lặng, đàn ông một bên, đàn bà một bên. Hai gia nhân quan trọng tuổi trung niên, một đàn ông một phụ nữ, đứng riêng ra ở giữa tiền sảnh. Người đàn ông nghiêng người chào, người đàn bà nhẹ nhún chân cúi chào.

Hai người là quản lý và quản gia, ông Horrocks và bà Keach. Chồng nàng giới thiệu nàng với họ, nàng gật đầu chào, mỉm cười, chúc sức khỏe họ. Nàng nhìn qua hai bên, mỉm cười chào. Rồi chồng nàng nắm khuỷu tay của nàng, ra lệnh cho bà Keach mang trà lên cho họ, rồi anh dẫn nàng đến lối cửa có cột khổng lồ, hẳn là lối dẫn đến cầu thang lầu.

- Bà Keach này - nàng nói, không để ý đến tay anh đang muốn dẫn nàng đi - Tôi rất sung sướng được gặp các nữ gia nhân, xin bà vui lòng giới thiệu họ với tôi. Bà Keach nhìn nàng với vẻ hài lòng. Bà ta đáp:

- Vâng thưa phu nhân - Bà đi trước dẫn đường với vẻ hết sức hân hoan đến hàng nữ gia nhân, rồi nói tên từng người để giới thiệu với nàng lần lượt cho đến hết. Chồng nàng chậm rãi đi theo sau họ. Nàng chú ý nghe tên vào cổ nhớ mặt của họ, mặc dù nàng phải nấn ná lại nhìn kỹ mới nhớ được. Nàng nói đôi lời với từng người. Khi đã được giới thiệu hết hàng nữ gia nhân, chồng nàng lại đưa tay nắm cùi tay của nàng, nhưng nàng quay qua người quản lý, yêu cầu ông ta trình bày cho nàng biết nhiệm vụ của các gia nhân nam.

Cuối cùng nàng để cho anh dẫn đi về phía chiếc cầu thang khổng lồ. Bà Keach đi trước họ.

- Bà Keach này, bà đưa bà chủ đến phòng được không? - Chồng nàng nói - Bà nhớ sai người đứng đợi ở ngoài để khi bà chủ tắm xong thì đưa bà đến phòng khách để dùng trà.

- Vâng ạ, thưa ngài - bà quản gia đáp nhỏ.

- Em yêu, lát nữa anh sẽ gặp em nhé - Rex nói, cúi người và hôn tay nàng rồi thả ra. Anh có vẻ vui thích trở lại.

Phòng của nàng, gồm phòng ngủ, phòng thay áo quần và phòng khách. Nửa giờ sau, nàng nghĩ có lẽ các phòng của nàng gộp lại rộng gấp hai ngôi nhà cũ của nàng. Nàng cảm thấy thích thú khi nghĩ thế. Rồi nàng nhớ cảnh con chó Toby chạy lon xon theo nàng để xem hàng gia nhân. Trước khi nó theo nàng lên thang lầu về phòng, chồng nàng cúi xuống ẵm nó lên. Sau đó, khi nàng đi vào phòng khách, nàng thấy nó nằm dài trên tấm thảm trước lò sưởi. Thấy nàng, nó vùng dậy ra đón nàng, vẫy đuôi mừng rỡ.

- Toby - nàng dừng lại để mừng nó - Mày thấy lạ lắm phải không? Rồi mày sẽ quen thôi.

- Cũng như em sẽ quen vậy - giọng nói từ bên phải của nàng cất lên. Rex đứng bên cửa sổ, nhưng khi thấy nàng, anh đi đến phía nàng, chỉ khay trà đã được mang đến trên bàn.

Nàng ngồi xuống rót trà. Nhìn thoáng qua, nàng thấy căn phòng đẹp, trần nhà có ô tò vò và tô vẽ, lò sưởi bằng đá cẩm thạch, nhiều tranh lồng khung mạ vàng treo trên tường. Nàng đoán phần lớn là chân dung của những người trong gia đình. Nàng bắt đầu cảm thấy bị choáng ngợp.

Chồng nàng lấy tách trà trên đĩa nơi tay nàng, rồi ngồi xuống trước mặt nàng. Anh nói:

- Em khỏi phải hỏi han gia nhân như thế làm gì. Em không nên nói chuyện với từng người như thế. Tất cả đều không thích nhiều lời đâu. Bây giờ em đã có nô lệ đầy nhà chứ không phải gia nhân, Catherine à.

- Có chuyện gì đáng cười lắm sao? - nàng hỏi, vẻ trang nghiêm cao quý. Trông anh có vẻ không vui. Mặc dù anh đang cười toe toét.

- Thì chuyện của em đây - anh đáp - em trông giống con quay của trẻ con chơi, con quay đã quấn hết dây, chỉ đợi bung ra và quay tít. Em cứ nghỉ ngơi. Từ ngày mẹ anh chết đã tám năm nay, trong nhà không có đàn bà. Mọi việc đều trôi chảy, như em đã thấy đây. Rất ít có việc gì đòi hỏi phải có mặt em. Em chỉ việc đồng ý với các kế hoạch và thực đơn mà Keach mang đến cho em thôi.

A, nàng hiểu. Anh nghĩ nàng không có khả năng điều hành công việc trong ngôi nhà lớn hơn nhà của nàng - hay là tại nhà nàng không có việc gì hết.

- Anh mới là người có thể nghỉ ngơi, thưa ngài - nàng nói, nhấn mạnh vào tước vị của anh vì nàng biết đây là điểm dễ làm cho anh tức giận. Nàng cảm thấy mình bị si nhục thậm tệ - Việc nhà sẽ tiếp tục trôi chảy cho anh yên tâm. Sáng mai em sẽ nói chuyện với Keach, chúng tôi sẽ đi đến một sự thỏa thuận về việc làm sao để điều hành công việc trong nhà, vì bây giờ nhà đã có bà chủ lại rồi.

Nàng thích thú khi thấy nụ cười tắt hẳn trên môi anh. Nhưng chỉ một lát sau, nụ cười lại xuất hiện trong đôi mắt anh khi anh lặng lẽ nhìn nàng. Anh uống trà.

- Catherine - anh nói - rồi đây em phải nói cho anh biết em là ai. Chuyện này không làm em nghĩ đến sao?

- Không nghĩ gì hết - nàng cau kinh nói. Nàng đã có ý định nói cho anh biết hết chuyện đời nàng vào cái hôm nàng nói tên họ thật cho anh biết. Không có lý do gì mà phải giấu diếm không cho anh biết. Không phải nàng muốn giấu để anh khỏi đau khổ. Nàng đã nghĩ thế nào anh cũng đau khổ? Nhưng bây giờ nàng thấy khó nói quá.

- Catherine - Rex đã uống xong trà, để tách đĩa xuống chiếc bàn ngay dưới cùi tay anh.

Anh lắc đầu và đưa tay ngăn nàng lại khi nàng bung bình trà lên định rót thêm cho anh.

Anh nhìn nàng, im lặng một hồi, nàng nghĩ anh không có gì để nói nữa. Nhưng anh nói tiếp - Bruce là ai thế?

Nàng cảm thấy rứt gan bấn loạn, như muốn hụt hơi khó thở.

- Bruce à? - Giọng nàng nghe như phát ra từ một nơi nào xa xôi vọng lại.

- Bruce - anh lặp lại - Hẳn là ai thế?

Làm sao anh tìm ra được tên này? Làm sao anh biết tên này? Anh nói tiếp:

- Anh đã khám phá ra tên này trong khi em nói mê, em nói ra tên này khi ngủ nằm mơ.

Nàng lại nằm mơ thấy nó. Mơ thấy nó và nhìn nó một thoáng rồi nó biến mất vào hư không khi nàng ôm nó vào hai tay. Nàng nghĩ rằng nàng mơ thấy nó có lẽ vì nàng quá ao ước có một đứa con khác sau khi nàng lấy chồng. Nhưng viễn ảnh cho nàng thấy một ước vọng này không có cơ may thực hiện trong một ngày gần đây.

- Anh nghĩ hẳn là người em đã yêu, phải không? - anh hỏi, và nàng thấy vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo mà nàng đã thấy vào dịp quen nhau lần đầu lại hiện ra

trên mặt anh.

- Phải - Tiếng trả lời to, rõ ràng. Nàng nên nói cho anh nghe bây giờ cho rồi. Rõ ràng anh tưởng Bruce là một người đàn ông. Nhưng nàng không thể nói được. Tại sao nàng nói cho con người xa lạ lạnh lùng này nghe về một hình bóng nàng thương yêu nhất? Nàng cảm thấy cảnh vật trước mắt nhòa đi và xấu hổ vì nước mắt tuôn ra đầm đìa trên mặt nàng.

- Anh không buộc em phải từ bỏ những tình thương yêu trong quá khứ để chỉ nghĩ đến tình thương yêu trong hiện tại và tương lai. Tuy nhiên, anh không biết anh có thể tìm được 'tình thương yêu' của em không. Rồi còn tình chung thủy nữa. Anh muốn có tình chung thủy của em, Catherine à. Anh nghĩ tình cũ không thể muốn mà quên được, nhưng em phải hiểu rằng chuyện đã qua rồi, hãy cho nó đi vào quên lãng, không nên luyến tiếc làm gì.

Bỗng nàng thấy ghét anh. Ghét cay ghét đắng anh.

- Anh là con người độc ác - nàng rít lên. Con người thứ hai trong nàng nghĩ rằng nàng quá bất công đối với anh, anh chỉ hiểu lầm thôi, đáng ra nàng phải nói cho anh biết mới phải. Nhưng vì nàng quá đau đớn nên nàng đã không xử đẹp với anh - Tôi lấy anh là vì anh đẩy tôi vào con đường không còn lựa chọn được. Anh sẽ được tôi trung thành và chung thủy cho đến hết đời tôi, anh sẽ được hai đức tính quan trọng này. Đừng đòi có được trái tim tôi, thưa ngài. Trái tim của tôi đã thuộc về Bruce rồi và mãi mãi là của Bruce. Bruce đã nằm sâu trong tim tôi.

Nàng đứng dậy, vội vã rời khỏi phòng. Ôi, phải rồi, nàng nghĩ, nàng quá bất công. Nàng bậy quá rồi. Nếu anh dùng uy lực của vị lãnh chúa, của ông chủ với nàng thì sao. Thì nàng sẽ chống lại với bất cứ thứ gì giới gì nàng có, thậm chí với sự bất công. Nàng mong anh đi theo nàng, nhưng anh không đi. Con Toby chạy lon xon bên chân nàng suả gấu gấu. Khi nàng đi đến phía cầu thang lầu, nàng mong sao còn nhớ đường để về phòng riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chiếc dương cầm trong phòng khách đã 10 năm nay không ai đàn, nhưng âm thanh vẫn còn hay. Sau bữa ăn tối, anh yêu cầu nàng đàn, nàng không có ý kiến gì, ngồi vào đàn hơn một giờ đồng hồ. Anh nghĩ có lẽ nàng cũng như anh cảm thấy thoải mái hơn khi có việc gì đấy làm để khỏi nói chuyện với nhau. Nhưng trong bữa ăn, họ đã nói chuyện vui vẻ với nhau. Hình như khi họ dẹp các vấn đề riêng sang một bên thì họ có thể nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Anh ngồi nhìn nàng chơi đàn. Nàng mặc chiếc áo dài ở nhà màu xanh nhạt, giản dị, cũ kỹ không chạy theo thời trang. Tóc nàng chải gọn gàng thành một búi sau gáy như mọi khi, mặc dù anh đã ra lệnh phải có một cô hầu đến để giúp nàng trang sức. Trông nàng có vẻ điển hình Catherine. Mới đầu nàng chơi còn lúng túng, nhưng dần đúng. Sau đó, nàng đắm mình say sưa vào âm nhạc như lần nàng đàn ở trong phòng nhạc của Claude vào buổi sáng hôm ấy cách nay đã lâu rồi - anh cảm thấy lâu rồi. Sắc đẹp và đam mê âm nhạc làm cho căn phòng tràn đầy sức sống. Khó có thể tin nổi một phụ nữ mảnh mai như thế có thể tạo ra được không khí rực rỡ như thế này. Anh nghĩ nàng chơi đàn thật sành sỏi, điệu nghệ.

Nghĩ cũng lạ lùng khi anh có nàng ở Stratton này. Nàng đã ám ảnh anh suốt mấy tuần liền ở Bodley, cái bà Winters xinh đẹp, hấp dẫn, và... khó khăn này. Anh đã mê nàng như điên. Anh vạch ra kế hoạch để chinh phục nàng. Anh không nản chí trước thái độ từ chối của nàng. Rồi bây giờ nàng ở với anh trong ngôi nhà của anh, là vợ anh, là bà tử tước.

Thậm chí còn lạ lùng hơn nữa ở chỗ bỗng nhiên anh cảm thấy mình thắng lợi, hầu như cảm thấy mình hân hoan. Nhưng những việc đã xảy ra chẳng có gì thắng lợi. Và chẳng có lý do gì để hân hoan. Cuộc hôn nhân của họ loạn xạ ngẫu, không có lối thoát. Nàng đã yêu và chắc vẫn còn yêu một gã đàn ông tên là Bruce. Anh nặn óc để nhớ có gã nào anh quen biết mà có tên này không. Chẳng có ai hết. Không có một chút hình bóng nào nằm trong... nàng đã nói sao nhỉ? Anh cau mày cố nhớ... 'trong tim tôi. Trái tim của tôi mãi mãi là của Bruce. Bruce đã nằm sâu trong tim tôi.'

Rồi nàng lại còn bắt nhand gọi anh là đồ ác độc. Chỉ vì anh muốn thiết lập những qui định mới với nàng, khuyên nàng phải quên hết quá khứ và chỉ sống với hiện tại. Thế thì có gì là ác độc?

Khi nàng bỏ ra khỏi phòng, chắc nàng biết anh sẽ giận - thế mà nàng vẫn đi. Nàng làm cho anh cảm thấy bầm gan tím ruột. Thật đau. Nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng nàng có gan làm cho anh đau đớn.

Con Toby đang đứng bên chiếc ghế ngồi đàn từ mấy phút nay, nó vẫy đuôi chậm chậm, chắc nó cho rằng làm thế nào cô chủ của nó cũng chú ý đến nó. Nó nhảy lên ghế, lấy mũi húc vào khuỷu tay của nàng.

Nàng dừng đàn và cười với nó. Nàng hỏi.

- Mày không kính nể gì Mozart hết à? Mày không quen với cảnh tao trở tài như thế này à? Tao chắc mày muốn đi ra ngoài.

Từ tước Rawleigh đứng dậy, thung thình bước đến phía nàng. Nàng nhìn anh, cặp mắt vẫn còn cười. Anh bèn thay đổi kế hoạch liền. Anh đã định báo cho nàng biết trong nhà có đủ gia nhân để dẫn con chó ra ngoài mỗi khi nó cần đi, không cần phải để cho bà Từ tước Rawleigh mất công nhọc sức đi theo một con chó quá nuông chiều.

- Có lẽ chúng ta nên ra ngoài một chút - anh nói - anh muốn biết trời bên ngoài về đêm có đẹp để thú vị như ban ngày không - Thật ra điều mà anh phân

vân muốn biết, là rồi ra anh có trở thành đề tài cho bọn gia nhân cười cợt không. Anh nhìn con chó, và tuy muộn màng, nhưng anh cũng tỏ ra mình có uy quyền, anh lấy giọng nghiêm khắc nói với nó: - xuống khỏi đây đi, thưa ngài. Trong nhà mới của ngài, ngài phải đứng dưới nền nhà mà nhìn đồ đạc. Hiểu chưa?

Nhưng Toby đã nhảy quanh chân anh, miệng kêu mừng rỡ. Catherine lại cười, nàng nói:

- Anh đã dùng lời lẽ nặng nề với nó. Như thế không hay đâu.

Anh cau mày nhìn con chó rồi nói một cách cằn cỗi:

- Ngồi xuống!

Toby ngồi và nhìn anh với ánh mắt đăm đăm, chờ đợi.

- Về nhà bình của anh chắc nó sợ rồi - nàng vẫn còn cười - không bao giờ nó làm thế với em.

Mấy phút sau, họ đã ra ngoài hành lang. Nàng nắm cánh tay anh, họ đi quanh nhà, nàng nhìn với ánh mắt chăm chú, rồi nhìn ra khắp công viên. Đêm trăng trong sáng và không lạnh lắm. Toby chạy qua bãi cỏ, ngửi khắp các gốc cây, làm quen với lãnh địa mới của mình.

Đi một hồi anh thấy đã đến giờ vào nhà. Đêm đầu tiên ở nhà của họ. Đêm nay là đêm có khả năng tạo nên nề nếp cho mọi đêm trong tương lai. Liệu anh có ngủ riêng trong phòng không? Nếu làm thế tức là anh đã tạo ra một tiền lệ rất khó phá bỏ về sau. Phải chăng anh muốn một cuộc hôn nhân như thế này? Một cuộc hôn nhân chỉ có danh nghĩa thôi.

Nếu như thế này thì thật quá kỳ cục. Nàng là vợ anh kia mà. Mới thấy nàng lần đầu là anh đã muốn nàng rồi. Mà cho dù nằm ngủ riêng, anh vẫn cần có nhu cầu xác thịt. Tạo sao anh phải đi tìm nơi khác để thỏa mãn nhu cầu này? Ngoài ra, anh có quyền đòi hỏi người vợ phải trung thành với mình. Anh không phải là người có ý định sống độc thân.

Anh không phải là thầy tu.

Và phải chăng anh không được thỏa mãn là vì nàng vẫn còn thương yêu gã đàn ông trước đây?

Anh dừng lại ở một góc nhà, gần vườn hồng, nơi mà mẹ anh thích nhất trong hoa viên.

- Catherine - anh hỏi nàng - tại sao em khóc?

Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn. Anh không có ý định bắt đầu như thế này. Anh phải quên đêm ấy và quên nỗi nhục nhã của đêm ấy anh mới sung sướng được.

Nàng đứng nhìn anh dưới ánh trăng. Trôi, nàng đẹp tuyệt vời, mái tóc nàng láng mượt trông như ngả sang màu bạc dưới ánh trăng, chiếc áo choàng màu xám giản dị càng làm tăng vẻ đẹp của nàng. Anh có thể đọc được trong mắt nàng ý nghĩ của nàng, nàng đã hiểu ý trong câu hỏi của anh.

- Không vì lý do gì đặc biệt - nàng đáp - Em... Mọi việc đều mới mẻ quá. Em đã bị choáng ngợp. Thịnh thái cảm xúc trong người biểu hiện ra ngoài thành những động tác rất kỳ lạ.

Anh không biết nàng có nói thật không. Anh nói:

- Em đã quay lưng với anh.

- Em... - nàng rụt hai vai vào - Em không có ý định xúc phạm đến anh. Nhưng em đã làm thế.

- Anh làm em đau phải không? Anh xúc phạm đến em à? Anh làm em ghê tởm phải không?

- Không - Nàng nhăn mặt nhìn anh và mở miệng như muốn nói thêm gì nữa. Nhưng nàng ngậm miệng lại - Không - nàng lập lại thêm lần nữa.

- Có lẽ em so sánh anh với... - Anh nói, giọng gắt gỏng, anh không ngờ giọng anh lại gắt gỏng và dạn dặt như thế.

- Không! - Nàng nhắm mắt, nuốt nước miếng rồi nhìn xuống hai tay. Anh thấy nàng rung mình - Không. Không có so sánh với cái gì hết.

Nhớ đến câu trả lời của nàng hồi chiều trong phòng khách khi hai người uống trà, anh thấy câu trả lời bây giờ quả là điều đáng mừng cho anh. Anh cảm thấy mình như một chàng trai mới lớn, vụng về, thiếu kinh nghiệm, rồi anh bực mình trước cảm nghĩ ấy.

Anh đã quen với ý nghĩ cho mình là người tình khéo léo không chệch vào đâu được. Chắc chắn những phụ nữ trước đây đã ăn nằm với anh đều thao túng trước thái độ của anh.

Nhưng với nàng, dĩ nhiên nàng đã yêu thẳng cha kia. Có lẽ tài nghệ làm tình ít quan trọng đối với ai đã yêu người khác.

- Anh không có ý định lập gia đình mà cứ sống như người độc thân - anh nói.

Nàng ngược mắt nhìn anh, vẻ hoảng hốt. Nàng đáp:

- Em cũng không muốn thế - nàng cắn môi. Anh tự hỏi không biết nàng có đỏ mặt không. Không thể biết được khi đứng dưới ánh trăng. Nhưng câu trả lời của nàng làm cho anh phần chần.

- Nếu đêm nay anh đến giường em, anh có bị nước mắt của em xua đuổi như lần trước không?

- Không.

Anh đưa lưng bàn tay vuốt nhẹ một bên má của nàng xuống tận cằm và nói tiếp:

- Em biết đấy, lúc nào anh cũng muốn em.

- Vâng - Anh cảm thấy nàng nuốt nước bọt.

- Anh nghĩ rằng, mặc dù em không có cảm tình mặn nồng với anh, nhưng em cũng muốn anh.

- Phải - giọng nàng nhỏ nhỏ như tiếng thì thảo.

- Chúng ta đã cưới nhau. Không ai trong hai ta muốn có cuộc hôn nhân này. Anh xin nhận lãnh trách nhiệm anh là người đáng trách. Hoàn toàn lỗi do anh. Nhưng bây giờ không phải là lúc trách móc nhau. Chúng ta đã thành hôn rồi. Có lẽ chúng ta nên quên hết mọi chuyện đã qua, và cố sống hoà thuận với nhau.

- Vâng - nàng đáp.

- Anh yêu cầu em một điều - anh ôm cầm nàng trong bàn tay anh, nâng mặt lên để nàng nhìn mặt anh. Nhưng anh nghĩ chuyện này không cần thiết nữa. Nàng đã nhìn đắm đắm vào mắt anh không nhấp nháy - Anh muốn em đừng dùng từ 'thưa ngài' với anh mỗi khi em muốn chọc tức anh - từ này là một lợi khí nếu anh tước đoạt của em đi thì nghĩ cũng bất công, vì rồi ra trong những năm dài sống với nhau, có thể chúng ta còn có chuyện cãi vả nhau. Nhưng anh tha thiết muốn nghe em gọi tên của anh thôi. Nói đi, Catherine.

Nàng nhìn lên mắt anh và nói:

- Rex!

- Cảm ơn em - Thật lạ là khi nghe tên anh được thốt ra từ miệng nàng, lòng anh xôn xao, rạo rực kinh khủng. Đã nhiều đêm rồi, anh ngủ không có nàng.

Anh từ từ cúi đầu, hôn lên môi nàng. Môi nàng hé ra, mềm mại, ấm áp. Đôi môi run run dưới môi anh, như thể chưa bao giờ họ hôn nhau và ăn nằm với nhau. Anh cảm thấy người hừng hực lửa dục. Chưa bao giờ anh gặp người đàn bà gây cho anh hứng khởi chỉ sau một nụ hôn như thế này.

- Anh nghĩ là - anh nói, ngẩng đầu lên, tay vẫn nâng cầm nàng - chúng ta đã để cho Toby đủ thì giờ khám phá các gốc cây trong vườn rồi. Bây giờ ta vào nhà nhé?

Nàng gật đầu. Anh nhận ra vẻ hài lòng trong ánh mắt nàng. Nàng muốn vào nhà, anh nghĩ. Nàng muốn anh. Anh cảm thấy lòng hân hoan, nhưng anh muốn che giấu sự hân hoan này vì lòng kiêu hãnh. Anh quay đầu, huyết sáo mồm để gọi Toby. Con chó săn vội vã chạy đến.

Nàng cười, giọng cười nghe hơi run run. Nàng nói:

- Không hiểu tao có thích phương pháp anh ấy làm cho mày vắng lời rầm rập như thế này không?

- Có lẽ em phải thích thôi - anh đáp, nhìn một bên mặt nàng, vừa đưa cánh tay ra cho nàng. Nàng khoác tay anh - Không như cô chủ của nó, nó nhận ra giọng của ông chủ.

Nàng cười nhưng không trả lời.

Đây là lúc tuyệt vời nhất, anh nghĩ, lấy là .....

Có lại cô gái hầu, nàng thấy thật kỳ lạ. Marie rất năng nổ, rất sốt sắng, muốn làm vừa lòng bà chủ, nhưng nàng nghĩ chắc cô ta rất ngạc nhiên khi thấy tủ áo của nàng ít ỏi và quần áo rất giản dị. Cô ta đã soạn ra chiếc áo ngủ đẹp nhất, chiếc áo mà Catherine định mặc vào đêm tân hôn.

Nàng mặc vào rồi ngồi đợi chồng đến trong phòng ngủ. Đợi Rex - nàng phải dùng tên của anh để nói chuyện thậm chí cả lúc nghĩ về anh. Anh nói đúng. Bây giờ họ đã thành vợ thành chồng rồi, xấu tốt gì cũng chịu thôi. Họ phải cố gắng vun xới cuộc hôn nhân cho tốt đẹp, phải cố hoà thuận sống với nhau như anh đã nói.

Căn phòng đẹp lộng lẫy, đồ đạc lịch sự, nền trải thảm êm ái. Giường ngủ rộng rãi, trụ giường chạm trổ tinh vi, màn treo bằng lụa vòm cao phủ kín giường. Chốc nữa họ sẽ nằm ở đây với nhau...

Nàng nuốt nước bọt. Nàng rất muốn nằm đây với anh. Nàng cảm thấy xấu hổ trước tâm trạng nôn nóng của mình, vì nàng nhớ mới cách đây mấy giờ, nàng đã ghét anh khi anh lên giọng hống hách ra lệnh cho nàng để hồng chế ngự nàng. Nhưng chuyện nôn nóng là chuyện thường tình. Dập tắt những thứ

xem ra là những ưu điểm của hôn nhân thì có ích lợi gì. Họ đều muốn nhau kia mà - rõ ràng hai người đều đã công nhận với nhau khi họ ở ngoài trời mới cách đây chưa đầy một giờ.

Đêm nay nàng phải làm tình với anh cho ngon lành, nàng phải đáp lại nhiệt tình của anh. Nàng không được để cho sự cô đơn trong lòng bùng ra chiếm lấy nàng khi con cực khoái đang dâng lên tt đỉnh. Có lẽ rồi lại nàng không cô độc nữa. Mặc dù còn có nhiều điểm nàng không muốn, nhưng nàng xác nhận rằng trong suốt cả buổi tối ở bên nhau, anh đã có nhiều điểm làm cho nàng cảm thấy thích, nếu nàng chịu khó thông cảm.

Nàng thích lối nói chuyện khéo léo của anh. Suốt cả một thời gian dài trí óc nàng không để ý gì ngoài sách vở. Nên nàng thích thái độ tiếp cận các vấn đề khó khăn một cách thẳng thắn và trực tiếp của anh, mặc dù có một số vấn đề có nhiều hạn chế của nó, như chuyện chiều nay, bỗng nhiên anh hỏi thẳng Bruce là ai.

Điều thật không ngờ là nàng thích cười với anh. Nàng không tưởng tượng ra nổi hai người lại có thể cười với nhau. Thế mà họ đã cùng cười với nhau.

Nàng thích tình thương của anh đối với Toby, nhưng nàng sẽ không bao giờ nói cho anh biết. Nàng ngờ ngợ anh cho rằng thương một con chó là yếu đuối, không ra dáng nam nhi. Nàng vui sướng nhìn con Toby đang nằm dài trước lò sưởi, say sưa ngủ. Khi họ mới đến, anh đề nghị đem con chó xuống khu chuồng ngựa, nhưng khi nàng cương quyết không bằng lòng, anh không nói gì nữa.

Làm sao nàng sống mà không có con Toby? Và làm sao Toby sống mà thiếu nàng cho được?

Bỗng nàng nghe có tiếng gõ nhẹ ở cánh cửa phòng trang điểm, nàng quay đầu lại nhìn, cánh cửa mở ra và anh bước vào. Hồi nãy nàng đã đóng cánh cửa phòng trang điểm ẩn thông với phòng anh. Anh mặc chiếc áo dài ngủ màu rượu vang đỏ. Trông anh quá sức hấp dẫn. Bỗng nàng thấy sung sướng vì lấy anh, nàng để cho lòng tự

hiện rạo rực khao khát anh. Nàng không ngừng nhắc nhở mình nhớ rằng có thể có nhiều chuyện lý thú hơn nữa trong cuộc sống vợ chồng. Nhưng bây giờ thế này là đủ.

Anh dừng lại, nhìn chậm rãi từ đầu xuống chân nàng.

Anh hỏi:

- Làm sao em chỉ mặc áo vải đơn sơ mà lại trông hấp dẫn hơn cả lụa là gấm vóc thế, Catherine? Khi em xõa tóc xuống, trông em đẹp tuyệt vời. Không cứ buông xuống thế. Tóc bới cao trông em đẹp rồi. Khi xõa xuống trông em... Có từ gì hơn từ đẹp để nói lên trông em đẹp tuyệt vời đây?

Làm sao nàng trả lời được? Nàng cảm thấy đỏ mặt. Lời khen của anh làm cho nàng sung sướng.

Anh đi đến gần nàng, lên tiếng nói tiếp:

- Nếu có từ nào nhi, nhưng anh sẽ nghĩ ra... vào dịp khác.

Anh hôn nàng, để hai tay hai bên hông nàng. Lần này anh không vội tuột chiếc áo độc nhất trên người nàng xuống. Nàng rất hài lòng. Môi vẫn áp trên môi nàng, anh nói:

- Vào giường thôi.

Lần này anh thổi tắt ngọn nến trước khi vào giường với nàng. Nàng cũng bằng lòng thế. Không phải nàng sợ sẽ bị buồn khổ như lần trước, nhưng nàng cảm thấy ngượng ngùng khi nằm trần truồng phơi ra giữa ánh sáng. Đêm nay nàng muốn hoàn toàn hiến dâng vào cuộc ân ái, như là... phải, như là nàng hiến dâng hết tâm hồn khi chơi nhạc.

Nàng muốn hiến dâng hoàn toàn vào cái đẹp, vào sự hài hòa và vào đam mê. Nàng thích lối suy nghĩ như thế này.

Khi anh vào nằm với nàng, anh đã trần truồng rồi. Nàng nhắm mắt khi anh hôn nàng và hai tay anh mân mê vuốt ve nàng qua lớp vải chiếc áo ngủ của nàng. Nàng nhớ người anh cân đối và đẹp đẽ, một vết sẹo do kiếm gây ra nằm vắt qua vai phải anh và một vết khác ở trên đùi phải. Không cần phải nhìn an cũng cảm biết cơ thể cao to cường tráng của anh. Nàng ngửi thấy mùi nước hoa và mùi đàn ông của anh. Đêm nay nàng sẽ ra sức hưởng lạc thú với anh.

- Catherine - anh nói - em có thụ động với anh nữa không? - nàng mở mắt. Thụ động à?

Anh không biết nàng đã bốc lửa lên vì anh rồi đấy không? Lừa dục đã bốc lên hừng hực khiến nàng không nhúc nhích, không oằn người áp sát vào anh, không sờ mó và không lướt tay trên người anh.

- Em biết, lạc thú đến với anh rất nhanh - anh nói, vừa đưa một tay cời nút áo ngủ của nàng ra - Không quá vài giây là xong.

Nàng biết thế. Nàng từ từ hít vào một hơi rồi nín thở.Ồ, nàng biết thế.

- Anh muốn làm tình với em - Bàn tay anh trượt dưới lớp vải chiếc áo ngủ của nàng, rồi lòi trệt ra khỏi vai nàng để miệng anh hôn lướt qua vai nàng - Anh biết khoái lạc đối với đàn bà chỉ từ từ thôi.

Có phải tất cả đàn ông đều biết thế? Và họ hành động theo sự hiểu biết này? Không, không phải tất cả đều biết.

Chiếc áo ngủ của nàng tuột dần xuống dưới. Tay anh lần vào dưới vú nàng, nâng nó lên, miệng nhích đến ngậm vào núm vú, lưỡi anh rà vào đầu núm vú. Nàng thở hồn hển.

- Nhưng điều mà anh thích là làm sao chính em cũng thích làm tình với anh - anh nói, hơi thở của anh làm ẩm núm vú của nàng, núm vú ướt vì lưỡi anh liếm vào.

Làm sao? Nàng thấy mình cứng đờ trong tay anh.

- Làm sao? - nàng thì thào hỏi, lòng mừng hơn nữa vì không có ánh đèn.

- A, Catherine - anh nói, miệng lại áp vào miệng nàng - Anh sung sướng biết bao khi biết em còn thơ ngây. Em cho phép anh sờ khắp người em. Sờ thế này em có sướng không?

- Sướng - nàng đáp.

- Em có nghĩ là em sờ anh cũng làm cho anh sướng không? Em không muốn sờ anh ư?

- Muốn chứ - sờ anh có đúng đắn không? Sao sờ không được - Không đúng đắn ư? Nàng cười cho ý nghĩ kỳ quái vừa nảy ra trong óc nàng.

- Vậy sờ anh đi - anh nói. Làm tình với anh đi.

Bỗng anh lật ngửa nàng ra, tuột hết áo nàng ra khỏi chân nàng. Anh ném cái áo sang một bên. Rồi một tay quàng qua người nàng, kéo nàng qua ôm sát vào người anh lại.

Nàng xoè hai bàn tay trên ngực anh. Bộ ngực rộng, bắp thịt cuộn đầy lông. Nàng sờ hai núm vú cứng ngắt của anh, vuốt hai tay để cho đầu ngón tay cà lên hai núm vú, còn miệng nàng thì áp mạnh lên ngực anh. Nàng thấy anh nằm yên. Bất động, anh đã trở thành thụ động rồi. Nhưng nàng cảm thấy muốn khám phá cơ thể anh cho biết. Bỗng nhiên nàng không muốn anh nhúc nhích cử động.

Lưng anh rắn chắc như ngực. Và ấm áp. Nàng sờ vết sẹo do gươm chém vào bên đùi, vết chém như muốn cắt đứt chân anh. Nàng không muốn nghĩ đến chuyện này. Tay nàng sờ lên phía trên vết thương, trên đùi anh - rồi như muốn cắt tay đi. Nhưng anh không muốn thế.

- Được - anh nói lớn - Được, Catherine, cứ sờ đi.

Cứng và dài. Sẵn sàng chờ nàng. Mấy ngón tay của nàng di chuyển nhẹ nhàng trên nó và khi nàng biết anh hít vào thở mạnh vì nàng đã làm cho anh sung sướng, thì nàng ôm quanh nó. Làm sao vào lọt được nhỉ? Nhưng nàng biết lọt được bên trong chỗ mà nàng muốn anh cho cái ấy vào, nàng giật mạnh.

- Trời đất - anh nói, và nàng nằm ngửa ra lại, còn anh thì quỳ gối chồm lên nàng - Anh nên trói hai tay em lại sau lưng hơn là mời em làm tình với anh. Em có phép ảo thuật trong tay hay sao?

- Phải - nàng thì thào bên tai anh, đưa tay kéo mặt anh xuống sát mặt nàng. Nàng mở miệng dưới miệng anh - Và thân hình em cũng có phép ảo thuật Rex à. Cứ xem đi thì biết.

Anh đẩy mạnh thật sâu vào trong nàng. Nàng hét lên bên miệng anh vì kinh ngạc.

- Bây giờ em đã đẩy anh đến chỗ xử sự như một cậu học trò rồi - anh nói nhanh - Em sẵn sàng chưa?

- Rồi - nàng thở hồn hển vừa trả lời, hai tay vuốt mạnh vào hai bên đùi anh, vuốt xuống hai mông - Rồi, em sẵn sàng rồi. Cho em đi, Rex. Cho em đi.

Tiếp theo là hoạt động thật mạnh, thật căng và thật cực khoái. Anh đâm mạnh vào nàng, nhưng nàng không phải là chiếc tàu thụ động. Nàng nảy hông lên sát vào anh, nhịp nhàng theo các động tác của anh. Nàng nghe tiếng rên của anh hoà lẫn tiếng rên của nàng. Nàng cảm thấy có cái gì nóng ẩm tuôn vào trong nàng. Và rồi nàng mê mê hàng giây, hàng phút hay hàng giờ - nàng không biết rõ nữa.

Nàng chỉ trở lại với mình khi cơ thể nặng nề của anh đổ xuống, nằm một bên nàng.

Bỗng nàng nhớ lại. Nàng nhớ cảm giác của mình vào đêm tân hôn, những việc xảy ra vào đêm ấy chỉ toàn xác thịt, còn về mặt tình cảm thì nàng hoàn toàn cô độc, và có lẽ còn cô độc hơn trước đó nữa, vì bây giờ cơ thể nàng không còn thuộc về nàng. Nàng đợi cảm giác ấy trở lại.

- Sao? - Tay anh vuốt ve vai nàng ở gần bên anh. Có phải giọng anh có vẻ lo lắng không? Không, có lẽ không.

Nàng quay đầu và cười ngái ngứ. Mắt nàng đã quen với bóng tối. Anh nhìn vào mặt nàng.

- Chà chà - nàng đáp.

- Chà chà tốt ư? - anh hỏi - Chà chà xấu à? Hay là chà chà để cho tôi yêu một mình?

- Chà chà - nàng đáp.

- Hùng hòn lăm - anh vói tay lấy tấm chăn đắp lên cho cả hai. Đồng thời anh luồn một cánh tay dưới đầu nàng. Nàng quay người về một bên, nép vào anh. Bây giờ chắc nàng giả vờ cho rằng hai cơ thể đã hoà đồng làm một. Có giả vờ cho như thế thì cũng chẳng thiệt hại gì. Đêm nay giả vờ cũng chẳng hại gì. Anh ảm áp và lăm lăm mò hời.

Anh thật tuyệt vời.

Anh không nói gì nữa. Nàng quá buồn ngủ không nghe được gì chính xác hết.

- Chà chà - nàng nói lần nữa, rồi thả mình vào giấc ngủ.

Anh cảm thấy khoan khoái, thoải mái, rất muốn ngủ. Nhưng anh cố thức thêm vài phút nữa. Anh cựa mình lên mái tóc mịn màng của nàng. Nàng ảm áp, mềm mại, và đang say sưa ngủ. Nàng thơm mùi xà phòng, mùi đàn bà và mùi yêu đương.

Tâm trí anh đã mệt mỏi vì quá bận m trong ba tuần qua, bỗng quay về với tháng trước và trước đó nữa, quay về với những biến cố đã tạo nên sự thay đổi như thế này trong đời anh. Một sự thay đổi tai hại như thế này anh đã tin như thế cho đến... khi nào nhỉ?

Mới cách đây mấy phút ư?

Thoạt tiên anh muốn nàng... làm tình nhân cho anh. Làm người chung giường để mua vui trong thời gian vài tuần anh ở thôn quê với gia đình anh và với bạn bè. Anh không muốn chung sống lâu dài với nàng, mặc dù anh hết sức ham muốn nàng đến nỗi anh đưa ra đề nghị cưới nàng ngay trước khi anh không bị bó buộc phải làm thế.

Bây giờ anh vui mừng vì nàng không phải là nhân tình của anh. Catherine không phải là loại đàn bà chỉ để ngủ với đàn ông, nhưng mĩa mai thay là anh mới khám phá ra điều này. Nàng là loại đàn bà để cho đàn ông lấy làm vợ, để sống với nhau suốt đời. Không biết những điều anh nghĩ có đúng không, anh quá buồn ngủ rồi, không thể phân tích ý nghĩ cho thấu đáo. Nhưng anh cảm thấy ý nghĩa của mình chính xác và ngày mai khi đã tỉnh táo, anh sẽ suy nghĩ lại.

Anh lấy làm sung sướng vì sắp đến, anh và nàng sẽ chung giường hàng đêm cho đến tận đời để cải thiện những gì đã xảy ra trên giường cho tốt đẹp hơn. Đêm tân hôn của họ là một tai họa. Đêm nay vẫn chưa hoàn hảo, nhưng đối với anh thế là tốt rồi, mới cách đây mấy phút. Có lẽ còn lâu mới đạt tiêu chuẩn như mọi khi và thời gian không lâu. Cuộc hành lạc chỉ vụn vụn xảy ra trong vài phút. Và anh hưởng lạc một mình. Trước khi leo lên người nàng, anh làm cho nàng hưởng lạc thú rất ít.

Thế nhưng nàng cũng tỏ ra sung sướng. Nàng đã réo tên anh vào lúc anh phun vào trong nàng, và lăn ra ngủ liền rất nhanh. Ngủ trong vòng tay anh. Đêm nay, nàng không quay người đi, không khóc.

Anh định lần sau anh sẽ dành tất cả cho nàng. Anh sẽ cố nín cho được một giờ nếu cần, để làm cho nàng sướng. Lần sau - có lẽ lát nữa trong đêm nay thôi. Anh phải huấn luyện cho nàng, nhưng, cũng phải giữ sao cho hai tay nàng làm trò ảo thuật.

Anh mỉm cười bên tóc nàng. Anh đã từng ngủ với nhiều phụ nữ có hai bàn tay tài tình, dạn dày kinh nghiệm hơn Catherine nhiều. Tại sao tay nàng làm cho anh phải mê m như thế?

Anh rất mệt mỏi. Anh phải ngủ. Nhưng anh biết anh sẽ không ngủ suốt đêm. Anh nghĩ thế nào anh cũng muốn nàng lại trước khi trời sáng.

Anh vui mừng sẽ được như thế này suốt đời...

Anh nghe con Toby trở mình trước lò sưởi, nó ngáp to rồi ngậm miệng lại thật mạnh, hai hàm răng va nhau kêu lên thành tiếng, rồi nó ngủ lại. Từ tước Rawleigh muốn phì cười, nhưng anh quá buồn ngủ không mở miệng để cười được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Nàng đã không mong gì được hạnh phúc hay sẽ được hạnh phúc. Nàng đã không muốn lấy Từ tước Rawleigh. Bị bắt buộc phải kết hôn với anh là một con ác mộng, mặc dù nàng luôn luôn thấy anh là người rất hấp dẫn, luôn luôn muốn gặp anh. Nàng cứ thương tiếc ngôi nhà nhỏ của mình, thương tiếc cuộc sống yên ổn hạnh phúc mà nàng đã bỏ công xây dựng nên ở đây.

Rồi chuyện đời đổi thay, không ngờ nàng tìm thấy hạnh phúc trong thời gian hai tuần đầu sống ở trong ngôi nhà mới của mình. Ngôi nhà thật đẹp - Ở phải, nàng phải xác nhận là đẹp - và thật sung sướng khi được sống trở lại trong một ngôi nhà rộng lớn, quanh nhà có công viên bao la đẹp đẽ, có tới tở chăm sóc chu đáo đáng hoàng. Lại còn quá sung sướng khi trở thành bà chủ của trang viên Stratton, sung sướng vì rốt lại nàng trở thành một phu nhân đáng kính, bà Từ tước Rawleigh.

Hôm sau ngày nàng đến, nàng tiếp xúc với bà Keach cả buổi sáng - nàng đoán chắc các gia nhân đều kinh ngạc khi thấy nàng dậy quá sớm. Bà quản gia

chỉ cho nàng thấy ngôi nhà, trình bày cho nàng biết cách điều hành công việc nhà, đưa cho nàng xem sổ sách quản lý và dẫn nàng xuống dưới nhà để gặp người đầu bếp. Việc nhà được điều hành tốt, thực đơn của đầu bếp thay đổi, có chất bổ dưỡng và ngon miệng. Có lẽ nhiều nàng dâu mới đều không nghĩ đến chuyện can thiệp vào công việc điều hành sớm sủa, mà cứ để mọi việc tiếp diễn như trước. Catherine không xen vào, nhưng chỉ trong vòng ít hôm, tất cả mọi người đều chấp nhận quả nàng xứng là bà chủ của Stratton.

Được làm bà chủ trong một ngôi nhà to lớn thật tuyệt.

Tin tức truyền ra thật nhanh, không những chỉ một mình Ngài Rawleigh về nhà, mà ngài còn mang theo bà vợ nữa. Suốt tuần đầu rất có nhiều người đến thăm, hầu hết những người này đều được mời đến. Trong tuần thứ hai, hầu như ngày nào nàng cũng đi ra ngoài vào buổi chiều và buổi tối để thăm viếng đáp lễ, để dự các buổi ăn tối và giải trí do người ta mời hai vợ chồng nàng. Cuộc sống xã giao ở Stratton diễn ra thật nhanh chóng ngay khi tin nàng đến đây được loan truyền quanh vùng.

Cũng trong tuần đầu, nàng gặp vợ chồng ông mục sư giáo xứ, đi ngoài đường hay vào nhà thờ, nàng gặp gỡ dân làng, những người thuê đất lập trại và nông dân, họ chào nàng và nàng gật đầu chào lại. Sang tuần thứ hai, nàng đến thăm họ để khỏi có sự phân biệt giữa họ với giai cấp tiểu quý tộc.

Trong hai tuần nay, nàng bận rộn hơn bao giờ hết.

Trong tuần đầu, một người thợ may và hai phụ tá được vời từ Luân Đôn tới. Catherine không hay biết gì hết. Nhưng nàng được lệnh phải ở nhà với họ cả một buổi sáng để may áo quần mới. Nàng vừa phấn khích vừa buồn bã, nhưng nàng cũng phải để họ đo cắt, phải chọn vải vóc, chọn kiểu để may một số áo quần đẹp đủ loại. Nàng phải chọn cho đủ kiểu - chồng nàng đã quyết định như thế. Nàng cần đủ loại để dùng vào tất cả các trường hợp.

Nàng không tranh cãi. Nàng đã may áo cho mình suốt 5 năm, nàng thoả mãn với số áo quần giản dị, ít ỏi của mình. Số áo quần này vừa đủ cho nàng dùng. Nhưng nàng chấp nhận sự kiện bây giờ nàng phải có áo mới đủ loại như thế này mới hợp với vai trò mới của nàng. Và nàng lại nhận thấy rằng mặc áo mới đúng thời trang, được đo cắt vừa vặn, đẹp dễ, cũng tuyệt lắm. Một số được may rất nhanh. Ba cô thợ may phải ở lại Stratton để làm cho đến khi xong việc.

Như nàng đã đoán trước, nàng ít khi gặp chồng. Nàng bận bịu suốt ngày chăm lo việc nhà và đi thăm viếng. Anh bận bịu công việc đất đai của lãnh địa - Catherine nhận ra ngay anh là nhà địa chủ rất chăm lo công việc, điều khiển mọi hoạt động của gia đình, mặc dù anh có một người quản lý rất có năng lực. Tối lại, họ đi thăm viếng hay đi giải trí, nhưng vì bận m công việc giao tế, nên hai vợ chồng thường tách riêng ra.

Thế nhưng không vì thế mà họ tránh gặp nhau. Họ thường ăn uống với nhau. Thỉnh thoảng họ tranh thủ thì giờ để đi bách bộ hay đi ngựa với nhau.

Rốt lại, nàng nhận thấy có thể thích anh. Bây giờ anh ở nhà, bận bịu công việc, trông anh vui vẻ sung sướng chứ không lười biếng chán chường như khi ở Bodley. Và bây giờ họ đã lấy nhau, anh không còn có vẻ là một gã đáng dè dặt nguy hiểm. Mọi người đều thích anh có mặt ở Stratton. Có lẽ anh được mọi người kính trọng. Vợ của một chủ trại thuê đất nói với nàng rằng trước đây bỏ anh là người lười biếng, một tay cờ bạc.

Khi anh thừa kế gia sản thì tình trạng đất đai rất đáng lo. Nhưng chỉ trong vòng mấy năm, anh đã làm cho tình hình ổn định, mặc dù khi ấy anh đang bận chiến đấu ở vùng bán đảo.

Khi hai người ở với nhau, họ thường nói chuyện với nhau, và ngay khi họ im lặng đi nữa, thì không khí im lặng này cũng không có vẻ gay gắt, buồn nản như nàng đã gặp vào thời mới cưới. Họ nói chuyện về rất nhiều đề tài. Nàng thấy anh là người rất dễ nói chuyện. Cả hai đều quyết định rằng kể từ bây giờ trở đi, cái gì còn hạn chế thì họ phải cố gắng để vượt qua. Cả hai đều vui vẻ cố làm sao để cho cuộc hôn nhân của họ được tốt đẹp vẹn toàn.

Anh ngủ chung giường với nàng suốt đêm và đêm nào cũng thế. Thật là một điều đáng ngạc nhiên, Catherine nghĩ, vì cuộc hôn nhân xem như hoàn hảo. Anh đã theo đuổi nàng rất quyết liệt mấy tuần ở Bodley, và nàng không thể nào dập tắt được lòng đam mê của mình đối với anh. Thậm chí anh còn đề nghị kết hôn với nàng trước khi anh bị bó buộc phải cưới nàng chỉ để được ngủ với nàng.

Chuyện xảy ra trên giường giữa hai người thế là tốt đẹp. Anh là người tình tuyệt vời, mà cũng là người thầy giỏi nữa. Anh khuyên nàng hãy từ bỏ hết mọi ước chẽ trước đây để có thể hưởng hết thú do việc ái ân của hôn nhân mang lại. Thậm chí trong khi tâm trạng của nàng không vui, nàng cũng không ngờ cuộc ái ân đã mang lại lạc thú cho nàng nhiều đến thế - và mỗi đêm lại có những trò gây lạc thú mới mẻ. Anh có vẻ không bao giờ thoả mãn - luôn luôn đêm nào cũng một hay hai lần, thỉnh thoảng hơn hai lần.

Nhưng rồi nàng cũng không thoả mãn. Nghĩ đến chuyện này, nàng cảm thấy hai má nóng bừng.

Dĩ nhiên nàng sợ chuyện tốt đẹp như thế này sẽ không kéo dài lâu. Nàng cứ nghĩ nàng đã lấy một anh chàng đáng dè dặt. Một anh chàng có bộ mã quá ưa hấp dẫn - nàng thấy nhiều phụ nữ trong vùng, trẻ có già có, đều có liếc mắt đưa tình với anh - và có khả năng nhục dục rất mạnh như anh thì thế nào anh cũng không thoả mãn với chỉ một phụ nữ thôi, dù người phụ nữ ấy đẹp đến mấy. Thời gian trăng mật không chóng thì chầy cũng chấm dứt. Có lẽ khi nàng có thai. Nàng sẽ biết rõ trong vài ngày sắp đến đây thôi, chỉ trong vòng tháng đầu là nàng sẽ biết rõ.

Khi chuyện này xảy ra - khi anh chuyển nhiệt tình của mình đi chỗ khác - nàng sẽ chấp nhận thực tế. Nàng đã quen cảnh chấp nhận thực tế rồi. Nàng đã cố quên ngôi nhà nhỏ của mình và cuộc sống êm ả để được sống hạnh phúc ở đây. Ở đây nàng đã cảm thấy thân quen, cảm thấy đời mình chính đáng hơn ở Bodley-On-the-Water. Thế nào nàng cũng sẽ được hạnh phúc ở đây. Rốt lại, cứ xem như thể nàng không yêu anh.

Thế nhưng cứ nghĩ đến nhiệt tình của anh sẽ nguội lạnh là nàng cảm thấy nhức nhối trong lòng - sự đau đớn không tên. Bây giờ cuộc đời của nàng đã tốt đẹp rồi. Nếu thỉnh thoảng nàng nghĩ đến chuyện này - May thay là nàng ít có thì giờ để nghĩ - nàng xác nhận rằng nàng rất sung sướng khi cặp kè bên anh, khi thấy mọi người tỏ ra kính trọng anh, khi thấy ánh mắt của nhiều phụ nữ nhìn anh với vẻ say mê trước vẻ hấp dẫn của anh, và khi nghĩ anh là chồng nàng, là người yêu của nàng. Và nàng cũng sung sướng khi ở một mình với anh, khi có anh để bầu bạn, vì anh là người đã chia sẻ ý nghĩ, tâm tư của nàng.

Nàng cảm thấy sung sướng vì có người yêu, có người làm cho nàng cảm thấy ham sống, trẻ đẹp và duyên dáng. Nàng đã sống cuộc sống căng thẳng khá lâu. Bây giờ nàng cảm thấy sung sướng khi nghĩ nàng có khả năng chế ngự được anh, chế ngự trên giường. Nàng biết cách làm cho lạc thú của anh lên đến cao độ, biết cách làm cho anh phải thờ hồn hên, biết cách làm cho anh mê mẩn, rên rỉ. Nàng thích nghe anh phàn nàn về hai bàn tay của nàng có ma thuật và dọa sẽ buộc hai tay nàng ra sau lưng. Nàng thích nghe anh gọi nàng là đồ phù thủy.

Nàng nghĩ đừng yêu anh là tốt nhất. Vì khi có sự thay đổi thì chắc tình hình sẽ tệ ra, không tránh khỏi, cho nên không nên để cho tình cảm sâu đậm thì hơn. Phải, tình hình sẽ tệ ra.

Nhưng nàng quá bận rộn không có thì giờ nghĩ đến những chuyện có thể hủy hoại niềm hạnh phúc của nàng.

***

Nàng thờ dài khoan khoái và nói: - Đẹp quá. Đây là cơ ngơi đẹp nhất nước Anh, phải không? Hay là em đã thiên vị?

- Đây là cơ ngơi đẹp nhất nước Anh - anh cười thật tươi - Nhưng anh cũng có thiên vị đấy.

Hôm ấy là một ngày xuân đẹp đẽ, như ngày hè nhưng không nóng và oi bức như mùa hè. Bầu trời trong xanh. Gió nhẹ mát mẻ.

Họ đứng giữa chiếc cầu xây theo kiểu Palladio, nhìn xuống mặt nước trong veo yên tĩnh của dòng sông, soi bóng hàng liễu rủ cành trên mặt nước bên kia là vườn và toà nhà.

Đứng trên cầu mà nhìn, cảnh tượng nào cũng trở nên duyên dáng hết, nhờ được đóng khung trong các hàng cột và mái nhà uốn cong. Ông cố của anh xây nên chiếc cầu này đã một thế kỷ rồi.

Làm việc về đất đai xong là anh vội vã về nhà, công việc đòi hỏi anh có mặt cho đến giờ ăn trưa, hay có thể trễ hơn. Anh vội vã về nhà, vì lúc ăn sáng nàng đã nói cho anh biết các cô thợ may yêu cầu sáng nay sẽ thử áo quần lần cuối cùng. Cho nên, nàng không muốn ra ngoài. Nàng phải ở nhà. Vì thế mà anh phải vội vã về nhà. Họ dẫn con Toby đi tập thể dục - con chó săn được nuông chiều vẫn không xuống ở tại khu chuồng ngựa và để cho các người hầu nam chăm sóc. Nó chạy bên bờ sông, cố bắt những con côn trùng bay trên không.

- Em phân vân không biết có nên trang hoàng lại phòng khách bằng màn có màu tươi sáng hơn không - nàng nói - Phòng khách quá đẹp, Rex à. Nhưng còn vài thứ không được đẹp. Em cứ phân vân mãi suốt hai tuần qua. Hôm qua, em nghĩ dùng loại nhung màu rượu vang đậm có lẽ dễ bắt ánh sáng và... làm tăng vẻ lộng lẫy của căn phòng. Anh nghĩ sao?

Nàng hơi cau mày, như đang hình dung ra phòng khách trước mắt mình với hình ảnh các thứ nàng muốn trang hoàng. Nàng hoàn toàn xem nhà ở Stratton là nhà mình. Nàng đã điều khiển công việc trong nhà một cách tự nhiên. Bà Keach đã làm theo yêu cầu của nàng với thái độ kính nể như thể nàng là bà chủ ở đây đã từ 10 năm nay. Và nàng được xóm giềng của anh xem nàng như công chúa. Nàng tự nhiên giao tiếp với họ không một chút khó khăn, vụng về... và không hề kiêu căng.

- Anh nghĩ có lẽ em có con mắt sành sỏi về các thứ này hơn anh - anh đáp - Nếu màn trong phòng cần phải thay, thì em cứ cho thay.

Nàng cau mày, nói với anh.

- Em không định thay cách bài trí trong nhà. Cách bài trí trong nhà quá tuyệt rồi. Và em cũng không định tiêu phí tiền bạc của anh. Nhưng có một vài thứ...

Anh cười, nàng quay mặt nhìn anh, không cau mày nữa mà cười xoà.

- Không quá năm sáu thứ - nàng nói - này nhé, có lẽ mười thứ thôi.

Bất cứ khi nào nàng nhìn anh và cười với anh là người anh xao động, anh đã quen thói như thế. Bất cứ khi nào nàng nhìn anh là anh không khỏi nhìn lại nàng. Mỗi khi họ cùng nhau đi ra ngoài là anh có thói quen như thế, như thể anh biết khi nào thì nàng nhìn anh. Một người hàng xóm của anh đã có nhận xét như thế, và có hai ông khác nữa khi nghe nói thế, họ cười, bàn nhau về chuyện có liên quan đến những cặp vợ chồng mới cưới.

Nhưng cứ mỗi khi nói chuyện với mọi người mà cứ nhìn vợ, cứ mê mẩn trước sắc đẹp và vẻ duyên dáng của vợ, thì xem ra có vẻ kỳ quái, mất lịch sự quá. Cho nên anh cố không nhìn nàng quá thường xuyên. Làm thế không dễ dàng gì. Anh cứ tái phạm mãi, nghĩa là cứ nhìn nàng mỗi khi nàng nhìn anh.

Anh đợi một thời gian cho bớt say mê nàng. Hiện giờ đêm nào anh cũng ngủ với nàng.

Suốt hai tuần nay, đêm nào anh cũng ân ái với nàng nhiều lần, nếu không tính đến đêm tân hôn. Đã đến lúc phải bớt kháng khí với nàng. Chắc thế nào cũng phải bớt. Anh không biết rồi anh có làm được không, có bớt nổi ám ảnh chui vào giường vợ được không.

- Một tá - anh nói - được rồi, miễn là đừng có phải xây lại nhà rồi trang bị lại đồ đạc trong nhà là được, nếu đừng có hai thứ ấy là anh thấy may cho anh rồi.

Nàng vẫn cười, đáp lời anh:

- Và đừng lập vườn hoa quanh bốn phía nhà, đừng xây cầu trên ba mặt kia của ngôi nhà cho hợp với cây cầu phía trước. Ồ, và đừng xây giếng phun

bằng đá cẩm thạch có vị thiên sư ở trường. Và...

Anh để một ngón tay lên miệng nàng cho nàng im lặng.

- Chúng ta không sống ở ba phía kia của ngôi nhà - anh nói - bộ em tưởng anh có con hào chạy quanh nhà hay sao?

- Em có thể tăng số một tá lên 13 được không? - nàng hỏi.

Trong cuộc sống vợ chồng của họ, có thêm một điều đáng ngạc nhiên nữa. Họ thường nói nghiêm túc với nhau; nhưng có lúc câu chuyện của họ trở thành vô lý, như bây giờ chẳng hạn. Họ thường cười với nhau. Anh thích thấy nàng cười. Nàng cười làm cho anh cảm thấy hết có tội. Thình thoảng anh tự hỏi phải chăng nàng chỉ có những hành động hợp với lẽ phải và luôn luôn can đảm. Anh tự hỏi phải chăng tự trong thâm tâm nàng vẫn còn thích ở trong ngôi nhà thơ mộng bên dòng sông.

Và anh cứ mãi phân vân không biết nàng có còn mơ tưởng đến anh chàng Bruce không. Anh cố quên cái anh chàng xa lạ ấy đi, cố xua đuổi cái tên ấy ra khỏi tâm trí anh, nhưng không dễ gì điều khiển được tâm trí mình. Khi anh không kiềm chế được tư tưởng của mình, sự ghen tuông lại gặm nhấm tâm hồn anh làm cho anh đau đớn.

Anh nghĩ, ít ra thì việc anh không yêu nàng cũng là điều hay, mặc dù anh không muốn hôn nhân mà không có tình yêu. Nếu anh yêu thì chắc bây giờ anh sẽ đau khổ trong cảnh hạnh phúc bất ngờ do cuộc hôn nhân mới mấy tuần đầu mang lại. Dĩ nhiên cũng có cái gì như là đau đớn...

Bỗng cả hai quay đầu cùng một lúc, nhìn ra phía chiếc cổng đá khổng lồ ở đầu đường vào nhà, không xa chiếc cầu mấy. Một cỗ xe lạ đang chạy vào nhà.

- Xe ai thế? - nàng hỏi - Có ai em chưa gặp à?

Nhưng anh đã cười và nắm khuỷu tay nàng dẫn đi nhanh ra khỏi cầu, kéo không họ sẽ bị chiếc xe cán lên người mất. Con Toby chạy như bay đến, nó suả toáng lên như thường khi có khách đến nhà - nó không đợi lâu mới chứng tỏ cho mọi người biết đây là lãnh địa mới của nó.

- Phải - Ngài Rawleigh đáp - Có một người lạ với em, Catherine à. Và có lẽ có hai người quen cũ. Phải, đúng thế rồi. Chiếc xe dừng lại khi qua khỏi cầu, khi khách ngồi trong xe thấy họ. Từ tước bước đến mở cửa xe. Nam tước Pelham nhảy xuống, không đợi có cái gì kê vào làm tăng cấp để bước xuống, anh chạy đến vỗ vào vai bạn và nắm tay anh.

- Rex, anh chàng tội lỗi - anh ta nói - Đám cưới mà không đợi bạn bè đến để chia vui.

Chúc mừng ông mãnh.

Anh ta quay qua chào Catherine trong khi Nathaniel Gascoigne đến thay chỗ anh, Nat cười vỗ vai bạn rồi tuyên bố rằng anh là chú chó may mắn, may mắn không ngờ. Nat bảo Eden đứng xích ra để anh ôm cô dâu rồi hôn lên nàng vì anh không có mặt vào ngày cưới để làm thế.

Rồi Bá tước Haverphord nhảy ra khỏi xe. Người sĩ quan kỵ binh thứ tư của Đoàn quân Quyết tử - Anh ta cao, tóc vàng và lịch sự.

- Rex - Anh ta nói - ông bạn thân. Cái gì thế này?

Hai người ôm ghì lấy nhau. Họ đã xa nhau từ nhiều tháng nay. Một thời họ đã sống với nhau, chiến đấu bên cạnh nhau - rất nhiều lần suýt chết đến nỗi họ không nhớ cho xuể.

- Tôi rất kinh ngạc khi đọc thư của anh - bá tước nói - Rồi Nat và Eden cho tôi biết hai người không ngạc nhiên về đám cưới của anh. Tôi cứ trách anh không chịu hoãn đám cưới để đợi chúng tôi đến dự. Nhưng nếu hoãn thì chắc chúng tôi phải đánh nhau để làm phụ rỗi cho anh. Tôi đoán chắc Claude nhận lãnh vinh dự ấy?

Từ tước Rawleigh gật đầu, cười. Anh đáp:

- Ba phụ rỗi - thêm Claude là bốn - có thể bị xem là điên rồi. Nhưng anh phải đến thôi, cả ba anh đã đến. Tất cả đều từ Cornwall. Thật vinh hạnh cho tôi.

Bá tước Haverphord vỗ tay lên vai anh rồi quay qua chào cô dâu, nàng đang cười với hai người kia. Nhưng hai bạn đứng xích ra một bên để giới thiệu anh ta với nàng.

Ngài Rawleigh nhìn Bá tước, định giới thiệu, nhưng bỗng anh dừng lại vì thấy mặt của ông bạn có vẻ kinh ngạc.

- Kia, tiểu thư Catherine - anh ta nói.

Từ tước liếc mắt nhìn nhanh vợ mình, anh thấy mặt nàng bỗng biến sắc, mắt nàng lộ vẻ lo sợ và nhận ra ông ta.

Nhưng anh vẫn lấy giọng đầy nhiệt tình để giới thiệu.

- Đây là vợ tôi. Còn đây là Kenneth Woodphall, Bá tước Haverphord, Catherine à. Tôi đoán chắc hai người đã có quen biết nhau trước rồi.

Vợ anh nhún nhẹ chân cúi chào:

- Chào ngài - nàng nói, đôi môi tái mét.

- Phải, quả có biết nhau thật - Ken nói lớn, vui vẻ, nhanh nhẩu - Xin bà tha lỗi, thưa bà.

Đây là phu nhân Rawleigh ư? Phải, cách đây nhiều năm, chúng tôi có gặp nhau ở thành phố. Khi ấy tôi bị thương ở Bán Đảo được cho về nhà nghỉ vài tháng. Thế là bà đã thuyết phục được Rex bằng lòng lập gia đình, nếu không thì anh ấy vẫn sống lông bông.

Nat và Eden có nói cho tôi biết khi về đây rằng anh ấy là chú chó may mắn. Bây giờ tôi mới biết là họ không nói quá đáng - Anh ta nắm tay nàng, cúi người xuống và đưa bàn tay lên môi hôn.

- Tôi biết tôi đã gặp may - từ tước nói, nắm tay nàng - bàn tay lạnh ngắt - rồi kéo quàng quanh tay mình vừa nhìn nàng, mỉm cười với nàng - em yêu, chúng ta có khách ở lại rồi đây.

- Tôi sung sướng biết bao - nàng cố cười. Hai má nàng có sắc hồng trở lại - Ở Bodley, tôi đã biết ngài Pelham và ông Gascoigne là bạn thân của chồng tôi. Hôm nay tôi hân hạnh được biết thêm một người nữa. Các ngài gặp nhau lại như thế này thật tuyệt.

- Chúng ta mà có được con chó săn này ở Tây Ban Nha thì hay biết mấy - bá tước nói - Thế nào nó cũng đuổi bọn Pháp chạy về qua dãy Pirêno an toàn để khỏi nổ ra trận đánh nhau đầu tiên với chúng ta. Chó của bà à, thưa bà?

Con Toby nhún nhảy chung quanh với vẻ dữ tợn, hung hăng từ khi chiếc xe chạy vào cổng nhà. Nat không bận tâm đề phòng nó như lần trước.

Tất cả đi vào nhà, vừa đi vừa nói chuyện, người nào người nấy giọng sang sảng, hân hoan. Họ vui cười với nhau, mừng rỡ vì được hội ngộ.

‘Tiểu thư Catherine’

Mắt nàng tỏ vẻ có quen biết ông ta và lộ vẻ lo sợ.

Ken vội vàng đánh trống lảng. Nhưng quá chậm rồi.

‘Tiểu thư Catherine’

***

Người đầu bếp xoay sở dọn ăn trưa thêm cho ba thực khách đến thỉnh linh không mấy khó khăn gì. Mọi người cười nói ồn ào vui vẻ ở bàn ăn. Sau đó, Catherine một mình đi thăm viếng vài nơi, còn cánh đàn ông ở lại với nhau nói chuyện suốt buổi chiều. Bữa ăn tối diễn ra giống như bữa ăn trưa. Buổi tối họ cùng ra câu lạc bộ Brixham để nói chuyện và chơi bài - Chồng nàng đã báo cho câu lạc bộ này biết anh có ba người bạn đến chơi, nên câu lạc bộ đã mời họ đến. Các nàng không có chồng ở trong vùng cũng được mời đến chơi. Hôm ấy cũng như mọi ngày khác - nàng đều bận bịu công việc. Từ buổi sáng ở với nhau trên cầu, họ không có lúc nào được ở riêng với nhau.

Buổi tối, Catherine thay áo quần ngủ, nhờ Marie chải tóc xong, nàng cho chị ta đi nghỉ.

Nàng mặc áo ngủ rồi sang phòng khách chứ không ngồi đợi anh ở phòng ngủ. Nàng thấy mình run, mặc dù bạn của chồng nàng đã nói với nhau rằng buổi tối mùa xuân mà trời lại nóng một cách rất lạ.

Họ là những nhà quý tộc vui vẻ. Họ rất tự nhiên để cho nàng cảm thấy dễ chịu, cho nàng vui cười, mặc dù nàng là người phụ nữ duy nhất trong số bốn người đàn ông. Bá tước Haverphord rất dễ thương. Anh không lẫn tránh nàng mà cũng không xem nàng như là người mang bệnh dịch hạch, như nàng nghi ngại khi nhận biết anh ta.

Nàng nhớ rất rõ anh ta, nàng đã gặp anh ta vào mùa xuân năm ấy. Năm đó, anh ta bị thương suýt chết ở Tây Ban Nha, cho nên trông anh ta còn xanh, nhưng anh vẫn cực kỳ đẹp trai trong bộ quân phục màu đỏ tươi. Tất cả các cô tiểu thư của giới thượng lưu đều mê mẩn anh ta - kể cả nàng, mặc dù nàng chỉ nhảy với anh một suất chiếu lệ vào buổi dạ vũ.

- Toby - nàng cho phép con chó nhảy lên nằm ở một chỗ ngồi êm ái gần bên nàng, mặc dù nó biết nó không dám làm thế khi có ông chủ của nó ở nhà. Nàng ôm con chó vào lòng, áp má vào chiếc cổ ấm áp của nó - Ôi, Toby, chuyện này thế là lộ ra hết rồi. Tạo sao tao không nói cho anh ấy biết ngay từ đầu nhỉ? Trước khi chúng tao cưới nhau.

Trước khi tao bắt đầu... lo một chút. Ôi, tao nghĩ tao không nên lo sợ ai hết. Không lo sợ gì hết mới đúng.

Toby liếm má nàng. Nhưng trước khi nó sắp được nghe nàng nói thêm, cánh cửa bật mở, nó liền nhảy xuống.

- A, em đây rồi - chồng nàng nói. Anh nghĩ là ngồi ở đây hay hơn ở phòng ngủ.

Trông anh không có vẻ gì tức giận cả. Nhưng tại sao anh giận đã chứ? Anh đã biết nàng có nhiều chuyện chưa nói cho anh nghe kia mà. anh không nài ép để nàng nói.

Và nàng không hề nói dối anh. Không hề. Nàng phân vân không biết chiều nay bá tước Haverphord đã nói gì với anh. Nhưng nàng biết anh ta không nói gì. Chắc anh ta không nói gì. Nàng đứng lên.

- Tuyệt vời ‘Tiểu thư Catherine’ - chồng nàng nói - bây giờ ít ra vấn đề học buá đã được giải mã một phần nào rồi. Em đã ở tại Stratton này như thể thời trước của em vậy. Thì ra em đã được sinh ra trong cảnh lầu son gác tía. Em đi ngủ à? Em định cãi cộ với anh đấy phải không, đừng, đừng làm thế. Anh không nài ép em phải nói hết ra được phải không, ngay từ đầu anh đã không làm thế được. Em yên tâm là Ken giữ mồm giữ miệng không nói gì đâu.

- Em là Tiểu thư Catherine Winsmore - nàng bình tĩnh nói - con gái của Bá tước Paxton.

Anh không nói gì một lát, nhưng vẫn đứng gần cửa, hai tay chấp sau lưng, môi mím lại.

- A - Cuối cùng anh nói - rốt lại em cũng sẽ nói cho anh nghe nhiều hơn, phải không?

Catherine, em nên ngồi xuống kéo xiu đây. Câu chuyện ác ôn lắm phải không?

Nàng ngồi xuống, hai tay để trong lòng. Nàng nhìn xuống hai tay. Phải, nàng sẽ kể hết cho anh nghe. Nàng sẽ kể hết. Nhưng trong khi nàng cố giữ bình tĩnh để xem bắt đầu câu chuyện từ đâu, thì một ý nghĩ ngốc nghếch hiện ra trong óc nàng.

Ý nghĩ vừa nảy ra đó là : cuối cùng nàng đã yêu anh. Quyết định xảy đến vào giây phút sao mà lạ thế này nhỉ!

Nàng đã yêu anh. Anh chậm rãi bước đến ngồi vào chiếc ghế bọc gấm bên lò sưởi - không gần bên nàng lắm. Con Toby ngửi ngửi vào chiếc dép trên chân anh, rồi nằm xuống và gác cằm lên trên chiếc dép.

Anh nhìn nàng, mặt nàng tái bệch và bình tĩnh, nàng nhìn hai bàn tay của mình trong lòng. Anh không biết có nên nghe chuyện đời nàng không. Nàng là vợ anh đã ba tuần nay. Trong thời gian này, giữa hai người đã nảy nở một thứ tình cảm mật thiết, khăng khít nhau. Hai người xem như bạn bè. Họ là những người tình không biết hoà mẫn.

Thế nhưng họ vẫn là những kẻ xa lạ. Anh không biết nàng là ai mãi cho đến mới đây một lát. Nàng là tiểu thư Catherine Winsmore - bây giờ là phu nhân Catherine Adams, bà Tử tước Rawleigh - con gái bá tước Paxton.

Nàng đã sống ở Bodley - ông - the - Water 5 năm trời với tên bà Catherine Winters, góa phụ. Thế nhưng nàng là con gái chưa chồng của một vị bá tước. Anh có quen biết với Bá tước Paxton này. Chỉ có điều anh quên họ của ông ta là Winsmore.

- Em tham gia vào xã hội thượng lưu khi đã 19 tuổi - nàng nói - Gia đình em có tang nên không tham gia vào xã hội được vào năm trước. Em cảm thấy mình già. Em cảm thấy thua sút người đời - nàng cười buồn - Em sẵn sàng lao vào tình yêu, vào việc tán tỉnh để chọn người yêu và đi đến hôn nhân. Nói tóm lại, em muốn hưởng thú vui Hội mùa Tình yêu của mình. Khi người ta còn trẻ mà gặp cảnh gia đình có tang quả chán thật, nhất là khi chịu tang cho một người bà con mà mình không biết rõ và không cảm thấy đau buồn cho lắm.

Đây là cuộc đời của Catherine năm năm về trước. Chắc khi ấy nàng đẹp và linh hoạt lắm. Trong thời gian ấy, anh đang ở tại vùng Bán Đảo. Nàng tham gia xã hội thượng lưu vào năm Ken bị thương về nhà. Anh trở lại Tây Ban Nha, cố tình chọc tức bạn bè bằng cách miêu tả cảnh anh tán tỉnh, khiêu vũ và đi dạo với các cô tiểu thư trong giai cấp thượng lưu. Có lẽ Catherine cũng là một trong số các cô này.

- Em may mắn đã có nhiều người ngưỡng mộ - nàng nói - Có một người rất đẹp. Anh ấy cầu hôn em. Ba em bằng lòng ra mặt. Đây là một đám rất xứng đáng. Em thích anh ta. Em đã định trả lời bằng lòng. Nhưng ôi, em đã ngu ngốc chê anh ấy có hơi không hấp dẫn. Em nghĩ cuối cùng rồi hẳn hay, sẽ trả lời bằng lòng, vì em không muốn đính hôn để phải bị bó tay trước khi Hội Mùa Tình Yêu chấm dứt. Em muốn các thanh niên khác cứ nghĩ là em đang còn do dự. Em muốn được tự do tán tỉnh nhau. Em là cô gái ngốc nghếch như thế đó.

- Không ngốc đâu, khi người ta trẻ, ai cũng muốn vui chơi cho thỏa thích hết - anh bình tĩnh đáp. Con Toby nằm vắt trên chân anh, thờ dài khoan khoái.

- Có một người khác làm cho em chú ý - nàng nói - Hẳn đẹp trai, vui vẻ và duyên dáng.

Em chú ý đến hẳn là vì hẳn nổi tiếng là một kẻ phóng đảng. Người ta đồn rằng hẳn có máu mê cờ bạc, và đang trên đà bị phá sản, cho nên hẳn muốn tìm một người vợ giàu.

Em đã được người ta cảnh cáo nên xa lánh hẳn.

- Nhưng em không xa lánh hẳn - anh nói.

- Em không nghĩ ra được ý đồ của hẳn khi hẳn quan tâm đến em. Em không nghĩ đến việc kết hôn với hẳn. Em không yêu hẳn. Nhưng em cảm thấy sung sướng khi có người nổi tiếng xấu như thế và bị... ruồng rẫy như thể ngưỡng mộ. Thỉnh thoảng em khiêu vũ với hẳn mà không chịu nghe theo lời khuyên của người kèm cặp. Em thường liếc mắt đưa tình với hẳn trong các buổi hòa nhạc và trong nhà hát. Thỉnh thoảng, nếu hẳn nghi ngờ em bị giữ xa, hẳn xoay sở để gởi giấy đến cho em. Thậm chí em có trả lời cho hẳn, nhưng chỉ một lần thôi. Em khó chịu khi làm vo việc quá không đứng đắn như thế. Em thật là... ngu ngốc.

Thế là quá bậy, anh nghĩ. Nàng ngồi im lặng một hồi không nói. Nàng không nhìn anh lần nữa.

- Còn trẻ quá! - anh nói.

- Thế mà sau đó, em cũng làm một việc hết sức không đứng đắn - Nàng rút hai vai lại và im lặng một hồi mới nói tiếp - Hai chúng tôi đang ở tại Câu lạc bộ Vauxhall, dự những buổi tiệc riêng. Hẳn mời em khiêu vũ, nhưng người đi kèm em trả lời rằng em đã có người mời vào buổi tối rồi, giọng trả lời rất

cương quyết và gay gắt. Hấn nhờ người hầu rượu lên đem đến cho em tờ giấy, hẹn em đến gặp hấn để đi dạo một chốc thôi. Chỗ này rất đẹp, nhà cửa rợp rờ, và đây là lần đầu tiên em đến đây. Nhưng nhóm của em chỉ muốn ngồi trong lô đã dành riêng cho họ để ăn dậu tây và uống rượu vang. Không ai muốn khiêu vũ hay đi bách bộ. Em rất chán nản.

Giọng nàng trở nên nhanh hơn, có vẻ bị dao động. Anh nhìn nàng ngồi cúi đầu và ít ra anh biết được một điều. Đó là sức sống trẻ trung của nàng trong buổi tham dự Hội Mùa Tình Yêu lần đầu bị giảm sút, vì nàng không muốn lấy người đàn ông khả kính nhưng không được hấp dẫn, điều này thuận lợi cho những hành động không đứng đắn phát sinh.

Nàng là một cô gái tội nghiệp. Anh có thể tưởng tượng ra cảnh nàng bị cảm dỗ lỗi cuốn. Chắc chắn đây là sự cảm dỗ tai hại, và nàng đã sa chân vào. Anh đoán chắc hai người đã gặp nhau và nàng bị hãm hại. Không, chắc tình hình còn tệ hơn thế nhiều lắm. Anh nhớ lại cảnh đêm tân hôn của mình.

- Em nói em muốn đi thăm một người bạn ở lô khác - nàng nói - rồi em chạy đi liền, không ai đứng dậy kịp để đi kèm theo em. Em đi tản bộ như lòng mong ước - nàng cười và xoè hai bàn tay ra trước mắt.

Hấn đã cưỡng hiếp nàng. Lạy Chúa, hấn cưỡng hiếp nàng.

- Hấn đã cho xe đợi sẵn - nàng nói tiếp - Dĩ nhiên là em không muốn vào xe, nhưng hấn hứa chỉ chở em đi một đoạn ngắn thôi, để có thể chỉ cho em cảnh đèn sáng của toà nhà Vauxhall từ đằng xa. Em quá bối rối nên không cương quyết vùng ra khỏi tay hấn, hấn đang nắm chặt tay em, rồi em lên xe. Đáng ra em phải quyết liệt với hấn mới phải.

Hấn - hấn làm gì đấy với em trong xe - rồi sau đó hấn chở thẳng em về nhà. Hấn rất liều lĩnh, bạo tợn khi làm như thế. Hấn nói với ba em rằng em và hấn yêu nhau và đã lấy nhau. Hấn muốn cùng em trốn đi để kết hôn với nhau, nhưng hấn muốn bảo vệ danh tiếng cho em - nàng ngừng lại.

- Hấn đã cưỡng hiếp em phải không? - anh cố gắng hết sức mới thốt ra được câu hỏi.

Hai mắt nàng nhắm lại, hai bàn tay nắm chặt với nhau trong lòng. Nàng đáp:

- Từ nhiều năm nay, em cứ tin là không phải lỗi của em. Em cứ nhắc đi nhắc lại mãi là không phải lỗi của em. Nhưng em bằng lòng đi với hấn, em đã vào xe hấn mà không cương quyết chống lại hấn. Em nghĩ như thế không thể gọi là cưỡng hiếp được. Không ai có thể cho đó là hành động cưỡng hiếp. Do lỗi của em mà ra thôi.

- Catherine! - anh nói, giọng gay gắt, và lần đầu tiên nàng ngẩng đầu nhìn anh - Em đã nói không. Đây là sự cưỡng hiếp. Không phải lỗi của em.

Nàng lại nhắm mắt và cúi đầu xuống.

- Chắc hấn nhòm ngó gia tài của em chứ gì? - anh hỏi, nhưng câu trả lời đã rõ ràng rồi - Tại sao em không lấy hấn, Catherine? Ba em không chịu à?

Nàng cười khẩy, đáp:

- Em không muốn. Ôi, em không muốn lấy hấn. Em muốn chết. Dĩ nhiên là hấn bô bô nói cho mọi người biết hết chuyện đã xảy ra - hay là hấn kể lại cho mọi người nghe chuyện đã xảy ra. Hấn muốn buộc em vào con đường không lựa chọn được.

Hồng, Hoàn toàn hồng bét. Làm sao nàng đủ can đảm để không thực hiện điều nàng xem như bị bắt buộc phải làm nhỉ. Anh nói tiếp:

- Và thế là em bị gia đình đuổi đến Bodley-On-the-Water để sống với tên giả và với cương vị giả là goá phụ.

Nàng im lặng một hồi lâu không trả lời. Cuối cùng nàng mới đáp:

- Phải.

- Hấn là ai thế? - Giọng anh nghe như hơi thở. Anh cảm thấy như con tức giận bùng ra khủng khiếp, đến nỗi làm cho anh chết điếng cả người.

Nàng lắc đầu chậm chậm.

Thế nào anh cũng tìm ra. Thế nào nàng cũng sẽ nói cho anh biết. Thế nào cũng tìm ra thằng khốn nạn ấy để giết nó.

- Sao, Catherine? - anh nói.

Bỗng một ý nảy ra trong óc anh. Nàng không yêu ai hết. Nàng không yêu anh chàng nàng định đính hôn cũng như không yêu thằng đã hiếp nàng. Nàng đến Luân Đôn với lòng hăm hở được vui chơi thỏa thích ở Hội Mùa Tình Yêu - cho nên nàng không vương vấn ai hết. 'Thế Bruce là thằng quý nào nhỉ?'

Nàng không trả lời. Nàng vẫn ngồi yên, ngẩng đầu, và hai mắt nhắm nghiền.

- Catherine - anh hỏi - Bruce là ai thế?

Nàng mở mắt nhìn anh, đôi mắt bàng hoàng, rồi bỗng lộ vẻ đau đớn khiến anh phải nín thở. Nàng mở miệng định nói rồi lại ngậm lại. Rồi nàng cố mở miệng lần nữa, lần này nàng nói được, giọng buồn khổ:

- Nó là con trai của em. Con trai của thằng khốn ấy. Thằng bé sinh non một tháng. Nó sống được ba giờ. Mọi người đều nói nó chết như thế là tốt. Nó chết là may mắn cho em và cũng may mắn cho nó. Nó là con em. Nó thơ ngây tội nghiệp. Bruce là con em. Nó chết trong tay em.

Lạy Chúa! Anh ngồi như trời trồng trên ghế, không động đậy.

- Chuyện thế đấy - nàng nói. Anh không biết hai người im lặng bao lâu nàng mới cất tiếng nói lại. Nhưng bây giờ giọng nàng đã trở lại bình tĩnh - Đáng ra em phải nói cho anh biết chuyện này trước khi chúng ta lấy nhau mới phải. Ngài đã lấy một người vợ bị sa đọa hai lần, ngài ạ. Em không muốn lấy hắn ngay khi mọi người đều biết hết toàn bộ câu chuyện đau đớn xảy ra cho em. Em được gia đình gởi đến ở với bà cô tại Bristol.

Nhưng bà ấy không muốn cho ai ở, mà em cũng không muốn ở đấy, em bị người ta xem như kẻ phạm trọng tội đang phải lên đoạn đầu đài. Cho nên em nghĩ em phải biến mất để cho gia đình khỏi đau khổ, và em phải đi xa mới có cơ hội lập lại được cuộc đời mới. Thế là em chọn Bodley-On-the-Water.

Anh thử tính nhẩm trong óc: Phải rồi, Ken được trở về nước Anh cách đây 6 năm, chứ không phải 5 năm.

- Catherine - anh hỏi - hắn là ai thế?

Nàng lại lắc đầu, đáp:

- Thôi, bỏ qua chuyện này đi. Hãy cho qua đi. Em phải quên để cho lòng yên ổn.

- Hắn là ai? - anh hỏi và nhận thấy giọng mình như giọng anh thường dùng trong những năm anh làm sĩ quan kỵ binh. Đây là giọng hỏi có điệu ra lệnh cho người nghe phải trả lời ngay tức khắc. Nàng lại nhìn vào mặt anh. Anh nói tiếp như ra lệnh - Em phải nói cho anh biết hắn là ai.

- Vâng - nàng bình tĩnh nói - Em đã định nói cho anh biết từ lâu rồi. Hắn là Howard Copley.

Anh choáng váng cả người, tai nghe ù ù. Anh đâm ra sợ mình ngất xỉu trước câu trả lời của nàng, câu trả lời chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Có thể nào có sự trùng hợp một cách quỷ quái như thế này sao? Anh nhớ câu chuyện giữa anh với Daphne mới cách đây không lâu. Copley là thằng cha phóng đảng, vô luân nổi tiếng và là thằng đào mỏ từ nhiều năm nay. Hắn đã gây nên chuyện tai tiếng và đã đấu súng hai lần. Thế mà hắn vẫn lảng vảng đến xã hội thượng lưu và thỉnh thoảng lại còn vượt quá giới hạn cho phép, đến gần các nơi sinh hoạt của tổ chức, bắt chập những việc xấu xa hắn đã gây ra.

Từ tước Rawleigh đã nghe nói về Copley khi cuộc hứa hôn của anh tan vỡ. Anh nghe những chuyện mà trong thời gian có nhiều biến cố xảy ra ở quanh Waterloo. Anh đã nghe tên tuổi một vài tiểu thư bị Copley làm mất thanh danh hay thậm chí còn bị hấn phá hoại cuộc đời. Bây giờ anh còn nhớ nổi chính xác được không? 'Con gái của Paxton', người mà Copley không cưới được, mặc dù 'nàng đã có thai với thằng khốn nạn này'.

Bây giờ anh có nhớ lắm không nhỉ? Hay là chuyện ấy đã in sâu trong tiềm thức của anh rồi? Lúc ấy anh đã tức giận Horatia, anh đã đau đớn vì cô ta, anh đã nghĩ: ít ra cô ta cũng đã tránh được những gì xảy ra cho người đàn bà điên khùng kia. 'Con gái của Paxton'

Nàng đã đứng lên, con Toby sà vào chân anh. Đuôi nó vẫy vẫy mừng rỡ, vừa vẫy đuôi nó vừa đưa chân cào cào lên chân anh.

- Em đi ngủ - nàng bình tĩnh nói, không nhìn anh - Em mệt quá rồi. Chúc ngủ ngon.

Toby chạy theo nàng ra khỏi phòng. Từ tước ngồi yên tại chỗ một hồi lâu mới đứng dậy, uể oải đi về phòng ngủ của mình, mang theo cây đèn cầy.

***

Nàng ngủ một giấc thật say, không mộng mị. Nàng thức dậy sớm, ngạc nhiên thấy mình đã ngủ được. Anh không đến với nàng - đây là lần đầu tiên từ ngày họ trở về Stratton. Chắc là chấm dứt rồi đây. Nàng bình tĩnh chấp nhận. Nàng đã nghĩ đến chuyện một ngày nào đấy nàng sẽ nói cho anh biết hay là anh sẽ tìm ra sự thật. Và nếu khi anh đã biết là lúc chấm dứt luôn.

Nàng không chịu trách nhiệm về việc này, không cảm thấy có ti vi đã lừa anh để anh cưới nàng với lý lịch giấu giếm. Anh đã biết nàng có nhiều chuyện bí mật kia mà. Đáng ra anh phải ép buộc nàng nói hết chuyện quá khứ của nàng vào hôm anh đi với Daphne đến nhà nàng.

Tốt, bây giờ anh đã biết anh lấy một người không thể xuất hiện lại với xã hội thượng lưu được nữa.

Nàng không cho phép mình hy vọng gì nữa ngoài thực tế phũ phàng trước mắt là mọi việc đều kết thúc. Không còn có cơ hi nào để hy vọng được nữa. Nàng đã sống cô độc năm năm, và nàng đã được hạnh phúc. Nào phải cần yêu anh nàng mới được hạnh phúc - nàng không muốn nhớ lại cảnh đêm qua nàng đã tự thú với mình trước khi nàng kể chuyện đời nàng cho anh nghe là nàng đã yêu anh.

Nàng không xuống dưới nhà sớm. Dĩ nhiên trước sau gì nàng cũng phải gặp mặt anh, nhưng phải tránh vào giờ ăn sáng. Nàng nằm nghiêng một bên sờ vào chiếc gối của nàng, nơi anh thường kê đầu bên nàng. Nàng muốn ngủ lại.

Một giờ sau nàng thức dậy, ngạc nhiên khi thấy mình ngủ được một giấc nữa. Hình như khi kể xong chuyện đời nàng, nàng đã trút hết gánh nặng trong người, khiến nàng thấy thanh thoi nên mới dễ ngủ như thế này.

Ngài lãnh chúa đã cùng khách cười ngạo đi đâu rồi, người quản lý báo cho nàng biết thế khi nàng vào phòng ăn. Nàng thờ dãi khoan khoái khi thấy phòng ăn vắng vẻ. Nàng hy vọng họ đi ra ngoài suốt buổi sáng. Buổi chiều nàng sẽ đi thăm ba nơi. Dĩ nhiên nàng phải gặp mọi người vào giờ ăn trưa. Nhưng chắc có lẽ cũng như vào các giờ ăn ngày hôm qua thôi. Bạn của anh thích nói chuyện và cười đùa. Nàng không biết họ có giấu kín những chuyện do Bá tước Haverphord kể ra không. Nàng nghĩ họ sẽ không nói gì.

Nhưng nàng không đạt được những điều nàng mong muốn. Khi xuống nhà bếp để hỏi người đầu bếp về thực đơn trong ngày đi lên, nàng thấy bốn ông đã có mặt ở đại sảnh, họ vừa đi ngựa chơi một vòng quanh về. Bá tước Haverphord bước đến trước mặt nàng, nắm cả hai tay nàng trong hai tay mình, anh cúi đầu nói:

- Chào bà, thưa bà. Chúng tôi đã rủ Rex đi cưỡi ngựa chơi một vòng. Xin bà tha lỗi cho chúng tôi. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu. Chiều nay chúng tôi sẽ đi Luân Đôn. Chúng tôi chỉ đến đây để chúc mừng hai ông bà thôi. Chúng tôi không dám làm phiền lòng bà thêm nữa.

Nàng nhìn anh ta, rồi nhìn Nam tước Pelham và Gascoigne, về thất vọng ra mặt. Nàng không muốn họ ra đi. Nàng cứ đinh ninh thế nào họ cũng ở lại chơi một vài tuần.

- Chúng tôi rất buồn khi thấy quý ngài ra đi sớm quá như thế này - nàng nói - Quý ngài không ở lại được ư?

Tất cả đều cảm ơn ngài. Nhưng tất cả đều cho biết họ nôn nóng đến thành phố để kịp dự Hội Mùa Tình Yêu sắp khai mạc. Và không ai nghĩ đến chuyện làm phiền đôi vợ chồng mới cưới thêm ngày nào nữa.

Và thế là chỉ mấy giờ sau, hai vợ chồng tiễn đưa khách lên đường. Khi khách đã ra đi, những lời từ giả ồn ào đã hết, họ vẫn còn đứng trên hành lang. Anh nắm khuỷu tay nàng dẫn nàng đi theo con đường ra cầu đá nơi hôm qua họ đã đứng - Chỉ mới hôm qua thôi ư? - Khi chuyện này bắt đầu. Họ không nói chuyện. Một lát sau, anh thả tay ra.

Hôm nay trời không được đẹp. Trên bầu trời có nhiều mây và có gió lạnh. Nước dưới sông có màu xám đen chứ không màu xanh, và có sóng lăn tăn trên mặt nước. Toby đi dọc theo bờ sông như hôm qua, tìm kẻ thù để hạ thủ.

Cuối cùng nàng cất tiếng nói, phá tan bầu không khí yên lặng.

- Bây giờ chắc ba em không trợ cấp cho em nữa, vì em đã bỏ Bodley-On-the-Water mà đi. Ba em đã đưa điều kiện như thế. Và lại em cũng không thể về lại đây được. Nhưng ở nước Anh có vô số làng mạc, và ngoài số tiền đã thuê nhà ra, những nhu cầu và chi phí của em rất ít. Có lẽ anh bằng lòng trợ cấp cho em số tiền như ba em đã làm trong năm năm qua. Em thay đổi họ tên lại. Em sẽ không gây phiền phức cho anh đâu.

- Chúng ta sẽ đi Luân Đôn - anh nói, giọng thản nhiên.

- Không! - Nàng đáp. Đây là điều duy nhất nàng không muốn - Không. Rex à, không đi Luân Đôn. Em không đến đây được đâu. Mà chắc anh cũng không muốn người ta trông thấy anh đi với em.

- Đẳng nào chúng ta cũng phải đi. Ở đây có nhiều việc còn lơ dờ, chúng ta phải đến để làm cho xong.

- Rex! - Nàng nắm cánh tay anh. Cánh tay cứng như đá - Có lẽ anh không hiểu. Mọi người đều biết. Thậm chí họ còn biết cả chuyện em có con. Em hoàn toàn bị mang tai mang tiếng. Em không thể trở lại đây.

Anh quay mặt nhìn nàng, cặp mắt thoáng hy vọng.

- Vậy em có lỗi à? - anh hỏi - Em đồng ý phải không?

- Không! - Anh không tin nàng à? Nếu nàng đồng ý thì tại sao sau đó nàng đã hành động như thế - Không bằng lòng hay không thì có cái gì khác nhau? Chắc anh biết khi người phụ nữ lâm vào hoàn cảnh như thế này thì lỗi là thuộc về phần họ. Luật lệ một chiều cứng ngắt như thế thì em mong gì cứu vớt được thanh danh.

- Vậy thì chuyện này chưa kết thúc. Chúng ta phải trở lại đây để hoàn tất cho xong, Catherine à.

Nàng lắc đầu. Nàng cảm thấy quá sức đau đớn. Nàng nói:

- Rex, xin anh vui lòng để em đi chỗ khác. Không ai cần biết vợ anh là ai. Các bạn anh chắc không nói đâu.

- Em quên một điều: chính em là vợ anh.

Chắc anh từng là người sĩ quan giỏi, bất chợt nàng nghĩ như thế. Chắc binh sĩ của anh không ai dám nghĩ đến chuyện bất tuân lệnh của anh.

- Chắc bây giờ anh ân hận vì đã cưới em - nàng nói giọng gay gắt - Đáng ra anh phải cương quyết buộc em nói hết sự thật khi anh biết tên thật của em. Khi ấy chắc anh nhận thấy...

- Chúng ta hãy nói đến thực tế trước mắt - anh nói - Em là vợ anh. Anh muốn sống với em suốt đời. Anh muốn có con với em.

Nàng cảm thấy sự mong muốn được như anh nói bùng lên trong lòng. Nhưng nàng lắc đầu:

- Đáng ra em phải nói cho anh biết mới phải. Suốt 6 năm trời, em nghĩ không thể nào em lấy chồng được. Em nghĩ em không được mơ tưởng đến việc này. Em đã cố xua đuổi anh, Rex à. Nhiều lần em đã nói không với anh rồi.

Bỗng mặt anh tái ra, đanh lại. Anh nói:

- Như em đã nói với Copley. Catherine, anh so sánh như thế được chứ.

- Chỉ có khác một điểm - nàng đáp với vẻ chán nản - là đêm đó khi nghe em nói không, anh đã bỏ về. Anh không ép em.

Anh cười gằn.

- Chúng ta hãy ở lại đây thôi - nàng nói tiếp, giọng van lơn - Hy vọng không ai tìm ra được chúng ta đâu.

- Chúng ta phải đi Luân Đôn, Catherine à - anh đáp.

Nàng đề hai tay lên thành cầu, bóp mạnh, mắt nhìn xuống mặt nước - Anh ác lắm! - nàng nói nhỏ.

- Còn em thì hèn nhát - anh đáp.

- Hèn nhát à, Rex? Em là người thực tế. Em biết luật lệ rồi. Em đã phá luật... bằng cách từ chối không chịu lấy hân, bằng cách bằng lòng lấy anh. Em biết luật lệ và em biết luật nào không thể uốn cong hay phá vỡ. Em không thể đến Luân Đôn được.

- Nhưng em phải đi. Sáng mai ta đi.

Nói xong anh quay đi bỏ vào nhà.

Anh không đợi nàng, và nàng không vội vã đi theo anh. Nàng đứng yên tại chỗ, cố chống lại sự xâm xoang khỏi cơn mưa và hoảng hốt. Đáng ra nàng không nên lấy anh. Đáng ra nàng phải kiên quyết cho dù không có lối nào thoát, ngoài con đường nghèo túng.

Đáng ra nàng phải cương quyết ngay hôm đầu tiên mới đứng. Tại sao khi lớn tuổi người ta khó có can đảm nhỉ? Phải chăng vì khi lớn tuổi người ta đã biết nhiều về cuộc đời rồi? Phải chăng lòng can đảm nhiều khi dùng không đúng lúc đã làm thay đổi dòng đời của mình? Nếu khi nàng từ chối không chịu lấy ngài Howard mà nàng biết trước tương lai của nàng bất hạnh và tẻ nhạt, thì nàng có từ chối không?

Nàng không từ chối Rex - có lẽ vì lần này nàng đã thấy những gì đang chờ đón nàng ở tương lai. Nàng đã mất hết can đảm muốn làm gì mình thích bất kể hậu quả.

Anh vừa gọi nàng là đồ hèn nhát. Vì nàng không muốn trở lại Luân Đôn. Nhưng nàng không cần đến kinh nghiệm của người từng trải mới biết những gì đang đợi nàng ở đây. Anh có nhận thấy không? Anh đã sống nhiều năm trong quân đi viễn chinh của Anh quốc khi đang tuổi trưởng thành. Anh có nhận ra không?

Nàng không thể đi được. Nàng nhắm mắt, cúi đầu xuống trên lan can cầu. Nàng không thể đi được.

Nhưng... nàng lại không lựa chọn được. Không lựa chọn gì được hết. Nàng đã kết hôn với anh ba tuần rồi. Nàng đã hứa vâng lời anh. Anh vừa nói họ sẽ đi Luân Đôn. Nàng không lựa chọn được.

Lạy Chúa, họ sẽ đi Luân Đôn thôi.

***

Anh không biết chắc anh làm điều này có đúng không. Anh nghĩ rằng anh làm thế này có thể đưa vợ đến chỗ nhục nhã, xấu hổ mà có thể không bao giờ nàng phục hồi được. Anh cũng nghĩ rằng có thể anh sẽ làm cho cuộc hôn nhân của anh hỏng bét. Có thể, và thậm chí có lẽ nữa, nàng sẽ không bao giờ hết ghét anh sau chuyện này.

Nhưng anh biết chắc một chuyện đúng. Anh biết anh đang làm một việc phải, một việc khả thi. Nàng là vợ anh. Nàng muốn chạy trốn lại, nếu anh cho phép. Nhưng anh không cho phép. Không bao giờ. Mà cũng không có chuyện ngồi trốn ở nhà. Trước sau gì, sự thực cũng sẽ lan ra tận đáy. Mà cho dù chuyện không lan xa đi nữa, thì anh cũng không cho phép nàng sống trong cảnh tù túng suốt đời. Thế nào họ cũng sẽ có con, mà anh không muốn con anh lớn lên với quá khứ không hay của mẹ chúng.

Anh muốn chính anh phải giải quyết chuyện này.

Anh nhìn quang cảnh vùng ngoại ô Luân Đôn hiện ra ngoài cửa xe. Họ sắp đến biệt thự Rawleigh rồi - Anh đã nhấn tin đến cho người nhà để họ mở cửa, chuẩn bị trước. Bây giờ không có chuyện quay lui nữa.

Nàng ngồi bên cạnh anh như bức tượng đá cẩm thạch trên đường từ Kent đến đây. Họ nói với nhau rất ít, không quá mười từ. Anh muốn nói gì để an ủi nàng. Nhưng anh không thể nói gì được từ đêm qua. Làm sao an ủi được người phụ nữ mà chỉ mới trước đây mấy tuần, trước khi anh mang nàng về đây, đang sống một cách bình an, được mọi người kính trọng và có tinh thần vị tha? Việc so sánh chiều hôm qua trên cầu đá đối với anh thật hiển nhiên, chẳng cần phải nhiều lời hơn nữa.

Ken, Eden và Nat đã cố thuyết phục anh vào sáng hôm qua rằng họ định ở lại một hôm thôi rồi lên đường đi Luân Đôn. Họ rất ồn ào, rất vui vẻ khi nói đến chuyện này. Anh cảm thấy như thể giữa anh và họ có một bức tường gạch rắn chắc cao ba mét ngăn cách. Eden đã nói họ có thể vào thành phố bình an. Vì cái bà có chồng đã gian díu với anh ta đã cùng chồng đi về nhà của họ ở phương Bắc rồi, còn Nat thì nghĩ rằng cô tiểu thư độc thân của anh - hay là cả đại gia đình của cô ta - chắc đã nhận được tin nhắn của anh cho biết anh vắng mặt lâu ngày. Cho nên họ có thể trở về thành phố bình an vô sự.

Cả ba người ra sức nói cười vui vẻ.

- Tình hình quả thuận lợi cho tất cả rồi đây - cuối cùng Ngài Từ tước lên tiếng nói, giọng anh nghe chắc nịch khiến các bạn chấm dứt cười đùa và im lặng
- Tôi đã biết chuyện của Catherine trước khi chúng tôi lấy nhau. Bộ các anh tưởng tôi không biết sao? Nếu tôi không biết thì làm sao tôi kết hôn với nàng? Nếu tên họ trên giấy phép đăng ký kết hôn mà sai thì cuộc hôn nhân sẽ vô giá trị. Hôm qua tôi thấy Ken biết rõ chuyện này tôi mới nhớ lại chuyện nàng đổi tên họ. Nếu tôi cứ giữ nàng ở đây cho yên ổn thì quả là điên.

Nhìn nét mặt của các bạn, anh biết chắc Eden và Nat đã được Ken kể chuyện của nàng cho họ nghe rồi. Ken chắc nghĩ rằng các bạn của anh đều kín mồm kín miệng, họ sẽ không đem chuyện này đi kể khắp nơi.

- Hắn là thằng đê tiện đáng khinh nhất nước Anh chắc anh biết rồi, Rex à - Ken nói - Chắc anh đã biết chuyện hắn quá nhiều trong quá khứ rồi. Tôi không tin tiểu thư Catherine có lỗi đáng trách, hoàn toàn không đáng trách. Nhiều người đều có suy nghĩ như tôi.

- Anh khỏi cần biện hộ cho nàng với tôi - từ tước nói - Nàng là vợ tôi, tôi yêu nàng. Nàng không có gì đáng trách. Nàng bị cưỡng hiếp.

- Thế mà hắn không cưới cô ấy? - Nat kinh ngạc hỏi lớn - Tại sao Bá tước Paxton không giết hắn?

- Nàng không muốn lấy hắn - Từ tước Rawleigh đáp.

- Đồ quý! - Eden nói - Mặc dù... - Bỗng anh ngừng lại không nói hết câu mà chỉ nguyền rủa lầm bầm trong miệng.

- Mặc dù đã có thai - ngài từ tước bình tĩnh nói hết câu thay bạn - Catherine của tôi là người can đảm. Tôi cần có lời khuyên.

Có lẽ anh không cần các bạn khuyên về cuộc hôn nhân của mình. Nhưng chuyện này không phải là chuyện cá nhân. Anh phải cần ba người bạn giúp sức góp ý cho chuyện đời anh - như trước đây anh đã nhờ họ nhiều lần.

Họ đều cho lời khuyên, và nếu lời khuyên chống lại việc anh phải làm, thì chắc anh sẽ không nghe. Nhưng tất cả đều khuyên theo ý của anh, nghĩa là cả bốn đều nhất trí với nhau, cả bốn đều như một.

Anh phải đưa nàng về Luân Đôn lại.

Nhưng khi nói chuyện với các bạn, anh mới giật mình hoảng sợ khi biết chuyện anh theo đuổi nàng ở Bodley đã được nhiều người biết đến và có hệ quả không hay. Giống như Copley, anh đã gây tiếng xấu cho nàng, vì anh không chịu chùn bước khi nàng trả lời không. Ô, anh đau đớn lắm. Có lẽ anh nên mừng vì đã không làm thế. Nhưng anh không mừng được. Nàng đã chọn cho mình một cuộc sống, nàng đã sống vui và cao cả. Anh đã tước cuộc sống ấy đi và mang nàng đến đây.

Làm sao anh làm cho nàng yên tâm được? Anh nhìn nàng, xe đã đến gần Mayfair, nhà cửa tối tân của giai cấp giàu có và tầng lớp có chức tước đã hiện ra trước mắt họ.

Nàng không nhìn ra ngoài xa. Đêm qua và đêm kia anh không thể đến với nàng được.

Anh không thể đụng đến nàng ngoại trừ những trường hợp như giúp nàng lên xe xuống xe. Anh không thể nói chuyện với nàng.

Anh phân vân không biết rồi anh có thể tha thứ cho mình không. Dám không lắm.

Catherine bị để ở nhà một mình suốt bốn ngày kể từ khi hai vợ chồng nàng đến thành phố. Nàng rất ít khi gặp chồng, ngày cũng như đêm. Nàng không hỏi anh đi đâu mà vắng mặt ở nhà lâu thế, nhưng nàng biết anh vắng mặt vào ban đêm không khuya lắm. Anh ngủ trong phòng riêng của mình, cách phòng nàng qua hai pha trang điểm thật rộng.

Nàng chưa có thai. Hôm họ rời Stratton Park nàng nhận biết như thế. Nàng nghĩ như thế hay cho nàng vì nàng đang lâm vào cảnh không mấy vui. Mặc dù anh không chịu để cho nàng ra đi, nhưng khi anh nhận ra việc anh đem nàng đến đây sẽ gây điều không hay cho anh, thì thế nào anh cũng để cho nàng đi. Anh đã nói anh muốn có con với nàng, nhưng khi anh nhận thấy cuộc hôn nhân của họ không thể mang hạnh phúc lại cho anh, thì chắc anh sẽ đổi ý ngay. Nếu bây giờ mà có con thì chỉ mang lại cho họ thêm những vấn đề phức tạp khó xử. Nhưng chắc chuyện con cái bây giờ không còn cơ hội nào xảy ra được - vì anh đã thôi đến với nàng.

Nàng không đi quá giới hạn ngôi nhà và khu vườn. Nàng tội nghiệp cho con Toby. Khu vườn không rộng lắm, nàng biết con chó thích chạy thật xa cho thoải mái. Nàng muốn dẫn nó đến Công viên Hyde Park, nhưng biết đâu nàng sẽ đụng đầu phải một người biết nàng ngay cả khi còn sáng sớm.

Nàng lại để cho cuộc đời trôi qua như tuần lễ trước khi đám cưới. Cuộc đời của nàng nằm ngoài tầm tay của nàng - nằm trong tay của chồng nàng. Nàng không chống lại anh nữa sau buổi chiều ở trên cầu, khi anh cho biết họ phải đi Luân Đôn. Nàng chỉ hy vọng rằng trước khi anh bức nàng phải đi ra ngoài, thì anh nhận thấy tình hình không thể đi đâu được, và chỉ còn một nước là quay về Stratton thôi.

Nhưng đến ngày thứ năm thì hy vọng của nàng bị tan vỡ. Sáng hôm ấy, khi gần trưa thì anh về nhà, thấy nàng đang ngồi ở bàn viết nơi phòng khách, đang viết thư cho cô Downes. Anh nhìn thoáng xuống bức thư, nhưng không có ý đọc - Em đây rồi - anh nói, vừa bước đến phía nàng - Catherine, anh đem về cho em một người khách. Khách đang ngồi trong thư phòng. Em đến gặp khách đi.

- Ai thế - lòng nàng nôn nao - Thêm một người bạn của anh nữa phải không? Thôi anh ra tiếp đi, em không ra đâu, Rex. Em ngồi đây viết nốt cho xong bức thư.

- Em ra đi - Anh để bàn tay lên vai nàng. Giọng anh bình tĩnh, nhưng nàng đã hiểu tính chồng trong một thoáng lấy nhau - mà có lẽ nàng còn biết cả trước khi lấy nhau nữa. tính của anh rất cương quyết, anh không để cho nàng chọn lựa - Toby, ngồi ở đây nhé, thưa ngài, canh chừng đừng cho kẻ lạ đi nhập vào phòng đây.

Toby vẫy đuôi, ngồi trong phòng.

Khi người hầu mở cửa thư viện cho họ vào, chồng nàng áp bàn tay sau hông nàng.

Nàng bước vào.

Khách là một thanh niên rất trẻ, và rõ ràng anh ta mới vào phòng trước khi hai vợ chồng đến. Anh ta dừng lại nửa chừng giữa chiếc bàn với cửa sổ và quay ra phía cửa lớn.

Người thanh niên có mái tóc vàng, mắt màu lục nhạt, mặt mày chắc khi không có gì phải lo buồn như bây giờ thì hẳn phải khôi ngô sáng sủa lắm. Vừa thấy nàng, mặt anh ta tái đi.

Hầu như nàng không nhận ra anh ta. Lần sau cùng nàng gặp chàng trai này, khi ấy cậu ta mới 12 tuổi. Trong Hội Mùa Tình Yêu năm ấy, cậu ta đang bận đi học.

- Chị Cathy đây à? - Cậu ta hỏi nhỏ.

- Harry! - Môi nàng uốn hình phát ra tên anh ta nhưng không thành tiếng. Ôi, Harry. Nó đã thành một thanh niên rất đẹp, rất dễ thương.

- Chị Cathy đây à? - Anh ta lại gọi tên nàng - Đúng là chị rồi. Em không tin nổi khi nghe anh Rawleigh nói. Em cứ nghĩ là chị đã 'chết' - Mặt anh ta còn tái hơn nữa nếu được.

- Harry! - Lần này thì nàng phát ra âm thanh - Ôi, Harry, em đã lớn sò lên rồi! - Nàng bước đến cậu ta, bước mà không biết mình đang bước, nàng đưa tay sờ vào ve áo khoác của cậu - và cao nữa - Bỗng mắt nàng đầm đìa lệ.

- Chị chết khi sinh con ở nhà cô Phillips - cậu ta nói - Ba đã nói với em như thế. Nhưng gia đình không để tang vì...

Nàng cười qua màn lệ.

- Có lẽ chúng ta nên ngồi xuống - chồng nàng nói, giọng rất bình tĩnh - Catherine, Perry, ngồi xuống đi. Cả hai đều quá xúc động.

- Từ tước Perry - nàng nói, vừa đưa bàn tay kia lên, để trên ve áo thứ hai của em trai - Tước vị nghe to tát quá khiến em trông lớn sò lên. Harry em có thể...

Bỗng nàng thấy hai hàng lệ tuôn ra trên mắt cậu em. Rồi cậu ta ôm choàng lấy nàng, ghì chặt vào người mình.

- Chị Cathy! - cậu ta nói - anh Rawleigh đã nói cho em biết ở Câu lạc bộ White rằng chị không có sai trái gì hết. Em tin anh ấy. Nhưng cho dù quả thật... ôi, cho dù quả thật chị có lỗi.

Nàng yêu cậu ta, chăm sóc cậu như người mẹ, mặc dù nàng chỉ lớn hơn cậu 6 tuổi.

Sau khi sinh ra cậu, mẹ họ đã đau ốm dai dẳng và mất trước khi ăn sinh nhật lần thứ ba của cậu. Catherine đã dành hết tình thương yêu cho đứa em nhỏ, hề rảnh rỗi là nàng đến với cậu. Để đáp lại, cậu tôn thờ nàng. Nàng nhớ năm lên năm tuổi, cậu tuyên bố rằng cậu sẽ ở độc thân đến già để chăm sóc cho nàng mãi mãi.

Hai chị em ngồi xuống chiếc ghế nệm dài, còn chồng nàng ngồi trên chiếc ghế bành bên cạnh lò sưởi. Nàng nắm tay em trai. Bàn tay mảnh mai, như toàn cơ thể của cậu, nhưng trong bàn tay vẫn toát ra sức cường tráng của đáng nam nhi. Nàng tự hào nghĩ rằng thế nào em nàng cũng làm cho nhiều trái tim thiếu nữ rung động.

- Em hãy nói cho chị nghe về em đi - Nàng nhìn cậu, nồn nóng muốn biết tin tức trong những năm xa vắng. Cậu tưởng nàng đã chết. Nàng sống cũng phải xem như đã chết rồi, không hề có ý định tìm cách liên lạc với cậu hay tìm hiểu cuộc sống của cậu. Đây cũng là một điều kiện nữa buộc nàng phải tuân theo. Nhưng nàng không bao giờ nghĩ đến chuyện tìm cách liên lạc với em. Cuộc đời nàng quá đau khổ không thể nghĩ đến cậu được - Em hãy nói cho chị biết hết đi.

- Hãy để khi khác - chồng nàng nói, giọng cương quyết, nhưng dịu dàng - Bây giờ chúng ta có nhiều chuyện cần nói hơn, Catherine à. Nhưng anh nghĩ, chắc em hài lòng vì đã về lại Luân Đôn, em thấy đây, chuyện xảy ra rất tốt đẹp.

Nàng không tin chắc. Gặp lại Harry, đụng chạm vào người em trai, biết rằng thái độ im lặng lâu của cậu không phải vì cậu ruồng rẫy, là đủ làm cho nàng cảm thấy êm ả trong lòng rồi. Và cậu ta đã nói cậu tin Rex, mà cho dù cậu không tin, chắc cậu cũng không buộc tin nàng. Nhưng không thể để cho mọi người thấy cậu đi với nàng. Cậu là thanh niên đang trên đường đến hội nhập với xã hội thượng lưu. Ngay chuyện người ta nhớ lại việc xấu xa ngày trước của nàng thôi, cũng đủ làm trở ngại đường đời của cậu. Việc nàng về lại đây quả không nên chút nào hết.

- Anh Rawleigh cho biết chiều nay chị sẽ đến thăm Ba - Harry nói - Em thấy đây là ý kiến thật hay, chị Cathy à, bây giờ chị đã có chồng rồi.

- Không - nàng gay gắt đáp, quay mặt nhìn chồng. Anh cũng nhìn nàng đăm đăm, vẻ mặt nghiêm nghị, hai mắt nheo lại - không được, Rex à.

- Ai cũng biết anh có vợ hết - anh đáp - Mọi người đều háo hức muốn biết. Có lẽ em đã thấy cả một đồng giấy mời người ta gọi đến hôm qua và hôm nay rồi. Anh đã chọn buổi dạ vũ vào đêm mai của Phu nhân Mindell để cho em ra mắt lần đầu tiên. Eden, Nat và Ken sẽ có mặt ở đây, cũng như có cả em trai của em nữa. Và có cả Daphne với Clayton - anh đã đợi hai người đến thành phố. Họ đã đến đêm qua. Em sẽ có đầy đủ bạn bè chung quanh. Và dĩ nhiên em có cả anh nữa. Có thể nói giai đoạn đầu đã được chuẩn bị rồi.

Nàng quá khiếp đảm không trả lời được. Nàng cũng không để ý đến việc nàng đang nắm chặt bàn tay của em trai.

- Nhưng trước tiên chúng ta phải ghé thăm ba em đã - chồng nàng nói - Catherine à, phải để cho ba em biết em đến thăm ông trước mọi người mới phải đạo. Ông có biết em đã rời khỏi Bodley-on-the-Water chưa? Em có viết thư báo cho ông biết không?

Nàng lắc đầu. Có thể ông đã gọi tiền trợ cấp hàng quý đến đây cho nàng rồi. Nàng không nghĩ đến chuyện ấy.

- Sáng nay anh đã gọi thiệp đến cho ông rồi - anh nói - Anh báo cho ông biết chiều nay anh sẽ cùng vợ đến thăm.

Không. Mọi nàng mở ra định nói. Nhưng nàng không thốt được nên lời. Nói ra có được gì không? Dù nàng muốn hay không, anh cũng sẽ đưa nàng đi, có van xin cũng không được. Và anh sẽ dẫn nàng đến dự dạ vũ ở nhà Phu nhân Mindell. Lễ Hội Mùa Tình Yêu của Harry chắc sẽ hồng hết mắt. Ý nghĩ ấy quay cuồng liên tục trong óc nàng. Nàng nhìn cậu em trai.

- Chị Cathy - cậu ta nói - em biết chị lo sợ, nhưng em nghĩ anh Rawleigh đã nói đúng. Khi em nghĩ đến cảnh đời chị đã trải qua, khi em nghĩ đến cảnh chị sống cô độc suốt 5 năm trời, vì em được báo cho biết chị đã chết... Đây, khi em nghĩ đến chuyện này là em tức điên lên. Em thường nghĩ rằng luật lệ thật bất công cho phụ nữ. Phụ nữ phải chịu cảnh thiệt thòi nhất, không làm sao phá vỡ được luật lệ bất công ấy. Trong khi đó thì đàn ông... hấn vẫn lui tới ở đây tự do, vẫn tán tỉnh các cô, nhưng em không biết hấn có làm lại cái trò mà hấn đã làm cho chị không.

Nàng nhìn chồng, thấy mắt anh thật nghiêm khắc.

- Chị Cathy, hãy can đảm lên - Harry nói, đưa bàn tay của nàng đang nắm chặt tay mình lên môi, hôn lưng bàn tay của nàng - Chị thường rất can đảm. Khi nghe ba nói chị cương quyết chịu cảnh thiệt thòi chứ không chịu lấy Copley, em rất tự hào về chị. Em không biết có người phụ nữ nào đủ can đảm chửi vào mặt xã hội thượng lưu như chị.

Nàng nhìn cậu em một lát rồi nhìn chàng. Cả hai đều im lặng nhìn nàng. Không khí trong phòng căng thẳng một cách lạ lùng, y như nàng đã chọn lựa rồi. Y như họ đang chờ quyết định của nàng và sẽ chấp nhận bất cứ quyết định ra sao.

Ba nàng không tranh đấu cho nàng. Nàng không biết ông có tin nàng hay không.

Nhưng ông không làm gì để bênh vực nàng hết. Ông chỉ dùng quyền hành để buộc nàng kết hôn với kẻ đã cưỡng hiếp nàng và làm cho nàng thụ thai. Khi nàng đi rồi, ông nói với Harry rằng nàng đã chết. Nhưng ông không để cho Harry chịu tang, vì ông cho rằng nàng là người đàn bà hư hỏng.

Xã hội thượng lưu đã kết án nàng phải bị lưu đày vĩnh viễn. Vì tội nàng đã bị cưỡng hiếp và không chịu lấy người cưỡng hiếp mình. Trái lại, kẻ cưỡng hiếp thì được tự do sống phè phỡn trong xã hội, thậm chí những người nổi tiếng khắt khe nhất trong xã hội cũng không hề tỏ thái độ ghê tởm một kẻ phóng đảng như hấn. Xã hội thượng lưu thậm yêu mến những tên phóng đảng. Chúng được người ta xem là nam nhi, là những kẻ phiêu lưu dũng cảm và rất kiên cường. Harry vừa cho nàng biết hấn vẫn tính nào tạt ấy. Hấn đã làm cho nhiều cô khác trong giới thượng lưu phải đau khổ, có lẽ có nhiều cô bị hấn làm hỏng cuộc đời, những cô này đều giống nàng ở chỗ quá thơ ngây, chạy theo vẻ đẹp trai duyên dáng của hấn và tiếng tăm của hấn.

Và bây giờ nàng lấy chồng thuộc giới quý tộc. Cuộc hôn nhân mới đầu rất gay gắt, nhưng đã nhanh chóng và bất ngờ trở thành tốt đẹp, hạnh phúc. Sự thành công, chính cuộc sống hôn nhân đang tiến triển thuận lợi, trước mắt đang gặp phải cảnh đao động. Vì xã hội thượng lưu đã từ chối nàng. Vì nàng đã bị cưỡng hiếp.

Nàng đã chấp nhận tất cả. Hiên từ chấp nhận. Đôi lúc còn hạ mình đau khổ. Vừa qua, nàng đã hoàn toàn hạ mình một cách khốn khổ. Nàng van xin cầu khẩn. Nàng để cho mình hoàn toàn thụ động sống theo qui luật của họ.

Nhưng bỗng nhiên nàng nhận ra rằng nàng muốn đấu tranh. Nàng muốn đấu tranh cho Harry. Bây giờ hai chị em đã gặp nhau lại rồi, nàng không muốn mất cậu ta nữa. Và nàng còn đấu tranh cho Rex nữa, đấu tranh cho cuộc hôn nhân của họ. Cuộc hôn nhân không được hoàn hảo, nhưng trong thời gian hai tuần chung sống ở Stratton, tình cảm họ nảy nở một cách thuận lợi, họ bắt đầu khăng khít với nhau. Phải đấu tranh để bảo vệ thành quả này. Nàng không thể để mất anh. Nàng yêu anh - nàng bỗng kinh ngạc nghĩ đến điều này như khi nàng nghĩ đến tuần trước. Nàng yêu anh.

Và nàng muốn đấu tranh cho mình nữa. Có lẽ chủ yếu là nàng đấu tranh cho nàng.

Nàng không làm gì đến nỗi phải xấu hổ - Với Howard Copley hay với Rex. Có lẽ nàng chỉ làm những việc điên khùng, những việc vì nhẹ dạ nhưng không có gì sai lầm đáng trách hết. Nàng bị người ta buộc tội và trước đây nàng tự cho mình là có tội. Nàng không đồng ý với thái độ này, nàng không muốn khư khư giữ thái độ chấp nhận này. Lòng tự trọng là đức tính cao quý nhất của con người, thực tế đã rành rành ra đây. Nếu mình không có lòng tự trọng và không có lòng tự ái, thì tất cả đều bỏ.

Tất cả im lặng một hồi lâu. Cuối cùng, khi nàng đưa mắt nhìn chồng, nàng thấy anh đang nhìn nàng đăm đăm, ánh mắt của anh long lanh như thể anh đang cảm thấy thích thú điều gì.

- Thôi được rồi - nàng nói, y như nàng vừa quyết định một việc không phải thực hiện cho nàng - Em sẽ ghé thăm ba em chiều nay. Ba em có tiếp em hay không thì tùy ông. Rồi tối mai em sẽ đến dự dạ vũ ở nhà Phu nhân Mindell. Bà ta và khách của bà có đón tiếp em hay không cũng tùy họ.

- Hoan hô em yêu - chồng nàng nói.

Harry bóp mạnh tay nàng. Cậu ta nói:

- Bây giờ em nhận ra chị rồi, chị là chị Cathy rồi! Em tưởng chị thay đổi, nhưng em đã lầm.

Nàng nghĩ: nếu nàng có gặp điều không hay, thì ít ra nàng cũng phải ngẩng cao đầu để làm việc này và nhìn thiên hạ với ánh mắt thách đố.

***

Bá tước Paxton hết sức ngạc nhiên khi được tin Từ tước Rawleigh sẽ cùng vợ đến thăm ông vào buổi chiều. Và Ngài Từ tước đã thấy rõ vẻ ngạc nhiên đó khi hai vợ chồng ông được mời vào phòng khách của Bá tước, thấy Bá tước đứng dậy để chào khách. Cặp lông mày ông nhướng cao ra về ngạc nhiên. Rồi ông cúi đầu, lên tiếng chào hỏi:

- Từ tước Rawleigh phải không? Rất hân hạnh được gặp ngài. Còn bà đây?

Dĩ nhiên khi nhìn đến nàng, ông ta cũng người kinh ngạc. Từ tước Rawleigh liếc nhanh nhìn vợ, anh thấy nàng vẫn bình tĩnh, không tỏ ra nao núng. Nàng ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mặt ông. Anh hết sức tự hào về nàng. Và trông nàng đẹp hơn bao giờ hết trong chiếc áo dài mặc buổi chiều hợp thời trang đã được may ở Stratton.

- Chào Ba - nàng nói.

Im lặng một lát.

- Thế này là thế nào? - Bá tước Paxton hỏi, giọng căng thẳng.

- Con gái ngài đã cho tôi diễm phúc được kết hôn với nàng cách đây một tháng - từ tước nói - Chúng tôi hiện ở tại Stratton và bây giờ đến thành phố để tham dự Hội Mùa Tình Yêu. Chúng tôi ghé vào đây để thăm ngài.

Bá tước không rời mắt khỏi con gái. Ông nói:

- Thế là điên rồi. Chắc nó bầy ngài rồi, Từ tước Rawleigh à.

Anh phải cố hết sức để kềm hãm cơn tức giận trong người khỏi bùng ra, vì trong lúc này mà giận dữ thì chẳng ích lợi gì. Anh bình tĩnh đáp:

- Tình yêu bầy tôi thì có. Tôi yêu nàng - Nhưng anh không muốn nói về Catherine với ông già này hay với bất kỳ ai bằng ngôi thứ ba như thế này, vì làm thế chẳng khác nào xem nàng là vật vô tri vô giác, hay là kẻ ngu đần không hiểu những điều người ta nói, hay không thể nói được điều mình muốn nói. Anh nhìn nàng, cười với nàng - Phải không em yêu?

Anh nghĩ: đây là lúc không thích hợp để nhận ra mình không nói láo. Hay anh đã yêu nàng từ khi cưới nhau? Hiện tại, câu trả lời không quan trọng.

Nàng nhìn anh, cười với anh. Anh tự hỏi không biết nỗi đau đớn của nàng như thế nào khi thấy thái độ của bố mình đối xử với mình khi gặp nhau lại lần đầu như thế này?

- Mày điên rồi - Bá tước Paxton nói - Việc mày về đây là điên rồi. Mày phải rời khỏi Luân Đôn ngay, nếu không chúng ta sẽ bị tai tiếng. Con trai tao...

- ... đã tin chị mình chết năm năm rồi - Từ tước Rawleigh nói tiếp, anh không thể giữ cho giọng nói của mình khỏi hằn học, bực tức - Cậu ấy biết chị mình còn sống. Sáng nay cậu ấy đã gặp chị tại tư thất Rawleigh - anh lại nhìn vợ, cười với nàng.

- Ba ác lắm, ba à - nàng nói - Con không chết mà cũng không có tội gì hết. Con bằng lòng ra đi để cho ba khỏi gặp cảnh phiền toái. Harry và con luôn luôn thương yêu nhau. Ba không có quyền nói dối với nó.

Hoan hô, em yêu, Từ tước Rawleigh nghĩ. Hoan hô.

Bá tước vuốt mấy ngón tay trên mái tóc thưa của mình. Từ tước nhận thấy ông ta không mời họ ngồi.

- Chúng tôi không có ý định sẽ gây phiền hà cho ngài, thưa ngài - anh nói - Tôi sẽ dẫn vợ tôi đến dự buổi dạ vũ tại nhà Phu nhân Mindell vào tối mai. Nếu ngài định đến đây thì ngài cứ tự nhiên đừng đến, tùy ngài. Từ tước Harry cũng thế, nhưng tôi biết cậu ấy sẽ đến. Cậu ấy đã có ý định sẽ nhảy với Catherine bản thứ hai.

- Thằng ấy trẻ người non dạ - Bá tước nói - Hẳn không hiểu - Bỗng ông dừng lại giữa chừng và thờ dài - Tôi đã biết thế nào có ngày cũng xảy ra chuyện như thế này. Catherine, mày luôn luôn là đứa ương ngạnh nhất. Nếu mày không ương ngạnh thì chắc mày đã lấy thằng khốn nạn ấy rồi và thế nào cũng sống khốn khổ với nó suốt đời. Tao dám nói tao không ân hận khi mày không chịu lấy nó.

- Ba! - Catherine dịu dàng thốt nên lời.

Ông nhìn người này qua người khác, thái độ trên người.

- Hai người đều điên hết - ông nói - Rawleigh, tôi tưởng anh sáng suốt hơn chứ. Dĩ nhiên chuyện này đều do em trai của anh mà ra, chủ nhân Bodley. Thôi được rồi, không có lý do gì mà phải đứng như trời trồng ra đây cả buổi chiều. Các người nên ngồi xuống, rồi chúng ta cũng nghĩ ra cách để giải quyết vấn đề này. Không phải có thể giải quyết được đâu nhé. Các người phải nhớ kỹ cho điều đó. Anh nói dự dạ vũ ở nhà bà Mindell à? Quyết định thật tai hại. Đây thường là nơi đông đúc ồn ào nhất mùa Hội. Nhưng anh sẽ không thay đổi ý kiến, phải không?

- Không, thưa ngài - Từ tước Rawleigh đáp, dẫn vợ đến chiếc ghế nệm dài mà ông Bá tước đã chỉ, rồi hai vợ chồng ngồi xuống bên nhau.

- Không - Bá tước gật đầu - Tốt, chúng ta phải làm điều tốt nhất theo khả năng của mình. Catherine, rung chuông gọi mang trà lên. Tao phải nói là trông mày rất xinh đẹp.

- Cảm ơn bà - nàng nói, rồi đứng lên và kéo dây chuông. Nhìn nàng gọi gia nhân là biết nhờ đâu mà nàng có tài điều khiển công việc nhà. Một lát sau, chính nàng ra lệnh cho người hầu khi người này nghe chuông gọi đã đến, không ai tỏ ra xem việc nàng sai bảo gia nhân là chuyện lạ lùng.

- Tối mai hai người nên đến đây ăn tối - Bá tước nói, giọng ông ta nghe vẫn còn giận dữ - Rồi từ đây chúng ta sẽ cùng đến dự dạ vũ. Dĩ nhiên nếu hai người không muốn thì thôi.

- Chúng tôi sẽ đến - Từ tước Rawleigh nói - Chúng tôi cảm ơn lời mời của ngài, thưa ngài. Chúng tôi xin nhận.

Catherine ngồi xuống lại bên chồng, mặt hơi tái, nhưng cảm vẫn ngẩng cao. Anh nắm tay nàng, để trên tay áo của mình, và giữ yên bàn tay nàng như thế cho ấm.

***

Nàng thoắt tắt hết đèn cầy, nhưng vẫn chưa đi nằm. Nàng đứng ở cửa sổ phòng ngủ, đưa mắt nhìn trăng sáng ở bên ngoài. Cảnh vật yên tĩnh thanh bình, thậm chí còn đẹp nữa, mặc dù đây là khu vực thành phố. Nàng đã từng yêu mến Luân Đôn, mơ ước đến đây, đã thường thức các sinh hoạt vui chơi thú vị ở đây. Bây giờ nàng thích khung cảnh ở thôn quê. Nàng phân vân tự hỏi ngày mai vào giờ này nàng sẽ cảm thấy ra sao. Buổi dạ vũ thế nào cũng tiến hành. Nàng sẽ có mặt ở đây chứ? Rồi mọi việc có hỏng bét không? Nàng ngạc nhiên thấy mình bình tĩnh khi nghĩ đến chuyện này. Cả ngày nàng cứ nghĩ đến chuyện phải làm này. Ba nàng sẽ cùng đi với nàng. Trong suốt buổi chiều khi nàng đến thăm ấy, ông không tỏ ra thương mến gì nàng nhiều - nhưng có bao giờ ông tỏ ra thương mến nàng nhiều đâu - tuy nhiên, ít ra ông cũng bằng lòng đứng bên cạnh nàng. Hành động này đủ làm cho nàng sung sướng rồi. Harry sẽ có mặt ở đây. Cậu ta sẽ nhảy với nàng. Nàng hy vọng sẽ không gây cho cậu ta nguy hiểm gì trầm trọng. Nhưng cậu ta đã 19 tuổi rồi, cho dù cậu chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng cậu đã là thanh niên rồi. Cậu ta có quyền đi dự dạ vũ và có quyền khiêu vũ với nàng.

Daphne và Clayton nghĩ rằng nàng đã hành động đúng - dĩ nhiên nàng không còn chọn lựa nào khác. Sau khi rời khỏi nhà của bố nàng, Rex ra lệnh cho người xà ích đánh xe đến nhà họ. Daphne ôm ghì lấy nàng và Clayton hôn lên hai má nàng. Và tất nhiên họ đã biết về nàng ngay trước khi đám cưới. Catherine biết họ biết, mặc dù không ai nói ra. Họ nhận ra tên họ của nàng và nhớ chuyện tai tiếng đã xảy ra lúc ấy. Nhưng chuyện này không làm thay đổi tình thương mến của họ đối với nàng.

Daphne đã mập ra - sau hơn hai năm cưới nhau. Bà hầu như sung sướng điên lên và không muốn giấu diếm việc tại sao mình mập ra, như hầu hết các phụ nữ bắt đầu mang thai. Catherine mừng cho bà. Rất mừng và... ôi, phải, nàng còn ganh tị nữa. Nàng tựa trán vào khung kính ở cửa sổ và nhắm mắt lại. Ôi, ước gì ẵm lại đứa bé sơ sinh. Được ẵm đứa con của mình.

Cửa phòng phía sau lưng nàng bỗng mở ra, nàng vội đứng thẳng người lên, hơi kinh ngạc. Toby đang nằm giữa giường vội vùng dậy, nó nhảy xuống nền nhà.

- A, em chưa ngủ - chồng nàng nói, anh bước đến phía nàng. Anh không mang theo đèn cầy.

- Chưa - nàng đáp. Anh đến ngủ đây ư? Nàng đã mong mời anh đến với nàng biết bao.

- Catherine - bỗng anh dừng lại khi đến gần nàng - Có phải anh là người đã mang đến tai họa cho em không?

Nàng mở miệng định nói, nhưng rồi nàng ngậm miệng lại, làm sao nàng trả lời được câu hỏi như thế?

- Anh đã gọi cuộc đời của em là buồn tẻ - anh nói - Anh nói thế không đúng. Em đã được hạnh phúc, phải không?

- Đã thỏa mãn - nàng đáp - Em đã làm theo các điều kiện đưa ra cho em và em đã tìm cách để tự tìm cho mình một cuộc sống thoải mái. Em đã được sống yên ổn với mọi người.

- Rồi anh vào làng - anh nói - anh đang buồn chán, anh tìm cách để giải sầu, rồi em gặp điều không may là đã làm anh với Claude.

Nàng mỉm cười đáp:

- Mặc dù em đã biết chú ấy có người anh song sinh, nhưng em quá đổi kinh ngạc khi trông thấy hai người quá giống nhau.

- Em thật rui là phải roi vào tay những kẻ tàn nhẫn. Hết Copley rồi đến anh. Ghép tên hắn với anh thì thật đau đớn cho anh đấy, nhưng sự thật là thế. Thậm chí anh không xin lỗi em nữa. Mắc phải những lỗi lầm quá trầm trọng, thì xin lỗi chẳng nghĩa lý gì.

- Anh đừng so sánh mình với hân, Rex à - nàng nói, vừa nhắm mắt lại - Em không so sánh như thế.

- Nhưng anh phải so sánh. Anh đã có những hành động khiến em phải so sánh. Trước hết, buộc em phải lấy một người mình khinh bỉ. Rồi bây giờ làm cho em phải sống trong con ác mộng vì bị trở lại khung cảnh đã làm cho em chịu tủi nhục bất công trước đây. Em có hiểu tại sao anh đã quá độc ác với em trong tuần lễ vừa qua không?

- Hiểu - nàng nhìn anh trong ánh sáng lò mờ từ ngoài lọt vào cửa sổ - Em hiểu, Rex à. Em không khinh bỉ anh. Anh đến để tìm an ủi phải không? Vậy thì hãy yên tâm đi. Em đã hiểu. Và đêm nay em sẽ không thay đổi kế hoạch của chúng ta vào ngày mai đâu, cho dù anh cho em quyền chọn lựa. Đây là việc em phải làm. Vậy anh hãy yên tâm - Và đừng so sánh anh với nó.

Anh cười dịu dàng.

- Anh đến để an ủi em nếu được. Nhưng em đã hoàn toàn thay đổi rồi. Anh cứ nghĩ chắc em cảm thấy cô đơn, lo sợ, Catherine à. Anh nghĩ có lẽ em cần có anh ôm vào lòng để an ủi. Tại sao em cần vòng tay của anh mới thích hợp cho em.

Nàng nhận thấy anh cảm thấy có lỗi. Anh cảm thấy có lỗi từ tuần trước, khi anh hiểu ra sự thực về nàng. Anh cảm thấy anh cũng không tốt gì hơn Howard Copley. Vì thế mà anh xa lánh nàng, không đến giường nàng vào ban đêm. Nàng nghĩ chính vì anh cảm thấy anh kính trọng nàng.

Nàng đưa hai tay ôm lấy mặt anh. Khi nhìn vào mắt anh, nàng kinh ngạc khi thấy hai mắt anh long lanh nước mắt. Bỗng nàng nghĩ: anh lo. Chắc anh có phần nào lo lắng.

- Em cần vòng tay của anh - nàng nói - Rex, không có vòng tay của anh, em rất cô đơn. Em nghĩ chắc anh trách em không nói cho anh biết câu chuyện ghê tởm ấy trước khi chúng ta làm đám cưới. Em nghĩ chắc anh đã ghê tởm em. Anh không ghê tởm chứ, phải không?

Anh không trả lời. Anh chỉ kéo nàng vào hai cánh tay mình, ôm mạnh vào lòng, và nàng tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt lại.

Nàng nghĩ: tình yêu nhiều lúc thật tuyệt vời. Nàng không lo về tương lai nữa. Thậm chí nàng không nghĩ đến tương lai nữa. Hay là nàng không nghĩ đến việc anh trở thành đáng yêu nhờ anh thấy mình có tội. Cái gì làm cho anh đáng yêu không thành vấn đề.

Nàng nhận tình yêu của anh như món quà không đòi hỏi, không đắn đo suy tính, không bị hư hỏng.

Nàng nhận tình yêu như món quà tặng.

- Ở lại đây với em - nàng nói - Làm tình với em.

- Cả đêm - anh đáp, giọng nhỏ nhẹ vang lên bên tai nàng - Mọi đêm nhé, Catherine. Như thế suốt đời.

Ôi, thật là một món quà quý giá tuyệt vời.

Hầu như suốt một tuần, Tử tước Rawleigh thường xuyên xuất hiện ở những nơi giới quý tộc thường lui tới. Ngày nào anh cũng đến Câu lạc bộ White rất nhiều giờ. Anh đi bách bộ và cưỡi ngựa đi ở Công viên St. Jame lẫn công viên Hyde Park vào những giờ mà giới "thượng lưu" thường đi.

Buổi chiều, có khi anh ghé thăm vài nơi, nhất là ghé thăm các bà lớn tuổi có uy tín, những người có ảnh hưởng lớn đến ý kiến và đạo hạnh của giới thượng lưu. Thậm chí anh còn đến tham dự một buổi hòa nhạc ban đêm ở một tư gia, một việc mà phần đông giới trẻ và giới tân thời không muốn đến.

Các ngài quý tộc thường tỏ ra rất coi trọng và dễ thương. Các mệnh phụ phu nhân này đều tỏ ra khoan dung độ lượng, họ có tình cảm với người phụ nữ còn lạ lẫm đã chiếm được trái tim của anh, họ sẵn sàng chấp nhận nàng, người đã thành hôn với nhà quý tộc hấp dẫn nhất của xã hội thượng lưu. Họ rất nôn nóng muốn gặp bà tử tước. Cứ mỗi lần gặp các bà này, là anh tuyên bố sẽ dẫn nàng đến dự buổi dạ vũ tại nhà Bà Windell.

Các phu nhân còn trẻ thì có vẻ ít khoan dung hơn. Tử tước Rawleigh là người được họ thích nhất vì có nhiều lý do, mà lý do rõ ràng nhất là anh có tước vị, giàu có, và đẹp trai.

Dĩ nhiên còn lý do anh là sĩ quan kỵ binh đang trong đạo quân do Công tước Wellington, và người ta đồn rằng anh có nhiều vết sẹo để chứng minh anh là sĩ quan - không có vết sẹo nào người ta thấy được, cho nên chuyện này đã kích thích trí tưởng tượng của các bà các cô rất nhiều. Lại còn chuyện hấp dẫn nữa là anh có một người em sinh đôi - hầu hết các bà các cô đều đã gặp ông Claude Adams, và họ đều thờ dài tiếc rẻ vì ông ta đã biến mất khỏi các buổi họp mặt từ nhiều năm nay. Có lẽ chuyện hấp dẫn nhất là chuyện Tử tước Rawleigh từng bị tình phụ, người đính hôn với anh không chịu làm lễ cưới - khi ấy anh đang ở tại Bỉ thì chuyện này xảy ra, và khi anh ở Waterloo thì việc đính hôn của anh tan vỡ hân, nhưng chuyện cười ra nước mắt là người có trái tim tan nát là một người rất đẹp trai, và điều khiến người ta kinh ngạc, phân vân tự hỏi, là người phụ nữ nào có tài chữa lành trái tim tan nát ấy.

Không phải, các bà còn trẻ ít ngạc nhiên khi được tin Ngài Rawleigh cưới một người phụ nữ xa lạ. Nhưng họ nôn nao không kém các bà lớn tuổi muốn gặp mặt nàng để đánh giá con người của nàng ra sao mà lại được phần thưởng quý giá như thế, và nếu họ thấy nàng không xứng, họ sẽ bối rối, kiểm chuyện để mai mai châm biếm.

Còn các ông thì ít quan tâm đến việc tử tước lấy vợ, ngoại trừ có lẽ họ âm thầm thông cảm cho anh - vì họ quan niệm rằng một nhà quý phái ít khi lấy vợ một cách vội vàng như thế, trừ phi bị bắt buộc phải cưới - thế nhưng họ vẫn xem anh là người tốt. Họ vui cười nói chuyện với anh, ăn uống với anh suốt tuần, và mỗi khi như thế anh thường chỉ ra một số tiền đáng kể. Họ chúc mừng anh và phân vân tự hỏi không biết người đàn bà nào lại có tài khoa được chân anh như thế, mặc dù thắc mắc của họ có phần ít lộ liễu hơn bên phái nữ.

Thế là cuối cùng Từ tước Rawleigh đã chuẩn bị tốt tư thế cho nàng ra mắt vào tối dạ vũ ở nhà Bà Mindell trên quảng trường Honover, chỉ với mục đích để xem mặt bà Từ tước Rawleigh, thì cũng có phần quá đông. Rõ ràng họ đến dự dạ vũ vì nhà Ngài Mindell là điểm tụ đông đúc vui nhộn nhất của Mùa Hội. Nhưng trong việc họ nao nức đến dự dạ vũ cũng có phần lớn là để gặp mặt nàng dâu còn mới mẻ xa lạ này, cộng thêm mối quan tâm về các sinh hoạt của thời đại; Mùa Hội Tình Yêu sẽ diễn ra trong vài tuần, khi mà mọi người đều chán nản về các sự kiện không mấy đẹp đã xảy ra trong giới thượng lưu và đang có nguy cơ tái diễn.

Chắc bất kỳ cỗ xe lộng lẫy nào ở Luân Đôn cũng đến xếp hàng trước tòa nhà của Ngài Mindell, đợi mở cửa cho khách ăn mặc sang trọng bước xuống. Và chắc các cửa sổ của tòa nhà cũng được thắp sáng nhiều đèn cây. Và chắc các gia nhân trong nhà và khách đến dự dạ vũ đều tề tựu hoặc là trên lễ đường và trên tầng cấp ở trước nhà, hay là ở tiền sảnh hoặc ở các cầu thang lầu bên trong nhà.

Không có chỗ nào - tuyệt đối không có chỗ nào - để tránh mặt được. Thậm chí trong xe cũng sáng choang khi Ngài Rawleigh cho xe dừng lại trước cửa.

Nàng có ý định sẽ cúi đầu, mắt nhìn xuống, làm mặt lạnh lùng, một lần nữa tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho cuộc đời trôi đến đâu thì đến. Nhưng linh tính báo cho nàng biết rằng làm như thế chỉ dẫn đến tai hại cho nàng. Mà lần này tai hại đến, thì chắc sẽ trầm trọng chứ không nhẹ nhàng như mấy lần trước.

Nàng nhìn hai người đàn ông ngồi trước mặt nàng. Bố nàng ngồi yên như tượng đá.

Nhưng ít ra cũng có mặt ở đấy. Ông đã chịu đi. Nàng cười với ông, nhưng ông vẫn im lặng như không thấy. Harry lặng lẽ, mặt tái tái - và mỉm cười để khuyến khích nàng. Khi nàng nhìn vào mặt cậu, cậu lên tiếng.

"Chị đẹp lắm, chị Cathy à". Cậu đã nói như thế trước khi ăn tối và trước khi rời khỏi nhà bố họ. Cậu ta cũng rất đẹp trai, mặc áo quần màu xanh nhạt và màu trắng. Mặc dù cậu đang còn nhỏ, nhưng chắc chắn thế nào cũng có nhiều tiểu thư say mê cậu. Nàng nghĩ: em của Rex đã lấy vợ năm 20 tuổi, chỉ hơn Harry bây giờ có một tuổi thôi. Nàng hy vọng đêm nay sẽ không làm hỏng hình ảnh của cậu trong giới thượng lưu.

Người xà ích mở cửa xe và hạ tầng cấp xuống, một gia nhân của ngài Mindell đã đứng đợi sẵn ở bên cửa xe, sẵn sàng giúp khách xuống xe nếu cần. Giờ quan trọng đã đến.

Bố nàng và em trai bước xuống lễ đường.

Chồng nàng theo hai người bước xuống xe, rồi quay lui để đỡ nàng xuống. Anh nói nhanh nhưng rất rõ:

- Catherine, em đẹp lắm. Anh rất tự hào và sung sướng.

Sự kinh ngạc và lòng biết ơn không sao đánh tan được nỗi lo sợ trong lòng nàng, đến nỗi nàng cảm thấy hai chân nặng như chì, không cất chân lên nổi. Nhưng lời khen đã làm cho hai má nàng ửng hồng, có lẽ đúng như lòng mong ước của anh. Nàng mỉm cười, mắt long lanh, và héch cằm lên.

Nàng lại muốn đưa mắt nhìn xa, vào một vật gì đấy bất động. Thật khó mà chịu theo ý muốn này được, nhưng nàng vẫn làm. Nàng nhìn quanh, chỉ thấy người, không làm sao tránh khỏi nhìn họ. Nếu nàng hy vọng không ai nhìn nàng thì quả là hy vọng hão huyền. Mọi người chú ý đến người khách mới lạ là điều rất tự nhiên. Mà khách mới này lại là vợ của Từ tước Rawleigh, nên sự hiếu kỳ của họ lại càng nhiều hơn - Anh đã nói cho nàng biết mọi người đều hay tin anh đã lấy vợ. Ôi, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Harry và bố nàng đi một bên, chồng nàng một bên. Tay nàng để trên tay áo anh, bàn tay kia của anh úp lên bàn tay nàng, khi họ bước lên mấy bậc cấp thấp để vào tiền sảnh, anh nghiêng đầu trên tay nàng. Anh mỉm cười duyên dáng, nụ cười mà gặp vào một hoàn cảnh khác chắc nàng phải đứng tim.

- Can đảm lên, em yêu - anh thì thảo bên tai nàng - Chúng ta sẽ thành công rực rỡ. Anh hứa với em thế. Nàng cười lại với anh, mắt long lanh, biểu lộ lòng tin tưởng vào anh.

Linh tính báo cho nàng biết nàng sẽ thành công. Nàng nhìn anh, cho dù đấy chỉ là hành động trình diễn.

Sáu năm vừa dài mà cũng vừa ngắn. Nàng thấy những ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng nhưng không nhận ra là ai. Nàng thấy nhiều người nàng chưa từng gặp bao giờ.

Nhưng nàng cũng thấy nhiều cặp mắt vừa ngạc nhiên vừa có vẻ đã nhận ra nàng và nàng cũng nhận ra họ. Và cũng có nhiều cặp mắt tỏ ra sùng sốt khi thấy nàng.

Sáu năm là một thời gian ngắn. Với giai cấp thượng lưu thì thời gian luôn luôn ngắn ngủi, họ không bao giờ quên một phần tử trong giai cấp vi phạm luật lệ, đã phải chịu cảnh lưu đày vĩnh viễn.

Bố nàng cất tiếng chào hỏi những người quen biết một cách ồn ào. Rex cũng chào hỏi nhưng dịu dàng hơn, bình tĩnh hơn. Harry cười duyên dáng với mọi người chung quanh trông như một thiên thần xinh đẹp.

Họ lên cầu thang, theo đoàn người đi qua trước mặt vợ chồng chủ nhân để vào phòng khiêu vũ. Catherine phân vân không biết họ có vào được không? Hay họ phải chịu nhục nhã quay về? Dám có kẻ nào đó nói cho mọi người nghe chuyện tai tiếng của nàng và nàng liền giật mình cố giữ lại. Chồng nàng vội đặt tay lên môi nàng để ngăn nàng khỏi cười rồi cất tay đi. May thay khi ấy Daphne và Clayton đang đi trước quay lui để nhập vào nhóm của nàng. Clayton lặng lẽ dễ mến, Daphne nói luôn mồm vui vẻ. Catherine cảm thấy nàng ở trong một bức tường gạch an toàn yên ổn. Nhưng không hoàn toàn như thế.

Rồi cuối cùng giây phút gay cấn cũng đến. Tình hình có vẻ bất lợi bắt đầu xuất hiện. Dĩ nhiên mọi người vì quá lịch sự nên không làm ra vẻ đã nhận ra nàng, đúng như nàng đã nghĩ. Nàng thấy Ngài Mindell có lẽ không làm như thế. Ông ta nhìn họ với vẻ mặt không vui, như thể ông muốn nói việc này là do ý kiến của vợ ông và ông phải miễn cưỡng chịu đựng, cho nên ông chỉ nói lí nhí vài lời lịch sự nhạt nhẽo để chào họ. Phu nhân Mindell nhướng cao mày kinh ngạc, cổ lấy thái độ cao đạo, quý phái, lạnh lùng chào họ cho phải phép.

Catherine nói nhỏ với chồng:

- Khi bà ta nhìn em, đến những vật trang điểm trên tóc bà ta cũng dựng đứng lên vì sùng sốt - Giọng nàng hài hước như những lần nàng được Clarissa đón tiếp ở nhà bà.

Anh cười, vỗ vỗ lên tay nàng.

Nhưng khi họ vào phòng dạ vũ, họ còn đối diện với nhiều thử thách gấp mười lần cảnh họ gặp dưới thang lầu. Nàng nghe tiếng nói chuyện rì rào trong phòng bỗng nhỏ dần một lát rồi mới trở lại, và nếu nàng không lầm thì câu chuyện của họ được chuyển sang một đề tài mới hơn, hấp dẫn hơn.

Nàng sợ chồng nàng buông tay ra, để nàng một mình giữa đám đông thù nghịch.

Nhưng dĩ nhiên sự lo sợ của nàng vô căn cứ. Tay Rex vẫn nắm bàn tay nàng trên cánh tay áo của anh. Daphne quàng tay qua cánh tay kia của nàng, miệng nói luôn mồm không nghỉ. Bố nàng đứng cách nàng khoảng một mét, sự hiện diện của ông làm cho nàng vững tâm. Clayton dùng kính một trong để nhìn mọi người với vẻ trêu chọc khiến ông ta trông như một người đáng gờm.

- Khi Clay dùng kính một trong là tôi thấy thích - Daphne vui vẻ nói - Đưa kính lên mắt trông anh ấy có vẻ ngạo mạn. Một buổi tối khi tôi gặp anh ấy lần đầu, anh đeo kính một trong nhìn tôi. Sau đó, tôi xài xê ảnh một trận gần nửa tiếng đồng hồ. Xong, tôi lại cảm thấy ân hận - Bà ta cười vui vẻ, và Catherine cũng vui lây cười theo bà.

Harry bỏ đi mấy phút rồi quay lại với một thanh niên, anh ta có mái tóc màu đỏ cà rốt, mặc chiếc sơ mi màu đỏ tươi, khiến anh ta trông còn có vẻ trẻ hơn cả bạn mình. Anh ta được giới thiệu với mọi người. Khi được giới thiệu với Phu nhân Rawleigh, anh ta nói:

- B...bà mạnh khoẻ chứ. Thưa bà C...Catherine R...rất sung sướng được biết bà. Tôi không biết H...Harry có chị, mà lại chị đẹp như thế này, nếu tôi có b...bạo miệng, xin bà thứ lỗi cho.

Catherine cười, lòng cảm thấy sung sướng. Ngài Cuthbert Smalley liền bàn đến thời tiết trăng giăng đại hải nghe mà phát ngán, còn Harry thì cười toe toét và nháy mắt với nàng từ phía sau vai của bạn.

Rồi ba ông quý tộc nữa xuất hiện. Ngài Pelham, Ông Gascoigne và Bá tước Haverphort vừa mới đến. Họ lần lượt đến chào, cúi xuống hôn tay nàng. Ngài Haverphord cũng hôn tay nàng. Người nào cũng xin phép nàng khiêu vũ một bản trong tối hôm ấy. Ngài Cuthbert cũng mời nàng nhảy.

Dĩ nhiên tất cả chuyện này đều đã được bàn tính trước rồi. Rex đã vạch kế hoạch như thế, và Harry thì xoay sở để có người giới thiệu với nàng. Nàng hết sức biết ơn. Nhưng nàng vẫn sợ rằng, khi mọi người đã hết kinh ngạc, sẽ không còn có nhiều người đứng với nàng nữa khiến cho sự hiện diện của nàng trong phòng này là đáng chê trách.

Nhưng càng lúc tình hình càng cho thấy điều nàng lo sợ ít có khả năng xảy ra. Chung quanh nàng, bạn bè đông đúc, và số bạn bè quan trọng này chẳng khác nào một bức tường kiên cố đã che chở cho nàng.

Tất cả những người đứng với nàng đều là nam giới - ngoại trừ một mình Bà Daphne.

Bỗng một phụ nữ xinh xắn, mập mập, tóc vàng xuất hiện. Bà ta mặc chiếc áo vàng màu hồng nhạt, nhưng vì màu áo quá tươi tắn, nên sắc mặt của bà ta trông có phần tái tái.

Bà ta đi vào giữa Clayton và Gascoigne nhìn chăm chăm vào mặt Catherine rồi reo lớn lên:

- Cathy! Đúng là chị rồi. Cathy! Tôi cứ tưởng chị đã chết. Bà ta nhào đến ôm chầm lấy Catherine, và hai người cùng cười to sung sướng.

- Tôi không chết Elsie à - Catherine nói - Cam đoan với chị tôi vẫn còn sống nhăn. Gặp lại chị tuyệt quá - Và nàng nghĩ rằng ít ra thì tình bạn thân thiết giữa hai người vẫn còn thắm thiết.

- Xin chào Phu nhân Withersphort - chồng nàng lên tiếng chào, giọng trang nghiêm.

- Elsie - Catherine nói, nắm hai tay bạn, miệng cười tươi - "Phu nhân Withersphort" à.

- Vâng, phải - Elsie đáp, mặt bà ta bỗng đỏ rần lên trông rất tương phản với màu áo - Tôi khám phá ra tôi không ghét Rudy như tôi đã nghĩ về anh ấy, Cathy à. Thực ra thì... mà thôi, không thành vấn đề. Tôi đã lấy anh ấy năm năm rồi. Chúng tôi có hai con trai.

Đúng là ngài Withersphort, người mà Catherine và Elsie thường cười đùa như nhiều cô gái khác, họ gọi chàng ta là kiệt tác không cầm - chính đây là lối miêu tả đùa bỡn của Elsie. Thế nhưng anh ta là người có tư cách, nên đã bù trừ cho sự thiếu sót không có cầm của anh. Bây giờ anh đến nghiêng mình chào tất cả mọi người trong nhóm của nàng. Anh ta không nắm tay vợ đẩy chị đi sang nhóm khác. Đáng ra anh ta phải làm như thế, trái lại anh đứng lại nói chuyện với Clayton và Nam tước Pelham, họ bàn về các đề tài ở câu lạc bộ Tatersall. Nàng không nghe rõ chuyện họ nói, vì Elsie và Daphne tranh

nhau nói chuyện như bắp rang.

Cuối cùng buổi khiêu vũ bắt đầu. Mở đầu là vũ điệu nhảy bốn cặp, trong đó Catherine nhảy với chồng. Cũng trong điệu vũ này, Daphne nhảy với Clayton, Elsie với ngài Withersphort. Không có cặp nào rút lui để nhảy với đám khác khi có Catherine tham gia. Không ai biểu ban nhạc ngừng chơi để tuyên bố nàng phải ra khỏi sàn nhảy, rời khỏi phòng khiêu vũ và rời khỏi nhà.

Họ đã có vẻ thành công, như Rex đã dự kiến. Nàng nhìn đắm đắm vào mắt anh, mỉm cười - và lần đầu tiên nàng thấy mặt anh hiện ra ánh ngưỡng mộ, y như những lúc anh nhìn nàng ở Bodley, và còn có nét dịu dàng hơn. Trông như tình yêu vậy. Dĩ nhiên anh muốn biểu lộ tình yêu qua ánh mắt trước mọi người cũng như anh gọi nàng là "em yêu" mỗi khi ai gần để có thể nghe được. Tuy nhiên ánh mắt vẫn còn làm nàng lo sợ.

Có lẽ nàng không nên sợ, vì ánh mắt anh không có gì đáng lo sợ hết. Đêm qua anh làm tình với nàng đầu phải để trình diễn cho thiên hạ thấy. Cuộc làm tình đêm qua đã có một ý nghĩa mới. Đêm qua anh làm tình không chỉ với mục đích tạo cảm giác cho hai người thôi. Mà anh còn làm tình với vợ một cách yêu thương nồng ấm. Nàng tin chắc như thế, mặc dù anh đã làm tình lạnh lẽ và khi xong, nàng ngủ ngay, hai người không nói năng gì với nhau hết.

Không phải anh hoàn toàn không có tình cảm với nàng. Anh đã miễn cưỡng cưới nàng, mang nàng đi, bước đầu vì bổn phận, rồi vì mặc cảm tội lỗi. Nhưng nàng tin càng ngày anh càng thích nàng. Sự thực là thế. Giá mà tối nay qua khỏi, không xảy ra chuyện gì, thì có lẽ cuộc hôn nhân sẽ được bền vững, ít ra thì mối liên hệ vợ chồng cũng được đảm bảo. Nghĩ thế, nàng cảm thấy vui mừng.

Anh nhảy giỏi. Nàng quên hết những cặp khác trong điệu vũ mà chỉ cảm thấy có mình anh với nàng thôi, một lần trong phòng khiêu vũ và một lần trong phòng dạy nhạc. Kỷ niệm thật êm ái, khởi đầu trận phong ba bão táp. Đêm nay trông anh đẹp tuyệt vời, anh mặc áo quần màu nâu đậm cho hợp với áo dài xanh màu vàng của nàng.

Nàng cố giữ tinh thần cho thanh thản, cố quên chuyện cũ để vui với buổi dạ vũ.

***

Dần dần anh cảm thấy thoải mái ra. Ít ra đêm nay anh cũng được thoải mái, anh nghĩ thế, không còn cảnh khó chịu nữa. Những lúc có thể xảy ra cảnh khó chịu đã qua rồi, như lúc đi vào nhà, lúc theo hàng người đi qua trước mặt chủ nhân, khi vào phòng khiêu vũ. Bây giờ chẳng còn ai gây chuyện nữa. Anh phân vân không biết Catherine có cảm thấy lo sợ không. Chỉ lo sợ thôi cũng đủ làm cho nàng căng thẳng và suy sụp tinh thần.

Nếu nàng lo sợ đến suy sụp tinh thần, chắc không bao giờ nàng bình phục trở lại được.

Nhưng anh không tin là có chuyện này xảy ra. Ngay khi còn ở Bodley, với hoàn cảnh rất gay go như thế, mà anh nhớ nàng vẫn giữ được bình tĩnh, giữ được thái độ cao quý của mình. Điều anh lo sợ là đám đông trong buổi dạ vũ có hành động gây chuyện không hay cho nàng, khi ấy chắc anh không thể che chở được nàng. Nếu có chuyện như thế này xảy ra, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được. Rồi tiếp đến sẽ có nhiều chuyện rắc rối không tháo gỡ được, sẽ có nhiều chuyện làm nguy hại đến tương lai của nàng, của anh, và của con cái họ.

Thế nhưng tình hình chưa phải thuận buồm xuôi gió. Đêm nay có thể vì phép lịch sự mà chẳng có gì xảy ra, nhưng ngày mai họ có thể gặp cảnh rất khó chịu. Có thể không có ai mời họ đến dự các buổi vui chơi nữa. Từ ngày mai có thể không ai nhìn họ, không ai chào hỏi họ ở nhà hát hay ở trong công viên, hay ở tại các nhà hàng sang trọng ở Bond Street hay Oxford Street. Ngày mai mới biết họ có được yên ổn hay không.

Nhưng gia đình nàng, gia đình anh, và bạn bè của anh, và có lẽ vợ chồng Ngài Withersphort nữa, sẽ tiếp tục lui tới vui chơi với vợ chồng anh, anh tin như thế. Có lẽ họ sẽ thành công trong việc đưa nàng trở lại với xã hội thượng lưu. Dù sao anh cũng phải giữ nàng ở lại đây vài tuần, để xem làm được gì thì làm. Nhưng nếu anh muốn, thì anh có thể đưa nàng về Stratton vào ngày mai và sống hạnh phúc với nàng ở đây. Anh sẽ cố sức làm cho nàng yêu anh - anh sẽ cố hết sức mình. Anh nghĩ việc này anh có thể làm được. Đêm qua nàng đã dịu dàng với anh, khiến anh hết sức hy vọng.

Từ ngày đính hôn với Horatia đến giờ, bây giờ anh mới cảm thấy hưng phấn, hăng hái, muốn bắt đầu sống cuộc sống gia đình - tin vào tình yêu, chấp nhận cuộc sống vợ chồng vì tình yêu. Anh muốn có con với nàng. Mà cho dù không có con đi nữa, anh cũng muốn sống với nàng.

Anh nhảy điệu vũ bốn cặp với nàng, chỉ nhìn một mình nàng, khoan khoái thảnh thơi sau một tuần quá căng thẳng, và bây giờ anh muốn được vui chơi thỏa thích trong buổi dạ vũ này.

Từ khi đến đây, anh không nhìn quanh nhiều. Nhưng khi xuất nhảy chấm dứt, anh dẫn vợ ra khỏi sàn nhảy, người em trai của nàng chuẩn bị nhảy xuất tiếp theo với nàng, thì Từ tước Rawleigh mới nhìn quanh để xem tình hình ra sao. Anh muốn xem thử mọi người có chú ý đến nhóm của anh nữa như khi mới bắt đầu không. Anh muốn đánh giá sự chú ý của mọi người đối với nhóm anh ra sao.

Chính lúc ấy anh mới nhận thấy có hai người rất đáng chú ý - nhưng một trong hai người chỉ mới vào phòng khiêu vũ, cho nên lúc này anh không thấy.

Đó là Horatia Eckert, cô ta đang đứng với mẹ và bà chị của cô cách đây một chút. Cô ta đang phe phẩy quạt, không nhìn anh, nhưng anh có cảm giác cô ta biết anh có mặt ở đây và biết cả việc anh đã nhìn thấy cô ta. Horatia nhỏ nhắn, thanh lịch, đẹp đẽ, với mái tóc nâu vàng nhạt và cặp mắt to đen. Anh cảm thấy chua xót, vì bỗng nhiên tình thương yêu trong lòng anh biến mất mà thay vào đây là lòng thù hận. Trong bức thư anh gởi cho cô ta để trả lời thư cô báo cho anh biết cô từ hôn với anh, anh đã gọi cô ta là đồ lăng lợ vô cảm, rồi sau đó, khi anh trở về Anh quốc và khi cô trở lại cô đọc một mình, chuyện tình ái lãng nhãng đứt, thì anh đã khinh bỉ từ chối lời đề nghị nói lại mối tình đã tan vỡ của hai người. Anh cảm thấy giận dữ vì thái độ kiêu căng xác xược của cô ta. Dĩ nhiên sau đó cô ta không dám xuất hiện ở thành phố khoảng một năm trời. Xã hội thượng lưu không có thiện cảm với những ai phá vỡ cuộc đính hôn đã được tuyên bố công khai. Cô ta may mắn là đã khỏi bị xã hội khai trừ vĩnh viễn.

Anh chỉ nhìn cô ta vài giây đồng hồ mà thôi. Anh nghĩ đêm nay có rất nhiều người nhìn anh, và giới thượng lưu vẫn chưa quên chuyện đính hôn giữa anh với Horatia. Nhưng khi anh vừa quay mắt nhìn sang phía đối diện với cô ta, về phía cửa lớn, bỗng anh nhìn thấy một gã quý tộc đi vào, hẳn ta nhìn quanh

với ánh mắt hậm hực.

Từ tước Rawleigh đã biết hẳn ta có mặt trong thành phố, nhưng suốt cả tuần, hai người không gặp nhau. Tuồng như Ngài Howard Copley thường lảng vảng quanh các nơi sinh hoạt của xã hội thượng lưu. Nghe nói hẳn nợ nần như chúa chổm, và không ai thích đón tiếp hẳn ở các câu lạc bộ hay thậm chí ở các phòng đánh bạc nữa. Nhiều năm qua, hẳn nhờ vẻ duyên dáng, bề ngoài đẹp trai - nhưng bây giờ điều đó đã bắt đầu mai một vì ăn chơi trác táng - nên hẳn bám theo tán tỉnh nhiều tiểu thư con nhà giàu có mà không thành công, nên đã mang nhiều tiếng xấu, khiến hẳn không còn cơ hội tiến xa hơn nữa. Các tiểu thư con nhà giàu có, thậm chí cả các cô có của hồi môn, đều canh chừng ngài Howard Copley như canh chừng loài sói háu ăn.

Tuy nhiên, là một nhà quý tộc, hẳn không hoàn toàn ra khỏi nguyên tắc của giai cấp, cho nên hẳn vẫn có quyền tham gia những trò giải trí vui chơi của giai cấp thượng lưu.

Và đôi lúc hẳn xuất hiện với thái độ muốn tỏ ra ta đây coi thường luật lệ khắc khe của xã hội thượng lưu, nên người ta nghĩ rằng hẳn có vẻ thoải mái khi hành động như thế.

Từ tước Rawleigh nhìn gã đàn ông đã phá hỏng cuộc đính hôn đầu tiên của mình và đã làm ô danh vợ mình, làm cho nàng có thai, làm nàng đau khổ. Anh cảm thấy ruột gan cồn cào một cách kỳ lạ như nuốt phải cả một tảng nước đá khổng lồ.

Phải, ồ phải, thế đấy, anh nghĩ.

Âm nhạc của suất khiêu vũ thứ hai đã chấm dứt. Trong phòng bớt ồn ào trong thời gian tạm nghỉ này, nhưng chỉ một lát thôi, bỗng có nhiều tiếng xì xào lại vang lên. Sự hiện diện của Ngài Howard Copley thế là đã được người ta chú ý, và mọi người có dịp xàm xì với nhau.

Mắt Từ tước Rawleigh gặp mắt của Copley, anh cố tình nhìn đắm đắm vào gã. Copley nhìn anh một lát, hẳn cau mày, ánh mắt càng tỏ ra hậm hực thêm. Ngài Từ tước nghĩ, chắc hẳn nhớ chuyện Horatia và nhớ ra rằng vị hôn phu bị từ hôn không gặp hẳn để đổi chất.

Rồi Copley quay mắt sang nhìn Catherine, hẳn chỉ thấy một bên mặt nàng mà thôi. Hẳn nhìn nàng một lát rồi quay qua nhìn Từ tước Rawleigh lại. Bây giờ ánh mắt của hẳn có phần bớt hậm hực, hẳn mỉm cười rồi từ từ quay ra khỏi phòng khiêu vũ, nơi mà hẳn chỉ mới vào có mấy phút.

Tảng nước đá trong bụng Rawleigh tan ra trào lên tận tim anh, làm cho tim anh lạnh giá. Thế nhưng anh vẫn cảm thấy bị kích thích một cách lạ lùng.

Catherine đang cười khi nghe em trai nói chuyện gì đấy và nàng nắm cánh tay cậu để theo cậu ra sàn nhảy, nhảy bản tiếp theo. Hai chị em đều có mái tóc vàng và trông thật thơ ngây trong trắng.

***

Nàng cảm thấy hồ hởi kỳ lạ. Hiển nhiên nàng hiểu biết đầy đủ về đời sống của xã hội thượng lưu, nên nàng nghĩ mọi việc chưa hẳn đã yên. Quả thật không có ai gây chuyện không hay cho nàng, và thậm chí chẳng có ai có thái độ lỗ mãng tí nào với nàng. Thế nhưng, số người chào đón nàng niềm nở và thân ái vẫn còn rất ít. Chỉ có Elsie và Ngài Withersphort là niềm nở, rồi có bạn của Harry là Ngài Cuthburt, và Ngài Cox đã mời nàng nhảy một bản sau bữa ăn phụ - Ông ta là một trong số những người ngưỡng mộ nàng trước đây.

Nàng nghĩ thế nào ngày mai nàng sẽ lại sống xa cách với xã hội thượng lưu. Sẽ không còn cảnh xấu xa thô bỉ, mà chỉ còn cảnh yên lặng nặng nề. Chắc có thể như thế lắm, mặc dù đêm nay nàng được có mặt trong buổi dạ vũ gồm rất nhiều nhân vật có tước vị, nhiều nhân vật quan trọng của giới thượng lưu, kể cả bố của nàng.

Nhưng đêm nay nàng không muốn nghĩ đến ngày mai. Đêm nay nàng được tham dự lại buổi dạ vũ ở Luân Đôn, được mặc áo dài mới, được làm tóc mới, cùng đi với người chồng mới cưới, người chồng là một nhà quý tộc đẹp trai nhất trong đêm dạ vũ, được đi với người chồng nàng yêu. Nàng đã nhảy suốt đầu với anh, rồi sẽ nhảy bản nhạc van trong bữa ăn với anh. Ngoài ra, bản nào nàng cũng có người mời nhảy và bây giờ nàng đang nhảy điệu van với bố nàng. Vào năm nàng tham gia vào xã hội, bố nàng không bao giờ đến tham dự dạ vũ.

- Con không ngờ ba biết khiêu vũ, ba à - nàng nói, nhìn ông, cười với ông.

Ông cau mày và chỉ cảm râm gi đó không rõ.

- Ba học nhảy điệu val ở đâu? - nàng hỏi ông.

- Người quý tộc phải biết làm những gì họ phải làm - ông đáp.

- Kể cả chuyện này ư? - nàng hỏi - Chuyện vào đây với con ư? Chuyện này có làm cho ba phiền phức không, thưa ba? - Nếu có phiền phức thì nàng cũng không ân hận. Đã đến lúc ông phải lo cho số phận của nàng. Nhưng mặc dù cách đây sáu năm, ông đã không che chở cho nàng, bây giờ nàng cũng không ghét ông.

Ông nhảy điệu val đúng bước, nhưng không đẹp. Vừa nhảy, ông vừa nhìn vào mắt nàng. Ông nói:

- Con thế là may đấy, Catherine à. Thật ba không hiểu tại sao anh ấy lại chịu cưới con khi con lâm vào hoàn cảnh như thế. Dĩ nhiên con xinh đẹp, và anh ta có con mắt sành sỏi. Nhưng dù sao đi nữa thì việc anh ấy đem con về đây cũng là chuyện đúng đắn, ba phải thừa nhận như thế. Anh ấy sẽ gặp nhiều chuyện khó khăn vì có người vợ mang tiếng xấu, và rồi con cái của anh cũng sẽ gặp cảnh không hay.

Ông không đá động gì đến tình cảm của nàng hay nói về con của nàng. Nàng mỉm cười. Ông nói tiếp:

- Ba nghĩ chắc anh ấy biết chuyện do Copley gây ra chứ?

- Dạ biết - nàng đáp, và bỗng nàng cảm thấy có một lý do khác đã khiến cho nàng hồ hởi. Nàng đã lo sợ hẳn sẽ đến dạ vũ. Nàng không biết nếu gặp hẳn lại, nàng có chịu đựng được không - không biết nàng có chịu đựng nổi khi nhớ lại hẳn là cha của Bruce. Nàng chỉ thích nghĩ Bruce là con của nàng, đứa con không có cha, không mang tính xấu xa của hẳn.

- Vậy thì con có hai lần may - bố nàng nói - hay là anh ấy phạm hai lần điên, nhìn vào lần nào, anh ấy cũng điên hết.

Nàng nhìn vào mắt ông, nhưng ông đang nhìn đâu đó ở một bên. Nàng hỏi:

- Hai lần à?

- Chính Copley là kẻ đã gây nên cảnh tan vỡ cuộc đính hôn của anh ấy cách đây mấy năm - ông nói - Người đã đính hôn với anh là con gái của Eckert. Copley không cưới cô ta, nhưng cô ta đã từ hôn yên ổn. Cô ta cũng là người may mắn. Cô ta biến mất một thời gian rồi quay về và vẫn sống tình bơ, coi thường tất cả. Dĩ nhiên cô ta không có đứa con hoang.

Nàng cảm thấy đau nhói như bị dao đâm. Bruce là đứa con hoang. Nhưng còn chuyện khác làm nàng đau đớn nữa. Rex đã đính hôn với người khác ư? Cô ta từ hôn ư? Từ hôn vì Howard Copley à? Số phận gì mà trở trêu thế nhỉ? Anh cảm thấy ra sao khi nàng kể cho anh nghe chuyện của nàng ở Stratton? Anh có yêu người đàn bà kia không?

Anh còn yêu cô ta không? Những câu hỏi dồn dập hiện ra trong óc nàng khi nàng vừa mỉm cười vừa khiêu vũ.

"Cô ta đã quay về". Lời của bố nàng cứ vang lên văng vẳng bên tai nàng. Nàng hỏi:

- Đêm nay cô ta có đến đây không?

- Đẳng kia kìa - ông hát đầu về phía hàng người đang đứng một bên - Cái cô nhỏ nhỏ.

Tóc màu nâu vàng.

Cô Eckert. Xinh đẹp, đẹp một cách thanh tú, rực rỡ. Cô ta nhìn lại Catherine và bốn mắt gặp nhau một lát cho đến khi cô Eckert quay mắt đi. Nhưng dù nhìn nhau một lát và hai người đứng cách xa nhau, nhưng nàng vẫn đọc được cảm nghĩ của cô hiện ra trong đôi mắt. Đôi mắt u buồn, có lẽ trách móc. Không hận thù. Qua ánh mắt của cô ta, Catherine nghĩ rằng cô ta vẫn còn yêu Rex. Hay có lẽ vì đang trong giây phút rối loạn tâm can nàng mới nhìn lướt qua cô ta đã có suy đoán như thế.

Đã có gì xảy ra giữa cô Eckert và Ngài Howard? Và tại sao Rex không bảo vệ cô ta?

Hay tại sao không tha thứ cho cô ta?

Có lẽ, cô Eckert không muốn tha thứ.

Catherine thấy Rex đang nhảy với Elsie và có vẻ đang chú ý đến Eckert. Anh có cảm nghĩ ra sao khi cùng ở trong phòng khiêu vũ với vị hôn thê cũ nhỉ? Anh có yêu cô ta không? Anh còn yêu không? Các câu hỏi cứ lặp lại lặp tới mãi.

Nàng biết anh không yêu cô ta. Anh không bao giờ giả vờ yêu đương thăm thiết, mà anh chỉ nghĩ đến tình dục. Anh cưới nàng vì anh đã xúc phạm đến nàng. Nhưng điều đáng nói là anh biết rõ hành động của mình và anh chấp nhận các hành động ấy. Điều đáng biết khác nữa, là một thời gian anh đã đính hôn với cô gái này và có thể anh vẫn còn yêu cô ta.

Rồi điệu val chấm dứt và nàng lại đến với anh, bàn tay nàng đặt trên tay áo của anh, họ nói chuyện với nhiều người hơn và đội khiêu vũ bốn cặp mà Bá tước Haverphort đã hẹn nhảy với nàng. Sau đó là đến điệu val trong giờ ăn phụ.

Nàng thấy chồng nàng biến mất khỏi phòng khiêu vũ sau khi Ngài Haverphort đưa nàng ra sàn nhảy. Nam tước Pelham và ông Gascoigne cùng đi với Rex. Nàng nghĩ, chắc anh cho việc phó thác nàng cho bạn bè là yên ổn quá rồi. Ngài Bá tước cao, to hơn Rex. Bất kỳ người đàn ông nào cũng ngăn khi đối đầu với anh ta, nàng nghĩ - và bất kỳ phụ nữ nào chắc cũng thế. Catherine có cảm giác đôi mắt xám tươi cười của anh ta bất thần có thể trở nên nghiêm nghị ngay tức khắc. Thảo nào mà anh ta đã làm sĩ quan kỵ binh suốt nhiều năm trời.

Thế nhưng anh ta đẹp trai kinh khủng. Khi còn ở Bodley, nàng cứ tự hỏi tại sao nàng không cảm mến Tử tước Pelham hay Gascoigne, mặc dù hai người này cũng đẹp trai như Rex, và có lẽ còn có duyên hơn cả anh nữa. Bây giờ nàng tự hỏi không biết nếu khi ấy mà có cả Bá tước Haverphort cùng đi với các bạn, thì nàng có cảm mến anh ta không. Nhưng nàng đã có câu trả lời rồi. Cách đây sáu năm nếu Bá tước Haverphort tán tỉnh nàng, thì chắc nàng lấy làm sung sướng trao trái tim cho anh ta liền. Bây giờ bộ mã đẹp trai của anh ta chỉ làm cho nàng thờ ơ lạnh nhạt thôi. Không ai có thể làm cho nàng yêu thương, ngoài Rex.

Nàng lên tiếng nói với Bá tước, giọng có vẻ ân hận:

- Có lẽ ngài thích đi theo các bạn hơn, phải không thưa ngài - Bá tước cười rất cởi mở, đáp:

- Sao? Khi tôi có dịp tiếp cô đâu nửa giờ mà lại thích đi à? Đi thế là không phải lúc, thưa bà.

Nàng cười.

- Ngài làm như thể tôi tạo ra cơ hội để cho ngài khen. Tình cờ tôi nói như thế thôi, nhưng dù sao cũng xin cảm ơn ngài. Chắc khi bốn người họp lại, các ngài có nhiều chuyện để nói lắm. Chắc chúng tôi phải mời tất cả đến ăn tối để có dịp được nghe chuyện mới được.

- Có ít chuyện phù hợp cho lỗ tai của phụ nữ - anh ta nói, cười với nàng - Nhưng, chắc thế nào Rex cũng bác bỏ một vài chuyện. Tuy nhiên, có lẽ cũng có đủ chuyện để kể hết cả buổi tối, nếu bà không thấy chán. Tôi xin nhận lời mời của bà.

Nhạc đã trôi lên và họ không còn thì giờ để nói chuyện nữa. Rex và các bạn chỉ trở lại khi vũ điệu này chấm dứt.

Đúng giờ nhảy điệu van vào lúc ăn bữa phụ.

Ồ, phải, Catherine lại nghĩ, nàng cảm thấy hồ hởi. Cứ để ngày mai sẽ tính sau.

***

Hắn ở trong phòng đánh bài. Từ phòng khiêu vũ hắn đi thẳng tới đây và ở miết tại đây. Ông Gascoigne, Nam tước Pelham và Bá tước Haverphort thay phiên nhau cứ 10 phút, một người đến kiểm tra ở đây rồi báo cáo lại.

Có khả năng hắn ở lại đây cho đến khi hết buổi khiêu vũ. Nhưng cũng không chắc như thế, vì vậy không nên để trì hoãn công việc. Buổi khiêu vũ đang diễn tiến tốt đẹp, không lo có người gây chuyện không hay. Cũng may là người ta đã thu xếp để dân chơi bài ngồi ở hai phòng bên ngoài. Tất cả các bà đánh bài và một ít các ông già ngồi một phòng. Còn những người còn trẻ ngồi riêng một phòng. Dân chơi bài đều nín thinh, chỉ khi nào rất cần mới nói đôi ba tiếng.

Ngài Bá tước được chọn ở lại phòng khiêu vũ để canh chừng Catherine. Việc này trùng hợp với dịp anh đã hẹn sẽ nhảy với nàng suốt trước khi bước sang vũ điệu van trong giờ ăn phụ. Cho nên không có vẻ gì là nàng cần có người canh chừng ở bên cạnh.

Buổi dạ vũ đến đây không còn sợ xảy ra những chuyện lồi thối không hay nữa. Nhưng dù sao, bố nàng, em trai nàng đang ở bên cạnh nàng, cũng như còn Ngài Clayton Baird - và thậm chí Phu nhân Baird cũng có thể dư sức để đương đầu với mọi việc bất trắc xảy ra. Thế nhưng, họ vẫn nhất trí là phải có một người trong số họ ở lại để đề phòng trường hợp bất trắc. Bá tước Haverphort đáng được tin cậy, vì nếu cần, ông ta chỉ trừng mắt thôi là người nào người nấy im re.

Ba người kia cùng đi sang phòng đánh bài. Trong phòng không đông đúc lắm như ở các câu lạc bộ đánh bạc vào các buổi tối. Rõ ràng số người ngồi chơi bài ở đây đều do các bà thuyết phục để thực hiện nghĩa vụ trong một buổi dạ vũ.

Howard Copley ngồi cùng bàn với ba con bạc khác. Cứ nhìn vào chồng thẻ đánh bạc và giấy ghi chép ở bên cùi tay của hắn, thì người ta biết đêm nay hắn đã gặp vận may. Ba người đến đứng bao quanh lấy bàn đánh bạc, ông Gascoigne và Nam tước Pelham đứng ở hai đầu bàn, nhìn vào hai bên mặt gã, còn Tử tước Rawleigh đứng ngay trước mặt hắn. Họ đứng im lặng, nhìn hắn. Họ không để ý đến các con bạc khác mà cũng không chú ý đến việc đánh bài. Họ chỉ nhìn vào mặt hắn, ông Gascoigne và Nam tước Pelham nhìn hai bên mặt hắn, Tử tước Rawleigh nhìn ngay giữa mặt hắn.

Hắn từ từ nhận ra họ. Hắn liếc mắt nhìn sang hai bên rồi nhìn ra phía trước, ánh mắt càng lúc càng tỏ ra khó chịu. Hắn không nói gì, cứ tiếp tục chơi bài, nhưng rõ ràng hắn đã thiếu tập trung. Hắn thua một ván. Hắn liếm môi rồi bụng lý rượu lên uống một hơi dài. Hắn thua tiếp ván hai.

Thật kỳ lạ biết bao là không cần ai nói một tiếng mà tin tức vẫn lan truyền rất nhanh, Rawleigh không cần rời mắt khỏi mặt Copley, anh cũng biết tình hình như thế. Dĩ nhiên ngay trong phòng đánh bạc này cách xa phòng khiêu vũ và biết nàng là vợ anh. Và chắc mọi người còn nhớ rõ chính Copley là kẻ đã phá hại cuộc đời nàng. Cho nên, cảnh tượng trong sòng bạc như thế này, chắc mọi người đều phải chú ý.

Không khí trong phòng im lặng một cách kỳ lạ. Kỳ lạ là vì ngay khi họ mới vào phòng, không khí đã im lặng rồi. Phòng đánh bạc thường không được làm ồn. Nhưng sự im lặng bây giờ có vẻ căng thẳng, mọi người như im lặng để chờ cái gì đó xảy ra. Liếc mắt nhìn quanh, Tử tước Rawleigh thấy bàn đánh bạc bên cạnh đang ngưng chơi.

Howard Copley ném bài xuống bàn khi hắn ta thua ván thứ hai, hắn ngược mắt nhìn Tử tước.

- Anh muốn gì? - hắn hỏi nhanh.

Rawleigh không đáp. Anh cứ đứng lặng yên.

- Anh nhìn tôi làm quái gì thế? - Copley đưa tay lấy ly rượu, nhưng hắn làm cái ly lăn xuống bàn, rượu đổ ra khăn bàn, làm vài trái bàn nhuộm nâu một đám. Không ai buồn đến lau cho sạch.

Copley đứng dậy, lấy chân hất ghế lui. Hắn nói:

- Xéo ngay đi. Và cả hai anh kia nữa - Hắn nhìn qua Nam tước Pelham và ông Gascoigne - Các người hãy ra khỏi đây nếu các người muốn yên chuyện.

Tử tước Rawleigh nhìn hắn chằm chằm. Các bạn anh vẫn đứng yên. Howard Copley lôi chiếc khăn tay trong túi ra, hắn thấm mồ hôi rịn trên trán.

Lau xong, hắn cất khăn, rồi cố lấy vẻ bình tĩnh, hắn nói:

- Rawleigh, tôi chắc anh đã phát hiện ra vợ anh không còn trinh tiết vào đêm tân hôn. Và tôi chắc cô ta quên không nói trước cho anh hay. Đừng trách tôi. Tôi không có tiền đầy túi nên cô ta không ưa. Cô ta khoái tôi nhưng lại kiêu căng như một nữ công tước thay vì chỉ là con đi.

Có tiếng thờ dài vang lên trong phòng. Không phải tiếng thờ dài vì chán nản, mà là tiếng thờ dài vì người ta biết sắp xảy ra chuyện căng thẳng và sẽ có hậu quả khôn lường.

Từ tước Rawleigh lại cảm thấy ruột gan cồn cào như hồi nãy ở trong phòng khiêu vũ.

Anh từ từ đi vòng quanh bàn. Nat bước lui tránh chỗ cho anh đi.

Cuối cùng, ngài Từ tước lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng.

- Copley, tao không mang găng tay. Nhưng tay trần của tao cũng đủ rồi - Anh tát lưng bàn tay vào mặt Copley, cú tát làm đầu gã ngoẹo về một bên - Cho mày chọn vũ khí, thời gian và nơi đấu. Người làm chứng cho mày sẽ gặp Nam tước Pelham vào sáng mai để bàn thảo các chi tiết.

Anh quay bỏ đi, hai người bạn đi theo anh. Mọi người đều tránh lối cho họ đi. Không ai lên tiếng phản đối để ngăn cản việc họ sắp đem ra dùng luật lệ thi đấu. Không ai muốn ngăn cản. Không ai muốn nói lời nào hết. Các bà làm ra vẻ không nghe không thấy gì hết. Đây là chuyện của các ông với nhau.

Từ tước Rawleigh vừa đi được vài bước, anh nghe tiếng của Howard cất lên, nhưng anh vẫn không quay nhìn lui:

- Rawleigh. Tao chọn súng. Súng là khí giới sở trường của tao, thế nào tao cũng thành công. Tao rất khoái khi được giết mày cũng như rất khoái khi phá trinh vợ mày... và hôn thê của mày.

- Thật xấu hổ! - nhiều người thốt lên.

Từ tước Rawleigh và hai bạn quay về phòng khiêu vũ, đúng lúc điệu vũ bốn cặp chấm dứt. Họ đã tính toán giờ giấc thật tài tình.

***

Phải mất một lát sau khi làm tình xong, anh mới thờ lại điều hòa và cố sức để nói chuyện. Nàng có thể ngủ một giấc ngon lành như mọi khi, nhưng nàng chưa muốn ngủ. Nàng nghĩ những giây phút như thế này là những giây phút quý báu nhất cho cuộc hôn nhân của nàng, cuộc hôn nhân mà họ đã bỏ công vun xới để trở thành tốt đẹp. Những giây phút như thế này, tình yêu này nở không những chỉ nhờ sự giao hòa giữa hai thể xác mà thôi, mà tình yêu còn nảy nở nhờ yếu tố khác nữa.

- Sao Rex? - nàng nép đầu tựa lên vai anh, bàn tay thoa lên ngực anh. Ngực anh ấm áp, vẫn còn ươn ướt do cuộc làm tình gây nên.

- Hừ - anh cựa mặt lên đỉnh đầu của nàng - Anh làm đỡ lắm phải không? Đêm nay anh không làm cho em buồn ngủ à?

- Em nhận thấy ngủ liền sau khi làm xong sẽ mất đi lạc thú.

Anh cười khúc khích, đáp:

- Em học nhanh đấy. Trước đây anh cũng đã thấy thế.

Nàng thích hai vợ chồng trêu chọc nhau như thế này. Đây là phương pháp có khả năng hàn gắn vết thương lòng và làm tăng trưởng tình bạn, tình yêu. Nàng nói:

- Anh không phản đối việc em mời các bạn anh ngày mai đến ăn tối chứ? Đáng ra em phải hỏi ý kiến anh trước, nhưng khi em nhảy với Bá tước Haverphort, em đã mời anh ấy và được anh ấy vui vẻ nhận lời.

- Chắc anh cũng làm như em thôi, nhưng anh cảm thấy ta phải mời một số các bà cho đủ cặp với các ông. Chắc em cho là anh đã hành động giống như Clarissa, bậy lắm phải không? Nhưng anh không muốn để em phải buồn vì khách toàn đàn ông cả và chỉ nghe chuyện của đàn ông thôi.

- Em muốn biết về các bạn của anh, và chuyện giữa anh với các bạn. Không phải em muốn biết chuyện bí mật của các anh đâu, hay là muốn xen vào giữa tình bạn cao quý của bốn vị đâu. Em chỉ muốn biết nhiều về anh thôi, Rex à. Em muốn biết về thời thơ ấu của anh, muốn biết cuộc sống của anh với Claude và Daphne. Em muốn biết cuộc sống của anh em sinh đôi có gì lý thú.

- Claude không được hạnh phúc - anh nói.

- Chú ấy thường có vẻ thoải mái mà.

- Anh muốn nói chuyện mới đây thôi - anh đáp - Từ khi chúng ta rời khỏi Bodley, anh không nghe tin tức gì của chú ấy, nhưng anh biết rõ về chú ấy. Anh em sinh đôi, một phần chú ấy nằm ở trong người anh.

Nàng suy nghĩ lời anh nói một lát rồi hỏi:

- Thế chú ấy có biết chuyện gì của anh mới đây không?

Bỗng nàng ân hận vì thấy anh tần ngần khi trả lời. Nàng không muốn anh nói dối để làm nàng vừa lòng. Nhưng nàng không muốn anh nói thực - bây giờ, ngay giờ phút này.

Anh bình tĩnh đáp:

- Chú ấy đã thấy anh buồn và hay gắt gỏng. Anh nghĩ chắc chú ấy biết anh đã thay đổi tính tình. Chắc chú ấy biết anh đã thỏa mãn.

Thỏa mãn. Nàng cứ sợ anh dùng từ tệ hơn. Nàng cảm thấy được an ủi khi nghe anh nói thế.

- Catherine này - anh nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ lên môi nàng rồi nói tiếp - Anh phải biết rõ về em mới được. Lâu nay em là người xa lạ với anh, bí mật với anh. Anh muốn biết về Harry - Cậu ấy thật tuyệt. Rồi về Phu nhân Winthersphord. Muốn biết về những người thân quen với em. Anh muốn biết Tiểu thư Catherine Winsmore là ai. Nhưng đêm nay thì khoan đã. Đợi ngày mai được không? Đêm nay anh sợ em sẽ làm cho anh mệt mỏi. Em là người tình quá sung sức.

Nàng sung sướng khi nghe anh nói thế. Mà nàng cũng mệt phờ - thiếu chút nữa thì nàng cũng lăn đùng ra ngủ. Hai người ầm áp vì họ mới làm tình và vì họ từng bước thông cảm nhau, xích lại gần nhau không phải chỉ vì thể xác mà thôi. Nhưng nàng không thể dừng lại ngang đây.

- Anh hãy nói về cô Eckert cho em nghe đi - nàng nói, mặt áp vào vai anh.

Im lặng một lát rồi anh thở dài, trong thời gian ngắn ngủi này, nàng cứ nơm nớp lo sợ anh nổi giận.

- Được rồi - anh nói - chắc đã có ai nói cho em biết. Đáng ra anh phải nói cho em biết từ trước mới đúng. Catherine, anh xin lỗi. Anh và cô ấy gặp nhau trong năm anh chiến đấu ở vùng giữa Bán Đảo và Waterloo, và chỉ gặp nhau một tháng là anh và cô ấy đính hôn với nhau. Rồi anh theo đoàn quân chuyển sang Bỉ và cô ta viết thư gởi sang đây báo cho anh biết cô từ hôn. Cô ta không lấy người... người đàn ông xen vào giữa anh và cô ấy, nhưng anh và cô ấy không nói lại mối tình đã tan vỡ.

- Người ấy là Howard Copley - nàng hỏi.

- Phải - cánh tay đang ôm nàng cương lên rồi chùn lại.

- Hắn có... chuyện gì đã xảy ra - nàng hỏi.

- Anh không biết. Anh chỉ nghĩ là chắc hẳn tưởng cô ấy giàu có thật, và khi khám phá ra cô không giàu như hắn nghĩ thì sự đã rồi, quá muộn rồi. Lúc ấy anh nghĩ chắc cô ta chỉ bị bộ mặt bánh trai duyên dáng của hắn làm cho mê mẩn trong khi vắng anh mà thôi.

- Và bây giờ anh cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra à?

- Anh biết hắn là một thằng lưu manh, một thằng phóng đảng - anh đáp - Anh có nghe người ta nói hắn đã phá hoại thanh danh của nhiều phụ nữ. Anh nghĩ chắc trong số này có tên em. Nhưng dù vậy anh vẫn không tin - cho đến mới gần đây thôi - có nhiều chuyện khác lạ hơn chuyện cô ấy đã viết trong thư cho anh. Trong thư, Horatia nói cô yêu hắn.

- Còn anh thì anh cho là cô ấy không yêu hắn chứ gì? - Nàng hỏi anh - Chắc anh nghĩ cô ấy buộc lòng phải từ hôn, cho nên đã đưa ra lý do ấy để khả dĩ anh phải chấp nhận mà không thắc mắc gì? - Nàng cảm thấy nỗi đau khổ của Horatia Eckert giống như nỗi đau khổ của mình.

Rex nuốt nước bọt rồi đáp:

- Anh mong sao mình làm lẫn. Khi anh trở về Anh quốc, anh không muốn gặp lại cô ta nữa.

- Như kế hoạch của cô ta đã vạch ra - nàng đáp.

- Phải, nhưng... À, chẳng thành vấn đề.

Nàng cảm thấy chua xót cho số phận của cô Eckert và đau đớn cho cô ta. Nàng hỏi anh câu hỏi mà đáng ra nàng không nên hỏi:

- Anh còn yêu cô ta phải không? - Giọng nàng thì thào.

- Không - anh đáp, giọng cương quyết - Không đâu, Catherine à. Anh cảm thấy chua xót cho cô ta, nhưng tiếc thay là anh không yêu. Anh cảm thấy có lỗi là vì anh không nhận thức được rõ vấn đề cũng như không thấy được những chuyện cô ta nói ra đều là bịa đặt. Anh cảm thấy quá đau đớn và nhục nhã. Nhưng anh không yêu cô ta. Tối nay cô ta có đến phòng khiêu vũ, anh chắc em cũng biết. Anh chỉ còn thương hại cô ta mà thôi.

Nàng cảm thấy nở gan nở ruột khi nghe anh nói thế, nhưng nàng vẫn nhớ cặp mắt của cô Eckert.

- Cô ta vẫn còn yêu anh - nàng nói.

Nàng cảm thấy anh hít hơi vào để trả lời, nhưng rồi anh không nói gì hết. Nàng nói tiếp:

- Tha lỗi cho em đã hỏi thế. Em phải biết cho rõ.

- Phải - Anh hôn lên đỉnh đầu nàng - Anh cảm thấy chưa xót cho cô ấy thôi, Catherine à, nhưng cô ấy phải lo liệu cho tương lai của mình. Tương lai của anh nằm trong vòng tay của anh đây rồi, và anh cảm thấy tương lai này sắp tiêu dùng sinh lực của anh. Không những chỉ tiêu dùng sinh lực thể chất thôi đâu, chắc em hiểu rồi.

Phải, nàng thấy thế thật. Lời nói thật quý báu, những lời tràn đầy hy vọng và cam kết.

Cách đây một tháng, khi mới lấy nhau, nàng không trông mong gì hơn ngoài việc bảo vệ thanh danh. Nàng không trông chờ anh nói lời cam kết như thế này.

- Có một điều làm em sung sướng - nàng nói - Em sung sướng là vì năm nay hẳn không có mặt ở thành phố này, em muốn nói Howard Copley. Em chỉ sợ hẳn có mặt ở đây. Em mong sao hẳn đừng về đây nữa. Em hy vọng không còn gặp lại hẳn nữa.

Cánh tay anh lại siết chặt lấy người nàng. Anh nói:

- Em khỏi cần lo sợ hẳn, Catherine à. Bây giờ đã có anh bảo vệ cho em rồi. Anh sẽ bảo vệ em tới cùng, nếu cần đem cả tính mạng để bảo vệ em, anh cũng làm.

Chính việc này mới làm cho nàng sợ. Đối mặt với Howard là việc làm nàng sợ đến chết đi được. Nhưng nếu Rex gặp hẳn ta thì việc gì sẽ xảy ra? Anh sẽ hành động ra sao cho cả nàng và cho cả cô Eckert? Thế nào cũng xảy ra cuộc thách đấu mà thôi.

Và có lẽ Rex sẽ không phải là người bỏ qua chuyện này.

Nàng run. Chồng nàng nói:

- Chắc là anh làm dờ. Có phải em run vì lạnh không? Hay chỉ vì nghe đến tên hẳn? Dù lý do gì đi nữa thì tốt hơn hết là anh phải làm cho em ấm lại mới được, nhé?

Anh lật ngửa nàng ra và leo lên người nàng, đẩy vào trong nàng và không gây kích thích trước như mọi khi. Nàng nghĩ, anh biết nàng đang muốn. Người anh nặng và cái ấy của anh to cứng đẩy hết vào trong nàng làm cho nàng cảm thấy êm ái lạ thường.

Nghĩ đến cảnh khoái lạc anh sắp mang lại, làm cho nàng quên hết những tư tưởng đen tối trong đầu óc.

Nàng thờ dài khi môi anh áp vào môi nàng.

- Thư giãn đi - anh nói trên môi nàng - Không cần em phải tham gia. Chỉ để anh làm cho em sướng một mình thôi.

Ồ, anh cũng biết ư. Anh cũng biết nàng cần món quà quý giá là cơ thể anh và sức lực của anh.

***

Anh thường ghét cái ngày trước khi ra trận, mặc dù không có trận nào có ngày giờ hẹn đánh nhau. Đối với một chiến sĩ có kinh nghiệm thì ngày sắp ra trận họ đều có tâm trạng như thế. Anh thường ghét ngày trước khi ra trận, vì người ra trận phải bận chuẩn bị, suy nghĩ liên miên, luôn luôn sợ sệt. Anh thường la mắng những người lính nào bô bô nói rằng họ không sợ - họ cho rằng sợ sẽ làm cho người chiến sĩ nhụt chí, yếu đuối. Vào ngày trước khi ra trận, anh luôn luôn cảm thấy khô miệng và hoang mang vì lo sợ. Bụng anh thường cồn cào muốn nôn mửa.

Hôm sau buổi dạ vũ ở nhà ông bà Mindell, anh cảm thấy lo sợ - ngày trước ngày đấu súng với Copley, trận đấu do chính anh thách thức. Dĩ nhiên anh bác bỏ lời đề nghị của Nat đấu thay cho anh.

Khi bị bạn từ chối, Nat nhún vai nói với anh:

- Suy cho cùng thì Rex này, tớ không có vợ con gì hết. Tớ thường thích đánh nhau với những thằng như Copley.

Không, anh không ân hận chút nào khi quyết định làm việc này. Nếu cần thì anh còn hành động như thế này nữa. Gặp trường hợp như thế này, anh không muốn để cho ai làm thay anh, cho dù người ấy là bạn thân nhất của anh.

Nhưng anh sợ. Đương nhiên là sợ chết - chỉ có đồ điên mới dám phách lối nói mình không sợ chết. Nhưng anh cũng sợ sẽ không trả được mối hận thù của Catherine vì hẳn đã làm cho nàng đau khổ và vì nàng đã mất đứa con. Nhưng cũng chính sự lo sợ đã cho anh thêm nghị lực, trí óc minh mẫn vào ngày trước khi chiến đấu. Sự lo sợ tăng thêm sự chú ý cau anh vào nhiệm vụ, vào các công việc tỉ mỉ.

Buổi sáng anh ghé lại nhà Eden để biết chắc công việc thách đấu đã thu xếp xong chưa. Người làm chứng của Copley đã đến gặp Eden, họ đã vạch đầy đủ các chi tiết cho trận thách đấu. Nat và Ken cũng có mặt ở đấy. Rawleigh thoả thuận cho các bạn biết về việc có khả năng anh chết. Tờ di chúc dành cho Catherine một tài sản khá lớn để nàng có thể sống đầy đủ cho hết đời nàng. Ba nàng và em trai nàng có lẽ sẽ giúp nàng chỗ dựa tinh thần, chắc thế nào nàng cũng phải cần đến gia đình nàng. Các bạn của anh hứa sẽ hết sức bảo vệ che chở nàng nếu cần.

Họ đi với anh đến vị luật sư của anh để anh lập di chúc. Họ cùng anh thực tập lại súng thi đấu suốt một giờ - từ ngày anh rời quân ngũ đến giờ anh chưa bắn lại phát nào.

Suốt buổi chiều, anh cùng Catherine đi thăm các bà mà anh đã để danh thiếp lại trong những ngày trước đêm dạ vũ, và thăm một vài người khác anh đang biết họ có mặt ở nhà để tiếp khách. Và đúng vào giờ mọi người đi chơi, anh cùng nàng đi xe đến Công viên Hyde Park. Nếu ngày mai anh chết, thì hôm nay anh phải làm sao để đảm bảo cho nàng việc giải cấp thượng lưu đã chấp nhận nàng trở lại với họ. Không nơi nào họ bị ruồng rẫy hết. Và sáng nay đã có một số giấy mời hai người đến nhà họ chơi.

Dĩ nhiên tất cả đàn ông đều biết. Cứ nhìn ánh mắt của họ là Rawleigh biết họ đã biết chuyện thách đấu, nhưng trước mặt các bà, không ai nói gì hết. Cho nên các bà không ai biết gì cả.

Buổi tối, các bạn anh đến ăn tối, cả bốn đều nói chuyện rất tự nhiên về tình bạn của họ, về một số chuyện cũ đã xảy ra vào thời họ chiến đấu ở Bán Đảo và Waterloo. Họ nói vì Catherine khẳng khái yêu cầu họ nói, vì nàng rất muốn biết những chuyện này. Khi họ sang phòng khách để uống rượu vang đỏ, nàng cũng theo họ sang đây chứ không lên phòng một mình. Họ cùng nhau ngồi nói chuyện ở phòng khách thêm khoảng một giờ nữa.

Ngài Tử tước nghĩ: nếu anh chọn cách để giết thì giờ của buổi tối cuối cùng một cách có ý nghĩa, thì anh nên chọn cách này là hay nhất - cách ngồi chơi nói chuyện với bạn bè thân thiết và với vợ. Anh tha thiết mong sao có Claude ở đây. Người em trai của anh có cảm thấy bất an không? Chú ấy có cảm thấy... Nhưng thôi, anh không muốn nghĩ ngợi lung tung như thời anh còn trong quân ngũ.

Bạn anh không ai ở lại khuya. Họ nói họ có kế hoạch dậy sớm, rủ nhau cưỡi ngựa đi ngắm cảnh mặt trời mọc. Họ trình trọng thuyết phục anh dậy khi nghe chim chiền chiện kêu để cưỡi ngựa đi với họ. Họ xin lỗi Catherine, cam đoan với nàng họ chỉ rủ anh lần này thôi, và sẽ không bao giờ lôi anh đi sớm như thế này nữa. Cả ba người hết sức duyên dáng. Dĩ nhiên nàng chấp nhận và cười với họ. Nhưng nàng không hiểu chuyện thực sắp diễn ra.

Khi hai người vào giường, anh làm tình với nàng. Sau đó, anh ôm nàng vào lòng - anh mừng rỡ vì nàng không muốn nói chuyện như đêm qua - anh muốn nói với nàng những lời triu mến như thể xác anh vừa triu mến thể xác nàng. Nhưng anh không muốn nàng phải bận tâm lo sợ. Anh không muốn, vì ngày mai có thể nàng sẽ mang cả một khối nặng đau đớn lên người, cản gì bây giờ phải để lên vai nàng mối bận tâm này nữa.

Anh ôm nàng thật chặt cho đến lúc nàng ngủ say, rồi anh nằm chập chòn suốt nhiều giờ liền, ngủ gà ngủ gật mơ màng, lúc tỉnh lúc thức như những lần anh sắp sửa ra trận vậy.

***

Catherine ôm đầu con chó trong hai bàn tay, nàng nói: - Toby, tao là người vợ bị bỏ quên rồi. Anh ấy ra đi từ lúc bình minh để cưỡi ngựa với bạn đến chỗ nào đấy rồi ăn sáng với họ, và thế nào sau đó họ cũng dắt nhau đến Câu lạc bộ White. Nếu anh ấy trở về đúng giờ ăn trưa là may mắn cho chúng ta rồi đấy.

Toby vênh tai lên, thờ phỉ phò vào mặt nàng, đuôi vẫy vẫy.

- Nhưng tao không tự ái đâu, mày đừng tưởng bở. Anh ấy sống cuộc đời của anh và tao sống cuộc đời của tao, thế đúng không - miễn là chúng tao được sống chung với nhau.

Nhưng Toby này, việc rắc rối cho tao là từ khi tao lấy chồng, tao không có cuộc sống riêng. Sau bao nhiêu năm sống trong cảnh độc lập tự do, bây giờ như thế này, chán lắm không?

Toby kêu ư ử trong miệng.

- Phải - nàng nói - dĩ nhiên mày đúng rồi. Đến giờ mày và tao cùng đi dạo ngoài trời rồi.

Đứng yên để cho nàng nắm chặt đầu trong hai tay là điều quá gò bó đối với Toby. Nó vùng ra, chạy quanh căn phòng điểm tâm một vòng rồi đứng lại ở cửa, hy vọng được ra ngoài.

Catherine cười với nó, nàng nói: Một lát sau, nàng và con chó ra ngoài, có cô gái hầu của Catherine đi theo. Toby có đeo vòng đang quanh cổ, nó tức tối cố giật sợi dây khỏi tay Catherine. Cuối cùng, khi vào Công viên Hyde Park, nó được thả ra, nó liền đâm đầu chạy tung tăng khắp nơi khiến cô gái hầu phải ra cười, và Catherine cười theo cô ta.

Họ gặp rất ít người và không gặp ai quen biết với Catherine hết. Được đi dạo lại ngoài trời thật tuyệt. Hyde Park vào giờ này trông giống khung cảnh ở nông thôn. Người ta có thể quên rằng chung quanh công viên này là thành phố lớn nhất thế giới. Hôm ấy là ngày nắng ráo, đẹp đẽ. Catherine tiếc rẻ nàng đã không đề nghị dậy sớm để cưỡi ngựa đi chơi với nhóm đàn ông. Nhưng nàng nghĩ, có lẽ không nên. Nàng phải kính trọng tình bạn của chồng, vì nàng hy vọng anh sẽ kính trọng bạn của nàng - như với Elsie chẳng hạn. Nàng không nên lúc nào cũng níu vào tay áo của anh hết.

Nàng không muốn về nhà sớm. Nhưng nàng biết đi đâu? Đến Elsie ư? Elsie ở quá xa.

Muốn đến đấy, nàng phải về nhà rồi ra lệnh đem xe ra mới đi nổi. Daphne chỉ ở cách công viên một đoạn ngắn. Catherine mừng thầm. Nàng phải ghé vào nhà Daphne mới được.

Nhưng khi nàng và cô gái hầu cùng Toby đến nhà, bỗng họ cảm thấy công lao đến đây của họ trở thành vô ích. Người quản gia không biết Phu nhân Baird có ở nhà không, vì Ngài Clayton đã đi từ hồi sớm. Ông ta vào nhà xem rồi trở ra cho biết bà chủ nhà đang ở trên phòng khách riêng. Toby lại có vẻ tức tối vì nó bị cô gái hầu dẫn xuống bếp.

Nàng đi vào phòng và chưa kịp đóng cửa lại, Daphne đã nhào vào ôm chầm lấy Catherine, hai mắt bà đỏ hoe, mặt lo lắng. Bà hỏi lớn:

- Chị đã nghe gì chưa? Chuyện xảy ra như thế nào? Có phải anh ấy chết rồi không?

- Daphne, cô nói gì thế? - Catherine kinh ngạc nhìn bà em chồng - Cô nói chuyện gì thế?

Daphne nhìn nàng, ánh mắt thất thần. Bà ta hỏi:

- Rex ra sao? Anh chết rồi à? Clay đã đi tìm hiểu rất lâu rồi mà chưa thấy về.

Catherine cảm thấy đầu mình kêu ù ù. Không khí trong phòng trở nên lạnh ngắt. Nàng hỏi, giọng thều thào:

- Rex ra sao?

Bỗng Daphne hoảng hốt khi thấy Catherine như muốn xỉu, bà dìu nàng đến chiếc ghế gần đấy rồi đỡ nàng ngồi xuống. Bà hỏi:

- Chị không biết à? Ôi, tôi biết nói sao đây? Chị Catherine, anh ấy đi đấu với Howard Copley. Sáng sớm hôm nay. Đấu bằng s...súng - Bà khóc thảm thiết.

***

Catherine ở một mình tại cuối con đường hầm dài, tối tăm, lạnh lẽo. Có người nào đấy vỗ về, đỡ nàng đến cuối đường kia, có người đang chà xát hai tay nàng, đến với nàng... rồi bỏ nàng mà đi. Rồi bỗng nàng nghe có nhiều tiếng người, rồi có cái gì áp mạnh vào rặng nàng, rồi lửa cháy trong đường hầm, buộc nàng phải chạy đến đầu kia đường hầm cho sáng và ấm áp, nàng vừa chạy vừa ho vừa nói lắp bắp.

- Bà ấy tỉnh rồi, thưa bà - có giọng đàn ông cất lên.

- Ủ - Daphne đáp - Cảm ơn anh. Rượu mạnh thật có công dụng. Anh cứ để cái ly ở đấy nhờ bà ấy còn cần nữa.

Người quản gia của Ngài Clayton Baird bước ra khỏi phòng sau khi đã hứa với bà chủ là anh ta chỉ ở ngoài cửa thôi, phòng khi bà có cần gì anh ta thì gọi.

- Nhưng Howard đâu có ở trong thành phố - Daphne đáp - Chị không thấy hắn à? Đương nhiên là chính Rex thách đấu với hắn. Sáng nay tôi mới biết. Clay đã đi xem tin tức ra sao, nhưng bây giờ anh ấy vẫn chưa về. Ôi, chị đi đâu thế?

Catherine đứng dậy, nàng lao đảo, đầu choáng váng. Nàng không biết nàng sẽ đi đâu.

Nàng phải đi tìm anh. Nàng phải ngăn anh lại. Nàng phải... - Tôi phải nói với anh là tôi yêu anh - bỗng nàng thốt nên lời. Trời, ănnói gì kỳ cục thế này! Nàng bậm tay che lấy miệng.

- Ôi chị Catherine - Hai người ôm chầm lấy nhau, tựa lên vai nhau mà khóc.

Trẻ quá rồi không thể đi tìm anh ấy được nữa. Quá trẻ rồi không thể ngăn anh được nữa. Có lẽ trẻ quá rồi không thể nói cho anh biết nàng yêu anh. Cuộc đấu súng thường diễn ra lúc bình minh, phải không nhỉ? Anh đã ra đi từ trước lúc bình minh.

- Tôi phải về nhà - nàng nói. Bỗng nàng cảm thấy hoảng hốt khi nghĩ đến chuyện về nhà - Tôi phải về.

- Tôi đi với chị - Daphne nói.

Hai người không đợi để lấy xe ra. Không ai còn bình tĩnh để chờ đợi được nữa. Họ vội vã đi ra đường, đầu cúi xuống. Thậm chí Catherine không nhớ là nàng đã để cô hầu gái và con chó ở lại tại nhà bếp của Ngài Clayton.

***

Bây giờ đã đến lúc, không thể giữ vẻ bình tĩnh được nữa, anh cảm thấy lo sợ. Anh đã biết sẽ đến lúc lo sợ thực sự. Lúc nào cũng thế. Anh không sợ chân bước không đều hay tay run.

Từ tước Rawleigh không nhìn Copley khi anh cởi áo choàng, áo khoác và áo ghi - lê. Khi Eden và người làm chứng cho Copley đưa đề nghị hoà giải, thì anh nhìn vào mắt Copley. Anh từ chối, còn hắn thì cười khẩy. Hai người phải đứng đầu lưng với nhau, mỗi người bước ra mười hai bước rồi quay lại, và khi có lệnh sẽ bắn.

Vào giây phút cuối cùng, anh nói với Eden:

- Nhờ anh nói với Catherine là - tôi yêu nàng - Anh nghĩ chắc nàng cũng hiểu thôi, vì anh chiến đấu cho nàng. Anh hít vào một hơi thật dài.

- Lát nữa chính anh sẽ nói với nàng - bạn anh nhanh nhẩu đáp. Anh gật đầu.

Một lát sau, Ngài Rawleigh bước đủ 12 bước, súng cầm tay sẵn sàng, anh quyết phải hết sức thận trọng, phải nhắm thật kỹ, không được bắn vội, bắn ầu. Anh chỉ có một viên đạn để bắn kẻ thù thôi.

Nhưng Copley lại không nghĩ như anh. Khi hai người vừa quay lại là hắn đưa súng lên, và khi chưa có lệnh hắn đã nổ súng.

Việc xảy ra thật may mắn cho anh biết bao, Từ tước Rawleigh nghĩ. Kinh nghiệm cho anh biết rằng vết thương đau đớn quá như thế này là vết thương không nặng lắm. Nếu vết thương nặng, thế nào anh cũng không cảm thấy đau đớn gì ít nhất là vài giây. Anh bàng hoàng kinh ngạc một hồi lâu. Cánh tay phải đau nhức muốn chết được. Anh biết máu chảy ra ướt đỏ cả tay áo sơ mi trắng, nhưng anh không nhìn xuống. Đây chỉ là vết thương ở thịt thôi. Anh đoán chắc viên đạn còn nằm trong cánh tay anh.

Mặc dù không nhìn, nhưng anh biết Nat đang cầm súng trên tay.

- Copley, mày là thằng chết tiệt - Nat nói lớn bằng cái giọng mà Từ tước Rawleigh chỉ thường nghe ngoài mặt trận thôi. Nhưng anh ta không bắn.

Từ tước Rawleigh nhắm thật kỹ, cố nín đau. Anh đã nhiều lần quen với cảnh đau đớn rồi, và anh biết đau đớn không làm chết người. Copley chỉ còn cách đứng chờ. Hắn đứng nghiêng người một bên để thu nhỏ bớt mục tiêu của tầm đạn.

Thời gian như ngừng trôi. Không gian trở thành con đường hầm, như nhìn qua kính viễn vọng. Anh thấy thế khi anh đưa súng ngắm vào cái mặt trắng bệch đáng ghét của Copley. Bỗng trí óc anh quay cuồng, nghĩ ngợi. Anh đã chán cảnh giết chóc. Thường khi sau một trận đánh, anh đã nôn mửa đến hàng giờ mới hết, vì anh nghĩ anh đã giết những người không đáng phải chết, cũng như anh, nếu họ giết anh thì anh cũng không phải là người đáng phải chết. Anh giết người để tự vệ và che chở cho bạn bè, cho dân tộc anh khỏi chết. Bây giờ anh không còn nguy cơ phải chết mà bạn bè anh cũng không.

Nhưng Copley là thằng hiệp dâm. Hắn đã hiếp Catherine và rất có thể hắn cũng đã hiếp Horatia. Có thể có nhiều phụ nữ khác nữa cũng đã bị hắn hiếp. Nếu hắn còn sống, thậm chí nếu sáng nay mà thắng cho hắn và buộc hắn sống cảnh lưu đày vĩnh viễn khỏi nước Anh, thì thế nào hắn cũng tạt nào chứng nấy. Hắn sẽ làm cho các phụ nữ khác đau khổ như Catherine và Horatia.

Sau khi sắp kéo cò, Từ tước Rawleigh vẫn còn phân vân không biết có nên đưa tay lên trời, bắn viên đạn lên không để tỏ ý khinh bỉ, xem Howard Copley chỉ là đồ sâu bọ đáng tòm, hay là anh cứ để yên nòng súng chia ngay vào người hắn và kéo cò giết hắn.

Anh để yên nòng súng chia vào hắn và kéo cò.

Rồi anh đi đến chỗ để áo quần và chỗ bạn anh đang đứng, anh bình tĩnh mặc áo quần vào, không thèm quay mắt nhìn xem ông bác sĩ và người làm chứng cho Copley đang làm gì trên thi thể của hắn. Nhưng chỉ một lát sau, anh đã đi vội mấy bước đến đám cỏ gần đấy để rửa. Anh bàng hoàng choáng váng khi nghĩ mình vừa giết người. Nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên anh không cảm thấy ăn năn hối hận.

Catherine đã được báo thù. Và nhiều phụ nữ khác sẽ được yên ổn khỏi bị thằng khốn nạn này quấy phá, hãm hại cuộc đời.

Khi vừa quay lại với các bạn, anh nói, giọng chắc nịch:

- Ta đi ăn sáng thôi - Anh cảm thấy thích ăn như thích đương đầu với nguy hiểm - Đến câu lạc bộ White nhé?

- Đến White - Nat vỗ tay lên vai trái của anh, vẻ thân ái, an ủi - Rex, hắn không đáng sống. Nếu anh không giết hắn thì tôi cũng giết thôi.

Eden đề nghị:

- Có lẽ nên đến nhà tôi chứ đừng đến White nữa. Chúng ta sẽ được kín đáo, riêng tư. - Tôi phải đi ngay bây giờ - Ken nói - Tôi phải quay về Dunbarton ngay.

Ba người kinh ngạc nhìn anh ta. Rawleigh nhận thấy mặt của anh ta vẫn còn vẻ căng thẳng và tái mét, không như Nat và Eden, hai người này đã trở lại bình thường.

- Đi Dunbarton à? - Anh hỏi - Đi bây giờ à, Ken?

- Sáng nay à? - Đi trước khi ăn sáng sao? Tôi nghĩ là anh sẽ ở lại đây cho hết Mùa Hội mùa.

Mặt bạn anh trông tái mét thật thê thảm. Anh ta nói:

- Tối qua khi về nhà, tôi đã nhận được một bức thư - Anh cố cười nhưng không cười được - Bức thư báo cho tôi biết tôi đã làm cha từ sáu tháng nay rồi.

Mọi người quên hết chuyện đấu súng. Ba người bạn nhìn anh ta. Cuối cùng, Eden hỏi:

- Ai thế? Khi chúng tôi đến đây, chúng tôi có gặp người ấy không, Ken? Một tiểu thư à?

- Các anh không gặp người ấy - Ken bức bối đáp - Phải, một tiểu thư. Tôi phải về nhà để cưới cô ấy.

- Theo tôi thì anh có vẻ không được hài lòng, phải không - Nat cau mày, hỏi.

- Gia đình nàng và gia đình tôi có mối hiềm thù đã lâu rồi - Ken đáp - tôi không ưa nàng, nhưng nàng đã có thai với tôi. Tôi phải cưới nàng. Các bạn hãy chúc cho tôi được hạnh phúc.

Bỗng anh mỉm cười, và Từ tước Rawleigh cảm thấy thương hại cho cô gái xa lạ sắp lấy bạn anh. Anh cau mày, nói với bạn:

- Ken, chúng ta có thiếu cái gì không?

- Không thiếu gì, chỉ còn công bố nữa thôi - anh bạn đáp - Bây giờ tôi phải đi. Tôi sung sướng trước kết quả sáng nay, Rex à. Anh phải nhờ bác sĩ xem lại cánh tay trước khi ra về. Tôi hài lòng việc anh không tha chết cho nó. Tôi cứ sợ anh tha nó. Bọn hiệp dân không đáng sống.

Rồi không nói thêm tiếng nào, anh ta đi về phía con ngựa của mình. Anh ta không nhìn lui. Không ai gọi theo anh ta.

- Tội nghiệp Ken - Nat nói nho nhỏ.

- Tội nghiệp cô gái - Rawleigh nói.

- Rex, chúng ta phải đến nhờ bác sĩ băng bó cánh tay cho anh, kéo anh chạy máu đến chết đây - Eden nói, vừa đi đến bên anh - Tôi thấy ông bác sĩ đã hết việc rồi đây.

Phải, Từ tước Rawleigh nghĩ, anh nhìn xuống cánh tay. Tay áo từ vai đến khuỷu tay ướt đẫm cả máu.

Catherine, bỗng anh nghĩ đến nàng. Anh đã sống để gặp nàng lại. Để nói với nàng anh yêu nàng.

***

Mặc dù cả hai đều ngồi ở phòng khách trên lầu, nhưng họ vẫn nghe tiếng cửa nhà ở dưới mở ra và nghe tiếng người nói ở tiền sảnh vọng lên. Tuy nhiên họ vẫn không phân biệt được tiếng của ai.

Nàng ngồi thẳng, cứng đờ trên ghế. Nàng không đứng dậy được, mặc dù nàng rất muốn chạy đến đầu cầu thang, nhìn xuống dưới và gọi hỏi xem ai. Hai chân nàng nặng như chì và dính cứng tại chỗ. Nàng nghĩ chắc Daphne cũng lâm vào tình trạng như nàng. Hai người không nói với nhau một tiếng - cả hai đều có sức lắng nghe.

Ai thế nhỉ? Nàng tự hỏi. Ai được giao nhiệm vụ báo tin cho nàng nhỉ? Bồ ư? Harry ư?

Nam tước Pelham hay một người bạn nào khác của anh? Một người lạ ư?

Rồi cánh cửa từ từ mở ra, anh bước vào. Thật nàng không tin nổi chính người đứng đấy là anh. Trông anh tái mét. Ông tay áo khoác bên phải trống không, cánh tay anh treo trong dải băng trắng toát. Chiếc sơ mi anh mặc trên người trông như áo của ai thì phải. Không khí im lặng kỳ lạ. Daphne đứng dậy, vịn vào lưng một chiếc ghế.

-Ồ - anh bình tĩnh nói - Tôi chả cần kể chuyện tôi bị té từ lưng ngựa xuống, phải không?

- Rex - Daphne nói, bàn tay bà xò ra trên bụng.

- Tôi bình an, Daphne à - anh nói - Chỉ vết thương ở thịt trên cánh tay. Chỉ vết xước thôi.

Nhưng anh chàng bác sĩ điên khùng cứ buộc tôi phải mang dây đeo. Tôi nghĩ đeo cái này trông có vẻ gây ấn tượng quá - anh cười toe toét.

- Giá mà anh biết được tâm trạng của hai chúng tôi - bà ta đáp - Đợi chờ là việc khủng khiếp nhất trên đời, anh Rex à. Mà đàn bà thường là người bị đợi chờ nhiều nhất.

Catherine cảm thấy mình như hồn lìa khỏi xác, trơ trơ nhìn cảnh tượng trước mắt mà như không thấy gì hết. Nàng không nhúc nhích mà cũng không nói năng gì. Nhưng rồi anh quay qua nàng, bước đến trước mặt nàng. Anh quỳ xuống một chân, đưa hai tay nắm hai tay nàng, mặc dù một tay đang đeo dây treo. Bàn tay phải lạnh lẽo hơn bàn tay trái.

- Hẳn sẽ không quấy rầy em hay quấy rầy bất cứ phụ nữ nào nữa, em yêu à - anh dịu dàng nói.

- Anh đã giết hẳn à? - Daphne hỏi.

- Phải - anh đáp.

Cánh cửa lại mở ra và có tiếng chân người bước vào. Một lát sau, Daphne khóc nức nở.

- Ôi Clay - bà ta nói - Ôi Clay, sau trận Waterloo đẫm máu này, anh đã hứa với em là sẽ không bao giờ em phải chịu đau khổ như thế này nữa.

- Đúng, em yêu - ông đáp - Anh nhớ. Em không có ở nhà. Khi nghe có Catherine đến nhà là anh biết em đi đâu rồi. Chuyện này quá gay cấn khiến cho em đau đớn. Bây giờ ta về nhà để ngủ, không nên trì hoãn thêm nữa. Và lại, Rex và Catherine cần một mình với nhau.

Catherine không nhìn họ. Rex cũng không. Hai người chỉ nhìn nhau, nắm chặt tay nhau. Căn phòng im lặng một hồi. Không ai nhìn xem để biết chắc họ chỉ còn lại một mình với nhau hay chưa.

Cuối cùng, nàng nói :

- Nếu cứ để cho hấn sống mà anh không hề hấn gì thì chắc hay hơn, em có thể chịu đựng được mà.
- Thật không? - Anh dùng bàn tay trái đưa bàn tay phải của nàng lên môi - Phải giết hấn thôi, em yêu à. Anh đã giết hấn.
- Không ai nghe chuyện này - Nàng nói - Chắc chuyện này không cần phải nói - Tâm trí nàng tưởng như đang để vào đâu đâu.
- Nghe cái gì? Phải nói cái gì? - Anh có về rồi.
- Tình yêu của em.

- Em là tình yêu của anh - Anh nhìn nàng, mỉm cười - Có lẽ đây là chuyện mà em không muốn nghe, Catherine à, nhưng anh nguyện sẽ nói mãi nó hoài cho đến kiếp sau và kiếp sau nữa. Tình yêu của anh - Anh hôn bàn tay nàng - Sao? - Khóc à? Như thế bậy lắm sao?

Nàng cắn mạnh vào môi trên, nhưng nàng thấy đau đớn. Mặt nàng nhăn nhó xấu xí, nàng bèn úp mặt lên vai phải của anh. Khi anh nhích người lui để nhìn nàng, nàng ngẩng mạnh đầu lên, nói lớn:

- Nếu anh yêu em, tại sao anh lại làm việc quá ngu xuẩn như thế? Em ghét anh. Có phải anh nghĩ rằng em muốn anh chết chỉ vì vấn đề danh dự điên khùng của anh? Nếu anh chết thì làm sao em yêu anh? Khi không còn anh nữa thì làm sao anh nói với em là anh yêu em?

Anh vẫn tươi cười. Nước mắt đã hết, nàng thấy anh cười rõ ràng. Anh dịu dàng nói:

- Catherine, người yêu của anh.
- Điều mà em nghĩ đến là điều mà em "chưa nói" với anh.
- Nói với anh cái gì?
- Nói là em "yêu" anh - nàng đáp, và nàng nhớ ra lần này nàng dùng vai trái anh để tựa đầu lên đấy.

Khi nàng cảm thấy hai cánh tay anh ôm lấy nàng, nàng ngược mắt nhìn lên. Anh đã lấy tay phải ra khỏi dây đeo. Anh nhìn nàng, cười thật tươi, rồi nói:

- Đẹp quách sợi dây đeo này đi. Nó chỉ dùng để trình diễn cho có lệ mà thôi. Như vậy chúng ta mới có thể làm tình được chứ, phải không?

Nàng gật đầu, nhìn vào mắt anh, lại nghĩ đến chuyện sáng nay tí nữa thì nàng đã mất anh. Viên đạn đã bay vào người anh, đã trúng anh. Nàng nghĩ thực tế này sẽ còn ám ảnh nàng một thời gian lâu nữa.

- Và chỉ có hai ta thôi - Anh kéo nàng vào lòng, hôn lên môi nàng - Không ai được phép vào đây, cho dù cửa không khóa. Anh bỗng cảm thấy tình yêu tràn trề, em yêu à. Chắc em biết tình yêu tràn trề sau khi đã tai qua nạn khỏi. Anh nghĩ cuộc sống của chúng ta được bảo đảm rồi.

Nhưng ngay khi anh nói xong, bên ngoài có một bàn tay vô hình nào đấy mở cánh cửa phát ra tiếng cách, rồi con chó vui sướng phóng vào phía họ như có ai ném vào một gói nhỏ, nó sủa vang.

- Ngồi xuống, ngài - Từ tước Rawleigh nghiêm nghị nói.
- Ôi, Toby! - Catherine nói - Mày về rồi hả.

Toby ngồi xuống bên cạnh ông chủ mới, thờ hỏn hển, đuôi cụp xuống trên tấm thảm.

Từ tước Rawleigh nói:

- Chúng ta phải dạy con chó săn này ít điều về tư cách mới được.
- Không, đừng làm thế - Catherine đáp - Em thương nó như nó thương em vậy.
- Thôi được rồi, khi còn bàn thảo việc dạy nó, tạm thời anh cứ dùng quyền hành của anh để bắt nó phục tùng theo lệnh anh. Và nhân nói đến chuyện bàn thảo, ta sẽ bàn tiếp trong giường của em chứ?
- Với cánh tay của anh như thế sao?
- Cánh tay vẫn còn dính vào vai, và vẫn có thể ôm em được. Chúng ta đi chứ?

Nàng gật đầu.

Nhưng trước khi đứng lên, anh hôn nàng rất thấm thiết. Vì đối với cả hai, đây là nụ hôn của tình yêu chân chính, vô điều kiện. Một nụ hôn biểu lộ thái độ biết nắm lấy thời cơ, thái độ nói lên cuộc đời quá ngắn và không tiên đoán được sự biến chuyển trong cuộc sống tình ái, nên không trì hoãn việc yêu nhau làm gì.

- Em thật quá sung sướng - nàng nói trong thời gian tạm nghỉ một lát để lấy lại hơi thở - vì ngày đầu tiên hôm ấy em đã làm anh là Claude.

- Hừ - anh đáp - anh sẽ tha cho em cái lỗi lầm ấy, cung à - miễn là từ nay về sau một việc như thế đừng để xảy ra nữa là được.

Toby kê đầu lên hai chân trước duỗi dài, nó đưa mắt nhìn họ, miệng ngáp ồm ồm, khoan khoái.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Không Là Góa Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.